Silje O. Ulstein

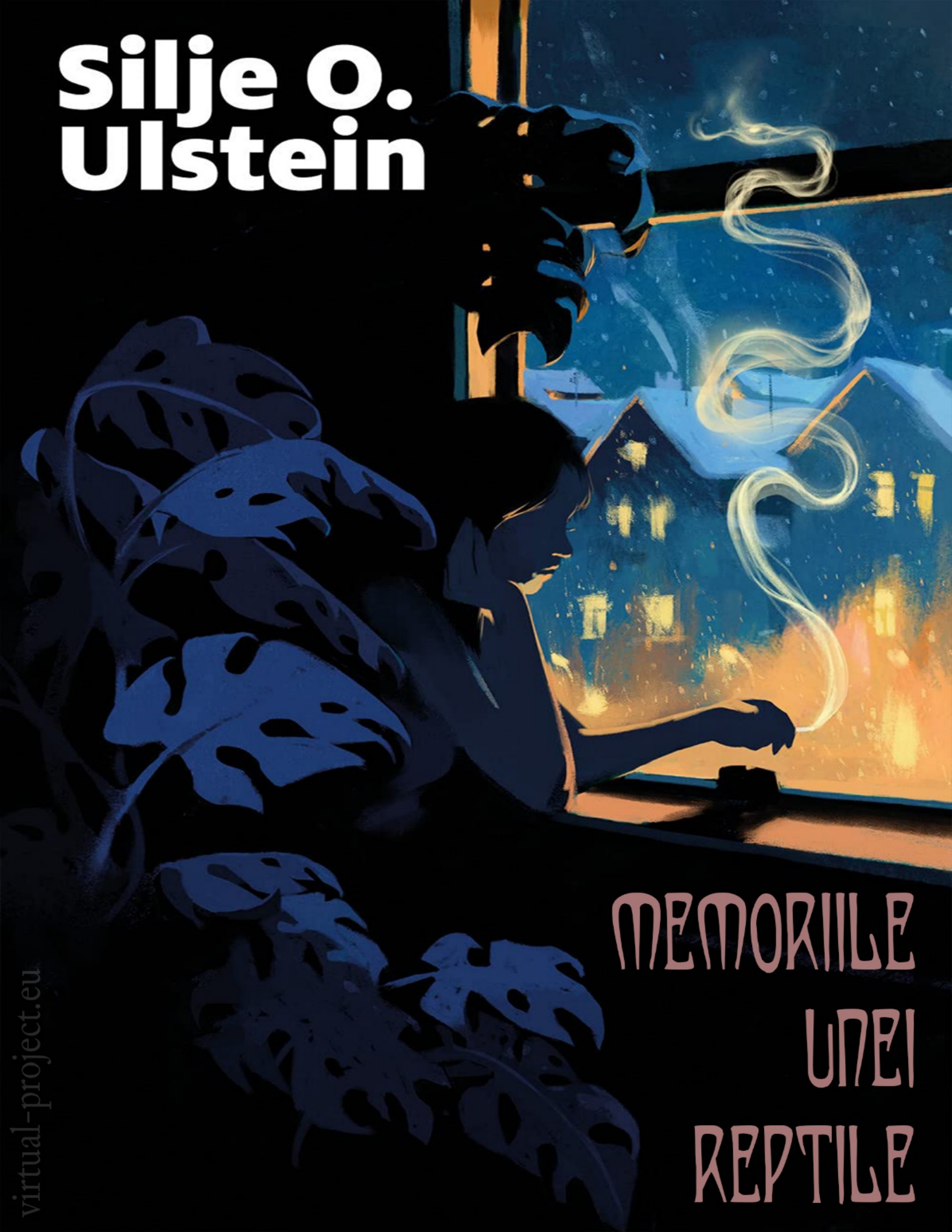

MEMORIILE UNEI REPTILE

virtual-project.eu

SILJE O. ULSTEIN

MEMORIILE UNEI REPTILE

Original: *Krypdyrmemoarer*
[*Reptile Memoirs*] (2021)

Traducere de:
MĂDĂLINA UDRESCU

virtual-project.eu

CRIME
SCENE
PRESS

2022

„Eu este un altul.”

Arthur Rimbaud

PARTEA ÎNTÂI

Liv

Ålesund
Miercuri, 16 iulie 2003

Prima dată corpul lui a fost un paradox, ceva în genul granitului viu sau al unui șmirghel de mătase. Era dur și moale în același timp, aspru și neted, greu și ușor. Primul lucru care m-a frapat a fost căldura pe care o degaja, de parcă m-aș fi așteptat ca trupul lui să fie rece atât la interior, cât și la exterior. De parcă n-aș fi vrut să cred că ar fi fost viu până acum. Abia mai târziu urma să descopăr că nu emana căldura lui proprie și că doar o absorbea pe cea din jur.

Mi s-a întins în brațe cât era de lung, de-abia atingând un metru. Era încă un pui. Și-a înălțat capul, sprijinindu-se pe mâna mea și ațintindu-și ochii strălucitori spre mine, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce eram, o pradă sau un dușman. Limba despicată i-a fremătat ușor prin aer și el a început să se miște încet în sus, de-a lungul pieptului meu, spre gât. Acolo s-a oprit, atârnând în aer, cu ochii aceia morți, împietriți, fixați asupra mea. Am privit direct în pupilele înguste, care nu clipeau niciodată, în acea căutătură golită de orice expresie. Arăta de parcă ar fi încercat să stabilească un fel de legătură, chiar dacă posibilitatea comunicării dintre noi era zero.

Avea ceva diafan. Abilitatea de a-și menține o porțiune așa mare a corpului în aer nu părea să-l obosească câtuși de puțin. Ca și cum nu ar fi avut nevoie de nicio ancoră pământească și ar fi putut, pur și simplu, să rămână în continuare imponderabil oricât ar fi vrut. Chiar și gândul că exista o astfel de capacitate de a-ți controla corpul părea de necrezut – îmi dădea senzația că mă prăbușesc în gol. Mi-am ridicat mâna pe care stătea, lăsându-l să se agațe de ea ca de o creangă și să se târască cercetător spre fața mea.

— Vă place? a spus femeia care rostea consoanele „r” și „l” în stil

american, conducându-mă înapoi în camera rece de la mansardă, unde își aveau căminul tot soiul de specii închise în cuștile ce îmbrăcau pereții. Simțeam o urmă de amuzament în vocea femeii.

— Vă place de el? Așa pare.

„Îmi place”. Cuvântul ăsta nu era suficient. Aș fi putut spune asta despre o geacă mișto. El însemna cu totul și cu totul altceva.

— Pot să-l țin în brațe?

— Când pot să-l țin în brațe?

Ingvar și Egil se uitau la mine, încadrându-mă de ambele părți. Aproape uitasem că erau acolo. În ciuda faptului că Ingvar era cu câțiva ani mai mare decât Egil – și deși primul avea barbă și părul lung și închis la culoare, la fel ca al meu, iar al doilea purta o cămașă albă și părul blond dat pe spate, în acest moment păreau o pereche de gemeni aflați la începutul adolescenței. Pentru ei cuvintele „îmi place” aveau sens. Amândurora „le plăcea” șarpele așa cum le plăceau formațiile, berile sau orice altceva îi mai preocupa pe ei. Dar eu ce am simțit pentru el? Afecțiune maternă? Dragoste? O legătură ce a străbătut diferențele dintre specii. Când am privit în jos spre acea figură mică, atât de străină față de chipul meu, am avut impresia că se uita la mine cu încredere sau înțelegere.

Nu e mult de când ne-a trăsnit ideea. La cinci dimineața, într-unul dintre cele mai mișto apartamente de la demisol din Ålesund, camera de zi, unde lampa decorativă arunca fascicule de lumină roșie șapte zile din șapte, se umpluse de fum. Am rămas doar un grup restrâns din ceea ce fusese înainte o sufragerie plină de oameni, la un pas de a încheia petrecerea, dar nu eram pregătiți încă. Atmosfera era liniștită, aerul încărcat de mirosul dulceag al fumului, iar Ingvar stătea în fotoliu, cântând melodii clasice rock la chitară. Până și Egil, care își petrecuse toată seara bombardându-ne la greu cu 50 Cent și OutKast, își suflecase mânecile cămășii și se așezase pe covor cu brațul înlănțuit în jurul unei fete, care, probabil, frecventa cursul pe care îl preda el la Norwegian Business School. Din pricina atmosferei și a unuia dintre jointurile puternice ale lui Ingvar, eram complet pe altă planetă; mă retrăsesem în carapacea mea. M-am întins pe canapea, concentrându-mă intens asupra senzației de unduire a tavanului, sus-jos, sus-jos, de parcă ar fi respirat. Intenționam să zac acolo până când mă lua somnul. Găsisem ritmul mișcării, când, din neant, a apărut un tip. Rătăcise pe undeva pe afară, iar acum se întorsese în apartament. Putea fi un prieten de-ai lui Ingvar sau

Egil, oricum nu-mi păsa. Chipul lui mi se șterse din minte, dar îmi aminteam că stătea pe podea, la capul meu, dorind să lege o conversație, însă eu eram mult prea ocupată să urmăresc respirația tavanului. După încercări repetate de a-mi atrage atenția, s-a ridicat și li s-a alăturat celorlalți.

Am adormit sau am devenit una cu tavanul și am încetat să mai exist, iar apoi m-am întors. Exclamația lui Ingvar mă trezise. Fata căreia Egil îi făcuse avansuri stătea pe jumătate ascunsă în spatele lui, acoperindu-și ochii cu mâinile. Egil însuși nu-și mai putea dezlipi privirea de la televizor. Pe ecran – un bărbat scufundat până la brâu într-o băltoacă noroioasă din junglă, trăgea ceva afară din apă. Era un șarpe acoperit cu solzi strălucitori, maro și negri, de grosimea unui aligator, dar mult mai lung. Șarpele se făcea din ce în ce mai mare, pe măsură ce bărbatul îl scotea din apă. Pielea lui era un amestec de nuanțe de maro, negru și galben. Era un piton uriaș. Bărbatul striga în timp ce trăgea afară un colac din ce în ce mai gros și tot mai rotund. „Ce șarpe mare!” s-a plâns el. „Capul, acolo e capul!” Accent australian și mișcări rapide. În acel moment, șarpele și-a deschis fălcile și s-a năpustit furios asupra celui care îl capturase. Bărbatul s-a dat înapoi, scăpând de pe buze un țipăt înăbușit, iar șarpele a alunecat pe urmele lui.

Am înghițit în sec. Am auzit râsul nervos și înjurăturile lui Egil de undeva de la distanță. Bătăile inimii mele acopereau orice alt zgomot, umplând camera cu sunetul sângelui ce-mi curgea prin vene. Obrajii mi s-au încins, iar mâinile mi-au devenit moi ca de gumă. De obicei nu simțeam o conexiune așa intimă cu trupul meu – nu în felul ăsta. Era ceva în mișcările line ale șarpelui încolăcit, în forța musculaturii ce trebuia protejată de solzii netezi. M-am simțit atrasă inexplicabil de ecranul televizorului, unde bărbatul scosese din buzunar un aparat foto și se poziționase în așa fel încât să poată fotografia reptila imensă. Chiar atunci, eu și șarpele am căscat aproape la unison. Ne-am lungit gâtul, dând la iveală cavitatea bucală largă și moale, cu dinți mici, uniți de parcă ar fi fost unul singur, cerul gurii umed și fin și limba care flutura în vânt. Apoi am atacat. Aparatul a explodat de teamă și fervoare, când ne-am înfipt colții într-un braț gros și păros.

„Am crezut că o să mor”, a spus australianul, „am crezut că m-a înhățat”. Stătea pe un șezlong, în spatele lui profilându-se un cort. „M-ar fi putut ucide, dacă mandibula nu i s-ar fi blocat în pantalonii mei. Altfel n-aș fi

avut nicio șansă să scap cu viață”. Secvențele cu bărbatul mușcat de șarpe au fost reluate de nenumărate ori pe repede înainte. Gura aceea moale și roz s-a avântat înainte cu repeziciune, apoi cu încetinitorul, astfel încât am putut vedea cum șarpele a mușcat, cum un dinte rozaliu s-a agățat în materialul din care erau confecționați pantalonii bărbatului înainte ca, într-un final, să se elibereze. Gândul la acel dinte, la senzația pe care mi-ar stârni-o dacă l-aș atinge cu buricul degetului. Am închis gura și am înghițit iar.

— Știu de unde poți face rost de unul de ăsta.

Vorbise tipul cel nou – tipul care se materializase de nicăieri.

— Nu la fel de mare ca ăla, evident, dar știu de unde poți cumpăra unii mai mici – pui.

Când mă gândesc la asta încerc să-mi amintesc cum arată, dar tot ce-mi vine în minte e un cap lipsit de trăsături, fără ochi, nas sau gură. Însă îmi amintesc tăcerea care s-a lăsat preț de o clipă în cameră. Egil și-a răsucit capul și mi-a aruncat un zâmbet larg. Am încercat să-l imit, străduindu-mă să nu arăt intensitatea emoției care mă stăpânea. Mi-a fost teamă că vor observa cum respir agitată, cum înghit în sec și cum obrajii îmi luaseră foc. Am clătinat încet din cap. Egil s-a întors către Ingvar, care afișa un zâmbet asemănător cu al lui. Și el a dat din cap. Și așa am decis. Și noi vom avea un șarpe.

Seara s-a însuflețit iar, camera umplându-se de voci și de râsete. Tipul nou a ridicat o cameră digitală argintie și a făcut poze cu noi toți la grămadă. Eu, Ingvar, Egil, fata, tipul, toți în fața ecranului pe care înghețase imaginea pitonului de șase metri lungime.

Noul membru al familiei noastre era un piton tigru de un metru lungime. Încă era doar un pui. Cu toate astea, eram deja pierdută în această creatură micuță. Aveam senzația că sunt suspendată în aer, deasupra unui abis, iar starea asta era uimitor de plăcută. Înainte să-l dau mai departe, l-am ridicat în dreptul feței și i-am șoptit: „Tu vii acasă cu mine”.

Trebuie să fi fost o nălucire, dar mi s-a părut că l-am văzut dând din cap.

Mariam

Kristiansund

Vineri, 18 august 2017

— Mamă, pot să iau o revistă?

Iben ridică o revistă de benzi desenate tipărită în nuanțe vii, pastelate. Probabil că personajul de pe copertă ar trebui să fie o fată-zombie sexy care-și țuguiază buzele supradimensionate date cu ruj cu sclipici. De regulă, Tor e cel care o duce pe Iben la magazin – mie îmi place să fac cumpărăturile de una singură. Dar astăzi e despre mine și Iben, o zi numai a noastră. A fost propunerea mea. Luni începe școala și am vrut să fiu eu cea care o scoate în oraș pe eleva noastră de clasa a șasea pentru a-și cumpăra haine noi și rechizite. Mi-am dorit să petrecem mai mult timp împreună, doar noi două, în speranța că ne vom apropia din nou. Pe măsură ce ea a crescut, relația noastră a devenit tot mai dificilă. Cumva ne-am îndepărtat.

Ne plimbam prin centrul comercial Storkaia de aproape trei ore. Am lăsat-o pe Iben să decidă singură asupra ținutei, iar ea a ales o pereche de blugi mulați și un top din dantelă cu un nasture la gât, care i se potrivea perfect, pantofi roz și un hanorac de aceeași culoare pe care l-a tras pe ea imediat. Am stat în fața oglinzilor din toate magazinele de haine în care am intrat, fotografiindu-ne și făcându-ne de cap. Am găsit până și un pulover galben pe mărimea ei, asemănător cu cel de cașmir pe care îl purtam eu azi, și i-am trimis lui Tor o poză cu noi. Iben seamănă foarte tare cu mine când aveam vârsta ei. Uneori e dureros să văd cât de asemănătoare suntem, dar astăzi e chiar drăguț. După ce ne-am terminat sesiunea de cumpărături, ne-am dus la o cafenea și am mâncat înghețată. I-am pus întrebări prudente la care ea mi-a răspuns. Am pălăvrăgit o vreme despre cai. Are o prietenă care ia lecții de echitație și e nerăbdătoare să i se alăture. I-am promis că o să vorbesc cu Tor despre asta, dar a zâmbit ca și cum i-aș fi dat deja permisiunea.

Iben e frumoasă, șuvițele de păr blond îi alunecă peste ochi, are nasul subțire și buze fin conturate. Personajul acela stupid de benzi desenate se află în puternic contrast cu ea. Iben își așterne pe chip o expresie plină de farmec. Probabil că asta merge cu Tor, care se lasă înduplecat mult prea ușor, dar în cazul meu e doar o tactică sortită eșecului. Mă face să simt că am fost trasă pe sfoară. Timp de unsprezece ani am avut grijă de ea, m-am asigurat că nimic rău nu i se poate întâmpla, că n-o să cadă de pe canapea, că n-o să se înece cu mâncare sau că n-o să înghită vreo piesă de Lego. Eu

am alinat-o când plângea, când era bolnavă. Dar ea nu apreciază nimic din toate astea. Pentru ea, cadourile și permisiunile de a face ce vrea sunt tot ce contează.

Îi iau revista din mână. Pentru câteva clipe se uită la mine, o sclipire stăruindu-i în ochii întunecați, și văd cum speranța de a obține, de a obține, de a obține ce vrea, rămâne vie în privirea ei. Răsfoiesc revista din paginile căreia fete zombie privesc printre pleoapele date cu fard. Sunt reprezentate făcând activități zilnice, mergând la școală și machiindu-se. Indivizii din spatele publicației știu cum să profite de pe urma fetelor cărora le fug ochii după tot ce strălucește.

— Ce poți învăța din asta?

Iben își pleacă ochii, frecând podeaua cu pantofii cei noi.

— Iben, ce poți învăța din asta?

— Nu știu, șoptește ea.

— Am impresia că nu ar fi nimic de învățat din asta. De ce o vrei?

Ea continuă să țintuiască podeaua cu privirea, ridicând pe jumătate din umeri drept răspuns.

— Au talia mai subțire decât gâtul, spun eu.

Îi dau revista înapoi. Mă așez în spatele ei și deschid la prima pagină.

— Uită-te la asta. Nicio poveste. Aproape că nu există text, iar cel care e nu e decât o vorbărie fără sens. În revista asta contează doar pozele hidoase cu fete care se machiază. De ce vrei asta, Iben?

Ea clatină din cap și încearcă să se retragă, dar o reține. Întorc pagina.

— Uită-te la asta.

Mai dau încă o pagină.

— Vezi? Zece pagini și nicio poveste. Nu spune nimic important – e despre nimic.

Îmi aud asprimea din voce, dar nu-mi pot lăsa fiica să cadă în plasa unor lucruri total lipsite de gust cum e ăsta. Data viitoare va ști mai bine. Încearcă să se răsucească, dar o țin în loc cu coatele. Privește în jos spre pantofii ei noi și dă drumul revistei, lăsându-mă doar pe mine să o țin – să țin revista, dar și mâna ei acum moale. O aud cum scâncește, încercând să se elibereze. Am întrecut măsura.

— Îmi pare rău. N-am vrut să sune așa. Cred doar că nu trebuie să citești chestii dintr-astea care nu te fac mai deșteaptă. Găsește ceva mai bun și-ți cumpăr.

Iben îmi smulge revista. Își fereşte capul şi se îndepărtează cu paşi grăbiți, făcându-se nevăzută în spatele rafturilor. Apoi îmi sună telefonul. Cotrobăind după el în poşetă, dau mai întâi peste mobilul lui Iben – mă rugase să am grijă de el pentru că buzunarele ei nu erau suficient de adânci ca să încapă. Caut mai adânc şi îl găsesc şi pe al meu. E unul dintre contabili – probabil vrea să convoace o întâlnire pentru angajarea mai multor asistenți personali. VeryHealth a câştigat un contract extrem de important în iunie – ziarul Tidens Krav a şi publicat o poză cu noi toți. Am fost fotografiați mâncând tort cu marțipan şi bând vin spumant, iar după ce ne-am petrecut concediul binemeritat suntem gata să ne întoarcem la lucru în forță. Dar astăzi fiica mea e mai presus decât jobul – aşa mi-am promis. Dau telefonul pe silențios şi-l las să sune în continuare.

Când ajung lângă rafturile cu reviste, Iben nu e acolo. Culeg de pe o poliță o altă bandă desenată ce pare mai educativă şi o carte de cuvinte încrucişate. Zăbovesc acolo pentru o clipă, privind revistele încărcate cu pozele fetelor zombie machiate excesiv. Poate vom vorbi despre asta deseară.

Iben nu e nici la casă, nici lângă raionul de dulciuri sau în afara magazinului. Iau produsele din coşul de cumpărături şi le aşez pe bandă. Scot mobilul şi dau să o sun, dar realizez că telefonul ei e la mine. Mă gândesc că e prea mică pentru o geantă de umăr, dar va trebui să-i cumpăr una curând. Plătesc cumpărăturile la casă şi încerc să-l întreb pe băiatul care stătea acolo dacă a văzut o fată de unsprezece ani, dar la fel de bine aş fi putut să întreb casa însăşi. Aranjez produsele în plase, direcționez căruciorul spre ieşire, iar apoi mă opresc între două magazine, scrutând împrejurimile în stânga şi-n dreapta. Când văd că nu e nici urmă de ea, apuc căruciorul, împingându-l cu putere înaintea mea pe trotuar, convinsă că răbdarea mi-a ajuns la capăt. Strâng din dinți în timp ce-l conduc în sus pe panta spre parcarea supra-etajată.

Nu e nici lângă taxatorul de parcare, nici nu aşteaptă lângă maşină. Mă răsucesc, uitându-mă în toate direcțiile, dar tot ce văd sunt câteva autovehicule parcate şi nicio fetiță. Ăsta e punctul în care ar trebui să alerg disperată să o caut, să chem paza şi să dau un anunț în sistemul audio al magazinului de teamă că cineva ar fi putut-o răpi. Asta ar fi vrut ea. Dar eu refuz să fac parte din joculețul ei, nu mă las pedepsită. Încep să încarc plasele în maşină destul de agresiv. Cred că ouăle s-au făcut praf şi sper să

se împrăștie peste revista lui Iben. Împing căruciorul gol care se lovește de perete cu o izbitură; se răstoarnă și zace acolo cu roțile în sus învârtindu-se încă. Urc în mașină, iar tivul hainei mele de patru mii de coroane rămâne agățat în portieră, sfâșiindu-se atunci când încerc să-l scot de acolo. Pornesc motorul. Iben aleargă repede, probabil că va ajunge acasă în zece minute. Refuz să merg după ea. Curând voi ieși de pe stradă. Aș putea pur și simplu să conduc mai departe, să las viața de familie în urmă și să nu mă mai întorc niciodată.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 23 august 2003

I-am recunoscut de la depărtare puloverul în dungi gri și verzi, pe care îl avea de ani de zile, mult prea uzat din cauza spălărilor și purtărilor repetate. Mergea cocoșat, în stilul lui caracteristic, cu gluga hanoracului trasă peste cap. Distanța dintre noi s-a micșorat destul de mult și i-am putut vedea petele de ploaie de pe pulover. Apoi și-a ridicat capul și i-am întâlnit ochii albaștri ca gheața și zâmbetul inexpresiv afișat pe fața punctată de coșuri. Ca de obicei, sub buza superioară avea ascunsă o punguță cu snus[{1}]. Ar fi putut lăsa impresia că arătase așa dintotdeauna. Acum ar trebui să aibă cam douăzeci și opt de ani.

Patrick schiță un salut cu mâna, iar un val de greață îmi inundă trupul. M-am răsucit pe călcâie și am cotit brusc spre intrarea celui mai apropiat și mai bun magazin de bijuterii, gest pe care urma să-l regret imediat ce am pășit dincolo de uși. Nu era nicidecum o cale de evadare, era o fundătură. Am mers de-a lungul unui perete acoperit de casete ce adăposteau bijuterii din aur. Am auzit clinchetul clopoțelului în momentul în care a intrat după mine.

Amintirile frumoase mi-au năvălit primele în minte. Râsetele noastre când mă învârtea prin camera de zi până ce ne prăbușeam amândoi pe podea. Modul în care își punea pe față felii de șuncă și brânză ca să mă facă să râd. Amintiri dinainte să încep școala, dinainte ca femeia care spunea că e mama mea să înceapă să dispară pentru luni întregi. Toate amintirile astea păreau înfășurate în vată, de parcă însuși capul meu s-ar fi

transformat în bumbac.

După imaginile strălucitoare din trecut, mintea mea a fost asaltată de străfulgerările vieții cotidiene. Patrick, care nu reușea niciodată să se trezească la timp; radioul cu ceas care bâzâia și împrăștia în camera întunecoasă, fără ferestre, vocea seacă a crainicului de la știri. Bâzâia până când Patrick scotea ștecherul din priză. Stăteam acolo, trăgând de el până se trezea sau până îmi spunea să mă duc dracului. Apoi ungeam unt pe o felie de pâine, beam un pahar de lapte cu ciocolată și plecam la școală. După-amiaza, când mă întorceam acasă, fie îl găseam întins pe canapea, fie vedeam că e plecat, fie era în bucătărie făcând la aparat sandvișuri cu brânză pentru amândoi. Zilele se dizolvau una în cealaltă, o viață formată din lucruri pe care le-am făcut sau nu împreună. Respirația lui când mă gâdila, televizorul care era mai tot timpul pornit, paharele cu lapte brânzit, castroanele cu resturi de porridge abandonate pe blat, pasta de dinți pe care o lăsa în chiuvetă și pe care eu o întindeam cu degetul pe suprafața de porțelan. Viața cotidiană a devenit treptat mai puțin despre noi trei și mai mult despre noi doi.

Cele mai negre amintiri au venit ultimele. În acel moment, Patrick se apropiase atât de mult de locul în care stăteam, în fața vitrinelor cu bijuterii, încât îi puteam simți mirosul. Aceste amintiri nu le puteam suporta. Îmi doream ca el să plece, ca să fiu scutită să-i reamintesc de ele. Am continuat să privesc stăruitor bijuteriile din aur – obiecte pe care nu mi le-aș putea permite. Singura pe care o purtam era un lănțișor de care atârna o cheie placată cu aur. I-am văzut reflexia în geamul casetei, și apoi pe Patrick, care în clipa aceea a întins mâna și a atins-o cu vârful degetelor.

— Ai ajuns un copil cu cheia la gât, Sara?

O undă de șoc mi-a străbătut trupul. Am dat din umeri.

— Oh, Sara, a spus el.

Mi-am ținut respirația pentru câteva secunde, străduindu-mă să alung greața.

— Mă cheamă Liv, am răspuns eu, și nu te cunosc.

Roe

Kristiansund

Vineri, 18 august, 2017

Ceasul de pe ecranul computerului se apropie de ora douăsprezece. Îl verific din patru în patru minute, aruncându-mi, din când în când, privirea pe fereastră spre feribotul Sundbåten, care se întoarce în port. Vântul suflă stropii mărunți de ploaie în geam. Când am ajuns aici, am crezut că panorama spre mare îmi va da o stare de bine. Acum nu reușește decât să-mi amintească de faptul că orașul Kristiansund e la fel de anost precum Ålesund, singura diferență fiind o priveliște mai frumoasă din birou.

A trecut ceva vreme de când am terminat interogatoriul cu fata care susține că a fost violată în timp ce dormea – acum redactez textul pentru ultima dată. Bineînțeles că aș fi putut lua prânzul împreună cu ceilalți și m-aș fi putut alătura lor pentru a savura o felie din cea mai recentă prăjitură pentru pentru „spălarea păcatelor" făcută de Danez. Când eram nou în branșă, îmi plăceau adunările organizate în jurul prăjiturilor. Ba chiar m-am prefăcut că le ador atunci când am dat interviul pentru post în Kristiansund, doar ca să plec din Ålesund. Însă prăjiturile pentru „spălarea păcatelor" nu mai sunt la fel atunci când lucrezi din spatele unui birou și nu ai prea multe de făcut. În cazul ăsta ajungi să fii persoana care doar mănâncă și nu gătește niciodată, care ascultă poveștile celorlalți și le analizează, dar nu le trăiește pe pielea ei.

Unii dintre cei mai în vârstă fac prăjituri chiar dacă nu mai lucrează pe teren, dar asta-i o tâmpenie.

Problema nu e doar că nu mai lucrez pe teren. Problema e că, după toate câte s-au întâmplat, abia dacă mai suport să stau în preajma oamenilor. Iar atunci când mănâncă prăjituri împreună, polițiștii inevitabil pun întrebări. Vor să sape cât mai adânc, până în măruntaiele tale, ca să afle tot ce-ți trece prin cap. Eu nu vreau să le împărtășesc absolut nimic, nu intenționez să dezvălui nimic mai mult decât trebuie ei să știe. Au senzația că a sălta un drogat de pe stradă e dificil, sau că e o tragedie dacă nu le pică nimic în plasă în urma tentativelor de flirt. Nu poți discuta cu asemenea oameni despre ceea ce simți atunci când ai pierdut tot ceea ce conta cu adevărat, fără să realizezi vreodată cât de important era. Despre cum e să ai șaizeci de ani, iar cu fiecare an răceala dintre mine și Puștoaică să devină tot mai dureroasă. E prea târziu pentru mine. Trecutul a devenit doar o amintire a oamenilor pe care nu am știut să-i prețuiesc atunci când făceau parte din

viața mea, iar viitorul e simpla așteptare a morții. Dar nu le pot spune asta colegilor mei. Așa că sunt doar un bătrân morocănos care stă în tăcere și mănâncă prăjitură. Nu-i voi lăsa să mă transforme în genul acela de individ.

Stomacul îmi chiorăie, dar intenționez să aștept până când în cantină o să fie cât mai puțină lume înainte să merg la prânz. Ca să-mi omor timpul, pornesc încă o dată filmarea cu interogatoriul fetei. Ea stă cu capul plecat și cu mâinile strânse în poală în timp ce vorbește. Părul îi ascunde chipul de obiectivul camerei. „Îl cunoșteam, de dinainte", spune ea, „de la școală și tot restul. Nu s-a apropiat niciodată de mine în felul ăla – nu a fost nimic între noi. În noaptea aia, la petrecerea lui, a încercat s-o facă, dar nu a fost insistent sau altceva". Intervine vocea mea, după ce îmi dreg glasul: „Spui că a încercat s-o facă – ce anume a făcut?" Tăcere. Apoi: „A vrut să vorbim despre anumite lucruri. Lucruri intime. După a vrut să mă sărute, dar l-am respins. I-am zis că nu-s interesată, iar apoi m-a lăsat în pace. După asta, totul a părut în regulă. E genul ăla de tip în preajma căruia te simți în siguranță. Nu-mi era teamă să mă întind lângă el în pat și să adorm". Fata începe să plângă. Mă urmăresc întinzându-i cutia cu șervețele. „Ce s-a întâmplat după?", întreb eu. „Am adormit", spune ea. „Nu m-am trezit până când el nu a început. Știu că… mi-a făcut chestii în timp ce dormeam". Vocea mea o întrerupe din nou. „Știu că e greu", îi zic, „dar trebuie să încerci să-mi dai, pe cât posibil, toate detaliile. Când spui că «a făcut chestii», ai putea să-mi explici la ce te referi mai exact?"

Îmi amintesc cum m-am simțit prima dată când o tânără a plâns din cauza asta în fața mea. Cât de înverșunat am devenit împotriva făptașului sau făptașilor. Uneori am avut mai multe de oferit acestor fete decât propriei mele fiice. Simțeam că și ele aveau mai multă nevoie de mine, cu toate prin câte trecuseră. Acum empatia mi s-a evaporează undeva la jumătatea drumului. Nu mai suport să trăiesc acea emoție – mă tem că într-o zi o să văd roșu în fața ochilor și o s-o iau razna.

Opresc filmarea în mijlocul declarației. Privesc un moment capul plecat al tinerei fete. Îmi aduc aminte de Puștoaică alergând pe stradă spre casa în care locuiam ca o familie. Era mereu așa fericită să mă vadă! Dintr-odată inima începe să-mi bată cu putere. Mă desprind de amintiri și închid videoclipul.

Mă îndrept spre mulțimea de polițiști care se întorc la birourile lor din centrul de operațiuni. Curând, mulți dintre ei vor dispărea – centrul de

operațiuni va fi mutat la Ålesund în câteva săptămâni. Totul dispare din Kristiansund. Se pare că doar eu am ales să vin aici.

În timp ce urc scările, mă opresc să-mi leg șireturile. Ascult zumzetul vocilor din secție răsunând în jurul meu ca un roi de albine. Știu că nu mai suport mult chestia asta, dar, la dracu, nici vreo altă variantă nu suport. Mă îndrept de spate și decid să urc în pas alergător restul scărilor, deși nu e nimeni care m-ar putea vedea, să trec pe lângă manechinele de ceară îmbrăcate în uniforme vechi de poliție. Cel mai rău e că purtam o uniformă din aia la începutul anilor ’80, când eram nou în serviciu și îmi țineam pe coama bogată o șapcă de polițist. Pe atunci eram logodit și plin de entuziasm pentru tot ceea ce mă așteptа, dar toate astea urmau să se risipească în vânt.

Birte iese din cantină cu o sticlă de apă acidulată în mână. Are fața atât de acoperită de pistrui că am senzația că mă uit la o hartă. Părul roșcat veșnic prins în coadă îi atârnă peste galoanele sacoului de la uniformă. Birte ridică mâna în semn de salut atunci când trec pe lângă ea. Oamenii se salută mult prea mult pe aici, și asta-i obositor. Odată ce intru pe ușă, aud un țipăt urmat de niște râsete ascuțite în spatele meu. Mă răsucesc și îl văd pe Danez îmbrăcat ca un manechin, într-o uniformă veche și cu perucă. Bărbatul înalt se îndoaie de atâta râs. Birte râde așa de tare încât e nevoită să se așeze pe trepte și să se șteargă la ochi. Știu că e stupid din partea mea, dar nu mă pot abține să mă gândesc că Danezul era acolo și acum câteva secunde, când am trecut eu pe acolo; că a așteptat nemișcat până am urcat, ca să poată sperіa pe altcineva.

În cantină mai sunt câteva grupuri mici, dintre cei care iau de obicei pauze lungi pentru prânz. Niciun fel de mâncare nu arată în mod special apetisant, dar decid să mă mulțumesc cu o salată de pui. Iau un ziar și mă îndrept spre una dintre mesele de la fereastră. Pe prima pagină a cotidianului *Tidens Krav* se află antrenorul de fotbal, Magne Hoseth, care vrea să ajute Kristiansund să-și păstreze poziția în Prima Ligă a Norvegiei. Răsfoiesc ziarul ca să găsesc interviul. Chiar mi se rupe de cum se descurcă FC Kristiansund în liga de fotbal, dar măcar articolul va fi despre orice altceva în afară de sectorul de afaceri și de spitale. Greșit. Până și Hoseth are o părere despre spitalul regional, a cărui proiectare i-a costat deja pe contribuabili 450 de milioane de coroane. A trecut o săptămână de când Kristiansund a pierdut apelul din cadrul procesului pentru spital. Până la

urmă, spitalul va fi construit în Molde.

Îmi iau inima în dinți și ridic furculița plină cu salată de pui. Abia reușesc să deschid gura când cu coada ochiului zăresc pe cineva venind spre mine.

— Salutare, străine!

Åsmund poartă un pulover brun-cenușiu care se asortează cu părul lui alb într-un mod mult prea clișeic. El nu înțelege că nu vreau să fiu văzut în compania lui. Că prezența sa atrage atenția asupra propriilor mele fire cărunte. Nu mai e nimic de făcut decât să mă pregătesc pentru interminabilele povești ale lui Åsmund, despre ședințele cu părinții și conversațiile îngrijorătoare cu tinerii din oraș.

— Cum îți merge, Åsmund?

Åsmund oftează și își pune tava pe masă.

— Știi, cu cât lucrez mai mult aici, cu atât mai tare mă conving de faptul că nu exista speranță pentru generația viitoare.

— Măcar tu nu trebuie să te ocupi de cazurile de agresiune sexuală. Dă-mi oricând o încăierare între beți sau o spargere – cazurile de agresiune sexuală sunt cele care te fac cu capu'.

Unul dintre cele mai dificile lucruri de acceptat despre Åsmund e faptul că ne înțelegem destul de bine. E deprimant.

— Am auzit că te pricepi la astfel de cazuri, Roe. Am vorbit mai devreme, la o felie de prăjitură, cu câțiva dintre băieți. Ei spun că ești un anchetator capabil.

Sunt surprins că au discutat despre mine, dar suspectez că Åsmund nu spune întreaga poveste. Că exista un „dar" pe undeva.

Åsmund începe să povestească despre un băiat de treisprezece ani pe care încearcă să-l ajute. Îmi pierd repede interesul. Privesc în jos spre farfuria cu salată și mă gândesc dacă merită să mai iau o înghițitură. Îmi umplu furculița și analizez carnea palidă și sosul de culoarea mușt arului.

— Roe!

Birte mă strigă din ușă. De astă dată, pe fața ei pistruiată e întipărită o expresie serioasă.

— Întâlnire. Camera de operațiuni.

Birte se schimbă ca și cum ar fi îmbătrânit deodată cu zece ani – pot adulmeca un caz important de la o poștă. De asta am nevoie acum, să se întâmple ceva. Îmi iau salata și ziarul și mă îndrept spre coșul de gunoi. Le

arunc pe ambele și las capacul de plastic să se închidă cu un bufnet zdravăn.

Ne grăbim în jos pe scări spre etajul al treilea. Birte se oprește în fața ușii de la camera de operațiuni. Îmi face semn din mână și așteaptă să intru eu primul. Întorc capul și observ că Åsmund ne-a urmat – stă pe scări și privește în direcția noastră. Când mă întind după clanță, brusc încep să mă simt rău.

Camera e pe jumătate cufundată în întuneric, plină de oameni așteptând în tăcere, cu ochii ațintiți asupra mea. Se aude apoi un pocnet, iar aerul se umple de o ploaie de confetti. Pe perete atârnă un poster luminos pe care scrie „Roe – 60 azi!”, iar camera explodează în urale de „La mulți ani”. Toți cântă, dansează, se înclină și se rotesc după cum dictează versurile cântecului[{2}]. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Bineînțeles că nemernicii vor să răsucească cuțitul în rană.

Liv

Ålesund
Joi, 28 august 2003

— Ah, nu, nuuu, nu, nu, nu!

Mașina de pe ecranul televizorului a ieșit de pe șosea și s-a izbit de parapetul masiv, răsturnându-se pe spate. Egil a înjurat și a aruncat controlerul în piedestalul pe care trona figurina unui înger, așezat în centrul camerei lui Ingvar.

— Ce naiba faci?

Ingvar a rânjit, aranjându-și părul lung și negru în timp ce-și conducea mașina peste linia de sosire.

— Te enervezi mult prea repede.

— Sunt convins că tatăl lui Egil va fi foarte încântat să ne cumpere un Xbox nou dacă ăsta se strică, am spus eu. Așa că dă-i bătaie, Egil.

— Oh, mai taci din gură, replică el.

Sub toate acele tachinări și certuri se ascundeau numai gânduri bune. Asta îmi plăcea cel mai mult la băieții ăștia – puteam urla unii la alții fără ca vreunul să interpreteze ceva greșit. Nu vorbești cu cineva așa dacă nu ții la el, cel puțin nu pe tonul ăsta. Fiecare știa că ceilalți nu ar avea nicio

problemă cu asta și că nu se vor întinde mai mult decât le e plapuma. Nimeni nu înțelegea greșit, nimeni nu se simțea lăsat pe dinafară, iar asta ne dădea tuturor ocazia să ne vărsăm oful.

Egil s-a trântit pe pat lângă mine, îndreptându-și cămașa Lacoste, de culoare bej, pe care o purta. I se potrivea la fix. Normal – nu degeaba petrecuse toate orele alea la sală. Trăsăturile lui Egil erau enervant de bine proporționate, de la umerii lăți, până la curbura maxilarului și a pomeților, la fel și nasul, fruntea și sprâncenele care se atingeau ușor. Era genul acela de tip despre care fetele se convingeau singure că-l doresc pentru că bănuiau că toată lumea îl dorește. Fete care arătau ca scoase din pozele dintr-o revistă glossy credeau că sunt în căutarea unor băieți scoși tot din pozele unei reviste glossy. Doar eu știam că, sub toate astea, Egil era de fapt un băiat bun.

Mi-am ridicat brațul – Nero s-a lăsat să atârne de pe el, corpul lui solzos căutând să se întoarcă la radiatorul de sub fereastră –, iar Egil mi-a luat șarpele. M-am așezat pe podea lângă Ingvar și am apucat controlerul. El a pornit jocul, vehiculele aliniindu-se pentru cursă, Jaguarul meu alb, Lamborghini-ul negru al lui Ingvar și alte două mașini luxoase. Zgomotul asurzitor al celor patru motoare a umplut camera. Au apărut niște femei îmbrăcate cu fuste scurte, gri, care ne-au pregătit pentru semnalul de start. Apoi am pornit în trombă, călcând accelerația până la podea, pe străzile întunecate ale orașului. Eram atât de entuziasmată atunci când am virat, încât am făcut-o cu tot corpul. Mașina s-a întors prea tare, iar partea din spate s-a izbit de barieră – niciun punct bonus pentru mine. Curând Ingvar a ajuns pe prima poziție. Pilota cu eleganță pe asfalt, executând un salt lung de pe vârful unui deal și aterizând în siguranță pe creasta următorului. Eram prea interesată de ceea ce făcuse el, așa că am intrat într-un Vauxhall cu dungi roșii pe lateral – amândoi am pierdut controlul. Egil a râs zgomotos în felul lui specific, batjocoritor, părând să fi uitat că și el fusese în aceeași situație ca mine cu câteva minute în urmă. Am recăpătat controlul mașinii și am ocolit Vauxhall-ul cu un viraj perfect, doar ca să descopăr că mergeam în direcția greșită. Curând revenisem în locul din care plecasem. Am oftat, am tras cu grijă mașina pe margine și am parcat-o acolo.

— Ingvar, cred că e evident ce faci toată ziua, în timp ce se presupune că ar trebui să te ocupi de muzică, i-am spus eu.

Ingvar a ridicat degetul arătător când pe ecran au apărut cuvintele

„Clean section” – „segment parcurs fără greșeală”.

— Ești doar invidioasă, răspunse Ingvar. Pentru că sunt atât de bun.

— Bun la a nu avea o viață, i-o întoarse Egil.

Ingvar se juca în continuare fără să scoată un cuvânt. M-am dus și m-am așezat pe pat lângă Egil, în timp ce Ingvar conducea de unul singur, în fruntea clasamentului, adunând tot mai multe puncte.

— Vii sâmbătă, nu? întrebă Egil.

Se străduia să-l convingă pe Nero să se cuibărească în scobitura brațului său ca o pisică, dar șarpele nu dădea semne că ar înțelege. În schimb, s-a ghemuit cu gravitate pe pat, odihnindu-și capul pe restul corpului încolăcit. Nero era liniștit din fire. Erau rare ocaziile în care se mișca mult – putea sta nemișcat, în aceeași poziție, ore în șir. Își păstra energia până la ivirea următoarei ocazii de vânătoare.

— Nu am bani, am spus. Și nici vreo băutură.

Egil a pufnit exasperat.

— Tu mereu faci rost de băuturi, șterpelindu-le de la mine.

— Și, oricum, nu sunt pregătită pentru asta.

Egil și-a întors privirea spre mine.

— De fapt, vreau doar să-mi petrec weekendul citind pentru cursul meu, i-am spus lui Egil. Serios. Să mă bag în pat devreme și chestii de genul ăsta, să-mi petrec duminica citind în loc să zac în pat mahmură, urându-mă pentru asta.

Egil și-a înălțat o sprânceană.

— Sunt sigur că dacă vii cu noi la petrecere, asta n-o să te împiedice să devii asistentă. Haide! Nu va fi ca data trecută. Va fi beton.

Probabil că Egil își amintea mult mai multe decât am putut eu să o fac despre ce am vorbit la un moment dat, weekendul trecut, la primele ore ale dimineții. Jurasem să nu le spun niciodată despre Patrick – dar episodul din ziua aceea, când l-am întâlnit în oraș, fusese prea mult pentru mine.

— Vei fi pregătită imediat ce o să începi să bei, spuse Egil.

La fel mă gândisem și eu când mă întorsesem aici în ziua aceea și începusem să mă aranjez pentru petrecere. De multe ori, tot ce îmi doream era să mă îngrop sub plapumă și să scap de anxietatea care-mi curgea prin vene. În loc de asta, hotărâsem ca aceea să devină cea mai bună noapte din viața mea. Mi-am spus că totul va fi bine imediat ce încep să beau. Nu a fost. Nici nu-mi pot aminti ce am spus, doar că am spus prea multe. Nici

măcar nu știam că Ingvar îl cunoștea pe Patrick.

Egil mi-a aruncat o privire abătută, stăruitoare. Aștepta un răspuns, și ceva îmi spunea că nu avea de gând să accepte un refuz. Am oftat.

— Glumeam. Bineînțeles că vin.

Mi-am ridicat arătătorul și am atins una dintre dungile subțiri de solzi palizi de pe capul lui Nero, chiar acolo unde i se termina gâtul. Dacă îi priveai capul de deasupra, modelul arăta ca o săgeată, o linie albă ce pornea de pe spate și un vârf negru care-i cobora în jos pe bot, spre fălci. În ultimele luni, petrecusem mult timp holbându-mă la acest cap și la acest semn neobișnuit.

— E așa frumos… am spus. Pur și simplu nu-mi vine să cred.

— La naiba, făcu Egil, mișto mod să faci un tip să se simtă bine.

— Vorbesc serios – uită-te la corpul lui.

Cu o săptămână în urmă își schimbase pielea. Am asistat la întregul proces, de când corpul său prinsese o tentă cenușie – inclusiv ochii negri, până când începuse să se frece de picioarele patului ca să-și răzuiască membrana de un gri-albicios. Noii solzi netezi străluceau în culori vii. Oamenii credeau cândva că șerpii sunt nemuritori, văzându-i cum renasc din propria piele, din nou și din nou. Vechea lui piele era acum agățată de lustra din camera mea. Am vrut să păstrez o urmă a fiecărei renașteri, să-mi amintesc de toți șerpii care fusese în trecut.

— Am putea da drumul șarpelui la petrecere, întrebă Egil, fluturând din gene.

M-am uitat la el.

— Atunci doar la *after party*?

Am clătinat din cap.

— Nu e ca și cum poliția va fi acolo sau ceva, doar niște oameni marfă. Dacă sperie pe cineva îl închidem la loc. Totul va fi bine.

— Până o să muște pe careva și respectivul o să strige după mămica.

— O să fiu cu ochii pe el. Avertizăm pe toată lumea să nu-l sperie.

— Egil. Am încheiat subiectul ăsta.

— Nu e doar șarpele tău! Ingvar, tu ce crezi?

Ingvar închisese Xbox-ul, iar acum punea un CD. „Dopethrone” de la Electric Wizard, albumul lui preferat. Acorduri lente de chitară au umplut camera în timp ce Ingvar s-a așezat pe pat, de cealaltă parte a mea. Purta tricoul unei formații, atât de decolorat încât devenise imposibil de descifrat

imaginea imprimată pe el. În mână avea o carte.

— Vrei să-ți spun la ce mă gândeam mai devreme azi? întrebă Ingvar, ținând cartea la vedere.

— *Alice în Țara Minunilor?* am spus eu. Cărți pentru copii, Ingvar? Credeam că citești doar romane rusești de mărimea unor cărămizi.

— E un clasic, spuse el. Oare cine ar fi fiecare dintre noi dacă am fi personaje din *Alice în Țara Minunilor?*

Egil râse.

— Știu sigur cine ai putea fi tu, Ingvar. Ai fi omida care stă pe ciupercă, fumând toată ziua.

Ingvar a făcut un gest larg cu brațele.

— Tot timpul? Se întâmplă cel mult o dată pe săptămână!

— Pentru unii dintre noi e suficient de des chiar și așa, răspunse Egil. Și de unde știm noi ce faci când suntem la cursuri?

— Asta-i o minciună, și, de fapt, fac asta în scop medicinal, spuse el.

Ingvar avea epilepsie. Rareori avea convulsii, dar era mereu pregătit să le prevină, motiv pentru care nu bea alcool decât foarte rar. Am convenit ca dacă, vreodată, atunci când rămânea singur acasă, îl suna pe vreunul dintre noi fără să poată spune ceva, trebuia să presupunem că are o criză, iar în consecință să ne întoarcem la el imediat. Din fericire, până acum avusese crize numai în prezența unuia dintre noi.

Egil rânjea.

— Încă nu s-a dovedit că pe suferinzii de epilepsie i-ar ajuta canabisul, Ingvar, așa că nu mai încerca să justifici de ce te droghezi.

— În cazul lui Egil e la fel de simplu, am spus eu. El e Pălărierul Nebun. O nesfârșită petrecere lipsită de sens, asta-i viața ta, nu-i așa, Egil?

— Ei bine, ești al dracu de nepoliticoasă, spuse el. Și, într-un fel, tu ești mai nebună decât mine, mai ales când bei. Și-atunci, Ingvar, cine e Liv? Să fie Pisica?

— Ar putea fi Pisica de Cheshire.

Ingvar ridică degetul arătător.

— Aș fi mers și cu Alice. Dar cred că am o variantă mai bună. Liv e Regina de Cupă.

— Pentru că eu sunt șefa amândurora?

— Da, și de asta, dar și pentru că tu ești regina petrecerii. Regina de Cupă e cel mai important personaj din întreaga carte. Ea face povestea

înfricoșătoare – fără ea, nu există poveste.

— Nu înțeleg. Crezi că sunt periculoasă?

— Nici eu nu înțeleg, Ingvar.

— Gândiți-vă doar. Cine ne-a scos din casă și ne-a târât după ea pentru o baie la miezul nopții în februarie? Cine s-a cățărat în toiul nopții pe Sukkertoppen cu o gașcă de idioți beți? Cine s-a strecurat prin tufișuri, iar apoi într-o grădină elegantă ca să fure chestia aia?

Ingvar a arătat spre figurina îngerului așezată pe piedestal. Era unul dintre acei amorași bondoci, care seamănă cu bebelușii și pe care îi poți vedea pretutindeni, dar decolorat acum de pete verzi și de găinațul pescărușilor, ceea ce-l făcea să arate oricum, numai bine nu. Îl numisem Beelzebub.

— Îmi amintesc când s-au aprins luminile la etajul întâi, spuse Egil. Fugeai cu îngerul ăla ca dracu' de tămâie.

— Exact, sublinie Ingvar. Câte nopți ne-am fi amintit dacă Liv nu ar fi fost acolo să le însuflețească? Fără ea nu am fi avut prea multe întâmplări memorabile. Doar un joc veșnic și absurd cu ceasuri și cești de ceai.

Am scuturat din cap.

— Pentru un tip care fumează tot timpul, ești al naibii de deștept, Ingvar.

— Ba nu fumez tot timpul!

— Liv e singura dintre noi care o va sfârși la închisoare, a zis Egil. Bag mâna-n foc.

— Așteptați doar și o să vedeți cât de tare vă înșelați, am râs eu.

— Atunci, s-a decis, vorbi Egil. Ingvar te-a convins. Nero are voie la petrecere?

— De fapt, sunt de acord cu Liv, a spus el. Șarpele va ajunge să muște sau să sugrume pe cineva. Eu nu vreau să iau parte la asta.

Mi-a sunat telefonul. Numărul afișat pe ecran nu era unul pe care să-l fi salvat în lista de contacte.

— Alo!!

Vocea îi era răgușită, probabil din cauza țigărilor.

— M-ai sunat? am întrebat, ridicându-mă.

Am ieșit pe hol, am trecut pe lângă pereții tapetați cu broderiile din tinerețe ale gazdei noastre și m-am îndreptat spre baie. Am avut impresia că simt un miros puternic de parfum.

— Sara? Tu ești?

Părea emoționată. Am lăsat în jos colacul de la toaletă, imaginându-mi chipul unei femei de vârstă mijlocie plutind pe fundul vasului. Mi-am dat jos blugii, apoi lenjeria și m-am așezat.

— Liv, am spus și am dat drumul jetului de urină.

A rămas tăcută în timp ce eu îmi apăsam cu putere telefonul pe gât, studiind cu atenție marea de săpunuri prăfuite, extrem de variate, aftershaveurile, aparatele de ras și celelalte produse de îngrijire pentru bărbați așezate lângă detergentul de haine, niște elastice de păr, niște unghii tăiate și o șosetă de tenis. De regulă, îmi țineam lucrurile personale în cameră, cu excepția cazului în care făceam duș.

— Sunt mama.

I-am auzit șuieratul respirației în momentul în care a tras fumul în plămâni, o beznă. M-am șters și am tras apa. Toaleta s-a umplut pe jumătate cu apă, după care hârtia igienică s-a făcut nevăzută în jos pe scurgere. M-am spălat pe mâini cu apă fierbinte. Femeia de la celălalt capăt a spus:

— Alo?

Apoi a continuat:

— Am auzit că în weekend Patrick a dat peste tine în oraș.

Vocea i s-a frânt. M-am șters pe mâini. Am încercat să-mi imaginez cum s-ar simți dacă ar fi acoperite cu piele de șarpe, cu solzi. Pielea e un înveliș așa subțire, așa fragil…

— Îmi pare foarte rău pentru asta, Sara!

Minciunile ei m-au asaltat în forță, de parcă ar fi încercat să disloce ceva din mine. M-am privit în oglindă, fața îmi era palidă din cauza luminii aspre. Am tras de lanțul pe care îl purtam în jurul gâtului ca să scot cheia suflată cu aur de sub pulover. Am început să mă joc cu ea, mângâind cu degetele dinții mici pe care-i avea la capăt. Mi-am dres glasul ca să-i pun stavilă torentului de cuvinte – o ușurare.

— Ai format numărul greșit, am spus. Sunt Liv. Nu Sara.

— Ești bine, dulceață?

— Nu înțelegi, am spus mai tare. Nu te cunosc.

Mi-am încleștat pumnul în jurul cheii și am încercat să blochez mirosul și vocea.

— Nu crezi că am putea s-o luăm de la început?

Am închis. Vocea ei a continuat să reverbereze în baie. Am abandonat

telefonul pe chiuvetă și m-am întors în dormitor. Egil și Ingvar mă priveau.

— Prea multe numere greșite în ziua de azi, am spus.

L-am luat în brațe pe Nero și l-am ridicat în dreptul feței. I-am studiat fantele adânci de pe bot pe care le folosea pentru a observa razele infraroșii din cameră. El putea „vedea" căldura emanată de trupurile noastre. M-am întrebat cum arăta asta prin ochii lui.

Nero și-a despărțit fălcile micuțe și a sâsâit. Egil și Ingvar s-au înfiorat, dar mie nu-mi era teamă. Nu credeam că mi-ar putea face rău. În schimb am încercat să ascult. Doream să-mi deschid mintea ca să-i înțeleg limba. Oare puteam descoperi undeva acolo, în adânc, vreun cuvânt? Dacă aș fi reușit, pur și simplu, să trec peste tot ce suna ca un „s" sau un „h", dincolo de alfabet, aș fi deslușit ce voia să spună. Nu avea buze, deci dacă ar fi încercat să articuleze un „m" cum ar fi sunat? Dacă ar fi încercat să reproducă un „t" cu limba lui bifurcată sau un „g" fără cozi vocale? Cuvintele lui n-ar fi putut fi ca ale oamenilor, așa că ar fi trebuit să-și folosească propriul limbaj format din nuanțe subtile de „h" și „s". Dacă aș fi ascultat cu suficientă atenție, poate aș fi înțeles.

Oare am visat asta în noaptea aceea? Că m-am văzut ca o flacără mistuitoare arzând în pat și că mi-am auzit propria voce ca pe un șuierat? Sau era a lui? Nu-mi amintesc ce a spus.

— Ar trebui să încercăm să-l hrănim cu șoareci vii, am zis. Nu credeți că ar fi mai sănătos pentru el, mai natural?

Mariam

Kristiansund
Vineri, 18 august 2017

Parbrizul e plin de musculițe moarte. Pornesc ștergătoarele, strivindu-le și mânjind geamul cu dungi maroniu-roșiatice. Conduc. Drumul rămâne în urma mea pe măsură ce și mai multă șosea se desfășoară înainte, ca într-o mișcare perpetuă. Pe bord sunt înșirate o grămadă de facturi, pentru că eu însămi sunt o contradicție. Institui în propria mea casă un regim de ordine pe care nu sunt capabilă să-l urmez. Pulverizez pe sticlă lichid de parbriz.

Continui să conduc. Aș putea s-o țin așa până ajung în Trondheim și să rămân acolo peste noapte, iar a doua zi de dimineață să pornesc spre casă. Parcurg o distanță suficient de mare încât Tor să se îngrijoreze și să mă declare dispărută. Un telefon începe să vibreze din nou, al meu sau al lui Iben. Sună întruna. Probabil crede că tânăra lui soție a fugit să se arunce în brațele vreunui amant sau ceva de genul ăsta, temându-se ca, doamne ferește, fațada noastră să se prăbușească. Se teme ca nu cumva politicianul Tor Lind și soția lui trofeu – despre care toată lumea are o părere cât se poate de bună – să se afle la un pas de divorț.

Soneria se oprește. Urmez curbele care șerpuiesc prin peisajul pictat încă în nuanțe văratice de verde. Din când în când, fiordul dispare în spatele caselor sau al copacilor, dar continuă să fie acolo, urmărindu-mă. Apa rece stă la pândă, de parcă ar fi la vânătoare, așteptând momentul prielnic în care să se năpustească asupra uscatului. M-am săturat până peste cap de munți și fiorduri. Probabil că m-aș sătura și de junglă și de savană, dacă aș locui acolo. Nu știu prea multe despre lumea care se întinde dincolo de fiorduri, dar simt că inima mea e ținută captivă aici, în aceste ținuturi; că nu mai e suficient să arunc, din când în când, o privire spre orizont, acolo unde apa dispare, contopindu-se cu cerul. Și eu aș vrea să dispar.

Pe feribot, rămân în mașină și închid ochii. Unul dintre mobile începe să sune iar, apoi celălalt. Vibrațiile se aud înăbușit, de parcă telefonul ar fi înfășurat strâns în ceva. Nu înțeleg de ce continuă să sune dacă vede că nu răspunde nimeni. Iau câteva mușcături din bagheta pe care am cumpărat-o de la o benzinărie. Are gust de plastic, ceea ce-mi amintește că totul e perisabil. Pun sandvișul pe scaunul gol de lângă mine. Stau acolo și privesc fix la botul închis al vasului, așteptându-l să-și deschidă fălcile și să-mi dezvăluie o altă lume.

Priveliștea se schimbă pe măsură ce pătrund tot mai adânc în Sor-Trondelag. Mai puțin fiord și mai multă pădure. În partea stângă se înalță un perete de stâncă perpendicular, pe care se pot observa urmele clare ale exploziilor ce au creat noi căi de acces pentru oameni. Telefonul începe să bâzâie din nou în poșetă. Apăs accelerația, simțind din plin viteza cu care iau curbele, și am impresia că mă desprind complet de mașină.

Mă gândesc la cum ar fi să renunț pur și simplu, să las totul baltă. Mi-ar fi imposibil. Asta ar presupune mai mult decât să-mi părăsesc compania, în care am investit ani întregi ca s-o pun pe picioare, sau casă, soțul, întreaga

viață. Ce să fac, să-i cer ei să locuiască cu mine – să devin o mamă care-și crește copilul de una singură? Însă în multe privințe e mai mult copilul lui decât al meu. Niciodată n-aș fi în stare s-o iau de lângă el. Mai degrabă simt că eu aș vrea să mă îndepărtez de ei. Chibzuiesc foarte bine, sucind ideea pe toate părțile. Le-ar fi mai bine fără mine.

Un alt fiord își face apariția în peisaj. Apăs frâna și mă retrag într-un refugiu de pe marginea drumului. Scot cheia din contact și stau acolo cu mâinile adunate în poală. Sunt multe femei care își abandonează copiii. Nimeni nu înțelege cum pot face așa ceva. Dar, chiar dacă tânjesc să plec definitiv, acum, că am dispărut ca praful în vânt mi se pare imposibil să o fac. Gândul că aș putea pleca și că nu mi-aș mai vedea niciodată copila mă rănește. Cu ochii minții o văd pe Iben aranjându-și părul după ureche în timp ce citește, iar imaginea asta stârnește în mine un val de căldură ce-mi face sângele să clocotească. La urma urmei, e și copilul meu.

Cobor din mașină. Blochez ușile, cu toate că nu e nimeni înăuntru, și traversez strada, mergând pe malul abrupt spre fiord. E liniște aici, numai câte o cioară își face apariția prin apropiere din când în când. Mă aplec și bag mâna în apă. Simt cum frigul îmi cuprinde degetele, pătrunzându-mi în oase. Privesc în jur. O mașină trece pe drum și dispare într-o fracțiune de secundă. Îmi scot pantofii lejeri, îmi ridic fusta și îmi dau jos dresurile. Le las să zacă acolo, ca o piele moartă întinsă pe pământ. Pășesc în apa care îmi produce usturimi la degete și pe glezne. Nu am mai înotat de ani buni așa departe în nord – Tor e cel care o duce pe Iben la înot, în rarele ocazii în care soarele strălucește prin perdeaua de nori iar vântul e suficient de cald pentru a-și putea pune șortul de baie. Aproape uitasem că e ceva plăcut în junghiurile ce-mi sfredelesc picioarele amorțite de la apa rece ca gheața. Îmi ridic și mai sus fusta și înaintez până ce aproape mi se udă lenjeria de pe dedesubt. Stau așa o clipă, privind întinderea liniștită de apă.

Îmi doresc atât de mult să trăiesc în afara timpului și a spațiului, în afara oricărei legi lipsite de sens a fizicii! Nu orașul, casa sau familia mea mă fac să mă simt ca într-o cușcă, ci propriul meu trup. Mă întreb cât de mult ar dura să mă găsească cineva dacă m-aș scufunda în nemărginirea asta întunecată. Dar nu sunt suficient de curajoasă s-o fac. Ceva mă oprește, o forță nevăzută și insistentă.

Mă răsucesc și încep să urc înapoi țărmul înclinat, udându-mi lenjeria intimă și fusta din cauză că mă mișc prea repede. Frigul îmi înțeapă pielea

și cel mai probabil mă voi alege cu o infecție urinară. Mă apropii de mal, mă așez pe iarbă și îmi arunc privirea peste suprafața apei. Fusta mea, cândva proaspăt spălată, e acum acoperită cu pete umede de noroi, dar nu mai contează.

E ca și cum o veche amintire ar pluti pe suprafața apei, clătinându-se în unduirile acesteia. O bulă care refuză să se spargă. Nu pot fugi în felul ăsta. Va fi mai rău. Lucrul pe care mă străduiesc să-l las în urmă nu mă va lăsa în pace.

Mă ridic și mă întorc la mașină, cu pantofii și dresurile în mână. Asfaltul îmi pare nefamiliar sub tălpi, pietricelele înțepându-mi carnea moale. Le îndepărtez și mă strecor pe scaunul șoferului. Îmi pescuiesc telefonul din geantă și aștept până ce ultima vibrație încetează. Sunt nedreaptă cu el. Știu că pentru el sunt mai mult decât o soție trofeu. Nu vreau să ascult niciunul dintre nenumăratele mesaje lăsate pe robotul telefonului. Închid pur și simplu mobilul, apoi fac la fel cu al lui Iben. Pornesc spre casă.

•

Stau o vreme în mașină cu motorul oprit și privesc în sus, spre casa mea. Stă acolo în toată banalitatea ei. Am ales perdelele de la ferestre în așa fel încât să atragă atenția cât mai puțin. Gardul viu, de conifere, e tuns mereu exact așa cum ar trebui tuns un gard de conifere. Porțile sunt proaspăt vopsite, mobilierul de grădină e nou și curat. Dacă ar trece cineva prin fața acestei locuințe, n-ar observa nici măcar o urmă fină a degradării – doar pe dinăuntru strângem praf și putrezim.

Am o fantezie care reușește să mă calmeze de fiecare dată când emoțiile puternice pun stăpânire pe mine și care adesea mă ajută să adorm. Se face că încep prin a goli întreaga casă de mobilă, haine, jucării și de grămezile de lucruri pe care le-am adunat de-a lungul anilor. Încarc totul într-o dubă care urmează să le ducă departe. Apuc o găleată pe care o umplu cu apă, o perie pentru frecat, o cârpă și niște produse puternice pentru curățenie și încep din capătul cel mai îndepărtat al camerei lui Iben, croindu-mi drum pe ușă, spre dormitorul meu și al lui Tor. Petrec mult timp frecând și spălând baia de la primul etaj, acolo unde facem duș cel mai des. După ce termin acolo, pornesc în jos pe scări, la parter, unde mă așteaptă sufrageria, bucătăria, baia și toaleta, precum și camera spațioasă pe care o folosim pentru depozitarea vechiturilor. În final, frec holul până strălucește, la fel

cum era când ne-am mutat acolo. Un candelabru proaspăt lustruit și covoare albe înșirate la fiecare pas. Continui până ajung la treptele de la intrare și zăbovesc acolo, singură, în fața ușii încuiate care nu mai păstrează nicio amprentă a prezenței noastre. Nici măcar o bacterie, niciun fir de păr. E un ritual laborios pe care l-aș putea prelungi la nesfârșit și care îmi oferă liniște.

Deschid încet portiera și rămân acolo cu ea deschisă, parcă așteptând ceva. Probabil aștept să-mi cadă ceva din cer și să-mi transforme viața cât ai clipi. Ploaia se scurge în mașină, dar eu sunt deja udă.

Când în sfârșit ies din mașină, îmi lungesc gâtul și privesc prin fereastra camerei de zi. Televizorul nu pare să fie pornit. Oricum, e destul de târziu, ea probabil s-a dus la culcare și probabil Tor e ușurat că o vreme nu trebuie să suporte sunetul televizorului. Ar prefera să-l pornim doar pentru a urmări știrile. *Orice pentru tine, draga mea,* îi spune adesea lui Iben, mângâindu-i părul blond, în timp ce ea se uită în ecran. Mereu a fost un tată bun pentru ea, înțelegător și răbdător. Răbdarea aceea e ca un adăpost cald pentru micuța lui turmă.

Totuși e ciudat că m-a sunat de atâtea ori astăzi. Nu insista așa nici măcar în ocaziile în care mai puneam la cale câte o excursie doar pentru mine. Nici măcar atunci când am petrecut noaptea într-un camping înainte de a porni spre casă în dimineața următoare. Experiența pe care o acumulase îi spunea că mă voi întoarce și că tot ce trebuie să facă e să se comporte ca de obicei, răbdător, și să mă aștepte. Ce nu e în regulă de data asta?

Pe ușa din față atârnă un desen pe care Iben îl făcuse la școală – trei chipuri, doi adulți și un copil, și numele noastre scrise copilărește cu litere de tipar. Lângă fețele noastre se află un copac înalt pe care Iben trebuie să-l fi desenat cu ajutorul profesoarei. Familia Lind. Am pus o mână pe desen. Îmi doresc atât de mult să le pot înțelege pe mamele care susțin că ar face absolut orice pentru copiii lor. La rândul meu și eu am spus cuvintele astea, dar nu le-am luat în serios – nu la propriu. Sângele îmi clocotește iar – mândria pe care o simt atunci când face ceva bine, alinarea pe care i-o pot oferi atunci când e bolnavă. Însă legătura aceea mai profundă îmi scapă. Aș sări în fața unui tren pentru ea? M-aș lupta cu un urs? Nu sunt sigură.

Cred că e prima dată când Iben și-a aranjat pantofii în hol din proprie inițiativă. Poate c-a băgat în sfârșit la cap tot ce i-am spus, așa cum ar

trebui să facă o fată de vârsta ei. Zâmbesc în sinea mea și deschid pantofarul, dar încălțările ei nu sunt acolo. Nici geaca nu-i atârnă în cuier, nici nu e aruncată pe vreun scaun sau făcută ghemotoc, lăsată pe dulapul cu încălțăminte, acolo unde obișnuia să o lase când era mai mică. Să fi fost atât de furioasă încât să fi urcat scările grăbită cu tot ce avea pe ea?

Tor e în bucătărie. Își ridică ochii din ecranul laptopului și îmi întâlnește privirea. Are telefonul lângă el pe banchetă, iar pe masă o ceașcă goală de cafea. Pe față i se citește îngrijorarea. Pielea lui are o paloare cenușie și fruntea îi e brăzdată de cute adânci. Mă uit în ochii lui albaștri, la curburile proeminente ale începutului de chelie, ce i se întind dincolo de linia scalpului și care îi sunt prilej de continuă nemulțumire. Are pe ochi o pereche de ochelari puțin prea mari, pe care îi poartă de fiecare dată când nu-i găsește pe cei care-i plac. Brusc sunt acaparată de un sentiment de tandrețe pentru soțul meu. Cum m-am putut gândi să-l părăsesc?

— Pe unde ați umblat voi două? întreabă el, ridicându-se.

Privirea îmi aterizează pe blatul din bucătărie șters de curând. Realizez că mâncarea pe care am cumpărat-o e încă în mașină. Mă uit la scaunul pe care stă Iben de obicei, cel de lângă pervazul unde își lasă telefonul la încărcat peste noapte, dar bineînțeles că mobilul ei e la mine în geantă.

— Voi două?

Cuvintele îmi ies de pe buze ca un scârțâit abia perceptibil – nu mai pot scoate niciun sunet. Văd cum pe față i se așterne o mină confuză. Mă răsucesc pe călcâie și pornesc în direcția opusă, de-a lungul holului. Urc scările câte două odată și ignor categoric semnul „Bate înainte să intri” atârnat pe ușa de la camera lui Iben încă de când avea șase ani. Pășesc în dormitor și trag aer adânc în piept, pregătită să strig la ea și să-i trag o săpuneală zdravănă, însă patul făcut e gol, la fel și scaunul de la birou. Alerg în jos pe scări și mă opresc în pragul livingului, simțind cum adrenalina îmi curge prin corp – asta vrea ea de fapt, să fiu îngrozită din cauza ei, iar acum probabil se ascunde pe undeva, amuzându-se pe seama mea. Apuc ferm clanța și deschid ușa.

Livingul e scăldat în lumina slabă a înserării. Mă uit la canapea, la măsuța de sufragerie și la scaunul neocupat din colț. Mă întorc și merg spre baie, dar nici acolo nu e nimeni. Îmi amintesc că nu am verificat în baia de la etaj, așa că fug din nou pe scări și deschid ușa cu o smucitură.

— Ce se întâmplă? îl aud pe Tor întrebând de la baza scării.

Pereții tremură din cauza pașilor mei apăsați. Verific și dormitorul meu și al lui Tor și aproape că mă prăbușesc în timp ce cobor la parter. Deschid ușa de la camera cu vechituri și mă holbez prostește la dezastrul dinăuntru. Mă întorc în bucătărie.

— Iben e pe afară?

Am încercat să vorbesc normal, fără să par îngrijorată, dar am vocea stinsă.

Tor se uită la mine. Mușchii gâtului i se încordează, iar ochii par să-i iasă din orbite. Îmi dau seama că e furios, iar dacă Tor e furios atunci situația e cu adevărat gravă.

— Vrei să spui că nu știi unde e Iben?

Conștientizarea acestui fapt mă izbește în același timp cu vorbele lui. Ceasul de pe cuptorul cu microunde arată ora 22:23. Centrul comercial s-a închis deja de câteva ore, iar eu încă nu știu unde îmi e fiica.

Liv

Ålesund
Vineri, 29 august 2003

Ne-am adunat în jurul patului meu ca în jurul unui altar. Egil și Ingvar stăteau de-o parte și de cealaltă a lui, iar eu mă poziționasem în partea dinspre cap, sprijinită de tăblie. Întinsesem un cearșaf mare și alb pe care Egil și Ingvar îl țineau de colțuri și pe care se zbătea un șoricel alb și cafeniu care chițăia, alunecând pe material. Egil s-a aplecat înainte și a privit peste margine, plescăind din buze de parcă ar fi imitat sunetul unor pupături, pentru a atrage atenția micii creaturi.

Nero stătea liniștit în brațele mele, de unde și-a înălțat capul, despicând aerul cu mișcări repezi din limbă, șuierătoare. M-am așezat în poziția lotus pe pernă și l-am pus pe genunchi. Am lăsat cearșaful jos în fața lui. A adulmecat aerul cu limba, devenind conștient de prada care-l aștepta. Corpul lui solzos a început să se miște, alunecând spre porțiunea dezgolită a picioarelor mele – contactul a fost aspru și neted în același timp –, iar apoi peste marginea cearșafului.

Am fost trezită, în toiul nopții, de un sunet care tulbura liniștea camerei, ceva asemănător unei pale de vânt venite din depărtare. Ceva abia perceptibil, dar prezent ca o mâncărime. Din cauza luminii, îmi era imposibil să spun dacă era ora două sau șase dimineața. Am apucat telefonul – era patru și cinci. Sunetul era slab, dar nu aveam niciun dubiu că exista. Era un sunet plin de mirosuri, de vise. M-am aplecat peste marginea patului și m-am uitat sub el. Ochii împietriți ai lui Nero m-au fixat. Stătea acolo, încolăcit pe covor. Pentru o clipă am crezut că sunetul încetase, dar curând l-am auzit din nou. Atât de firav încât am avut impresia că făcuse parte din viața mea dintotdeauna sau că, de fapt, nu existase niciodată. Zgomotul venea din direcția lui. M-am întins pe podea, am închis ochii și am ascultat, cu gândul că aș fi putut să deslușesc urmele lucrului aceluia care dansa între noi. Contact pur.

Apoi am auzit primul cuvânt. Glasul îi era antic, plin de praf. Când l-am auzit, mi-a trecut prin minte că asta era ceea ce voia să-mi spună de foarte multă vreme. *Dragă.* Sensul era cât se poate de clar, chiar dacă fusese un singur cuvânt. Căldura mi s-a răspândit prin tot trupul. M-am tras mai aproape de el și i-am șoptit: „Și tu îmi ești drag, Nero”. Un alt murmur a foșnit prin cameră și am auzit un alt cuvânt. *Liv.*

N-am crezut niciodată că o ființă vie ar putea să mă facă fericită. Am crezut că voi purta pe umeri la nesfârșit, în orice loc m-aș afla, povara singurătății mele. Dar noaptea trecută, când m-am întins sub pat lângă Nero, după ce a sâsâit primele lui cuvinte adresate mie, am simțit cum fericirea începe să-mi curgă prin vene, scurgându-se prin fiecare deget și prin picioare și întorcându-se la inimă doar ca s-o ia de la capăt. Parcă aș fi găsit calea spre interiorul trupului meu. Următorul cuvânt pe care l-am auzit de la el, venind din străfundurile lui, a fost o dorință. *Vânătoare.* Trecuse destul de mult timp de când fusese hrănit ultima oară și nu era mulțumit de șoarecii congelați pe care noi îi legănam în fața lui ca să-i dăm impresia că ar fi o pradă vie. Îi era dor să vâneze, instinct adânc înrădăcinat în ființa lui.

Când m-am trezit iar, dimineața devreme, zăceam singură pe covor. M-am lovit cu capul de scândurile patului când am dat să mă ridic. Pentru o clipă am avut impresia că el mă abandonase acolo, că descoperise o cale de scăpare și fugise, dar apoi l-am văzut agățat de planta de pe pervazul ferestrei. Razele soarelui îi atingeau pielea lucioasă. Pentru a nu știu câta oară am fost fascinată de felul în care atârna, odihnindu-se neglijent și în

același timp tensionat, ca să se poată menține suspendat. M-am lungit pe pat și am încercat să mă ghemuiesc atât cât îmi permitea coloana vertebrală înțepenită, apoi m-am întins, cu mâinile pe lângă corp, întorcându-mă de pe o parte pe alta. Dacă m-ar fi văzut cineva, s-ar fi întrebat dacă nu cumva am convulsii. Însă Nero m-a privit, înțelegând ce încercam să fac. Căutam punctele comune ale speciilor noastre, o punte care să mă apropie și mai mult de el.

Acum șoarecele alerga în interiorul spațiului alb pe care i-l improvizasem. Lăbuțele lui zgâriau materialul și zvâcneau încolo și-ncoace, încercând constant noi direcții și nereușind. Mă întrebam dacă nu cumva uitase unde se află sau dacă tot încerca pentru că nu vedea altă variantă. În curând aveau să rămână doar puține traiectorii de testat. Spațiul gol urma să fie ocupat încet de șarpe. Nero s-a apropiat ca o umbră din lumea șoarecelui, în aparență ceva nou, dar care de fapt fusese acolo dintotdeauna, umbrind cerul micului rozător.

În următoarea clipă, șoarecele alb cu pete maronii era prins în capcană. Se zbătea violent, de parcă ar fi făcut vreun descântec, după care s-a oprit, ca în scurt timp trupușorul lui să fie scuturat iar de mișcări convulsive. Din botic i-au ieșit niște chițăituri disperate. Nero l-a ținut zdravăn până ce ultima rămășiță de viață s-a scurs din micuța creatură. Sângele a stropit cearșaful alb. O senzație ca un gâdilat a luat naștere în interiorul meu. În piept, în stomac, iar apoi mai jos. Egil a expirat prelung, șuierător, în timp ce corpul șarpelui s-a înfășurat în jurul prăzii sale.

— Ce chestie bolnavă, a șoptit Egil.

Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Nero se încolăcea tot mai strâns. Nu părea să-l coste prea multă energie. Corpul îi era încordat, dar liniștit. Apoi s-a întâmplat ceva cu fața lui. Arăta de parcă ar fi zâmbit. Fălcile i s-au deschis, iar membrana de la colțurile gurii s-a întins ca o cârpă moale. Și-a înhățat prada cu gura, crâmpeie din blănița albă rămânând în exterior. Capul maroniu și bej al șarpelui era lat și turtit, căpătând o formă și mai lată și mai caraghioasă în timp ce se străduia să înghită. Curând, din șoarece nu se mai vedeau decât două lăbuțe rozalii și o coadă, înainte ca și astea să se cufunde în el și să dispară pentru totdeauna. Egil și Ingvar au aruncat cearșaful în pat. S-au dat înapoi fără să scoată o vorbă.

Un mic nod s-a deplasat în jos, prin stomacul șarpelui, o mică proeminență abia vizibilă prin pielea lucioasă. Mi-am întins mâna și am

atins-o cu vârful degetelor. Mă întrebam cum se simțea pe interior. Trebuie că era cald, poate, umed și înghesuit, ca în pântec.

Memoriile unei reptile

Într-o zi, pur și simplu am știut. Lumea mea mică era înconjurată de o coajă subțire și albă din care puteam ieși. Am împins cu capul membrana care mă acoperea, precaut la început, pentru a testa elasticitatea materialului rezistent, apoi cu putere, până am crăpat-o. Prin acea deschizătură am descoperit ceva fantastic – acest lucru nou pe care am învățat să-l recunosc drept aer. Bineînțeles că băusem deja tot lichidul amniotic, iar atunci când aerul rece mi-a pătruns în plămâni a fost ca o ușurare, primind ceva despre care nu știam că am atâta nevoie.

Am privit împrejur la noul strat al lumii ce tocmai se deschisese înaintea mea, un strat în care limitele universului erau reprezentate de o burtă imensă și strălucitoare de șarpe, încolăcită în jurul numeroaselor ouă albe. Mama. Celelalte nu eclozaseră încă. Am alunecat lent în lumina zilei, târându-mă peste frații și surorile mele care nu văzuseră încă lumina zilei. Erau așa multe de cercetat: căldura care radia de deasupra, gustul vag de viață din aer, tot felul de zgomote puternice și pătrunzătoare dintr-un loc pe care nu-l cunoșteam, sunete care creșteau și scădeau în intensitate, vibrațiile mamei în timp ce-și încălzea ouăle.

După ce perioadele de lumină și întuneric au alternat de câteva ori, aveam deja o duzină de frați și surori care se târau cu chef de joacă din găoacele goale ale ouălor sau se retrăgeau în ele pentru somn. Ne înfășuram unul în jurul celorlalți, ținându-ne corpurile aproape, fiecare trăgând într-o altă direcție. Găseam mereu noi spații libere în încolăcirile noastre, strecurându-ne pe sub ele, prin ele sau pe deasupra lor. Aflasem cât de puternici ne erau mușchii, cât de repede ne puteam feri și ascunde, doar ca să apărem la fel de uimiți de fiecare dată. Era ceva imaterial acolo unde se termina un corp și începea celălalt. Eram în același timp noi înșine și toți ceilalți.

Mama ne ascundea ceva. Ne proteja de ceea ce aștepta dincolo de spirala aceea uriașă. La început nu i-am dat nicio importanță. Credeam că spirala e limita universului. Pentru noi, zilele erau un val intens de mișcare, căldură și gust. Totuși, eram conștienți de faptul că trebuie să învățăm ceva, că

trebuie să fie un motiv pentru care ne încercăm forțele unul cu altul. Știam, adânc în corpurile noastre, că trebuie să existe anumite scopuri pentru care să ne folosim forța.

Îmi amintesc clar de momentul în care mi-am ridicat privirea și am văzut spatele mamei dispărând. Nu fusese un capăt – mai degrabă un început. În jurul nostru, pământul era gol, iar calea era deschisă. Mi se făcuse foame, iar în aer stăruia mirosul hranei, al micilor creaturi care erau pitite pe undeva pe-aproape. Acum totul depindea de noi. Acum trebuia să ne răspândim pe pământ ca un râu de șerpi liberi, în încercarea de a înlocui gustul amar al lichidului amniotic cu dulceața cărnii.

Mi-am croit drum printre cojile abandonate ale ouălor spre pământul uscat. Am găsit prin gust drumul printre pietricelele complet tăcute. Animalele trebuiau să fie pe aici pe undeva, dar gusturile din aer erau îndepărtate și neclare. Singura căldură pe care o puteam detecta venea de la frații și surorile care mă urmaseră.

M-am pregătit să țâșnesc înainte, să străbat pământul ca vânătorul care se afla înăuntrul meu. Acest instinct mă ghida fără să fiu nevoit să intervin în vreun fel. Numai ca să descopăr că și aerul avea o limită. Nu conta în ce parte mă îndreptam, pretutindeni întâlneam aceeași rezistență. Am atins aerul cu limba, dar bariera nu avea niciun gust. Pur și simplu exista; un nou adevăr. Confuz, m-am întins lângă acel obstacol încercând să înțeleg. De data asta mi-am dat seama că de cealaltă parte trebuia să fie ceva. L-am putut vedea, auzi și mirosi clar. Acum era în mișcare. Era o creatură enormă prin comparație cu spatele mamei. Înălțimea o făcea de-a dreptul impresionantă, așa cum stătea acolo deasupra mea. S-a apropiat mai mult, și-a ridicat unul dintre membrele lungi și a ciocănit ușor în barieră – cioc, cioc, cioc –, iar vibrațiile mi s-au răspândit în tot corpul.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 30 august 2003

Totul se învârtea. Camera se transformase într-un carusel, iar eu nu mai

eram în stare să fac deosebirea dintre tavan și pereți, dintre mâinile mele și brațele care mă înconjurau, legănându-mă. Oamenii continuau să treacă pe lângă mine într-un flux haotic de piele și culori care se învârtejeau în nuanțe de roșu, galben și alb. Am văzut mult păr și haine, apoi am auzit pe cineva râzând. Am răspuns și eu cu un chicotit, dar nu știam cui îi fusese adresat. Băusem mult prea mult. Am încercat să-mi leg privirea de un punct fix: canapeaua din piele neagră și fotoliul din același set, tablourile prăfuite atârnate pe pereți, pe care probabil gazda noastră le cumpărase la mâna a doua mult mai ieftin, comoda cu sertare din colțul camerei, ce strălucea într-un roșu aprins – comoda lui Ingvar, care nu era niciodată folosită la ceva –, CD playerul lui Egil din difuzoarele căruia răsunau cuvinte ritmice. Egil era întotdeauna primul care se oferea să facă pe DJ-ul. Îmi plăcea mai mult când Ingvar alegea piesele – era mai deprimant și psihedelic, pe aceeași lungime de undă cu ceea ce simțeam eu. Melodiile mult prea energice ale lui Egil, tot tărăboiul pe care îl stârnea și acea nevoie arzătoare de a transforma viața într-o petrecere nesfârșită și în distracție, distracție, distracție, mă făceau să nu mă simt în largul meu. Dacă n-aș fi știut că poate fi o persoană complet diferită atunci când amicii lui zgomotoși nu dădeau târcoale pe-acolo, nu mi-ar fi păsat. Cam așa funcționa relația noastră – ofeream și primeam.

Persoana care mă legăna avea pe chip o expresie mișcătoare aidoma nisipului. Am încercat să-l opresc, să-mi eliberez mâinile din strânsoarea lui sau cel puțin să-l încetinesc, dar el m-a tras și mai aproape, mișcându-se mai lent de data asta. Și-a trecut mâna peste șuvițele mele. Eram ametită – m-am agățat de brațul lui ca să nu cad. Mi-a cuprins umerii și m-a sprijinit de el, clătinându-mă într-o parte și-n alta, pe sau contra ritmului versurilor cadențate care ieșeau din sistemul stereo. Era ca și cum mișcările din cameră nu se potriveau cu sunetele, de parcă toți ne balansam cu încetinitorul. Nici nu știam dacă puteam avea încredere în gravitație. Sus nu însemna întotdeauna sus – uneori era în stânga și n-aveam nici cea mai mică idee unde îmi erau capul, stomacul sau picioarele, în ce direcție erau partea de sus și cea de jos a trupului meu sau dacă vreo parte a corpului îmi aparținea. Mă simțeam ca și cum aș fi fost fost alcătuită din mai multe piese care nu se potriveau cu adevărat, dar care încă puteau fi îmbinate într-o încercare nereușită de a rezolva puzzle-ul. Asta eram eu.

Mi-am lipit fața de hanoracul lui. Pe piept avea un imprimeu pe care l-

am atins cu palmele. Simțeam bubuitul muzicii printre degete. Cu ceva timp în urmă, Egil îmi adusese un pahar cu apă și mă rugase să mă așez. Am râs de el și i-am turnat în cap paharul plin pe jumătate. Gândindu-mă la cât de furios fusese, am chicotit.

— De ce râzi? întrebă tipul.

M-am uitat în sus spre lanțul de argint din jurul gâtului său, apoi mi-am înălțat privirea spre bărbia lui rotundă.

— Doar mă gândeam la cât de proastă e formația asta, am spus, presându-mi cu putere degetul pe imprimeu, chiar dacă nu înțelegeam ce reprezenta.

Am chicotit din nou, mai zgomotos. În acel moment, mi-a prins bărbia cu degetele lui ferme și mi-a ridicat fața spre el. Și-a lipit buzele de ale mele, strecurându-și limba cu gust amărui în gura mea. O văpaie mistuitoare mi-a înflorit în stomac, iar din adâncul gâtului s-a înălțat ceva clocotitor.

M-am răsucit, scăpând din prinsoarea lui. Aveam nevoie de aer. Mi-am croit drum printre dansatori și m-am îndreptat spre ușă. Mi-am amintit brusc de paharul cu lichior de banane pe care cineva mi-l pusese în mână, de gustul scârbos pe care îl avea. M-am prăbușit pe un scaun, străduindu-mă din răsputeri să nu vomit, dar nu a funcționat. Am reușit să deschid ușa terasei și să ies lângă balustradă înainte să vărs. Voma gălbui-maronie a împroșcat peretele terasei, picături mari murdărind frunzele verzi și petalele roz din stratul cu flori. Noi trebuia să ne ocupăm de grădină, era responsabilitatea noastră, dar proprietara renunțase cu mult timp în urmă să ne mai bată la cap cu asta – ea era cea care tundea iarba și plivea rondurile cu flori. Cel puțin acum am ajutat-o cu niște fertilizant natural.

Am traversat peluza, gustul de vomă stăruindu-mi în gură. Am rupt o frunză mare dintr-un copac și am lins-o, încercând să scap de amăreala de pe limbă. M-am sprijinit de trunchiul lui, simțind pe față umezeala rece a frunzelor. Am închis ochii și am încercat să găsesc o cale înapoi spre o lume care să nu-mi mai dea impresia că se leagănă ca pe o mare agitată. Măcar am reușit să scap de muzică, de toți acei oameni și de zgomotul infernal.

— O țigară?

Tipul cu care dansasem stătea rezemat de peretele casei, întinzându-mi pachetul. Flacăra brichetei i-a luminat chipul – o față copilăroasă legată de

un trup înalt. Capul îi era aproape în întregime ras, firele de păr rămase fiind extrem de scurte încât păreau că i se contopesc cu craniul. Era slab și purta un hanorac care-l făcea să pară mai mic decât era de fapt – o copie fidelă a lui Eminem. În ureche îi strălucea un diamant.

— La dracu', da, am exclamat.

A venit spre mine cu pachetul de țigări, rezemându-se de copac, cu un braț odihnindu-se deasupra capului meu. Mirosul aftershave-ului său mi-a făcut rău. Fața lui era foarte aproape de a mea. A vrut să-mi aprindă țigara de la a lui – „să facă onorurile", asta era expresia pe care o foloseam în liceu. Dar apoi s-a retras. Am dat țigara într-o parte, încovoindu-mă. M-a prins de păr în timp ce voma mi-a țâșnit din nou pe gură. Am simțit cum și ultima picătură se scurge din mine, cum mi se încordează mușchii. Stomacul îmi era gol, dar restul corpului nu era pregătit să accepte asta. Simțeam apăsarea vintrelor lui pe spate. Mâna pe care mi-o ținuse pe burtă era acum mai jos decât mi-aș fi dorit.

M-am șters la gură cu mâneca, lăsând pe ea o urmă gălbuie și vâscoasă. În timp ce mă îndreptam spre scări, am tras puternic din țigară, la capătul căreia abia mai pâlpâia o scânteie, făcând-o să ardă din nou. Tipul rămăsese în picioare pe gazon, privindu-mă cum fumam. Ochii îi erau atât de întunecați că ar fi putut fi negri. Avea o față netedă, aproape fără niciun fir de păr. Dar, în ciuda înfățișării, eram convinsă că e cu câțiva ani mai mare decât mine. Uneori îți poți da seama de chestiile astea fără să știi cum anume o faci. A așteptat până ce am stins țigara, strivind-o de treaptă. Dacă aș fi intrat acum, cu siguranță că m-ar fi urmat. *Hai să-mi arăți camera ta, hai să, hai să*. Trebuia să scap de el, să mă strecor fără să mă observe.

— De obicei câștig, am spus, simțind cum țigara mă ajutase să-mi revin, deși eram în continuare destul de beată.

— Ce câștigi de obicei?

Am arătat spre el.

— Concursurile de holbat. De fapt, sunt cea mai încăpățânată persoană pe care o cunosc, dar tu ești o adevărată provocare.

A parcurs distanța dintre noi și și-a așezat o mână pe șoldul meu.

— Îmi place să mă holbez, a răspuns el.

Și-a lăsat mâna să alunece în jos, spre fund, ciupindu-mă de una dintre fese.

Un nou val de greață m-a asaltat în forță, amintindu-mi de respirația lui

Patrick. Am ignorat impulsul de a fugi și m-am tras mai aproape.

— Ești al naibii de drăguță, a șoptit el, prinzându-mi buza inferioară între degete și trăgând de ea.

Am zâmbit și l-am adus mai aproape de clădire, nu departe de ușa terasei, într-un loc în care nimeni nu ne-ar fi putut observa dacă n-ar fi ieșit de tot. M-am așezat pe iarbă și i-am făcut semn să stea lângă mine. Am chicotit și am dus un deget la buze.

— Întinde-te. Închide ochii.

A făcut cum i-am cerut. Se întinsese pe spate, cu fața îndreptată în sus și ochii închiși. A zâmbit absent în timp ce-i desfăceam fermoarul. I-am dat jos blugii, scoțându-i și pantofii și șosetele pe care le-am aranjat cu grijă lângă el, într-unul dintre straturile cu flori mari, de culoarea somonului. Pe sub pantaloni avea o pereche de boxeri cu un logo imprimat de jur-împrejurul elasticului – boxeri care îi erau cam largi. M-am ridicat, am luat furtunul de grădină întins pe lângă peretele casei și am sucit maneta roșie, dând drumul la apă. Tipul a urlat în momentul în care jetul rece ca gheața l-a nimerit în plin. Am abandonat furtunul și am alergat spre casă fără să-mi pot stăpâni hohotele de râs, în urma mea răsunând blestemele lui gălăgioase.

Am închis ușa terasei, răsucind încuietoarea cu un clic. Mi-am făcut loc prin masa compactă de oameni și l-am văzut pe Egil dansând cu o fată cu unghii lungi și roșii care îl scărpina pe față. Eram aproape sigură că avea silicoane. Nu mă puteam abține să fiu fascinată de femeile pe care le agăța. Probabil că toate proveneau dintr-un loc unde scoteau pițipoance pe bandă rulantă.

Am continuat să vâslesc prin marea de trupuri care stăteau la taclale, se bălăngăneau și râdeau, toți numai zâmbete false, glasuri entuziasmate în care se citea superficialitatea și degete agitate ce frământau paharele. Am trecut pe lângă un cuplu care stătea pur și simplu acolo, fiecare chinuindu-se să descifreze cuvintele celuilalt. M-am îndreptat spre camera lui Ingvar, am deschis ușa și am fost întâmpinată de o furtună de note muzicale. Vocalistul formației Bongzilla răgea și mormăia din difuzoare. Ingvar mi-a făcut semn cu mâna, plasându-i persoanei de alături un joint. Camera era plină până la refuz cu oameni și fum. Patul și covorul din față abundau de trupuri care fremătau. M-am așezat pe podea, vârându-mă cu forța într-un grup de puștani care păreau liceeni.

Când a sosit rândul meu să trag din joint, am lăsat fumul să-mi pătrundă adânc în plămâni, savurându-l cu ochii închiși. În următoarea clipă, am simțit cum aburii alcoolului se risipesc și că mulțumirea pune stăpânire pe mine. Volumul glasurilor din jurul meu a scăzut, iar camera s-a îndepărtat. N-am mai fost capabilă să aud vreun cuvânt. Am avut impresia că mi-a astupat ceva urechile, ceva care se întindea din ce în ce mai mult. Am mai tras un fum și am deschis ochii pentru a pasa jointul mai departe. Un bărbat aștepta în prag, uitându-se la mine. Era tipul care semăna cu Eminem, cel voise să ne jucăm în grădină. Pe partea din față a hanoracului i se întindea o pată mare și umedă. În spatele lui erau doi tipi masivi, cu mușchii brațelor extrem de bine conturați. Modul în care stăteau acolo părea o parodie a unuia dintre filmele lui Tarantino. Tipul care semăna cu Eminem mă țintuia cu privirea. M-am uitat și eu la el și am crezut că-și va feri ochii, dar nici vorbă de așa ceva. Nici măcar nu clipea, de parcă ar fi avut pupilele săpate în piatră. Nu i se potrivea deloc să stea acolo în felul ăla, cu cele două gorile păzindu-i spatele ca unui păMpălău. Imaginea era atât de comică încât am izbucnit în râs, fără să mă mai pot opri. Hohotele deveneau din ce în ce mai zgomotoase, la colțurile ochilor au început să mi se strângă lacrimi, apoi am căzut pe spate râzând din tot sufletul.

Când am privit din nou spre prag, individul plecase. Tot atunci mi-am dat seama că dormitorul era mai liniștit. M-am sprijinit de pat, chicotind în sinea mea, și am simțit că cineva mă împunge în umăr. Am ridicat mâna și mi-am înfășurat degetele în jurul bărbii lui Ingvar.

— Bună marfa, Ingvar, am spus, ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei.

Expresia de pe fața lui Ingvar era serioasă.

— Ce mama dracului a fost aia? a arătat el spre locul unde se aflase mai devreme individul care semăna cu Eminem.

— Doar un tip care n-a vrut să mă lase în pace.

Ingvar a oftat.

— Ei bine, tipul ăla care n-a vrut să te lase în pace era dealerul meu.

Am sărit în picioare.

— Ăla era David Lorentzen? Mereu îl descrii de parcă ar fi mult mai periculos!

— Părea destul de supărat.

Am ridicat din umeri.

— N-o să mă culc cu cineva doar ca să faci tu rost de haș!

Ingvar oftă iar și se ridică din pat. Din boxe răsuna Weedeater, o trupă care îmi plăcea din perioada în care Ingvar, Egil și cu mine ne petreceam după-amiezile împreună. Însă în momentul acela muzica suna mult prea tare, mult prea apăsătoare. Amestecul vocilor din cameră se transformase într-un haos încins. M-am gândit că așa suna și Iadul.

— Hei, Liv!

Egil apăruse din senin deasupra mea. I-am făcut loc lângă mine pe covor, însă el doar s-a aplecat, aruncând o privire în direcția a doua fete care păreau să-l aștepte.

— Știi, mă întrebam ceva: sunt acolo două domnișoare foarte interesate de Nero. Nu crezi că l-am putea aduce puțin aici?

— Oprește-te, Egil!

— Doar puțin. Sau ar putea măcar merge în camera ta să-l salute?

L-am tras mai aproape, iar el și-a pierdut echilibrul, trântindu-se pe mochetă.

— Nici măcar nu pricep de ce le-ai povestit despre el. Acum ai nevoie de Nero ca să ai și tu parte de niște acțiune?

— Nu e doar al tău, să știi. Se presupune că ar trebui să fie șarpele nostru, al tuturor.

— Uită de asta, Egil.

S-a a aplecat, ajungând cu gura în dreptul urechii mele.

— Dă-mi cheia, a șoptit el, dar eu m-am zvârcolit ca să mă îndepărtez.

S-a ridicat și a plecat.

În fața ușii de la camera mea, am tras ușor de lanțul suflat cu aur care-mi atârna la gât ca să scot cheia de sub decolteul topului pe care-l purtam. Mi-am trecut cu grijă degetul peste ea. O poleisem cu aur imediat după ce mă mutasem aici. Fusese pentru prima dată când îmi puteam încuia ușa camerei, lăsând să intre doar pe cine voiam eu. Bineînțeles că avusesem o cheie și la încăperea pe care ar fi trebuit să o numesc camera copilăriei mele, dar mama dădea mereu buzna înăuntru, iar în ultimi ani ajunsesem s-o împart cu Patrick. Era ceva sacru în a avea un lucru ca ăsta – micul meu talisman.

Am verificat cu atenție ca Egil să nu fie prin preajmă, apoi am răsucit cheia în broască. Am intrat grăbită în cameră și am încuiat ușa. Am răsuflat ușurată.

M-am îndreptat țintă spre terariul special amenajat de lângă fereastră, în

care Nero stătea întins pe pătura electrică din interior. Femeia cu accent american de la care îl cumpărasem ne sfătuise să-l ținem într-o cameră închisă. Exista posibilitatea să poată scăpa, chiar dacă terariul era prevăzut cu un capac glisant. Iar dacă ar fi reușit să iasă din casă, ar fi ajuns la știri. Îl mai lăsam din când în când afară, prin iarbă, dar mereu sub o strictă supraveghere. Ușile de la camerele lui Ingvar și Egil rămâneau toată ziua deschise, deci șarpele trebuia să stea cu mine. Am dat capacul terariului la o parte, am apucat ușor corpul elastic al lui Nero și l-am tras afară. Limba lui a testat aerul. S-a întins și părea că supraveghează totul de la înălțimea la care se afla.

— Bună, i-am șoptit. Ți-a fost dor de mine?

M-am vârât sub plapumă, luându-l cu mine. Solzii lui mici mi-au gâdilat pielea din dreptul stomacului când l-am așezat sub tricou. Mi-am trecut degetele peste porțiunea uscată a corpului său. Când l-am luat, Egil ne mărturisise că avea impresia că șerpii sunt alunecoși ca melcii sau lipicioși și moi ca viermii. Sinceră să fiu, la o senzație de genul acela mă așteptasem și eu – dar nu era așa. Se simțea de parcă ar fi fost învelit într-o pătură de unghii. Nu mă puteam sătura să-i ating spatele aspru.

Imediat ce mă mutasem aici, îmi trecuse prin minte că m-aș fi putut înțelege mai bine cu individul acela. L-aș fi putut aduce aici și să ne petrecem nopțile împreună. Încercasem să facem asta de câteva ori, dar de fiecare dată se încheia cu un sentiment neliniștitor, cu organele genitale iritate și cu un spațiu mult prea îngust ca să ne putem răsuci în somn. Pe de altă parte, să împart patul cu Nero îmi aducea un fel de ușurare. Zăceam acolo, așteptând să-i aud vocea și încercând să ajung iar la cuvintele pe care le șuierase noaptea trecută, însă el era tăcut. Oare totul fusese doar o născocire a imaginației mele?

— Spune ceva, l-am rugat, și o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

Asta m-a surprins. Nu eram genul care să plângă.

Roe

Kristiansund
Vineri, 18 august 2017

— Vrei să dansăm?

Ronja zâmbește și-mi întinde o mână delicată. Obrajii îi sunt îmbujorați din cauza alcoolului pe care-l consumase. Buclele castanii, de obicei prinse cu un elastic, acum i se revărsau libere pe spate. Numele ei complet e Ronja Solskinn, care înseamnă „rază de soare”. Are un nume de familie ce aduce cu sine o promisiune pe care nimeni nu știe s-o îndeplinească mai bine decât Ronja. E întruchiparea vie a sincerității și bunăvoinței, viața complicată de adult nereușind să spulbere naivitatea care o caracterizează. Mai are destule prin care să treacă.

— Mersi, e foarte drăguț din partea ta, dar nu dansez.

Barul pe care l-au ales e plin ochi cu oameni amețiți de băutură, care vorbesc îngrozitor de tare, aplecându-se peste scaune și încercând să închege o conversație cu tine. Ei spun că e cel mai popular loc din oraș, pentru că aici poți face karaoke. Urletele unor bețivi fără inhibiții, agățați de microfon – asta numesc ei o distracție pe cinste. Faptul că indivizii ăștia nici măcar nu știu versurile cântecelor îi face și mai caraghioși.

Ronja se apleacă peste masă, aruncându-le o privire celorlalți, care par angajați în alte conversații. Își scoate mobilul și tastează ceva rapid, cu degete experimentate, apoi mi-l întinde.

Vreau doar să-ți spun că ai tot dreptul să fii furios. Nu e treaba lor să te chestioneze cu privire la acele lucruri.

Am ajuns cu întârziere la restaurant – ceilalți plecaseră într-acolo direct de la muncă, în timp ce mie mi se dăduse permisiunea să rezolv câteva chestiuni și să-mi schimb cămașa cu una curată. În consecință, când am ajuns acolo, am sfârșit prin a ocupa cel mai prost loc, în capătul îndepărtat al mesei, devenind ținta preferată a agenților cu care nu discutasem niciodată de când lucram aici și care acum mă bombardau cu întrebări mult prea personale. Voiau să știe dacă era adevărat ce auziseră, dacă îmi pierdusem fiica, afișând expresii emoționate și pline de compasiune. Cel mai rău e că li se pare că sunt amabili. Au impresia că mă ajută dacă o dezgroapă pe Puștoaică din amintirile mele și mi-o flutură prin față cu nepăsare, fără să înțeleagă ceva din asta. Ei nu pricep că ea nu e un subiect prin care să inițieze o discuție, ci e o fiică, o ființă în carne și oase. Le-am cerut să înceteze, dar fără niciun rezultat. Dau din cap spre Ronja și îi zâmbesc în semn de mulțumire.

Puștoaica obișnuia să-mi spună că sunt morocănos. Pe atunci nu eram la

fel de furios ca acum. Poate eram ușor iritabil, închistat în convingerile mele de nezdruncinat. Uneori eram distant pentru că meseria mea mă obliga la asta, acaparându-mi mare parte din viață. Acum chiar sunt morocănos. Partea asta din mine s-a transformat într-un prieten, într-un protector, într-un tip pe care-l urăsc, dar de care am nevoie. Cam așa stau lucrurile. Mă uit în jos la mesajul Ronjei. Șterg textul pe care îl scrisese și-mi tastez răspunsul cu degete stângace: *întotdeauna e în regulă să fii furios, nu pe băieții răi, nici în timpul arestărilor, nici la interogatorii, dar în rest, întotdeauna.*

Ronja ia telefonul și citește ce am scris. Apoi clatină din cap, se îndreaptă de spate și se îndepărtează în direcția ringului de dans. Pare atât de liberă, de lipsită de griji. Cel puțin mă bucur că muzica e dată mult prea tare, zădărnicind orice tentativă de a purta o discuție intimă. Cei mai mulți dintre ei sunt pe ring, dansând împreună cu Ronja. Mâinile ei își găsesc locul în jurul umerilor Danezului, iar ale lui pe talia ei. Mă întreb dacă e bărbatul potrivit pentru ea – nu mi se pare îndeajuns de în regulă. Dar ea o să se plictisească. Cred că fetele astea tinere au nevoie de timp înainte să se așeze la casa lor. Stau în permanență la pândă și sunt al naibii de disponibile. Ronja va fi rănită din nou și din nou, până când va învăța să aleagă cu cap.

— Vrei ceva? mă întreabă Shahid. Fac cinste.

Se apleacă înspre mine, nefiresc de aproape, astfel încât îi pot vedea ochii umezi. Shahid îmi lasă adesea impresia că e cel mai pragmatic om pe care l-am cunoscut vreodată. Poartă o pereche de ochelari practici și pantofi confortabili. Vine la serviciu pe bicicletă, ducând în spate un rucsac gri cu portocaliu, având mereu o sticlă cu apă în buzunarul lateral. Bicicleta lui funcționează ca mijloc de transport și de antrenament. Acum, șeful meu de obicei rațional își flutură cardul VISA în direcția barului. Bețivii pot mirosi cumpătarea de la o poștă. Fac tot ce le stă în putință pentru a elimina orice urmă de exprimare corectă sau respect de sine. Fac semn spre paharul meu încă plin și îi spun că nu am nevoie de altceva.

— Te simți bine, Roe? Te distrezi lucrând cu noi la sediu?

Se pare că are de gând să lege o conversație, în ciuda faptului că trebuie să strige pentru a se face auzit peste vocea unei femei scunde, de patruzeci de ani, care chiar are impresia că știe să cânte. Și dacă nu m-aș simți bine – ceea ce e oarecum adevărat – tot n-aș sta aici la povești cu șeful meu despre asta. Mă gândesc că ar fi mai bine să nu răspund și nici să nu întreb

dacă ăsta e un interviu de evaluare a angajaților.

— Totul e-n regulă, dar cred că o să plec acasă în curând.

Își lasă mâna pe umărul meu, un gest intim dictat de alcool.

— Mai stai puțin, Roe! La urma urmei, tu ești invitatul de onoare.

Invitatul de onoare nu și-ar fi dorit niciodată o petrecere cu ocazia aniversării de șaizeci de ani, dar nimănui nu pare să-i pese de asta. Shahid însuși are cincizeci de ani și probabil că, la ultima zi de naștere, a invitat întreaga comunitate de pakistanezi ca să sărbătorească împreună.

— Mai stai puțin, zice el din nou. E mișto să te avem printre noi. Ieșim cam rar cu toții, împreună. Ai nevoie de socializare. Sunt sigur că știi și tu asta, cu toată experiența pe care o ai – dacă o să dai tot ce e mai bun la muncă, asta te va ajuta să descoperi mai multe despre colegii tăi. Trebuie să fim în stare să vorbim, să ne împărtășim lucruri. Toate chestiile prin care trecem. Dar seara asta e doar despre distracție. Noroc!

Ciocnesc cu el. Se întoarce cu fața spre oamenii din partea opusă. Privesc în jos, adânc, în berea din fața mea și încerc să respir, în timp ce număr până la zece. Vreau să-i spun că nu e nevoie să mă învețe că e bine să vorbești. Firește că e bine să porți o discuție despre muncă, despre toate acele lucruri prin care treci la serviciu. Pentru oamenii care au parte de puțin stres în viață și care au nevoie să-și verse oful din când în când, e în regulă. Pe de altă parte, pentru mine e imposibil.

Începe o melodie lentă. Danezul și Ronja se mișcă încet pe ritm, palmele ei odihnindu-se pe pieptul lui. Diferențele dintre ei sunt vizibile cu ochiul liber – ea e mărunțică și ușoară, spre deosebire de Danez, care e înalt, are o statură impunătoare ce pare să o înghită cu totul. Mâinile lui le acoperă în întregime pe ale ei, umerii lui îi pun în umbră pe ai săi. Sunt aproape făcuți unul pentru altul, dar nu tocmai, de parcă el ar fi o versiune mult prea mare a ceea ce i s-ar potrivi Ronjei. Cu toate astea, e amabil, mereu pe fază, ceea ce e bine. Nu reușesc să-mi dau seama de ce îmi pasă cu ce tip iese ea. Doar simt că trebuie să vorbesc cu ea despre asta, să mă asigur că se simte bine.

Simt o vibrație care scutură banca – vine din geaca lui Shahid, dar el nu realizează că-i sună telefonul, continuând să discute nonșalant cu tipul de lângă el. Trebuie să-l înghiontesc zdravăn ca să reacționeze. În loc să treacă pe lângă mine, preferă să meargă prin partea cealaltă, deranjând alți trei polițiști. Ajung să stau lângă Åsmund, care apucase să-și pună o cămașă curată și un pulover tricotat.

— Deci, cum merg lucrurile cu tipul cel nou?

Dacă aș fi primit câte zece coroane de fiecare dată când m-a întrebat cineva în seara asta cum merg lucrurile… Lucrurile nu merg bine. M-am refugiat într-un oraș nou doar ca să descopăr că nimic nu se schimbă. E stupid, la fel ca poezia aia veche pentru copii „Bărbatul care a vrut să se mute de la gnom”[{3}]. Toată lumea știe că blestematul ăla de gnom merge după el. Răsucesc paharul ca să ciocnim și-l întreb dacă e pregătit pentru ședințele cu părinții care o să înceapă din toamnă, doar așa, ca să avem un subiect de discuție cu care să ne omorâm timpul.

Există un motiv pentru care mi-e așa ușor să vorbesc cu Åsmund. Pentru el, toate discuțiile rămân la un nivel de suprafață, limitându-se la serviciu, vreme și sentimentul de epuizare. Åsmund așteaptă cu nerăbdare ieșirea la pensie. Mai are doar optsprezece luni până va putea, în sfârșit, să se așeze liniștit pe scaunul de pe terasa casei lui și să privească păsările din grădină. Un bunic bătrân cu vise feerice despre singurătatea domestică. Împărtășesc interesul lui pentru păsări, dar pentru mine asta nu e o activitate liniștitoare. Mă uit la păsări doar pentru că îmi aduc aminte de ceea ce-mi lipsește – de faptul că mi-e dor. Le urmăresc cum își construiesc cuiburile, cum aduc hrană puilor, și mă gândesc că, într-o zi, cineva o să vină cu un fierăstrău și o să taie copacul de la rădăcină. Dacă i-aș spune asta lui Åsmund, el n-ar înțelege. Așa că ne mărginim să vorbim în mare despre speciile de păsări care poposesc în căsuțele pe care li le-am construit. Pentru mine e o imagine dintr-o altă viață, pentru Åsmund e una de actualitate.

Muzica se oprește. Din difuzoare se revarsă o voce feminină care își drege glasul, apoi ne anunță că în seara asta avem un sărbătorit. Privesc spre scenă unde stă Birte, înconjurată de alți patru polițiști.

— Roe Olsvik împlinește astăzi 60 de ani, așa că haideți să-i cântăm „La mulți ani”!

Åsmund mă prinde de braț, încercând să mă facă să mă ridic, dar eu mă încăpățânez să rămân așezat. Însă în scurt timp toată lumea își dă seama cine e sărbătoritul. Întregul bar se uită la mine și cântă într-un singur glas. O femeie care poartă uniforma barului se apropie de mine cu un tort uriaș, încărcat cu lumânări ce ard răspândindu-și lumina prin întunericul din local. Îmi încleștez pumnii sub masă. Știu că trebuie să zâmbesc, să le mulțumesc, să suflu în lumânări și să-mi pun o dorință, dar chiar nu știu cum să fac față la toată atenția lor. Dacă măcar ceva din lumea asta

nenorocită ar fi avut un strop de sens, eu ar fi trebuit să fiu cel mort. Nu ar fi trebuit să mai apuc momentul ăsta. Simt cum buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet, o linie rigidă și falsă pe chipul meu. Fac cu mâna, mă înclin și dau din cap în direcția celor care mă filmează și îmi fac poze cu telefoanele. Suflu în lumânări, dar trebuie să mai trag odată aer în piept ca s-o sting și pe ultima.

Curând, jumătate din bar se îmbulzește în jurul mesei, încercând să mă felicite. O femeie ce pare să aibă șaizeci de ani vrea să-mi comande ceva de băut. E atât de beată încât nu observă că o parte din sutien i se vede peste marginea decolteului. Am refuzat-o politicos. Pe următoarea persoană care îmi va adresa vreun cuvânt o s-o trimit direct la dracu. Mă doare stomacul, durerea strângându-mi pieptul, iar obrajii îmi sunt în flăcări. Încerc să-mi fac drum prin mulțime. Trebuie doar să cobor scările și să ies în aerul curat de afară. Să ferească Dumnezeu să mai petrec măcar o nenorocită de secundă în locul ăsta.

— Roe!

Shahid își iește capul din locul în care stă pe balcon, în mijlocul unui grup de fumători. Își ține mobilul în dreptul pieptului. M-a văzut când m-am ridicat să plec. Îmi face semn să vin lângă el. Pentru o clipă chiar mă gândesc s-o fac, dar nu mai am niciun pic de chef. Vreau să plec acasă. Îmi croiesc drum pe coridor, pe lângă un cuplu lipit unul de altul, iar apoi cobor treptele. Pe trotuar mă opresc să-mi trag sufletul.

— Roe!

Shahid vine în fugă după mine. Persoanei de la celălalt capăt al firului îi spune că o să revină cu un telefon.

— S-a întâmplat ceva.

E palid. Ține telefonul între două degete de parcă se teme să nu-i frigă mâna. Privește în jur spre paznic și spre câteva fete care stau la mică distanță de noi.

— O fată de unsprezece ani a dispărut în urmă cu nouă ore.

Mi-am dres glasul.

— Abia acum au raportat?

El confirmă din cap.

— Pentru că e vorba despre un copil care nu a mai dispărut înainte, am deschis imediat o anchetă. Sper s-o găsească în noaptea asta, dar pentru orice eventualitate. Știi doar cum se procedează în situațiile astea. Chiar și o secundă pierdută ne poate costa mult, mai ales dacă se va transforma într-

un caz major. Nu ne putem lăsa toți anchetatorii să petreacă în continuare dacă fata nu apare până mâine. Trebuie să mergem acasă și să ne odihnim, cu toții avem nevoie de asta.

Dau din cap. Simt cum nodul din piept slăbește și este înlocuit de un sentiment de ușurare. Îmi dreg din nou glasul.

— Pot să trec la treabă chiar acum.

Shahid mă privește uimit.

— Ar trebui să te dezmeticești mai întâi.

Mi-am privit mâinile. N-aș fi vrut să recunosc de față cu el ce urmează să spun:

— Toată seara am băut doar bere fără alcool, îi zic.

Liv

Ålesund
Vineri, 9 ianuarie 2004

Într-o încăpere cufundată în beznă stătea o fată învăluită de întuneric. Părul lung și negru îi era pieptănat în așa fel încât să-i acopere fața. Era așezată pe un scaun, cu spatele drept, în mijlocul unui cerc plin cu apă. Zumzetul semnalului TV lipsă a fost urmat de un țiuit slab. Protagonista filmului s-a apropiat de fata învăluită de întuneric și a întins o mână ca s-o atingă. Apoi, totul s-a întâmplat foarte repede – fata a apucat-o pe femeie de mână, camera s-a rotit și un țipăt a sfâșiat tăcerea. Femeia s-a trezit în propriul ei pat, cu o urmă însângerată în formă de palmă pe braț.

M-am servit cu lăcomie din conținutul bolului cu popcorn și mi-am sprijinit capul pe umărul lui Egil. Nero stătea întins pe spătarul canapelei, în spatele nostru, atingându-mi ceafa cu coada. Afară, zăpada umedă era suflată în geamuri. Luminițele pe care le atârnasem înainte de Crăciun deasupra ușii de la terasă erau încă aprinse, chiar dacă sărbătorile trecuseră. Egil petrecuse Ajunul cu familia și se întorsese cu o nevoie stringentă de a-și afirma din nou personalitatea. Parcă tot orașul ar fi mărșăluit pe aici între Crăciun și Revelion.

— Am fi putut face și noi un film ca *The Ring,* zise Egil. Ai fi intrat

imediat în rolul Samarei, Liv.

— Ssst! a zis Ingvar.

El stătea în fotoliu, cu picioarele ridicate pe o ladă veche pentru sticle, iar părul negru îi cădea în ochi.

— Și Ingvar ar fi putut s-o joace pe Samara la fel de bine, am râs eu. Am fi putut face schimb de roluri.

Ingvar a aruncat prin cameră o boabă de porumb, lovindu-mă drept în față. Am ripostat, încercând să arunc și eu una spre el, dar a mea a zburat oblic și a aterizat pe covor. Egil mi-a sărit în ajutor, luând un pumn de popcorn din castron și trimițând o adevărată ploaie peste Ingvar. Am țipat de încântare și am aplaudat.

— Gata, copii, a zis Ingvar. Unul dintre noi chiar încearcă să se uite la film.

— Ai văzut versiunea în japoneză, am răspuns eu. Știi deja ce se întâmplă.

— Nu mă uit la filme ca să aflu ce se întâmplă, zise el.

Soneria a țârâit, iar ușa de la intrare s-a deschis. Am auzit câteva voci care discutau în hol.

— Instalăm totul chiar acum! a strigat din coridor unul dintre membrii formației lui Ingvar, iar el i-a răspuns cu un țipăt lipsit de cuvinte.

La televizor, personajul principal găsise casa în care copilărise fata învăluită de întuneric, descoperind nepăsarea și neglijența cu care fusese tratată. Egil și-a întins brațul musculos, pe care Nero a găsit de cuviință să se cațăre.

— Doar te avertizez, a început Egil. Când o să crească și o să se poată lungi pe speteaza canapelei, dintr-un capăt în altul, o să-l scoatem și când avem musafiri. Am de gând să fac asta și nu-mi pasă ce ai de spus. Într-o bună zi amândoi o să plecați de aici și atunci eu o să decid.

— Uită de asta, Egil, am răspuns. Când plec îl iau pe Nero cu mine.

— Nu e numai șarpele tău, deci nu poți hotărî singură, a zis el. Am plătit pentru aproape toate chestiile, inclusiv pentru șarpe și pentru terariu.

— De fapt, vrei să spui că tatăl tău a plătit.

— Taci!

— Puteți să vă potoliți odată? a mormăit Ingvar din fotoliu.

— Da’ cu tine ce mai e, Ingvar? am întrebat eu. E acea perioadă a lunii?

Ingvar s-a ridicat, curățându-și rămășițele de popcorn de pe haine.

— N-o să mă las sâcâit de rahatul ăsta. Cu voi nu se poate uita omu la film.

Ingvar a ieșit din cameră, făcându-se nevăzut în hol. Mi-am îndreptat privirea spre ecran, dar pierdusem deja firul poveștii.

— Nu-mi place când faci asta, a spus Egil. Chiar mă deranjează când îl amesteci pe tata în chestii de genul ăsta.

— Știu, am răspuns. Scuze.

— De Crăciun am visat că l-am împușcat în cap.

Și-a împreunat mâinile, mimând forma unui pistol.

— E psihopat cu acte-n regulă. Vorbesc serios. Nu e în stare să simtă altceva în afară de lăcomie și nemulțumire. Nu cred că oameni ca el merită să aibă putere asupra altora.

— Oameni ca el *obțin* putere asupra celorlalți, am spus.

A încuviințat dând din cap.

— Ar trebui să mă răzvrătesc. Să mă asigur că primește ce merită. Într-o zi am de gând să fac ceva care să-l lovească acolo unde-l doare mai tare – adică banii. Poate o să dau foc la casă sau o să-i golesc seiful.

Pe bancheta de lângă televizor, lampa decorativă a sfârâit, eliberând o bulă mare, galben-verzuie.

— E ceva în neregulă cu Ingvar? am întrebat. De obicei nu e așa supărăcios.

Egil a stat pe gânduri înainte să răspundă, mestecând floricelele pe care tocmai le băgase în gură.

— Are ceva, nu-i așa? am întrebat.

A oftat.

— M-am luat de el pentru niște chestii. Nu-i nimic pentru care să ne facem griji.

Am pus filmul pe pauză și m-am întors spre Egil. Nero și-a fluturat limba în direcția mea.

— De ce nu vrei să-mi spui?

Egil și-a plecat capul.

— Pentru că nu cred că vrei s-auzi asta.

— Varsă tot, Egil.

A ridicat șarpele în dreptul feței, concentrându-și privirea asupra creaturii solzoase.

— S-a întâlnit de câteva ori cu Patrick în oraș, a spus el. I-am văzut

vorbind.

Am închis repede ochii, încercând să strivesc toate amintirile între pleoape. Patrick mirosea a bere și produse de igienă ieftine și de proastă calitate, era neîndemânatic, avea pielea murdară și părul slinos. Când se afla prin preajmă, fetele vorbeau despre el în așa fel încât să le audă. Seara se proțăpea în fața oglinzii, spărgându-și coșurile.

— Ingvar zice că e greu, a continuat el. Când tipul vine pur și simplu la el – vreau să spun, sunt prieteni vechi și tot restul, dar a promis că nu se mai întâlnesc.

Prieteni vechi. Exact așa era. Oamenii se cunosc între ei. Nu e suficient să traversezi pur și simplu fiordul ca să-ți pierzi urma.

— Cred că Ingvar ar fi trebuit să-i tragă una, a zis el. De fapt, cred că ar trebui să găsim pe cineva care să-i dea o lecție. Cineva ca tipul ăla, David, pe care îl știe Ingvar – el ne-ar putea ajuta.

— Așa ceva n-o să se-ntâmple, am spus. La urma urmei, e fratele meu.

Egil a dat din cap.

— Ții la el. Nu merită asta.

— A fost aici?

Apartamentul s-a umplut de zdrăngănelile pătrunzătoare ale instrumentelor din camera lui Ingvar. Parcă încercau să imite o drujbă. Nero părea agasat de vacarmul acela. L-am luat de pe umerii lui Egil

— La dracu' cu asta, am zis. Mă duc să citesc.

Ronja

Kristiansund
Vineri, 18 august 2017

August miroase a aftershave proaspăt pulverizat și a whisky. Brațele lui sunt strâns înlănțuite în jurul meu și am impresia că mă pot scufunda în îmbrățișarea lui. Își ține capul aplecat spre fața mea, atât de aproape încât îi pot vedea fiecare por al pielii. Firele de păr blond abia încep să-i mijească pe bărbia altminteri atât de netedă. Toată lumea din bar cântă „La mulți ani". Stăm pe trepte, ascunși pe jumătate în spatele unui grup de străini. În

orice clipă ar putea apărea cineva din echipă. Arunc o privire spre bar, dar nu dau peste niciun cunoscut. August e foarte beat. Nu l-am mai văzut niciodată așa. Ochii îi lăcrimează, iar buzele îi sunt arcuite într-un zâmbet larg. Chicotesc. Nu sunt obișnuită să-i văd chipul așa transfigurat. E ceva nelalocul lui în senzația de a-i cuprinde gâtul cu brațele sau în fierbințeala respirației lui; e un sentiment ciudat. Nu-i o idee bună, nu-i o idee bună deloc – suntem colegi –, dar parcă tot ce se-ntâmplă între noi nu e aievea. Miroase bine și cu siguranță un mic sărut n-o să facă niciun rău. Trebuie să stau pe vârfuri ca să ajung la el.

Buzele îi sunt subțiri și mult mai moi decât mi-am închipuit. Limba lui e un mic melc ascuțit care se mișcă grijuliu. Un plescăit ușor îmi scapă de pe buze atunci când mă retrag. Chicotesc iar și mă sprijin de pieptul lui. Scutur din cap, lovindu-mă cu fruntea de cutia lui toracică. Aerul cald din răsuflarea lui mi se pierde prin păr.

— Poate n-ar trebui să continuăm, nu chiar acum, spune el în daneză.

— Nu, râd eu, imitându-i felul de a vorbi. Poate n-ar trebui.

Cineva se împiedică de noi, încercând să ne ocolească. Îmi înalț capul și văd spatele lat al lui Roe îndepărtându-se în jos pe scări. Șeful îl urmează la câțiva pași distanță. Amândoi se grăbesc pe casa scării și apoi dispar. August se îndepărtează de mine. Îmi acopăr fața cu palmele, simțind cum obrajii îmi iau foc.

— Oare ne-au văzut?

Fac câțiva pași, aranjându-mi părul. Nu știu cum arată acum, după ce mi l-a ciufulit trecându-și degetele prin el.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la ceilalți înainte să ne găsească ei.

Dau să plec, încercând să nu mă mai joc cu părul. Realizez că n-am nici cea mai vagă idee despre cum îmi arată machiajul – probabil că rimelul mi s-a scurs peste tot, dar e puțin probabil să observe cineva. Îmi răsucesc capul și o zăresc pe Birte. Își mută privirea de la mine la August, ridică din sprânceană și surâde. Trebuia să-mi imaginez că n-o să păcălim pe nimeni.

Mă așez la coada de la bar. N-am chef să vorbesc cu nimeni. Tot ce vreau e să iau un pahar cu apă și să plec acasă. Birte vine lângă mine și mă apucă de braț.

— Ador cântecul ăsta, spune ea. Hai să dansăm!

Îi fac semn din cap că nu, dar ea nici nu mă bagă în seamă și mă trage pe ringul de dans. Îmi pune un deget sub bărbie și mă face să ridic capul.

— Fruntea sus, prințeso!

Așa că dansăm. Mă simt chiar bine, mai bine decât dacă aș sta singură la bar luptându-mă cu rușinea. Probabil că asta a și fost intenția Birtei, poate că de asta a venit la mine. Îmi dau părul pe spate, iar ochii îmi zăbovesc asupra tavanului în timp ce eu mă las în voia mișcărilor. Globul din discotecă ne colorează fețele cu lumina lui argintie în timp ce cântă „Wannabe” de la Spicy Girls și râdem.

Deodată cineva mă prinde de cot și mă răsucește. Pentru o clipă am crezut că e August, dar cel care stă acolo e Shahid. Pare agitat.

— Petrecerea s-a terminat, spune el. Toată lumea acasă. Trebuie să ne trezim.

Liv

Ålesund
Joi, 3 februarie 2004

Dulapurile din bucătăria ei arătau ca un portal spre paradisul dulciurilor. A scos *aniskringle*[{4}], *wienerbrød*[{5}], *vørterkake*[{6}] și niște unt gros aflat sub o cupolă de sticlă. Biscuiții *serinakake*[{7}] păreau uitați acolo de la Crăciun. A turnat cafea în cești de porțelan decorate cu floricele. Brânza cafenie mi se lipise de cerul gurii. Am ajutat pâinea și prăjitura să alunece pe gât cu înghițituri mari din paharul cu lapte.

— Fac o mizerie de nedescris acolo jos, a spus ea. E prea multă treabă pentru o bătrânică. Fiul meu…

A luat fotografia unui bărbat de vârstă mijlocie și mi-a întins-o.

— Și-ar dori să mă ajute, dar are destule pe cap și fără asta. Ultima dată când a fost aici i-a dus pe jumătate dintre ei la veterinar. E îngrozitor să fii pus în situația de a lua astfel de decizii, dar când știi că nu mai poți avea grijă de ei… Ei bine, mă bucur că mai există tineri care iubesc animalele așa ca tine.

M-a bătut ușor pe braț cu mâna ei umedă și moale.

Când pășea, bătrâna își îndoia coatele pe lângă corp, se încovoia de spate și-și împingea pieptul înainte. Semăna cu o pasăre rară. Nu am avut

niciodată o bunică, cel puțin nu una pe care s-o fi cunoscut. Nu știam nici măcar dacă mai era în viață sau cum s-ar comporta cu mine dacă m-ar întâlni. Nu știam dacă brațele ei arătau ca ale femeii din fața mea, cu piele care atârnă în pliuri grele la subsuori, ridată și plină de alunițe ca niște stele.

M-a condus în subsol, unde a dat la o parte pătura care atârna ca o draperie peste o poliță. Spațiul de dedesubt era ocupat de pisica-mamă și de două ghemotoace pufoase așezate într-o cutie. Când am aprins lumina, pisicuțele au început să miorlăie și să se agite. Femeia a ridicat un pisoiaș alb cu pete galben-maronii care scotea sunete ascuțite, îngrozit că fusese luat din culcușul lui cald. Blănița lui era delicată și ușor jilavă. Stătea cu burtica în palma mea ca într-o lingură, zbătându-și neputincios piciorușele. Mieuna încetișor, zgâriindu-mă pe mână. L-am așezat cu grijă la pieptul meu.

— Hei, am spus eu. Tu vii acasă cu mine.

•

A trebuit să merg pe jos acasă. N-am îndrăznit să iau autobuzul, de teamă să nu mă recunoască cineva. Îi priveam cu atenție pe toți cei care treceau pe stradă, străduindu-mă să-mi dau seama dacă-i cunosc înainte să mă vadă ei primii. Mergeam cu spatele drept și pieptul înainte, în ciuda impulsului pe care-l simțeam să mă fac cât mai mică, să alerg și să mă ascund. Am făcut tot posibilul să mă feresc de bălțile cu noroi, dar era deja o bătălie pierdută. Apa îmi intrase în pantofi și îmi udase partea de jos a blugilor.

Drumul spre casă era plictisitor, dar niciodată până acum nu-mi provocase atât de multă anxietate. Cușca mi se legăna în mână, iar de fiecare dată când o înclinam într-o parte pisoiul aluneca în cealaltă, scoțând un mieunat slab. Era abia ora douăsprezece. Străzile erau destul de goale – nu era o zonă care să fie aglomerată la orice oră din zi și totul era bine cât timp reușeam să evit pauzele liceenilor. Egil și Ingvar aveau să ajungă acasă abia peste câteva ore.

Nero nu mai era mulțumit cu un șoarece sau cu un șobolan pe care-l primea din când în când. Îi prindea, îi înghițea, dar nu se mai sătura. Mă ținea trează noaptea, perforându-mi auzul cu vocea lui străveche. Mă urmărea pretutindeni, ori de câte ori avea prilejul – dorea să-mi arate cât e de furios pentru că nu e hrănit cât trebuie. N-am auzit niciodată cuvintele

Liv sau *dragă,* ci doar *vânătoare, vânătoare, vânătoare.* Nu mă muşcase până acum, dar nici mult nu mai avea.

Am traversat strada. Mergeam cât mai aproape de ceea ce mai rămăsese din grămezile de zăpadă dată la o parte de pe carosabil, acum înnegrită de la funingine. Încercam să nu măresc pasul, deşi eram tentată s-o fac – riscul să fiu văzută era mic, dar nervii mei întinşi la maximum nu voiau să aibă încredere în asta. Miorlăitul continua. Ce urma să spun dacă dădeam peste cineva? Ca minciuna să fie credibilă trebuie să existe în ea şi o frântură de adevăr – aşa era întotdeauna –, dar, în cazul ăsta, care era frântura de adevăr? Că am grijă de el pentru o femeie în vârstă care e în spital, o veche prietenă de familie. Nu, ar fi fost mult prea complicat. Cuşca se încinsese între degetele mele. Simţeam cum pulsul mi-o luase la galop prin tâmple din cauza mieunatului. Mai aveam de parcurs doar câţiva metri din strada principală. Am evitat să privesc în maşina care frânase şi apoi trecuse pe lângă mine. Era o zi complet normală, o zi complet normală, doar am fost cu el la veterinar, am grijă de el pentru o prietenă. Ea avea de susţinut un examen. Cine era ea?

Aproape ajunsesem. Miorlăielile s-au auzit din nou atunci când am cotit brusc. Trebuia să-mi păstrez calmul. Mai aveam un singur obstacol de trecut, dar ăsta era şi cel mai riscant. Trebuia să trec prin dreptul ferestrelor de la parter şi să născocesc o minciună pentru cazul în care proprietara m-ar fi văzut din întâmplare – de parcă tocmai *asta* ar fi putut fi inacceptabil pentru ea. Nu se uita niciodată pe fereastră, nici ziua, nici seara, stătea mereu ascunsă în dosul perdelelor – dar cine ştie? Poate că azi era ziua aia în care hotăra să se uite afară, chiar în momentul când treceam eu pe-acolo. Ţineam cuşca în mână de parcă ar fi fost un sicriu, am traversat cu calm curtea pătrată din faţa casei şi m-am uitat împrejur. Ea era acolo, o puteam vedea prin fereastra de la bucătărie, părul alb-argintiu asemenea unui nor acoperindu-i capul sfrijit. Era ocupată cu ceva, însă chiar când mi-am îndreptat privirea spre geamul bucătăriei ea a privit afară. Mi-am ridicat automat mâna liberă în semn de salut, dar s-a întors pur şi simplu la ce făcea mai devreme.

M-am străduit din toate puterile să-mi stăpânesc tremurul în timp ce coboram scările. Trebuia să rămân liniştită. Îl împrumutasem pentru scurtă vreme şi *bineînţeles* că aveam de gând să-i cer permisiunea dacă mă hotărâm s-o păstrez. Am încercat să descui uşa cu o mână care-mi tremura

când din cușcă s-a auzit un scâncet. Dacă doar l-aș fi împrumutat pentru câteva zile, de ce nu le-aș fi spus nimic lui Egil și Ingvar? Pe de altă parte, cui i-ar fi păsat așa mult de ce fac eu ca să-mi pună întrebările astea?

Ochii mi-au căzut cercetători pe pantofar și pe podea, chiar dacă știam că Egil era la cursuri, iar Ingvar acasă la un prieten ca să repete toată ziua cu formația. Am rămas în hol și mi-am aruncat ochii pe geam, spre peticul de grădină și gardul care-l înconjura. Câteva mașini au trecut pe stradă. Încă puteam să mă întorc la bătrânica de la care luasem pisoiul și să-i spun că mă răzgândisem, că eram alergică. Poate că m-aș fi simțit mult mai bine dacă i-aș fi implicat și pe băieți în asta. Dacă ar fi fost și alții, atunci l-aș fi putut privi cu nepăsare, ca pe un joc scăpat de sub control. Ne-am fi încurajat unul pe altul. Totuși, nu îndrăznisem să-i întreb – și, dacă mă gândeam mai bine, nici nu-mi dorisem s-o fac. Voiam să experimentez asta de una singură, mânată doar de impuls, de dorința de a-i aduce șarpelui meu hrană.

Am descuiat ușa de la dormitorul meu și am intrat. Am lăsat cușca pe podea și am vrut să-l scot pe Nero din terariu. De multe ori îl lăsam liber prin cameră, să scormonească după bunul său plac, însă în terariu era mult mai cald. Cu toate că știam că urăște să stea închis acolo – de fiecare dată când îl puneam la loc sâsâia cuvinte pline de mânie –, eram conștientă că avea nevoie de căldura binefăcătoare din interior. Voia libertate, dar eram destul de sigură că habar n-avea ce anume implica asta.

Nero acceptase să fie ridicat și așezat pe covorul bej murdar. Crescuse mult într-un timp atât de scurt, devenea din ce în ce mai greu de manevrat, dar era mereu docil când simțea izul hranei. Adulmecase deja mica ființă care intrase pe teritoriul lui. Se târâse mai aproape de cușcă, gustând aerul cu limba lui despicată.

Am deschis ușița și mi-am strecurat mâna în interior, înfășurându-mi degetele în jurul corpului plăpând. Pisoiul a scâncit jalnic, agitându-și lăbuțele. Blănița lui ireal de subțire trimitea în aer fuioare subțiri de electricitate. Miorlăia din cauză că fusese ridicat, mângâiat de-a lungul șirei spinării, așezat pe podea și lăsat să trăiască într-o cameră plină de mișcare. Probabil că totul era înfricoșător pentru o asemenea făptură, totul cu excepția căldurii mamei de la care fusese smuls. Corpul mi-a trimis un semnal de alarmă, urechile îmi țiuiau, iar adrenalina a început să-mi curgă prin vene, dar mi-am amintit că soarta acestui animal fusese pecetluită cu

mult timp în urmă. Nimeni nu arătase interes față de puiul abia fătat. Ceilalți fuseseră duși deja la veterinar pentru a fi eutanasiați. Mai bine ar fi fost abandonați în pădure ca să devină hrană pentru vulpi. În casele norvegienilor își găseau deja adăpostul mult prea multe pisici – stăpânii tapetau pereții magazinelor locale cu afișe cu pisicile pe care voiau să le dea, dar fără niciun rezultat. Era mai bine să-l transform în hrană pentru un animal flămând, m-am gândit, în loc să umplem camera din spate a unei clinici veterinare cu rămășițele animalelor de companie de care oamenii nu au fost capabili să aibă grijă. În felul ăsta măcar avea un folos.

Nero s-a târât în viteză în direcția prăzii, care abia dacă reușea să-și susțină greutatea pe lăbuțe. Poate că pisoiul a văzut mișcarea, faldurile unui corp care se strângeau în jurul lui. Apoi a observat și capul șarpelui. Pisoiul a țipat. Nu a fost un mieunat, a semănat mai degrabă cu țipătul îngrozit al unei persoane, dar a fost imediat redus la tăcere de colții lui Nero, care i s-au înfipt în gâtul delicat. Apoi a rămas doar mișcarea inelelor șarpelui care se înfășurau din ce în ce mai strâns în jurul prăzii.

Măcar șerpii sunt sinceri, mi-a fulgerat prin minte. Ei nu încercau să-și mascheze acțiunile, lansându-se în cuvântări despre morală. Noi oamenii avem talentul de a vorbi acum despre bine și rău pentru ca în următoarea secundă să păcătuim și să contrazicem tot ceea ce tocmai am afirmat. Omul e o specie capabilă să ridice pereți de lemn sau de piatră în jurul său și al așa-numitelor nelegiuiri. Își măcelărește vitele pentru carne, pretinzând că n-au fost niciodată vii. De ce luăm parte la un astfel de joc? Dacă își ucide soțul, o femeie e condamnată, acțiunile ei fiind considerate nefirești. De ce să nu luăm mai bine exemplul femelei de păianjen, care își devorează partenerul imediat după împerechere? Să ne dăm seama că *și asta* suntem noi? Că și *asta* face parte tot din natură?

Privirea de piatră a lui Nero s-a oprit un moment asupra mea, de parcă ar fi vrut să-mi mulțumească înainte să înghită. M-am simțit îngrețoșată și copleșită. Ceva puternic m-a izbit în piept, reverberându-mi în abdomen și între picioare. Mi-am dat jos blugii și chiloții, iar după vreo zece sau douăzeci de frecări apăsate am ajuns la orgasm.

Mariam

Kristiansund

Vineri, 18 august 2017

Stau la masa din sufragerie, complet paralizată. Lumina intermitentă a girofarurilor pătrunde în cameră și aruncă străfulgerări albastre pe pereți, avertizând întregul cartier că trebuie să se fi întâmplat ceva. Nu s-a întâmplat nimic. Refuz să cred asta. Probabil că a mers în vizită la cineva. În cel mai rău caz i-o fi trecut prin minte vreo idee năstrușnică și s-a urcat într-un autobuz. Refuz să cred că s-a întâmplat ceva mai grav. O vor găsi ei în vreo oră sau două. Poate cere ea însăși ajutorul unui adult sau vine singură acasă. Lucruri de-astea se petrec mereu – copiii dispar și apar tot timpul.

Mi-au cerut, ca pentru orice eventualitate, să nu mă îndepărtez prea mult de telefon. Mobilul meu și al lui Iben sunt așezate cu grijă, unul lângă altul, pe fața de masă. Mă uit la scânteierile albăstrui de pe pereți, trag aer adânc în piept și expir. Chiar ar fi trebuit să merg la culcare. Mâine e sâmbătă – Iben are un meci de handbal, iar eu am promis că o să fac un chec pentru cafenea. Plasele pline de cumpărături zac pe blatul din bucătărie – probabil că toate ouăle sunt deja sparte, iar laptele s-a acrit. Mâine dis-de-dimineață trebuie să merg iar la magazin și să iau ingredientele înainte să mă apuc de treabă. Mă va putea ajuta și ea când se întoarce. Sper că nu s-a aventurat așa departe încât să nu ajungă acasă în noaptea asta – nu suport gândul că i-ar putea fi frig sau frică, sau că ar putea sta de vorbă cu o persoană nepotrivită.

— Mariam Steinersen Lind?

Un bărbat așteaptă nemișcat în prag. S-a descălțat deja, iar acum stă acolo doar în șosete, îmbrăcat cu o pereche de blugi și cu o cămașă albă. E înalt, cu umerii lați. Ici-colo părul lui negru e presărat cu fire cărunte. Are sprâncene groase și un nas strâmb, iar în mână ține o geantă uzată din piele, cu clapete pe post de închizătoare. Arată ca o combinație între un instalator și un profesor de pe vremuri.

— Inspector-șef Roe Olsvik.

Îmi arată o legitimație. Mă salută cu o strângere fermă de mână.

— Roger?

— Roe – R, O, E. E un nume nordic. Înseamnă „onoare”.

E din Ålesund. Accentul lui îmi gâdilă auzul. Pieptul lat i se ridică atunci când își pronunță numele. Îmi eliberează mâna și scoate din geanta de piele

un reportofon.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, Mariam. Sper că e în regulă.

Ochii mi se rotesc automat în jurul camerei. Să mi se pună întrebări e ultimul lucru de care am nevoie acum. Vreau doar să închid ochii și să mă prefac că ziua asta n-a avut loc niciodată. Mâine totul va reveni la normal.

— Am vorbit deja cu… Am uitat cum îl cheamă.

Clatină din cap.

— Știu asta și e foarte bine, dar aș vrea să stau și eu de vorbă cu tine. Desigur, dacă nu te deranjează.

Nu-mi place tonul lui. Amabilitatea lui pare falsă, de parcă încearcă să mă farmece. De fapt, cred că nu e deloc amabil.

— Aș putea să-ți cer o favoare mai întâi, Mariam? Am venit aici într-un suflet și am uitat să iau ceva de scris. Crezi că ai un pix și niște coli de hârtie pe care mi le-ai putea împrumuta?

Mă întreb dacă e genul ăla de persoană care crede că e drăguț să fii strigat pe numele mic – de parcă eu nu mi-aș cunoaște propriul nume.

— Nu e îndeajuns reportofonul?

Îmi aruncă un zâmbet greu de interpretat.

— Ba da, dar știi cum e – obiceiuri vechi. Îmi place să notez lucrurile pe hârtie. Îmi dă sentimentul că informațiile importante nu se vor pierde. Dacă nu e prea mare deranjul…?

Mă ridic și intru în bucătărie. Folosesc rar hârtie, dar trebuie să fie niște coli pe aici pe undeva. Scotocesc printre cărțile de bucate, deschid un sertar care conține doar un polonic de lemn, câteva linguri și un tel. În final găsesc un carnet în care sunt scrise o rețetă de chifle dulci și o listă de cumpărături. Nu găsesc de scris decât un pix turcoaz cu sclipici care trebuie să fie al lui Iben. Mă uit la el, la culoarea țipătoare din interior. Adoră nuanțele pastelate, ca o fetiță mică ce e. De ce nu i-am luat revista aia?

Când mă întorc în sufragerie, polițistul stă în picioare lângă comodă, cu una dintre fotografiile noastre de familie în mână. Dă din cap spre poză, apoi o pune la loc.

— Ai o familie minunată, Mariam!

Fiica mea a dispărut. Cum poate să stea acolo și să laude o familie trunchiată ca și cum ar fi întreagă? Privesc fotografia în care Iben stă între mine și Tor și zâmbește cu gura până la urechi, razele soarelui răsfrângându-i-se pe chip. Se ascunde după mine. Când o să se întoarcă o să

am eu grijă să înțeleagă câtă agitație a provocat. O s-o târăsc după mine la secția de poliție și o să le cer să-i spună câți oameni s-au ostenit s-o caute. Tor o să-i povestească cum a mers pe străzi strigând după ea și cât de tare s-a speriat. Celălalt polițist mă întrebase dacă am numerele de telefon ale prietenilor lui Iben. Am fost surprinsă, dar le-am dat întreaga listă cu numere ale colegilor de clasă. De obicei, Tor e cel care ține evidența lucrurilor ăstora.

Ne așezăm față în față la masa din sufragerie, unde mi-am petrecut ultima oră cu ochii pe telefoane și pe una dintre revistele mai vechi ale lui Iben, pe care o citea la nesfârșit în timp ce lua cina. A devenit un element atât de important în rutina noastră încât nu mă mai sinchiseam să-i strâng revistele – și le ordona singură când dădea peste una nouă.

— Să începem, spune Roe, notând ceva pe hârtie. Am primit un rezumat al declarației pe care ai dat-o deja, dar mai am câteva întrebări. Ai spus că Iben a fugit după ce v-ați certat în magazin?

Simt cum mi se usucă gâtul, dar aprob dând din cap.

— Spune-mi ce s-a întâmplat după ce a fugit.

— Iben a vrut o bandă desenată, dar eu n-am vrut să i-o cumpăr. Ne-am certat, apoi a fugit. Am crezut că o să mă aștepte afară sau că o să se întoarcă, dar a dispărut.

Dă din cap.

— Ai vorbit cu cei de la pază sau cu altcineva din magazin?

Am fost mult prea prinsă în propriile mele gânduri și emoții ca să-i observ pe alții.

— Aveam un cărucior plin de cumpărături, îmi era destul de greu să mă deplasez. Și, oricum, am crezut că o să mă aștepte la mașină.

El își înseamnă ceva în carnet.

— Și după ce ți-ai dat seama că nu e la mașină de ce nu te-ai întors să-i întrebi pe paznici dacă au văzut-o?

— M-am gândit că a fugit acasă.

Își ridică privirea.

— Ar fi fost cineva aici dacă venea direct acasă?

— Tor era la serviciu.

— Avea o cheie?

Am scuturat din cap în semn că nu. Ar fi trebuit să aibă o cheie, dar o pierduse. Nu avusese curaj să ne spună decât la câteva săptămâni după

întâmplare. Fuseserăm nevoiți să schimbăm toate încuietorile.

Polițistul lovește pixul cu sclipici de pagina carnetului. Scoate un boncănit înfundat.

— Nu prea înțeleg. Dacă nu avea cheie, cum te-ai putut gândi că o să vină acasă?

Mă uit în jos spre masă. Știu că ar fi trebuit să joc rolul mamei bune, cu inima cât un purice, care își caută disperată fiica, care plânge și cheamă poliția chiar dacă s-a scurs doar jumătate de oră de când nu și-a mai văzut copila, și asta pentru că e speriată, ba chiar de-a dreptul îngrozită. În locul ei, în schimb, a apărut o altă Mariam, una furioasă, nu speriată, care a preferat să plece în loc să-și caute copila. Nu pot explica asta poliției, dar nici nu e nevoie. Ea doar a fugit și se ascunde pe undeva.

Bărbatul își drege glasul.

— Deci te-ai gândit că Iben o să meargă acasă. Apoi te-ai urcat în mașină și ai plecat de la magazin, dar nu ai venit direct aici, nu-i așa?

— Am vrut să conduc puțin. Spre Trondheim. Am spus asta deja.

Clatină din cap.

— Erai supărată, te-ai simțit nedreptățită de un copil de unsprezece ani, așa că ai mers să te plimbi cu mașina?

Face ca totul să sune pueril. Pe chip i se așterne aceeași expresie pe care nu o pot descifra cu niciun preț, dar în care se ascunde ceva – ceva întunecat. Face o însemnare în carnet, probabil faptul că nu am răspuns la întrebare.

— Cât de mult ai lipsit?

— Cum i-am spus deja lui… M-am întors pe la zece, zece și jumătate.

— Asta înseamnă că ai fost plecată între șapte și opt ore. Ăsta e un obicei? Să dispari câteva ore?

— Nu e ceva obișnuit.

Mă sfredelește cu privirea. De ce e așa supărat?

— De ce nu te-ai întors? De ce nu ți-ai căutat fiica?

Am ridicat umerii fără să-mi dau seama. Mă silesc să-i cobor și trag aer în piept.

— Nu știu.

— Vezi tu, Mariam, am impresia că mă minți.

Umerii mi se ridică automat din nou.

— De ce aș face asta?

Își drege vocea, lovind ritmic pixul de carnet.

— Tu ești singura care poate răspunde la asta. Poate că ceea ce spui nu e adevărat – poate că de fapt ai căutat-o. De unde să știu eu că erai singură în mașină? Ce garanție pot avea că nu era cu tine? De unde să știu care e adevărul, Mariam?

Nu încetează să-mi rostească numele. Parcă mă înjunghie cu el.

— Nu era cu mine, am spus.

Vocea îmi tremură.

— Nu era în mașină.

— O altă idee care mi-a trecut prin minte, spune Roe, e că ar fi putut fi în portbagaj. A fost în portbagaj, Mariam?

— Nu! am eu izbit cu palma în masa din fața mea, făcându-mi ceaiul să se prelingă peste marginea cești. Nu i-am făcut nimic!

Pe fața polițistului se întinde rapid o roșeață. Tușește. Deschide geanta de piele cu clapete și scoate un obiect învelit în plastic, o broșură sau o revistă. E o bandă desenată. O așază pe masă în fața mea. E închisă într-o pungă cu fermoar. Fetele zombi sexy, date cu luciu de buze.

— Asta era revista pe care o voia Iben, Mariam?

Dacă nu încetează odată să-mi tot spună numele… Nu mai suport!

— Unde ai găsit-o?

— A fost găsită în apropierea grădiniței. E o scurtătură prin apropiere, nu?

Confirm. Polițistul îmi întinde carnetul și pixul pe care le-a folosit.

— Am nevoie să-mi descrii traseul pe care l-ai urmat, să-mi spui dacă te-ai oprit pe undeva să cumperi de mâncare sau orice altceva, apoi vreau să notezi denumirile acestor locuri. Dacă ai fost plecată șapte sau opt ore, bănuiesc că a fost nevoie să te oprești să mănânci ceva. Desigur, o să am nevoie și de ora exactă la care te-ai îmbarcat pe feribotul spre Halsa. Din moment ce ai spus că ai mers spre Trondheim, trebuie s-o fi luat într-o anumită direcție. Asta dacă nu cumva te-ai învârtit într-un sens giratoriu ore în șir.

Mă uit în jos la carnetul pe care mi-l întinde, apoi din nou la revista cu gurile alea mânjite cu luciu. A luat-o și a fugit încoace, dar n-a ajuns acasă.

— Îmi cer scuze pentru tonul aspru, spune el. Bineînțeles, pornim de la premisa că pur și simplu a plecat undeva, sau s-a oprit să viziteze pe cineva. Totuși, știi cum e – poliția nu trebuie să lase nicio bucățică de pământ

nerăscolită.

Încă e roșu la față. Gesticulează spre carnet.

— Baruri cu gustări, benzinării, dacă ai fost la restaurant sau altundeva – toate locurile prin care ai trecut astăzi.

Strâng pixul în mână. Rememorez tot ce am făcut, cum am încercat să pretind că nu se întâmplă nimic neobișnuit, cum m-am comportat, cum a dispărut Iben.

— Crezi că ar fi putut s-o răpească cineva într-o mașină? Glasul îmi tremură.

— Nu cred nimic, spune el.

— Tor încă n-a înțeles ce se întâmplă, spun eu. Nu a avut încă timp să se gândească. La faptul că am vrut să… pur și simplu să plec.

Dă aprobator din cap. Îmi susține privirea pentru o clipă, înainte să-și ferească ochii și să și-i îndrepte spre carnetul pe care îl țin în mână, așteptând să încep să scriu.

Liv

Ålesund
Luni, 15 martie 2004

Aveam vreo cinci sau șase ani și stăteam întinsă în pat. Patrick era în camera de zi, uitându-se la televizor. Prin ușa închisă de la dormitor auzeam niște zgomote ciudate venind de acolo, de parcă urmărea un film. Îmi spusese că nu am voie să ies din cameră după ora de culcare, dar aveam nevoie disperată la baie. Paharul cu lapte pe care îl băusem înainte să mă pun în pat își spunea cuvântul – el mă avertizase că o să-mi pară rău, iar acum tot lichidul ăla voia să iasă. Mi-am imaginat cum ar fi ca urina să fie albă în vasul de toaletă. Dacă deschideam ușa într-o liniște deplină nu ar fi băgat de seamă și aș fi putut să mă strecor pe lângă el. Am apucat clanța și am tras-o încet spre mine, atentă să nu fac niciun zgomot. Dacă-mi mușcam limba, puteam să mă concentrez mult mai bine. Nu voiam să-l deranjez, aveam de gând să merg repede la baie și pe urmă înapoi în pat. Sunetele se auzeau tot mai tare pe măsură ce deschideam puțin câte puțin ușa –

chicotelile unor femei. Mi-am scos capul prin deschizătură cu precauție. Patrick stătea pe canapea cu spatele la mine. Părul îi cobora pe ceafă. Am privit în sus, spre ecran, încercând să pricep ce vedeam. Distingeam fețele a doua femei aflate în părțile laterale ale imaginii. Ele erau cele care râdeau. Capetele le erau înclinate într-o parte, dându-le la iveală limbile lungi și unduielile șuvițelor. Una dintre ele avea mâna în jurul chestiei unui bărbat care umplea centrul ecranului: o șopârlă, un melc. Femeile au râs și s-au uitat spre noi, scoțând limba. Ce făceau acolo?

— Sara, a râs Patrick. De ce te-ai trezit?

Am scuturat din cap, am vrut să mă retrag, să privesc în altă parte, dar chiar atunci s-a întâmplat ceva. Chestia de pe ecran a crescut, s-a întins, lungindu-se ca un vierme. A apărut în cameră, bălăngănindu-se în aer în fața mea ca o râmă imensă. Râsul furtunos al lui Patrick mi-a bubuit în timpane.

•

M-am ridicat brusc în capul oaselor. Perdelele fluturau în interiorul camerei asemenea unei pelerine voluminoase. M-am dus să închid geamul, apoi m-am întors în pat, unde Nero era întins lângă locul unde stătusem eu mai devreme. Când m-am lungit înapoi, el și-a desfăcut corpul, ocupând și mai mult spațiu, ca să îmi arate solzii galbeni, maro și negri. Crescuse mult într-un timp foarte scurt. Acum era de două ori mai lung decât atunci când îl luasem. Mi-am trecut mâna peste suprafața lucioasă a corpului său. În general, șerpilor nu le place să fie mângâiați, așa cum le place animalelor cu sânge cald. Mi-am zis deseori că relația noastră avea ceva special, dar era posibil ca atingerile astea să-l deranjeze. Uneori așa părea. Ca acum, când a reacționat încolăcindu-se, spirală peste spirală, o roată de șarpe la picioarele mele, înainte să alunece pe podea. S-a târât spre caloriferul de sub fereastră și s-a lipit de peretele de sub el.

M-am ridicat, am făcut câțiva pași prin cameră și am îngenuncheat înaintea lui. Am întins mâna ca să restabilesc legătura dintre noi. Am vrut să-l scot de acolo trăgând de spirala pe care o formase corpul lui, dar s-a opus. Și-a înălțat capul, gata de luptă, și a sâsâit la mine. Ca de fiecare dată, în sâsâitul acela am auzit porunci furioase. A vrut să mă atace, așa că am fost nevoită să bat în retragere.

Se împlinise o lună de când primise pisoiul. Șerpii pot supraviețui mult mai mult fără hrană, dar am observat că acum părea flămând din nou. Am

încercat să-i dau niște carne de pui, dar nu se mai apropia de mâncare moartă. În schimb, a vrut să se înfrupte din brațul meu, sâsâind porunci. Singurul inconvenient care ne tulbura relația era incapacitatea mea de a-i oferi hrană. Nu avea cum să priceapă cât de greu îmi fusese data trecută, ce risc îmi asumasem sau ce sentimente îmi stârnise asta. Pentru el era de-a dreptul de neconceput motivul pentru care hrana nu era acolo atunci când avea nevoie de ea.

Trupul mi-a fost scuturat de un fior în timp ce-mi puneam halatul și m-am îndreptat spre bucătărie. Am găsit ziarul local aruncat pe podea împreună cu hârtiile care urmau să fie reciclate și l-am deschis la anunțurile din secțiunea „Gratuit”. Paginile erau pline de anunțurile proprietarilor de animale.

— Ei bine, iată-te!

Ingvar stătea în prag. Purta un tricou pe care scria „Somn”, imprimat cu litere mari și verzi, deasupra imaginii unei caravane care se deplasează prin deșert. Am recunoscut-o ca făcând parte din grafica pentru albumul *Dopesmoker*. Am împăturit ziarul și l-am pus pe masă.

— Ești treaz la ora asta? am întrebat.

A dat din umeri.

— Sunt muzician.

A deschis dulapul și a scos o cană pe care a umplut-o cu apă de la robinet.

— Nu prea te mai vedem în ultimul timp, spuse el. Stai mereu închisă acolo.

A mișcat capul în direcția camerei mele.

— Am mult de învățat.

— Chiar și în toiul nopții?

Mi-am privit picioarele goale de pe podeaua acoperită cu linoleum. Sub degetul mare de la picior mi se lipise o scamă. Am îndepărtat-o cu celălalt.

— Atunci ai probleme cu somnul? a întrebat el.

— Coșmaruri, am spus.

S-a așezat pe scaun în fața mea și și-a trecut o mână prin barbă.

— Ai vorbit cu Egil în ultimul timp?

Am negat din cap.

— Doar sunt în cameră tot timpul, nu-i așa?

— A picat examenul. Tatăl lui nu-i mai dă niciun ban.

— Nu știam că situația e așa gravă, am spus.

— E mai rău. Lui taică-su nu-i convine că locuiește aici cu noi. Crede că suntem o influență proastă pentru fiul lui.

Am râs.

— Trebuie să recunoști că are dreptate.

— L-a amenințat că-l dezmoștenește. Egil e bolnav de nervi. Vii la ziua lui, nu?

Mi-am zgândărit unghia de la degetul mare.

— Da.

Ingvar și-a fixat privirea pe blatul mesei.

— Să știi că e-n regulă să… gen, să vorbești cu mine. Dacă ai nevoie.

Am chicotit.

— Da, ești cea mai bună prietenă a mea, Ingvar.

— Nu mai face mișto.

Și-a ațintit ochii asupra mea.

— Vorbesc serios.

Am încercat să zdrobesc amintirile între pleoape. Sunetul plesniturilor ritmice care răsunau în cameră atunci când Patrick credea că dorm. Vizitele în semiîntuneric care au urmat după aceea.

— Ai încetat să te mai vezi cu el în oraș?

Ingvar a dat din cap.

— Și nu o să mai vină niciodată aici?

A clătinat calm din cap.

— Promit.

L-am privit și am dat și eu din cap.

— E prea întuneric.

— Poate pentru tine. Pentru mine, deloc.

Petele pe care le lăsa Patrick erau lipicioase și aveau un miros dulceag. Nu avea niciun rost să încercăm să le ștergem și oricum nu exista nicio garanție că a doua zi urma să avem o lenjerie de pat curată. Când priveam în urmă la fata aceea pe care o chema Sara, mirosul acela îmi învăluia din nou nările. Mi-am îndreptat atenția spre Ingvar, apoi spre picioarele mele. Am lovit cu degetele în podea. Nu am vrut să chem la suprafață acele amintiri.

— Ce ți-am spus? l-am întrebat. În seara aia când m-am îmbătat criță și am început să vorbesc despre Patrick. Nu-mi mai amintesc nimic.

— Nu vreau să repet, a spus el. Ar fi meritat să i se taie scula pentru ce a făcut.

— Și nu asta e partea cea mai rea, am șoptit.

Erau anumite lucruri pe care nu le puteam exprima în cuvinte. Cum, în timp, fetița de odinioară a început să se schimbe, cum a devenit din ce în ce mai băgăcioasă, cum încerca să-și țină fratele cât mai aproape, cerșindu-i atenția, cum dansa în jurul lui prin bucătărie. Uneori, ea era cea care se strecura în patul lui.

— Partea cea mai rea e că l-am iubit, i-am mărturisit lui Ingvar. De asta a trebuit să plec.

I-am acceptat îmbrățișarea, obrazul cald și bărbos. Am suspinat pe umărul lui.

— Asta nu a fost iubire, a spus el. Iubirea nu e așa.

— Pentru mine, așa e iubirea.

Ronja

Kristiansund
Sâmbătă, 19 august 2017

În drum spre secția de poliție mă opresc la magazin să cumpăr o cutie de Paracetamol, un pachet de biscuiți sărați și o băutură energizantă. Silueta Centrului Comercial Storkaia se înalță ca-ntotdeauna, fără să arate vreo urmă vizibilă din ceea ce s-a întâmplat ieri. Plătesc produsele la casă și desfac pachetul de biscuiți în timp ce ies pe trotuar. Bag unul în gură, urc pe bicicletă și pedalez pe restul distanței care mi-a mai rămas până la serviciu. Îmi trece prin minte că evenimentele care s-au petrecut au avut loc chiar sub nasul poliției, poate chiar în timp ce mare parte dintre noi eram afară, la distracție. Încă nu sunt sigură dacă m-am trezit de tot, dar nu intenționez să mai aștept niciun minut în plus – e mult prea important.

Sper că August nu a ajuns încă la birou. Ar fi frumos să mai am o vreme în care să mă prefac că ieri nu s-a întâmplat nimic între noi, însă, la scurt timp după ce intru pe ușa departamentului, îi aud vocea. Ba mai mult, sunt sigură că deslușesc și un „ce pizda mă-sii?!” înăbușit, scuipat într-o daneză bolovănoasă. Nu l-am mai auzit să înjure așa nervos până acum. Mă las condusă de sudălmile furioase care provin din biroul lui Shahid. Trebuie că

vorbește tare dacă vocea îi răzbate prin ușa închisă. Nu reușesc să mai prind și restul cuvintelor, dar volumul glasului său crește tot mai mult, șeful răspunzându-i pe un ton menit probabil să-l calmeze. Apoi ușa e dată de perete, iar August năvălește afară. Trebuie să fac câțiva pași în spate ca să nu se ciocnească de mine, dar în timp ce mă feresc îmi vărs băutura energizantă pe podea. Se uită în jos la mine uimit, înainte să se răsucească pe călcâie și să pornească cu pași apăsați pe coridor spre propriul lui birou.

— Bună, Ronja, îl aud pe șefu' spunând.

Simt cum machiajul mi se întinde pe față. Mă aplec să ridic ce mi-a mai rămas din băutură.

— Tocmai mă îndreptam spre biroul meu, bolborosesc încet.

— Mă bucur că ai venit așa devreme, zice Shahid. Ești printre primii care au ajuns. Ascultă: Tor Lind, tatăl fetiței care a dispărut, vine aici în jumătate de oră. Trebuie să-i interogăm din nou pe el și pe soția lui. Avem nevoie de cineva care să asiste și să ia notițe. Crezi că te descurci cu asta?

— Sigur!

— Dacă investigația o să ia amploare, îți vor fi repartizate și alte sarcini. O să urmăresc și eu înregistrarea, dar mai întâi trebuie să mă ocup de alte aspecte. Poți vorbi cu August despre cum ar trebui să procedezi.

Nu e ceea ce mi-am închipuit – de obicei lucrez cu Birte. De obicei nu am nicio problemă în a fi flexibilă, și nici de data asta n-o să am. Nu se întâmplă nimic neobișnuit. Nu e nicio problemă. Mă fac că nu văd nimic. Îmi țin dinții încleștați până ajung în birou. Am jumătate de oră la dispoziție să mă trezesc, să mă dezmeticesc, să alung durerea de cap, să-mi încetinesc bătăile inimii și să scap de roșeața din obraji. Totul va fi bine.

În timp ce intru în biroul lui August, observ că are întipărită pe chip una dintre acele expresii de nedescifrat, plină de curiozitate și de scepticism deopotrivă. Încă pot simți pe buze adierea sărutului de ieri și e puțin ciudat. Mă simt stânjenită să-l privesc în ochi, dar cred că ar fi și mai greu de suportat dacă n-aș face-o.

— Shahid mi-a cerut să asist la interogatoriu, zic eu. Să iau notițe.

Pare ușurat, de parcă ar fi fost îngrijorat că voiam să vorbim despre aseară. Îmi frec pantoful de podea, iar sunetul ascuțit îl face să-și îndrepte privirea în jos. El e interogatorul, se pricepe să descopere semnele de nervozitate pe care le manifestă oamenii când sunt puși sub presiune. Se pare că nu mi-a luat mult să mă fac de râs.

— E bine așa, spune el, prefăcându-se că nu vede roșeața care-mi cuprinde obrajii. O să conduc interogatoriul de unul singur, dar ar fi bine să urmărești și tu din camera de observație și să faci cât mai multe însemnări.

Își trece de două ori mâinile peste coapse când se ridică – se pare că nu sunt singura persoană agitată din încăpere. Îmi face semn cu mâna și ieșim amândoi din birou. Merg înaintea lui pe hol spre camera de observație, iar el se îndreaptă spre camera de interogatoriu ca să verifice dacă totul e pregătit. Putem colabora. Nu trebuie să fiu neliniștită că o să stau într-o cameră și o să mă holbez la el mai bine de o oră pe un ecran, gândindu-mă la ce o să creadă ceilalți – cui îi pasă de lucrurile astea? Sunt profesionistă și pot face diferența dintre viața personală și serviciu.

În timp ce merg spre camera de observație, îmi dau seama că trebuie să mă duc neapărat la toaletă înainte să înceapă interogatoriul – ar fi o nerozie din partea mea să ratez ceva. Intru grăbită în baie, simțindu-mă ca o adolescentă care a venit mahmură la lucru. Reușesc să revin chiar în momentul în care August intră în camera de interogatoriu cu Tor Lind și începe discuția cu o introducere în care îi citește drepturile.

August adoptă cu ușurință rolul polițistului bun, care caută să-l liniștească pe interogat. Îl întreabă pe Lind dacă are vreo problemă în a-i înțelege daneza, dacă vrea un pahar cu apă și își cere scuze pentru starea în care se află sediul. Tor Lind stă cu spatele drept pe scaunul din camera îngustă. Își ține mâinile împreunate în poală, un început de burtă se ghicește sub cămașa albastră peste care poartă un cardigan gri. Părul blond îi e împodobit cu fire cărunte, linia acestuia retrăgându-i-se spre tâmple. O pereche de ochelari cu rame argintate îi înconjoară ochii albaștri. Are cincizeci de ani, așadar mai în vârstă decât soția lui, dar pare mai tânăr. De fapt, Lind e un bărbat arătos. Emană prin toți porii siguranță și încredere. Observ că pare calm și cooperant, formulând răspunsuri clare la primele întrebări referitoare la caz. După cum îi spusese și ofițerului care-l interogase ieri, a ajuns acasă în jurul orei cinci după-amiază, crezând că Mariam și Iben sunt deja acolo. Când a băgat de seamă că lipsesc, și-a sunat soția și fiica pe mobil, dar niciuna dintre ele nu a răspuns. Mariam a ajuns acasă pe la zece și jumătate, dar singură.

— Există vreo persoană care poate confirma că erai acasă?

Lind îi oferă un răspuns dinainte pregătit:

— Vecinul de vizavi era afară și tundea iarba. Nu ați vorbit cu el încă?

August aprobă.

— Am făcut-o deja. A declarat că ai ajuns acasă la ora cinci, dar poate să confirme cineva că nu ai mai ieșit după, că ai stat acasă în tot acel timp?

— Atunci m-ar fi putut vedea prin fereastră. Eram singur în casă.

Sunt absorbită de degetele lui August. Sunt subțiri și ireal de lungi, așa cum și le ține împletite pe masa din fața lui. Totul la el e fie prea lung, fie prea subțire, de parcă ar fi un personaj de desene animate. Îmi ating buzele. Proastă. Atât, atât de proastă.

— Ți-ai folosit laptopul? întreabă August

— Da, l-am folosit. Am citit câteva articole online, întrerupându-mă din când în când ca să-ncerc să dau de Mariam.

— Ce ai citit?

— Căutam știri, accidente rutiere, lucruri de genul ăsta, ceva care să justifice absența lor. Chiar am sunat și la spital ca să verific dacă nu cumva au fost duse acolo.

— Când ai sunat la spital?

— Pe la ora șapte sau opt, cred.

Notez orele, faptul că trebuie să verificăm istoricul căutărilor din browserul lui Lind și să sunăm la spital. Remarc faptul că Tor Lind stă aplecat în față, peste masă, ca să se uite în ochii lui August, și faptul că nu lasă nicio emoție să i se citească pe chip. Că pune câteva întrebări despre investigație și dacă suntem de părere că o vom găsi pe Iben în viață. E nevoie de multă stăpânire de sine ca să te prezinți așa dacă ești nevinovat, dar să nu uităm că el e politician. Are cuvintele la el, un atu necesar pentru a-și construi o imagine care să inspire încredere.

— Spune-mi cum ai întâlnit-o pe soția ta, îi cere August. V-ați cunoscut aici în Kristiansund?

— Da, aici. Era chelneriță la localul meu preferat. De fapt, ea mi-a făcut mie avansuri.

— De fapt? De ce spui asta?

— Păi, e mult mai tânără și mai frumoasă decât mine.

Probabil e cu douăzeci de ani mai în vârstă decât soția lui. Nu e un lucru neobișnuit, dar pare că-l deranjează. Mă întreb dacă are motive să fie nesigur de vreun aspect din relația lor. Poate se teme că ea nu e atât de atrasă de el pe cât a crezut cândva.

— Cum e relația cu soția ta, acum, după atâția ani de căsnicie?

— Avem și noi zilele noastre proaste, ca orice cuplu. Dar o iubesc și simt asta în fiecare zi.

— Ea te iubește?

Ezită, cade puțin pe gânduri.

— Da, cred că da. Nu poți fi niciodată sigur de sentimentele celuilalt. Mariam trece uneori prin perioade mai dificile. Sunt zile în care nu e în stare să ne arate că ne iubește, dar eu am încredere că dragostea ei pentru noi e undeva, acolo. La fel îi spun și ei.

Notez că interogatul răspunde la întrebările legate de relația cu soția sa deschis și cu sinceritate și adaug în paranteză că pare un om bun. Mă gândesc puțin, apoi scriu că pare să-și prezinte viața de familie într-o lumină favorabilă, străduindu-se să șteargă momentele întunecate din ea.

— Soția ta a primit vreun diagnostic?

Lind neagă din cap.

— Nu, nimic de genul ăsta, numai că a trecut printr-o perioadă mai dificilă. Doar ca să știi, Iben nu este fiica mea biologică. Eu nu pot face copii. Iben a fost rodul unui viol.

Camera de interogatoriu se cufundă în tăcere. Tor Lind își împreunează mâinile pe tăblia mesei și-i aruncă lui August o privire gravă. Notez cuvântul „viol”, subliniindu-l de câteva ori. Mariam nu a spus nimic despre asta. Toată lumea a presupus că Iben e fiica lui Tor.

— Mariam e puternică, spune Lind. Gestionează situația. Dar uneori văd cum acel incident și-a pus amprenta asupra ei. Chiar dacă e mai dură cu Iben, văd cum e măcinată de fiecare dată când își lasă problemele să se răsfrângă asupra fiicei sale. Mariam a avut parte de o copilărie grea și poate din cauza asta rolul de părinte e o provocare. Dar, firește, nimeni nu vrea să repete greșelile părinților.

— Mariam a raportat violul?

Lind scutură serios din cap.

— Nu știe cine a fost agresorul. A fost victima unui atac. Nu s-a sinchisit niciodată să raporteze violul. Când am cunoscut-o eu, trecuseră deja câteva luni de atunci, altfel aș fi insistat să facă o plângere.

— Deci Iben nu e fiica ta biologică, dar spune-mi în câteva cuvinte cum te înțelegi cu ea.

— E copilul meu. O voi iubi toată viața ca și cum ar fi sânge din sângele meu. Iar acum, imediat ce termin cu interogatoriul ăsta, mă voi întoarce și

voi continua să-mi caut fiica.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 20 martie 2004

M-am cuibărit sub plapumă, în căldura așternuturilor, cu trupul lui întins lângă al meu, în timp ce vibrațiile basului de la petrecere făceau salteaua și picioarele patului să se zgâlțâie. Cerceii îmi provocau iritații pe gât, iar elasticul ciorapilor îmi strângeau talia. Stăteam lungiți acolo, Nero parțial vârât sub rochia mea, corpul lui uscat unduindu-mi-se pe burtă. De câteva ori a încercat să se miște în sus spre decolteu, gâdilându-mi pielea cu solzii lui aspri și netezi.

Dintr-odată, lovituri cu pumnul în ușă.

— Liv, pentru numele lui Dumnezeu!

Egil striga și smucea clanța, încercând să intre în cameră. Mi-am îngropat capul adânc sub pătură și am tras șarpele mai aproape. I-am studiat ochii mari, lipsiți de viață, fantele orizontale care-i țineau loc de pupile.

— N-am de gând să ies, am șoptit. Prefer să stau aici cu tine.

Acum câteva ore fusesem pregătită. Mă îmbrăcasem cu o rochie nou-nouță și mă așezasem pe marginea canapelei ca să-mi ajustez machiajul în oglinda de pe perete. Egil intrase purtând o cămașă pe care părea să fi dat jumătate din prețul unei mașini. Încercasem să mă abțin și să nu-l întreb dacă-și folosise cardul de credit. Pe perete stătea scris cu litere mari „Egil – 20 de ani”. Se plimbase încoace și-ncolo, zgâindu-se la numele de pe lista de invitați. Spusese că va fi o petrecere bestială! Fusese drăguț, aproape la fel ca înainte, când abia mă mutasem aici. Simțisem un mic fior de încântare gândindu-mă la ce va urma, că vom sta acolo și vom pregăti tăvi întregi de shoturi cu jeleu de vodcă roșu, galben și verde.

Chiar fusesem pregătită – și să-l întâlnesc pe David sau pe orice alt idiot care nu știa să-și țină mâinile acasă. Am vrut să fiu pregătită ca Egil să aibă parte de aniversarea pe care o merita, pentru că îmi era prieten – prieten pe

viață. Singurul lucru pentru care nu fusesem pregătită era faptul că începuse să mă enerveze înainte ca primul invitat să-și facă apariția.

— Ăsta e singurul cadou pe care-l vreau de la tine, Liv. Nimeni nu înțelege de ce nu pot să-l vadă. Au început să creadă că l-am inventat.

— Nici măcar nu înțeleg de ce a fost nevoie să le povestești despre el, am replicat eu.

— Pentru că nu eu sunt ăla cu regulile tâmpite, mârâise printre dinți.

— Ai nevoie să te lauzi ca să atragi atenția celorlalți sau așa ceva? întrebasem eu. Ți-e teamă că n-o să mai aibă același respect față de tine acum că tăticul a tăiat alimentarea?

Egil rămăsese cu gura căscată, țintuindu-mă cu o privire aprigă care spunea că nu-i venea să creadă ce scosesem pe gură. Apoi se aruncase asupra mea. Degetele ca niște gheare se înfășuraseră în jurul cheii pe care o purtam la gât. Îmi rupsese lanțul. I-am tras un cot în stomac. M-am eliberat din strânsoarea lui, m-am răsucit și am plecat cu pași mari spre camera mea. Ne-am acoperit amândoi cu plapuma și am rămas nemișcată acolo. Petrecerea zguduia casa din temelii. Vocile se izbeau de pereți și tavan, picioarele frământau podelele din lemn, acoperite de linoleum, iar pumnii lui Egil bubuiau în ușă. Nu puteau pătrunde, nu puteau ajunge în adăpostul nostru sigur. Stăteam cu pătura trasă peste capete, respirându-ne unul altuia aerul în întuneric.

— Te-ai gândit vreodată, i-am șoptit, că viața e ca un zid de cărămidă pe care doar vrem să-l năruim sub loviturile ciocanului ca să vedem ce e pe partea cealaltă?

Mi-a răspuns fluturându-și cele două vârfuri ale limbii. Nativii americani credeau că șerpii sunt mesageri între lumea oamenilor și cea a zeilor – obișnuiau să se închine la aceste animale, rugându-le să transmită mesajele lor zeilor ploii. După ce, într-un final, a început să plouă și șerpii să se târască afară din vizuinile lor săpate în pământ, nativii americani au interpretat asta ca pe un semn al faptului că rugăciunile le fuseseră ascultate.

— Tu ești cel mai aproape de a afla ce se întâmplă pe partea cealaltă, i-am murmurat.

În cele din urmă, Egil a încetat cu izbiturile lui insistente. Doar basul ne mai învăluia cu vibrațiile lui. Chiar o făcusem lată de data asta – nu o să mă ierte niciodată, dar nici gândul de a mă duce acum acolo nu era o variantă

mai convenabilă. Săptămâna trecută fusese lungă și dificilă. Orele de curs nu reprezentaseră o problemă, partea mai grea fiind faptul că fusesem nevoită să lucrez în echipă cu niște fete care păreau să aibă o abilitate înnăscută în a ști tot timpul ce e corect. Atunci când nu vorbeau despre cum să aranjeze paturile în spital sau cum să administreze medicamentele, pălăvrăgeau în permanență despre băieți. Nu m-am regăsit în problemele lor – bărbații nu erau atrași de mine în felul ăla. Cu celelalte fete flirtau și le invitau în oraș. De mine se apropiau de parcă se pregăteau să învingă un inamic.

Fetele mi s-au părut complicate încă de când eram mică. Stăteau pe marginea gropii cu nisip, îmbrăcate cu geci roz, fiecare pieptănând coada câte unui ponei My Little Poney frumos colorat. Aveau trăsături perfecte și un păr frumos care le încadra obrajii. Se uitau la mine, la geaca gri, mult prea mare, pe care o aveam de la Patrick, la încălțările mele uzate, la părul blond prăfuit, netuns și probabil nespălat. Se uitau la toate astea, se întorceau unele spre altele și râdeau.

Cu băieții a fost mult mai simplu. Era suficient să fii o fată care nu se comporta ca o fată, adică să te cațări în copaci, să te bați, chestii de genul ăsta. Până la un punct a fost o strategie bună – până când unul dintre ei a încercat să mă împingă pe panta unui deal abrupt. Am reușit să-mi păstrez cumva echilibrul, apoi am apucat prima piatră pe care am pus ochii și am aruncat-o spre el. Nu am vrut să-l lovesc, dar piatra a zburat, crestându-i fruntea în drumul ei. În final, totul a fost în regulă – nu a fost rănit grav –, dar mama lui se înfuriase teribil. După isprava asta, niciun copil nu a mai fost lăsat să se joace cu mine. Doar Patrick.

Citisem undeva că șerpii nu au vreun sentiment de apartenență, că nu sunt animale de haită. Când îi vezi vânând împreună, de fapt nu colaborează, ci sunt în competiție. Șerpii nu se leagă de niciun individ, nu depind de alții. Imediat după ce toate ouăle eclozează, șerpoaica își părăsește puii. Am crezut că și eu aș putea să trăiesc așa, ruptă complet de prieteni și de membrii familiei, să am contact cu ceilalți membri ai speciei mele numai atunci când puteau fi folositori la ceva. Într-un fel, m-am gândit că asta ne lega – faptul că amândoi eram independenți.

— Mi-aș dori doar să mă apropii și mai mult de tine, Nero, am șoptit.

În acel moment, în geam s-a auzit un ciocănit rapid și insistent, cioc, cioc, cioc. M-am uitat într-acolo și am văzut un chip care se zgâia înăuntru.

Obișnuiam să țin draperiile deschise pe timpul zilei, ca Nero să poată avea parte de cât mai multă lumină naturală. Am încetat să-l mai pun în terariu fiindcă am vrut să-l las să se miște în voie. Acum uitasem să trag perdelele. L-am scos pe Nero de sub rochie și m-am dus la fereastră. Acolo era David, cu mucul unei țigări atârnându-i între buze. Părul îi era la fel de scurt, iar ochii ca două hăuri întunecate. Dacă era posibil, purta un hanorac și mai larg decât cel pe care-l avusese ultima dată când îl văzusem. Am întredeschis geamul.

— Ce vrei?

— Ești bolnavă?

— Nu am chef de petrecere.

— Țigară?

Era singurul cuvânt care m-ar fi convins să deschid pe loc geamul. M-am săltat pe pervaz și am întins mâna spre pachet, dar el l-a îndepărtat cu un zâmbet.

— Mai întâi lasă-mă să intru.

I-am făcut loc lângă mine. A sărit și s-a urcat pe pervaz. Umărul lui l-a atins pe al meu. Mi-a aprins țigara și am tras cu sete, lăsând fumul să-mi învăluie fiecare fibră din plămâni. Patrick mă învățase să fumez. El îmi arătase cum să inhalez fumul și tot el răsese de mine când începusem să tușesc.

David nu a scos niciun cuvânt. Stătea acolo, suflând rotocoale gri-albăstrui în întunericul nopții. Și-a terminat țigara înaintea mea. A strivit-o de perete și a aruncat chiștocul în bezna care se întindea peste grădină. Și-a răsucit capul ca să privească în cameră. A tresărit, apoi a râs puternic.

— Deci ăsta e Nero! a zis el.

Cu mare greutate a reușit să-și treacă un picior peste pervaz și să-și dea drumul în cameră. Nero se cocoțase în planta de lângă geam. David l-a dat jos de acolo cu grijă și l-a luat în brațe, ținându-l în fața lui.

— Salutare, Nero!

Pentru o clipă m-am întrebat de unde știa numele șarpelui, dar bineînțeles că-l aflase de la Egil. Am tras ultimele fumuri în grabă și am coborât în cameră.

— E al naibii de cald aici, a remarcat el. Trebuie să fie în jur de treizeci de grade.

— Șerpii au nevoie de căldură, am răspuns.

Mă obișnuisem deja cu căldura din cameră, la fel și cu podeaua acoperită cu ziare, ca Nero să se poată târî fără nicio grijă chiar și atunci când era hrănit.

Nero a gustat aerul cu limba lui despicată. Și-a înălțat curios capul, de parcă ar fi studiat persoana necunoscută din fața lui. Ochii lui strălucitori s-au mișcat puțin, ca și cum ar fi înregistrat ceea ce se întâmpla. Apoi a deschis gura și a scos un șuierat prelung și înăbușit. Se simțea amenințat. Pe de altă parte, David părea să se simtă în largul lui. Și-a pus cu grijă șarpele în jurul umerilor, a executat câteva mișcări de dans penibile și s-a oprit în fața mea.

— Sexy, nu? a râs el.

Gura lui avea gust de bere și fum stătut. Într-o anumită măsură, era o ușurare. Limbile noastre s-au răsucit una în jurul celeilalte. Nero continua să se târască în sus pe gâtul lui David, împodobindu-i umerii cu corpul lui solzos. Am tras de tricoul alb al lui David, încercând să i-l dau jos. A vrut să-l mute pe Nero, dar l-am oprit. Am ridicat șarpele suficient de mult încât să-și poată scoate tricoul, apoi l-am pus la loc, în jurul umerilor lui goi.

Nu prea îmi plăcea să fac sex. Dacă am făcut-o, a fost pentru că voia cealaltă persoană și ca să treacă timpul mai repede. Nu conta cu cine o făceam, dacă erau bărbați sau femei, tot ceea ce conta era ca timpul să treacă. Totuși, e posibil să fi simțit un fior de bucurie pentru că le eram superioară, pentru că mă plăceau mai mult decât îi plăceam eu pe ei. David m-a lăsat să-l întind pe spate și să trec deasupra. Șarpele i-a coborât pe piept. A râs nervos când l-am împins în saltea, tot mai mult, doar ca să-l simt cum se cufundă în ea.

Am închis ochii și am încercat să mă concentrez pe zvâcnetul slab de plăcere pe care l-am simțit luând naștere în diafragmă, dar care nu a vrut să atingă punctul culminant. Mi-am pus o mână pe gâtul lui David și l-am țintuit de saltea. Mi-am înfășurat degetele în jurul laringelui său. M-am gândit la prima noapte în care fusesem trezită de cuvintele lui Nero, la legătura aceea. Cuvintele pe care am crezut că le pot distinge din acel șuvoi de sâsâieli. *Dragă Liv.* La tot ceea ce îmi transmisese de atunci, fără să fie nevoie de cuvinte. Știam că tânjește după ceva mai bun, mai mare. A vrut să-mi mulțumească pentru prada vie. Spera să primească mai mult și să-i fiu partener de vânătoare. Oare visasem toate astea? Nu stătusem întinsă acolo în toate nopțile acelea, ascultându-l?

David a tușit. M-a prins de încheietura mâinii și mi-a îndepărtat-o. S-a tras într-o parte. Roșu în obraji și cu părul ciufulit, arăta de parcă ar fi scăpat dintr-un spital de psihiatrie. Nu mi-am putut reține hohotul de râs.

El a tușit.

— Iisuse, Liv! Nu ești zdravănă la cap!

Roe

Kristiansund
Duminică, 20 august 2017

— Hei, Roe!

Cineva mă înghiontește în umăr, trezindu-mă la realitate. Lumina care se strecoară printre jaluzele mă orbește. Mă întorc și o observ pe Ronja aplecată asupra mea cu un zâmbet prietenos întipărit pe chip și cu părul castaniu strâns într-o coadă, eliberându-i chipul în formă de inimă. *Ea însăși e asemenea unei inimi rătăcitoare,* am gândit și aproape imediat m-am simțit stânjenit din cauza ideii stupide care-mi trecuse prin minte. Inimă rătăcitoare.

— E timpul pentru ședința de dimineață, spune ea.

Probabil că am dormit toată noaptea în camera personalului. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că mi-am turnat o cană de cafea și că m-am pus să mă odihnesc cinci minute. În clipa următoare m-a luat un somn teribil și probabil m-am întins și am închis ochii pentru câteva secunde – nu am avut de gând să dorm, ci doar să mă odihnesc puțin. Iar acum mă trezesc că e duminică dimineață. Mă ridic în capul oaselor. O durere ascuțită mi se răspândește prin mușchii gâtului, înțepeniți din cauză că am dormit cu capul pe brațul canapelei.

— Mulțumesc că m-ai trezit, Ronja. Nici măcar nu m-am pregătit pentru ședință.

Arunc în chiuvetă zațul rece de la cafeaua de ieri și umplu filtrul cu apă ca să fac alta. Ronja stă sprijinită de blatul din bucătărie, în timp ce eu pregătesc cafea proaspătă.

— Ești aici de vineri? întreabă ea.

O tânără care face pe responsabila cu un coleg mai în vârstă. Probabil că la fel procedează și cu tatăl ei. Rolurile astea au o ciclicitate aparte. Le oferi toată grija și atenția în primii ani de viață, apoi, treptat, aproape pe nesimțite, ajungi tu în postura celui dădăcit. Asta dacă ți se permite să-ți păstrezi copilul.

— Știi ceva – chiar am rămas. Am fost absorbit complet de cazul ăsta.

Ea aprobă.

— Și eu la fel. Parcă lucrurile nu înaintează suficient de repede. Azi-noapte m-am trezit de mai multe ori, am visat-o pe Iben.

Zâmbește pentru sine când spune asta. E foarte deschisă cu sentimentele ei și încearcă să le acopere cu un zâmbet, un mecanism de apărare studiat îndelung. Fata asta e singura persoană de aici care nu mă enervează și nu scoate ce e mai rău din mine. Nici nu se străduiește prea tare – pur și simplu este ea însăși. Mi-am dat seama de ce am o slăbiciune pentru ea, de ce în tot acest timp am fost cu ochii pe ea, având grijă să-i fie bine. Îmi amintește de Puștoaică – bineînțeles că asta trebuie să fie –, dar nu e fiica mea și nu o pot proteja de lume.

— E greu să nu duci cu tine acasă o parte din treburile de la serviciu, mai ales când ai un caz ca ăsta, recunosc eu. Să sperăm că vom da peste o pistă importantă în curând.

Mă răsucesc în așa fel încât să nu-mi poată întâlni privirea. Iau carafa cu cafea din aparat și pun repede cana ca să se scurgă în ea ultimele picături. Ronja își ia o cană colorată din dulap.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri să rezolv cazul ăsta cât mai repede, spune ea.

E nerăbdătoare, gata să se arunce în luptă. Și pentru mine a fost așa cândva – foamea aia necontenită după acțiune. Dar n-a mai rămas niciun strop de entuziasm pentru meseria care mi-a acaparat viața. Trenul ăla a plecat cu mult timp în urmă. Ultima vreme mi-am petrecut-o fugind de mânia devastatoare care mocnește în mine. Dar nu-i pot spune asta Ronjei. În schimb, ciocnesc cana cu cafea de a ei.

Ronja își verifică mobilul.

— E trecut de cinci, zice ea surprinsă, apoi se întoarce și o pornește înaintea mea în jos pe scări.

Eu o urmez îndeaproape, sperând că totul e pregătit pentru prezentare. Mi-am petrecut întreaga zi de sâmbătă urmărind înregistrările de pe fiecare

cameră de supraveghere din Centrul Comercial Storkaia, fiecare secundă de pe fiecare dispozitiv în timpul orelor de vârf. Am decupat secvențele în care le vedem pe mamă și pe fiica dispărută luând-o în direcții diferite, în momente diferite. Poate că e o sarcină banală, dar e importantă.

Ronja deschide cu grijă ușa de la camera de operațiuni, unde în fața ecranului unui videoproiector stă Shahid gesticulând de zor. Dă din cap spre noi când intrăm și ne grăbim să ne ocupăm locurile de la fereastră. În spatele lui se vede lista cu punctele pe care le stabiliserăm la întâlnirea de ieri-dimineață, ipoteze mai mult sau mai puțin probabile despre ce s-a întâmplat cu Iben Lind. Shahid vrea să ne amintească posibilitățile care ne-ar fi putut scăpa din minte: fugă, accident, o boală subită, sinucidere, răpire, crimă. Sub „sinucidere" sunt notate câteva posibile motive pentru care un copil și-ar lua viața. Se întâmplă rar, dar nu e imposibil. Sub „răpire" și „crimă" sunt enumerate posibilele motive: recompensă financiară, pedofilie, răzbunare, conflicte familiale, conflicte între prieteni. Un copil ucis de un prieten e o situație la fel de rară, dar nici imposibilă nu e.

— Deși sperăm să obținem rezultate în urma căutărilor, spune el, și s-o găsim pe Iben în viață, totuși e esențial ca pe parcursul anchetei să luăm în considerare și posibilitatea să se fi întâmplat ceva mult mai rău. Asta ne va face să fim mai deschiși când căutăm răspunsuri și ne va arăta dacă suntem bine pregătiți în cazul în care răspunsurile nu se dovedesc a fi cele la care speram.

Îi place să stea acolo, în fața tuturor. Văd asta în felul în care își bombează pieptul spre tavan și în modul în care își face vocea să sune autoritară, dar didactică. Cu toate că nu e prea înalt și nu e nici lat în umeri, emană o autoritate care pare înnăscută.

— Înainte să vorbim despre ziua de azi, aș vrea ca șeful fiecărei echipe să spună pe scurt ce s-a făcut de ieri încoace, spune el. Putem începe cu grupul care i-a interogat pe membrii familiei apropiate.

Danezul se ridică și se îndreaptă spre partea din față a camerei. Bărbatul înalt îl pune în umbră pe șeful lui mult mai scund, care se așază pe unul dintre scaunele libere.

— Grupul meu i-a interogat pe membrii apropiați ai familiei lui Iben Lind, spune Danezul. Adică mama, tatăl, bunicii și mătușa din partea tatălui. Rudele ne-au informat că bunicii din partea mamei au decedat și că Mariam nu a mai luat legătura cu celelalte rude ale ei de ani buni. Mariam a

fost interogată de mai multe ori, prima dată în seara zilei de vineri, iar apoi sâmbătă dimineață.

Aruncă o privire plină de resentimente în direcția mea, încă supărat că eu i-am pus vineri întrebări lui Mariam, ceea ce mă enervează.

În timp ce August relatează declarația lui Mariam cu privire la cele întâmplate la Centrul Comercial Storkaia, îmi rotesc privirea de jur-împrejur, spre ceilalți polițiști care umplu sala. Mulți dintre ei au fost pe teren și au căutat temeinic prin localitate, au răscolit străzile, parcurile și parcările, ba chiar au sunat pe la uși în speranța că vor da peste cineva care a văzut ceva. Eu ce am făcut? Am stat cu ochii lipiți de un ecran, încercând să ascund nepriceperea de care dau dovadă. Toți știu că sunt prea bătrân ca să fac parte din grupul care lucrează la depistarea electronică. Nu am niciuna dintre competențele pe care le au ceilalți. Tocmai am fost tras pe banca de rezerve. În fața mea o colegă are deschis pe telefon ziarul *Tidens Krav*. Pe prima pagină e o fotografie cu Mariam și Iben, zâmbind și purtând pulovere identice – ultima fotografie care i-a fost făcută lui Iben înainte să dispară. Șuvițe de păr blond încadrează fețele celor două. „Căutările au fost intensificate". Cine alege o astfel de poză când își caută fiica? Pare calculată, de parcă Mariam Lind profită din plin de ocazie pentru a se afișa în situația asta. Probabil crede că așa își va ajuta firma să capete mai mulți investitori și implicit mai mulți bani. Oamenii sunt ciudați. „Nu era asta compania al cărei director general și-a pierdut fiica? Ce tragedie!" Mi-o pot imagina fără probleme fiind atât de cinică.

— Pe parcursul audierilor ne-am concentrat asupra momentelor în care Iben a manifestat un comportament neobișnuit în ultima perioadă, continuă August. Semne că ceva sau cineva a deranjat-o, semne care să ne conducă în direcția corectă și să descoperim ce s-a întâmplat. Niciunul dintre adulți n-a spus că ar fi observat ceva neobișnuit la ea. Una dintre colegele ei de clasă spune că, la un moment dat, pe la începutul verii, Iben a spus că nu poate avea încredere în adulți. Nici măcar în cei pe care-i cunoști, ar fi zis ea. Când fata a întrebat-o ce vrea să spună cu asta, Iben nu a mai răspuns, dar colega ei ne-a mai povestit că avea o privire ciudată. I s-a părut ceva neobișnuit în comportamentul ei, dar asta nu înseamnă că are într-adevăr vreo relevanță.

Shahid încuviințează răbdător ascultând raportul detaliat al Danezului.

— Mulțumim, August! Ne poți spune cum plănuiești să abordezi

lucrurile în continuare?

— Când am discutat cu Tor și cu Mariam, amândoi ne-au povestit că Iben a fost rodul unui viol, petrecut aici în Kristiansund, în 2005, zice Danezul. Intenționăm să interogăm câțiva indivizi condamnați anterior pentru viol și să le verificăm alibiurile. De asemenea, vom verifica dacă agresorii sexuali condamnați au fost eliberați și s-au aflat în Kristiansund în apropierea datei în care Mariam Lind a fost atacată.

După Danez e rândul Birtei să prezinte ce a descoperit în urma cercetărilor. Stă cu spatele drept în timp ce vorbește, afișând aerul unui actor pe scenă.

— Noi am pus întrebări la Centrul Comercial Storkaia și în împrejurimile casei familiei Lind și am colaborat cu persoanele de la linia telefonică de ajutor.

Își scutură capul. Coada de păr roșcat i se leagănă pe umăr.

— La Centrul Comercial au fost mulți martori. Am stat de vorbă cu cei care susțin că au văzut-o în perioada de după ce a dispărut. Cei mai demni de încredere au fost doi indivizi care au declarat că au văzut-o pe strada Hagbart Brinchmann – unul dintre ei a spus că fata s-ar fi oprit la florăria Myra.

Shahid încarcă pe ecranul proiectorului o hartă a orașului Kristiansund pe care sunt marcate detaliile aferente cazului, precum și o posibilă rută ce leagă Centrul Comercial Storkaia de casa lui Iben.

— Mai sunt și mărturiile incerte, spune Birte. E vorba despre cei care nu o cunosc pe Iben și e posibil să fi crezut că-și amintesc ceva după ce au văzut-o la televizor. De asemenea, ne-au fost raportate apariții ale copilei în Kirklandet și în Gomalandet, dar am considerat că declarațiile din strada Hagbart Brinchmann sunt mult mai probabile. Sunt mult mai apropiate ca timp și loc decât celelalte și sunt susținute și de alte dovezi. Observațiile făcute consolidează teoria cum că lui Iben trebuie să i se fi întâmplat ceva pe drumul spre casă, spre Siktepunktet. La fel și faptul că niciunul dintre vecinii din Siktepunktet nu a văzut-o pe Iben în preajma perioadei în care a dispărut. Probabil că ar fi observat-o cineva dacă ar fi ajuns acasă. În acel interval de timp, doi vecini erau afară în grădină și au confirmat că l-au văzut pe Tor întorcându-se acasă, dar niciunul nu a remarcat-o pe Iben. Din moment ce revista de benzi desenate a fost găsită în apropierea casei, putem presupune că cineva i-a tăiat calea, împiedicând-o să ajungă la locuință.

Shahid îi mulțumește Birtei pentru expunere.

— Cred că asta ne deschide calea spre intervenția echipei care se ocupă cu depistarea electronică, zice el.

Când mă ridic, îmi simt picioarele ca de gumă, iar inima îmi bate gata să-mi spargă pieptul. Dar reușesc să-mi păstrez cumpătul, să nu las nimic din toate astea să iasă la iveală. Dacă cineva îmi aude tremurul din voce, o va pune pe seama emoțiilor de a vorbi în fața unui public numeros. Însă, în interiorul meu, casa Puștoaicei e în flăcări. Mă gândesc deseori la interiorul meu ca la acele flăcări. Pun stăpânire pe computerul lui Shahid și proiectez filmarea în care Iben iese din supermarketul din Centrul Comercial Storkaia.

— Camerele de supraveghere din complex arată că Iben a ieșit din magazin vineri, la ora 15:47, comentez eu. După cum puteți observa, poartă o pereche de blugi, un hanorac roz-bombon și o pereche de adidași roz. Din supermarket iese pe prima ușă, apoi cotește la stânga. Ăsta ar fi traseul firesc pe care ar trebui să meargă dacă s-ar îndrepta spre casă pe jos. La 16:02 o putem vedea pe Mariam Lind ieșind din același magazin cu un cărucior încărcat de cumpărături. Se uită în jur după fiica ei, apoi se repede prin aceeași ușă prin care fugise Iben. Mariam pornește la dreapta, spre parcare. Filmarea o surprinde din nou la mașină. Înregistrarea o arată extrem de supărată în timp ce aruncă plasele cu produse în autoturism înainte să izbească căruciorul pentru cumpărături de perete, într-un acces de furie. Apoi urcă în mașină și pleacă. Mașina părăsește centrul comercial la ora 16:16.

Shahid se întoarce din nou la hartă și îi trasez cu degetul drumul pe care a mers Iben după ce a plecat de la centrul comercial, indicându-i locul în care fata a fost surprinsă de camera de supraveghere de la banca pentru economii Sparebank 1 din Langveien. Apoi îl rog pe Shahid să afișeze pe ecran harta mărită pentru a recompune traseul pe care l-a urmat Mariam Lind după ce a părăsit centrul comercial și îi indic locațiile pe care cu certitudine le-a vizitat, fapt confirmat de plata cu cardul de credit: un snack bar și două benzinării și, desigur, feribotul spre Halsa, unde a fost surprinsă de una dintre camerele de supraveghere.

— În timpul interogatoriilor, Mariam a declarat că se afla în drum spre Trondheim. A plecat furioasă cu gândul să-și părăsească familia, dar pe drum s-a răzgândit și s-a întors. Cred că trebuie să aruncăm o privire și aici.

Fac o mișcare circulară cu mâna pe hartă, deasupra zonei pe care a vizitat-o Mariam.

— După cum am mai spus, nu putem elimina cu totul varianta ca Iben să se fi aflat în mașină cu Mariam. Chiar dacă au părăsit centrul comercial la ore diferite, nu putem fi siguri că Mariam nu și-a luat fiica mai târziu și apoi s-a întâmplat ceva. Faptul că a existat un conflict între ele două înainte ca Iben să dispară e un factor important.

Mă uit spre Shahid care arborează pe față expresia șefului sever.

— Unde mai exact sugerezi să ne uităm pe acest traseu, Roe? E o zonă imensă de cercetat.

— Cred că ar trebui să procedăm la fel cum am făcut și în Kristiansund. Stabilim locuri în care să căutăm – locurile în care e posibil să se fi oprit Mariam și cele în care suntem siguri că s-a oprit. Trebuie să căutăm în zonele împădurite și în cele cu apă.

Încep să mă bâlbâi și îmi dau seama că se transformă într-un proiect mult prea ambițios, în favoarea căruia îmi e din ce în ce mai greu să aduc argumente. Shahid îmi prinde privirea și îmi oferă un zâmbet încurajator.

— Ar putea merita să-i urmărim mișcările, Roe, și e posibil să fie importante. Există multe piste posibile, după cum știi deja. Nu avem niciun martor ocular care s-o fi văzut pe Iben în afara orașului. Am stat de vorbă cu angajații de la barul și benzinăriile unde s-a oprit Mariam Lind și niciunul nu-și aduce aminte să fi văzut vreun copil. Mai mult, Mariam Lind nu are antecedente penale și niciunul dintre martori nu a descris-o într-un fel care ar trebui să ne stârnească îngrijorarea. Chiar dacă Mariam și-a ucis fiica, cadavrul nu poate fi în altă parte decât aici, în Kristiansund. Chiar și să căutăm aici, în oraș, cu scafandri și elicoptere ar fi o acțiune de mare amploare, dar de aici până în Halsa! Nu spun că nu o să extindem niciodată raza căutărilor, dar nu o s-o facem chiar acum. În plus, portbagajul mașinii lui Mariam a fost verificat cu câini.

Ultima remarcă o interpretez ca fiind o aluzie clară la întrebările pe care i le-am adresat lui Mariam. Shahid își drege glasul.

— Deocamdată prioritatea noastră este să cartografiem zona și să verificăm relatările martorilor, înainte de a începe să extindem zona și să căutăm la întâmplare. De asemenea, e foarte important să știm unde mai exact trebuie să ne canalizăm eforturile în cazul în care investigația va ajunge la faza următoare – ceva ce cred că niciunul dintre noi nu-și dorește.

Faza următoare. Adică dacă se dovedește că anchetăm o crimă.

— Ar fi minunat dacă ai putea prelua tu, Roe, dacă crezi că te descurci, spune Shahid. Și acum, s-a descoperit ceva în laptopul lui Tor Lind?

Simt cum fața mi se înfierbântă și capătă o culoare roșiatică. Firește, ar fi trebuit să-mi justific afirmația. Mergeam pe ideea că mama e un suspect firesc. Îmi dreg vocea.

— Traficul de date îi susține declarația. În ziua de vineri a petrecut mult timp răsfoind ziarele online și navigând prin motoarele de căutare între orele 17:00 și 22:00. De asemenea, am primit confirmarea că a sunat la spital, la 19:25, și a cerut informații despre Mariam și Iben.

— Ceva de pe telefonul lui Iben?

— Nu am descoperit nimic de interes. Și-a folosit telefonul doar ca să-și sune părinții. Era logată pe un cont de Facebook, așa că am verificat mesajele din ultimele săptămâni, dar niciuna dintre conversații nu conținea ceva bătător la ochi. I-am cercetat amănunțit și iPad-ul, dar nici acolo nu am dat peste nimic relevant.

— Bun, confirmă Shahid. Nu trebuie să ne mai batem capul cu asta. Mulțumesc, Roe!

Mă uit în podea în timp ce-i mulțumesc publicului meu pentru atenție. Simt cum sângele mi se urcă la cap. Îl aud pe șef rugându-l pe criminalist să vorbească despre absența totală a amprentelor de pe revista de benzi desenate îmbibată de apă și despre cum a fost trimisă la Institutul Național de Criminalistică pentru mai multe teste. Întreaga investigație e alcătuită din indicii și piste inexistente. Nu mai rezist. Trebuie să ies urgent de aici.

Închid ușa camerei de operațiuni în urma mea. Mă întreb cât va dura până o să-și dea cineva seama că apar și eu pe înregistrările camerelor de supraveghere de la Storkaia. Mă întreb dacă mai există vreo cale de scăpare. Dacă aș putea să sar într-un avion și să zbor cât mai departe de-aici, într-o țară străină, și să las în urmă tot rahatul ăsta nenorocit. Însă n-ar ajuta la nimic să fug. O să mă găsească oriunde m-aș ascunde. E doar o chestiune de timp.

Memoriile unei reptile

Mi-am sprijinit capul pe burtă. În această parte a habitatului meu era

mult mai cald decât în cealaltă. Dacă aș fi simțit nevoia să mă răcoresc, m-aș fi mutat în celălalt capăt, dar în cea mai mare parte a timpului stăteam întins aici. Mă țineam cât mai aproape de bariera invizibilă, străduindu-mă s-o înțeleg și s-o străpung, dar nimic nu funcționa. Așa trecea fiecare zi. Dincolo de fereastră, soarele răsărea și apunea. Puteam să mă târăsc dintr-un colț în altul și să mă întorc din nou aici. Puteam să închid ochii ca totul să se întunece, să dorm și să-i deschid din nou ca să urmăresc ce se întâmpla afară. Frații și surorile mele zăceau la fel de nemișcați ca mine, înconjurați de propriile lor bariere de sticlă. Auzeam sunetele făcute de gheare, bătăile din aripi și scâncetele animalelor captive în spatele barelor de fier sau ușilor închise. Știam cum miros aceste animale pentru că le detectasem izul în puținele ocazii în care mi se permisese să stau de cealaltă parte a sticlei. În interior nu miroseau decât excrementele mele.

Foamea îmi sfredelea corpul, făcându-mă irascibil. Când trecea prea mult timp de la ultima masă, urmăream cu deosebită atenție animalele dimprejur. Erau creaturi cu pene, blană sau solzi – animale care zburau, alergau sau țopăiau, cozile lungi legănându-se în urma lor. Le-aș fi putut înghiți pe toate. Mi-a trecut prin minte că aș putea simți gustul sângelui proaspăt în gură, chiar dacă nu-l mai gustasem până atunci.

Am căscat. Mi-am schimbat încet poziția, rezemându-mi capul pe partea de jos a corpului. Am închis ochii și am adormit. Am visat același lucru ca de fiecare dată – o lume pe care n-am văzut-o niciodată cu propriii mei ochi, o amintire îndepărtată transmisă de la strămoși, adânc înrădăcinată în celulele mele. Stăteam întins sub un tufiș, unde razele soarelui nu pătrundeau cu toată puterea lor. Insectele îmi dădeau târcoale, iar aerul mirosea a frunze, copaci și ființe vii. În apropiere era și apă – puteam vedea scânteierile razelor reflectate în suprafața unduitoare.

Chiar atunci, în câmpul vizual am reperat o mișcare. O șopârlă pricăjită, cu picioare subțiri, trecea agale peste pietricele și se cățăra pe pietrele un pic mai mari. Am știut instinctiv ce trebuia să fac. Asta era partea grozavă la instinct – întotdeauna știa ce ai de făcut. M-am întins și mi-am urmărit prada, târându-mă pe pământ, peste smocuri de iarbă și pe sub rădăcini. Am reușit să-i tai calea chiar înainte să se cațăre pe trunchiul unui arbore. Tocmai când mi-am implântat colții în micuța reptilă – exact atunci când eram gata să arăt tot ce învățasem, să-mi manifest toată puterea – m-am trezit. Așa îmi treceau zilele – mereu același vis, iar apoi mă trezeam în

camera asta înfricoșătoare și moartă.

Într-o zi, femeia rece stătea din nou dincolo de barieră. O ființă care se înălța deasupra tuturor și controla lumea. Am numit-o „femeia rece” pentru că nu era la fel de caldă precum celelalte animale pe care le văzusem și pentru că îmi dădea mâncare înghețată. Femeia rece era severă. Ea era cea care mă închisese aici, cea care mă ținea captiv, lăsându-mă să ies din cutia aceea fără mirosuri doar atunci când cumpărătorii veneau în vizită. Ea era cea care mă chinuia cu toate acele ființe gălăgioase la care nu puteam ajunge și care ciocăneau în sticlă cu membrele lor nemiloase. Înainte să o întâlnesc, credeam că viața e frumoasă. Credeam că lumea avea ceva de oferit unui vânător ca mine. Acum nu știam decât că eu însumi nu eram nimic mai mult decât o pradă, nu pentru un vânător înfometat, ci pentru dorința umană de a întemnița și de a se holba la alte creaturi.

Femeia rece a deschis trapa de deasupra capului meu. Am gustat aerul și am detectat că avea cu ea un stârv. Mirosea a moarte și a frig, ca de obicei. Trecuse mult timp de când nu mai primisem hrană. Întregul corp mă durea din cauza foamei, dar încă nu voiam să mănânc. Hoitul acela rece era o insultă. Voiam să-i demonstrez că nu era hrană potrivită pentru un prădător ca mine, că știam mai bine decât ea, dar nu avea niciun rost. Nu trebuia decât să scuture ușor cadavrul și un reflex involuntar se declanșa în interiorul meu. În ciuda faptului că nu-mi era foame și a sentimentului că nu o să primesc niciodată ce îmi doream, nu am încercat să mă împotrivesc reflexelor. M-am avântat în sus și am smuls halca de carne din mâna ei.

Carnea de genul ăsta îmi umplea stomacul, dar nu-mi oferea nicio satisfacție. Am mâncat doar pentru că trupul meu avea nevoie de hrană. La fel era și cu lampa de deasupra – îmi oferea lumina și căldura de care aveam nevoie ca să supraviețuiesc, dar nu deștepta în mine pofta de viață. Nu era nimic de făcut acolo, dar mă împăcasem cu asta. Resemnarea era singurul adevăr pe care-l învățasem de la mama mea, cea mai mare virtute pe care o puteau avea creaturile din specia noastră. Limitările cu care ne confruntam – ele pur și simplu existau. A încerca să te lupți cu ele, sau să te îndoiești și să zăbovești cu gândurile asupra lor – nu era decât o risipă de energie. Acceptarea, pe de altă parte, nu costa nimic.

Zilele treceau. Dincolo de fereastră, soarele continua să răsară și să apună. Petreceam mult timp uitându-mă afară. Am observat că acolo era o vegetație bogată, că era căldură. Asta mă făcea să fiu apatic, pentru că eram

obligat să zac acolo sub lumina artificială. Zilele au trecut, iar la un moment dat a trecut mult timp de ultima oară când îmi adusese de mâncare. Trecea tot mai mult timp și foamea îmi sfâșia corpul pe dinăuntru.

Lampa mea nu mai funcționa de zile întregi. Se aprindea și se stingea cu o viteză ametitoare. Mă simțeam stors de puteri și pustiit. Stăteam încolăcit în colțul meu și așteptam moartea. Decisesem să-i pun capăt. Încetasem să mai beau din castronul cu apă murdară. Cu cât apăreau mai multe hoituri, cu atât mă încăpățânam mai tare să nu mănânc nimic. Stăteam pur și simplu acolo, lăsând viața să mi se scurgă din corp. Femeia rece nu ar fi observat nimic până n-ar fi fost prea târziu. Eram epuizat – răzvrătirea mă costa mult prea multă energie. Așa că am dormit.

Când m-am trezit, dincolo de barieră era un cârd de oameni. Erau cumpărători, ceea ce însemna că urmau să vină să mă ridice și să se agite în jurul meu. Am adulmecat aerul cu limba, dar nu am simțit nimic în interiorul cutiei mele de sticlă. Mi-am amintit că resemnarea era o virtute. Poate că aveau să-mi curme suferința. Asta fusese viața mea, un șir nesfârșit de durere și suferință, iar acum așteptam sfârșitul eliberator. Așa că, atunci când femeia rece mi-a apucat inelele și m-a săltat, așezându-mă în mijlocul camerei, am rămas cu desăvârșire calm. Mi-am fluturat limba prin aer încercând să cercetez grupul de indivizi adunați în jurul meu. Oamenii, pe lângă izul trupurilor, răspândeau miros de flori, plante moarte și animale necunoscute. Părea că preluaseră mirosurile altor creaturi ca să-l camufleze pe al lor. Dar nu reușeau. Am gustat aerul, simțind pe limbă acreala, izul amărui-sărat care li se scurgea din corpuri, picăturile de transpirație de pe piele, mirosul sucului gastric din respirație. Și alte fluide din organele genitale.

Apoi am fost pus în brațele unei femele de om. A fost ușor să-mi dau seama că e o femeie – sexul e ceva ce oamenii își expun limpede. Avea păr lung și negru care îi dansa pe umeri și mirosea a plante mentolate. Emana o strălucire mult mai puternică decât a altcuiva. Am lins aerul și am observat că gustul dulce-amărui al sexului ei se simțea tot mai intens. Tot mai aproape. Era cuprinsă de dorință.

M-a luat în brațe și m-a dus la fereastră, lăsându-mă să simt vibrațiile și razele strălucitoare ale lumii de afară pentru prima dată după luni de zile. Deodată mi-am simțit corpul revigorat – revitalizat. În timp ce mă bucuram de acea renaștere, ea mi-a mângâiat șira spinării cu degetele ei de maimuță,

șoptindu-mi cuvinte în limba ei necunoscută. Nu am înțeles sensul sunetelor, însă mi-am dat seama că erau încărcate de afecțiune. Nu-mi plăceau atingerile astea, dar urmărisem papagalii care se frecau unii de alții pentru a-și curăța penele, pisicile care-și lingeau una alteia blana, își mișcau corpurile într-un fel care spunea că sunt mulțumite. Personal, simțeam satisfacție doar atunci când primeam mâncare și căldură. Mângâierile erau doar pentru animalele slabe, care nu se puteau descurca pe cont propriu. Primeau și ofereau atenție ca formă de supunere, pentru a se folosi unele de altele după bunul plac. Am înțeles asta în timp ce razele soarelui ce răzbăteau prin fereastră mă aduceau înapoi la viață. Supunerea ei era cea care îmi dăruise asta – și îmi putea oferi mult mai multe.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 10 aprilie 2004

Nu mai aveam niciun strop din șamponul meu preferat. Am mirosit pe rând nenumăratele sticluțe cu geluri de duș și produse pentru îngrijirea părului ale lui Egil în speranța că voi da peste ceva normal ce să pot folosi. Nu-mi rămânea de făcut decât ca în seara aceea să miros ca un bărbat. Poate că așa urma să-i pot ține la distanță pe cei mai răi dintre vânători. Șamponul a format un guler de spumă care se înălța și se micșora în jurul scurgerii. Mă întrebam ce făceau acum fetele de la cursul meu, dacă se întâlniseră dinainte, ca să se pregătească și să savureze un pahar de vin împreună înainte de cină. Astfel de adunări organizate erau bune numai pentru studenții care își găsiseră deja perechea, dar era oricum mult mai bine decât să stau aici.

Am auzit un ciocănit în ușă.

— Bună, e cineva acolo? era o voce de fată.

— Sunt în duș!

Am lăsat apa să mi se scurgă pe față, în urechi, iar apoi în jos pe gât.

— Bună, pot intra să fac pipi? Sunt doar eu.

Am oprit dușul. Am oftat și m-am înfășurat într-un prosop, pășind cu

atenție pe bucățica de podea rămasă liberă, între prosoapele ude și hainele murdare. Am descuiat ușa. În baie a intrat o fată cu părul lung, decolorat într-un blond spălăcit și cu un cercel înfipt în nas. Părea cu câțiva ani mai mare decât fetele pe care le agăța de obicei Egil, dar în afară de asta părea să fie genul lui.

— Grăbește-te, i-am spus.

— Ah, mersi! Serios, mersi!

Fata a traversat baia din câțiva pași mari și s-a dus glonț spre toaletă.

— Chiar îmi pare rău, sincer, nu te-aș fi deranjat dacă n-ar fi fost o urgență, dar m-am gândit că din moment ce suntem doar noi fetele…

M-am șters în timp ce ea făcea pipi. Întotdeauna am urât gândul că m-ar vedea cineva în toată goliciunea mea. Nici singură nu-mi plăcea să fiu dezbrăcată. Era ceva cu adevărat tragic în asta, ceva incolor, ca o plapumă fără învelitoare. Mă așteptam să spună ceva, să-mi dea sfaturi despre revitalizarea părului sau să facă remarci despre corpul meu. În loc de asta, a tras apa și s-a dus la chiuvetă.

— E în regulă dacă mă machiez și eu? Dacă tot sunt aici?

Am ridicat din umeri. Mi-am aruncat părul în față și l-am frecat cu prosopul. Ea a apucat gentuța cu machiaj de pe mașina de spălat și a scos din ea un creion cu care a început să-și contureze ochii.

— Nu ai fost aici ieri, observă ea.

Am scuturat din cap, făcând șuvițele ude și ciufulite să se împrăștie în toate direcțiile.

— Am fost ocupată. Ai cumva o perie? A mea e în cameră.

Mi-a întins o perie albă și a continuat să-și aplice meticulos creionul de ochi. Încet dar sigur, începea să arate ca o pisică.

— Egil spune că nu-ți mai petreci timpul cu ei.

— Știu.

Am încercat să-mi descâlcesc părul cu mișcări iuți.

— E adevărat că ai un șarpe în cameră?

— Multe lucruri pe care le-ai auzit despre mine sunt adevărate, am răspuns, trecând peria cu și mai multă forță prin părul încurcat.

Peria albă se umpluse cu fire de păr negre. Nu se potriveau cu cele blonde care erau deja acolo.

— Ți se blochează mucii în cercelul din nas? am întrebat-o.

Ea a râs. Unul dintre dinții din față stătea încălecat peste celălalt.

— Mereu.

— E mai original decât un tatuaj deasupra fundului, asta clar.

— Ah, dar am și așa ceva.

Și-a ridicat puloverul la spate.

— Uite, chiar aici. Ador clișeele, sunt foarte amuzante. Tu n-ai nimic de felul ăsta?

Mă uitam la ea, la tatuajul de pe spate, apoi la cercelul din nas și la dinții strâmbi. Nu era ca toate celelalte fete care se înființau la ușa apartamentului nostru. Părea de gașcă, diferită.

— M-am gândit la un moment dat să-mi tatuez un șarpe pe fund, am spus. Dacă Egil tot insistă să împrăștie zvonul cum că aș avea un piton în cameră…

Și-a acoperit gura cu palma.

— Tu vorbești serios? A fost doar o invenție de-a lui?

A început să râdă zgomotos, cu brațele strânse la piept.

— Ah, tocmai mi-ai făcut ziua mai bună! Liv – parcă așa te cheamă, nu?

Mi-a luat mâna într-a ei.

— Eu sunt Anita. Unde mergi în seara asta?

— Mă duc la o cină cu celelalte colege de la cursul pentru asistente.

A râs.

— Sună foarte distractiv.

Am clătinat din cap. S-a apropiat de oglindă, aproape lipindu-se de ea cu totul ca să-și șteargă o pată de rimel care i se întindea pe obraz.

— Și eu ies cu niște prieteni de la facultatea de arte. Cred că o să mergem la Lille.

Și-a întins fardul roșu pe pomeți cu mișcări rapide. Ocazional mergeam și eu la Lille Løvenvold ca să beau vin ieftin. Nu era la fel ca pubul Smutthullet, la care mergeam împreună cu Ingvar și Egil. Lille Løvenvold era oarecum mai decent și mai curat. Deși atmosfera de bețivăneală se infiltra și acolo odată ce se făcea târziu, după miezul nopții toate barurile din Ålesund erau exact la fel. Totuși, Lille Løvenvold avea ceva diferit. Oamenii erau diferiți.

— Ești artistă? Gen, pictoriță?

A încuviințat dând din cap.

— Mda, în mare parte pictez. Și nu doar pe fața mea.

A râs și mi-a întâlnit privirea în oglindă.

— Firește că și trupul meu e o operă de artă, dar prefer să pictez pe pânză.

Mi-am dat seama că se lua singură peste picior. Probabil că și ea a observat asta, pentru că sub râsul acela s-a simțit ceva. Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei în oglindă.

— Apropo, sper că nu te deranjează că-ți spun, dar ai niște ochi foarte interesanți. Ai fi un model fantastic pentru un tablou.

Am plecat privirea spre haosul de pe podea, spre prosoapele mototolite. Simțeam cum căldura îmi năvălește în obraji.

— Sper că nu am fost nepoliticoasă spunând asta, a zis, încercând să se scuze.

Ochi interesanți. Oare ce-o fi vrut să zică? Nu știu de ce, comentariul mi s-a părut mai direct decât dacă ar fi vorbit despre corpul meu.

— Nu, am reușit să îngaim. Doar puțin ciudat.

— Păi, te las în pace, spuse ea, apoi și-a strâns produsele de machiaj în geantă, a sărit peste coșul cu rufe murdare și a deschis ușa. Dacă te plictisești de asistente, treci pe la Lille.

Apoi s-a făcut nevăzută în hol.

M-am îmbrăcat repede, surprinsă să descopăr că tot corpul îmi ardea de parcă aș fi avut febră. Din bucătărie răzbătea vocea agitată a lui Egil. Am mers în direcția sunetului și l-am văzut plimbându-se încolo și-ncoace prin spațiul îngust, cu telefonul lipit de ureche. Vocea de la celălalt capăt suna plată, lipsită de emoție.

— Știi ce ești? a strigat Egil. Ești doar un castravete-de-mare. Nu ai sentimente pentru nimeni, nu ești decât o pată!

Celălalt glas a continuat imperturbabil, pe tonul unui director strict care-și ceartă subalternii.

— Nimeni nu te suportă! Nici nu-i de mirare că mama te-a părăsit.

S-a întors brusc. A văzut că eram și eu acolo. Mi-a aruncat o privire așa de dură că m-am retras în hol. Inima îmi bătea cu putere. Am tras cu ochiul spre ușa deschisă de la camera lui Ingvar.

— Aici erai! a spus el, în voce ghicindu-i-se încordarea.

Am intrat în camera lui, unde jaluzelele erau trase, printre lamelele lor strecurându-se câteva raze subțiri de lumină. Ingvar stătea lungit pe pat, cu o carte în mână. M-am așezat la picioarele lui.

— Tocmai citeam despre tine, s-a strâmbat el.

Pe coperta cărții era imaginea unui bărbat cu bărbia și nasul alungite și care pe cap purta o coroană de frunze verzi. Dante Alighieri, *Divina Comedie.*

— Cât de tocilar poți să fii, Ingvar!

— Ascultă aici.

A început să-mi citească din carte. Era un vers care descria două creaturi, un bărbat și un șarpe, care se preschimbau unul în celălalt. Poemul prezenta întregul proces – cum picioarele bărbatului se împleteau între ele, cum limba i se bifurca, în timp ce șarpelui i se întâmpla opusul, cum reptilei îi creșteau păr și urechi, în vreme ce pielea omului se întărea. În final, bărbatul care se transformase în șarpe se târa pe pământ, șuierând, în timp ce reptila, acum preschimbată în om, stătea în picioare.

— Exact asta ți se întâmplă și ție, a râs el. Te transformi în șarpe. N-am de unde să știu dacă nu cumva tu stai încolăcită la tine în cameră, iar Nero e cel care își petrece timpul cu noi.

Am clătinat din cap și m-am îndreptat spre ușă.

— Pleci deja?

— Ne vedem în viața viitoare, Ingvar, am zis.

Apoi am plecat.

Mariam

Kristiansund
Luni, 21 august 2017

Lumina pătrunde prin crăpăturile din jurul draperiilor. O strălucire înșelător de firavă care expune toate lucrurile la care nu suport să mă gândesc – că a sosit ziua, că lumea există și că eu însămi exist în ea. Să îți tragi pătura peste cap e întotdeauna o încercare zadarnică de a te păcăli pe tine însuți – creierul știe când e zi. Creierul știe că afară e vară târzie; că azi e prima zi de școală. Creierul nu uită respirația ei ușoară de când era bebeluș, vocea ei când a spus pentru prima dată „mama”. Nici sentimentul de când stăteam cu ea în fața oglinzii și arătam cu degetul. Creierul insistă să țină minte cum era când îi sărutam piciorușele, când îi prindeam fiecare degețel și îl gâdilam. Buzele acelea mici care se strâmbau în somn. Fruntea încrețită de vise necunoscute. Creierul știe că e vinovat de distrugere.

Aud un ciocănit. Tor intră în cameră cu o expresie încordată pe chip. Poartă una dintre cele mai bune cămăși albastre pe care le are, cea cu cusături argintii, și are nasturele de sus descheiat. Se potrivește de minune cu ochii lui albaștri și cu părul blond-cenușiu. În mâini ține o farfurie și un pahar cu lapte.

— Ai mâncat ceva?

Pune paharul și farfuria pe noptieră, încruntându-se când neg din cap.

— Peste două sute de oameni s-au înscris să participe la căutările de azi. O să vină toată școala. Au zis că nu încep fără Iben.

Nu se uită deloc la mine în timp ce vorbește. Ochii îi sunt distanți în timp ce ridică privirea undeva pe perete, la fotografiile de familie care atârnă acolo. Nu o să-mi ceară să-i însoțesc și nici eu nu spun nimic. Probabil nu-i e deloc ușor să stea în aceeași cameră cu mine și să discutăm, după tot ce am făcut. Dar, cu toate astea, rămâne răbdător și grijuliu. Mereu simt că grija lui față de mine ar trebui să-mi spună ceva despre cum ar trebui să mă comport eu față de el. Am impresia că, într-un fel, vrea să mă învețe ceva. Mă ridic și iau câteva înghițituri mici de lapte în semn de

recunoștință. Îmi trec mâna peste modelul cu flori primăvăratice al cearșafului. Apoi el pleacă.

Strâng tare din ochi și încerc să mă prefac că nu exist. Frânturi de amintiri, din râsul unei fetițe, îmi zgârie timpanele. O revăd iar și iar în ultimele momente dinainte să dispară, cu capul plecat și cu revista aia ridicolă de benzi desenate în mână, îndepărtându-se de mine. Revista au găsit-o. Pe ea încă o caută. De parcă o fată de unsprezece ani s-ar putea rătăci pur și simplu pe străzile din centrul orașului sau în pădurea lată de o sută de metri din fața casei. E rațională. Știe foarte bine unde locuiește. Dacă ar fi avut probleme, ar fi putut să ceară ajutorul unui adult sau să vină direct acasă. Au trecut aproape două zile. Cineva a răpit-o. Nicio altă explicație nu are sens. Dacă o vor găsi azi, oriunde ar căuta, o s-o găsească moartă.

O amintire din primăvară mi se întoarce în minte. Abia ajunsesem de la serviciu și stăteam în fotoliu în sufragerie. Îi așteptam pe Tor și pe Iben să se întoarcă acasă. Nu – greșit. Nu-i așteptam. Mă reculegeam. Mă pregăteam pentru întoarcerea familiei mele. Mi-am dat seama, după zgomotul ușii de la intrare, că Iben ajunsese prima acasă. Precauția ei înnăscută a trimis vibrații prin casă, de parcă ar fi fost o vrăbiuță înspăimântată. Se îndrepta spre camera de zi cu gândul să se uite la televizor, dar s-a oprit în prag când a dat cu ochii de mine.

Pe față i se citea vinovăția, subliniată și de modul în care îmi evita privirea. Un fel de iritare a pus stăpânire pe mine, complet irațională. Mă simțeam răutăcioasă. Corpul meu voia să fiu nerezonabilă.

— Cum a fost testul la engleză, Iben?

Mă holbam la ea, așteptând un răspuns.

— A fost bine, murmurase ea.

Știam că mă minte, așa că am insistat:

— Ai învățat suficient, nu-i așa? Îți mai amintești ce mi-ai spus ieri, că ai repetat suficient cât să te poți juca?

— Da, am învățat suficient.

Fiecare fibră din corpul ei îmi transmitea că minte, așa că am adoptat un ton batjocoritor. Am spus:

— Minunat, atunci abia aștept să-ți văd nota!

Nu m-am oprit acolo. Seara, în timp ce toți trei luam cina, i-am spus lui Tor:

— Iben zice că s-a descurcat grozav la testul de la engleză de azi.

Tor nu-mi simte niciodată sarcasmul din voce – a zâmbit mândru și a spus:

— E grozav, Iben! Vezi, există și o recompensă atunci când muncești din greu, corect?

În clipa aceea am știut că am dat lovitura de grație conștiinței lui Iben – prin mândria lui Tor. Dar nici asta nu a fost suficient pentru mine. Mai târziu în seara aceea, după ce se băgase în pat, am intrat la ea în cameră și i-am spus:

— Sunt mândră de tine, Iben, că te străduiești mult la școală! Și tata e așa mândru de tine – nu-și mai încape în piele de mândru ce e.

Apoi am pupat-o pe creștet și i-am spus noapte bună.

Când mă gândesc la asta, mă doare stomacul, dar nici atunci nu m-am oprit. Când am văzut-o dimineața următoare la micul dejun, i-am vorbit în engleză. Am întrebat-o dacă îi plac pâinea, untul și brânza, apoi i-am vorbit despre alte lucruri, folosind cuvinte despre care știam că nu le înțelege. Își pleca bărbia și răspundea cu „da” la toate întrebările pe care i le puneam.

Cât de des am tratat-o în felul ăsta? Nu pe ea vreau s-o chinui, ci *ideea* de a avea un copil. Îmi e teamă de toate lucrurile care ar putea deveni. Mă ascund în locul întunecat din care a venit și în care e complet nevinovată. Poate că, de fapt, chiar a fugit.

Deschid ochii. Forțez gândul să mă lase în pace și mă ridic. Merit răceala podelei de sub tălpi. Picioarele îmi sunt grele, tot corpul mi-e țeapăn. N-ar trebui să mai fie nimeni acasă. Tor e afară și caută. O caută pe Iben. Care acum ar putea fi doar un corp rece care zace pe undeva. Imagini pe care nu doresc să le văd îmi defilează constant prin fața ochilor – pielea ei vânătă, înghețată și în descompunere, părul năclăit de sânge. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Șifonierul e deschis, așa că îmi pot vedea costumele frumos ordonate atârnând pe umerașe. Atunci când cumpăr haine elegante și le port, arătând că sunt o femeie la modă, mă simt învăluită de o stare de liniște. Hainele și pantofii mă fac mai impunătoare, mă ajută să stau cu fruntea sus, ba chiar îmi dau încredere atunci când sunt în toiul negocierilor. Hainele sunt mult mai mult decât niște simple bucăți de material cusute laolaltă – reprezintă control. Sau, cel puțin, așa sunt hainele astea. Închid ușa dulapului și mă privesc în oglindă, în picioarele goale, îmbrăcată cu o pijama veche, cu

părul blond răvășit pentru că m-am zvârcolit toată noaptea. Mă răsucesc pe călcâie și ies din dormitor.

Mă opresc pentru o clipă în fața literelor de tipar de pe ușa lui Iben: „Bate înainte să intri”. Au trecut câțiva ani de când a scris mesajul – spânzură acolo ca o amintire, dar și ca un avertisment. Regula a fost de mult încălcată de criminaliștii îmbrăcați în combinezoane albe, cu pămătufuri mici și tampoane în mâini. Îmi așez palma peste semn și deschid ușa. Mă uit în camera mică, cu pereții zugrăviți în galben, la comoda cu flori pictate, la posterele cu cai de pe pereți și la lenjeria roz de pe pat. În doar câțiva ani va arăta complet diferit. Totul mult mai simplu, adolescentin, cu poze cu băieți acoperind pereții. Am așteptat cu nerăbdare să o văd cum crește.

Biroul dă pe-afară de coli de hârtie, produse de papetărie și jucării. Ori de câte ori îi cer să facă ordine, se ocupă doar de podea. Încep să ridic colile de hârtie, uitându-mă la ele rând pe rând. De nicăieri mă cuprinde teama că aș putea găsi, cum mai auzi că se întâmplă, un desen care înfățișează ceva care a speriat-o, ceva prea matur pentru vârsta ei care s-o fi înspăimântat. Îmi trece prin minte că, dacă ar fi găsit așa ceva, polițiștii l-ar fi luat imediat. Desenele de pe birou nu prezintă motive de îngrijorare – prințese, cai, câini.

Pe perete e agățat un alt desen, o schiță făcută de un artist la un bâlci. Îmi amintesc foarte bine ziua aceea. Am dus-o pe Iben să se dea în montagne-rousse pentru prima dată. Tor a tras la țintă și a câștigat un ursuleț de pluș uriaș, pe care i l-a dăruit ei. E posibil să fi fost cea mai frumoasă zi pe care am petrecut-o împreună ca familie. Cireașa de pe tort a fost standul unde ți se făcea pe loc portretul. Am fost desenați împreună, ca o familie, stând pe tronuri într-un castel – regele, regina și mica prințesă așezată în poala tatălui ei. Costume extravagante, cu umeri măriți și talii înguste, chipuri strălucitoare și pure. Zâmbete peste zâmbete peste zâmbete. O familie fericită.

Mă ghemuiesc în pat și mă acopăr cu plapuma, umplându-mi nările cu mirosul ei. Sunt năpădită iarăși de amintiri: o fetiță nou-născută, la două luni, la un an, primul dinte de lapte, plimbări cu tricicleta prin curtea din spate a clădirii în care locuim, fetița mângâind pisica vecinilor, excursiile la mare cu cremă de protecție și aripioare gonflabile. Mersul la patinoar, sărituri de pe o trambulină, prima dată când a gustat înghețată de lămâie,

stând pe umerii tatălui ei și croindu-și drum prin mulțime deasupra capetelor tuturor. Prima zi de școală, alergând cu prietenii la locul de joacă, învățând să meargă pe bicicletă și să înoate. Fetița mea.

Îmi iau telefonul. Mă uit prin fotografiile mai vechi – Iben clătinându-se pe bicicleta cu roți ajutătoare. O înregistrare de la o serbare în care dansează, uitându-se timidă în podea. O urmăresc de câteva ori. Găsesc o poză în care are doi ani și mănâncă terci din toate puterile. Pe atunci era foarte fericită. Obișnuia să strige „Bună! Bună! Bună!" râzând cu poftă. iPad-ul și telefonul lui Iben le-au luat polițiștii. Poate vor descoperi vreo conversație pe Facebook pe care a avut-o cu un adult pe care nu-l cunoaște.

Ei sunt acolo și o caută. Ceva mi se zvârcolește în măruntaie la gândul ăsta. Când închid ochii încerc să văd totul negru și să mă topesc în bezna aceea. Dar creierul vrea să-și amintească. O fetiță care-și băga mânuțele dolofane în nisip. O fată de șase ani care are un ghiozdan nou și pantofi noi pentru prima oară.

Deschid ochii. Fixez cu privirea scaunul gol pe care Iben a stat de atâtea ori aplecată asupra temelor de la școală. Părul ei blond împletit într-o coadă. Șuvițele ei, atât de subțiri între degetele mele încât păreau să nu aibă deloc consistență. M-aș putea cuibări sub plapumă și să uit, dar creierul știe că ei sunt afară și o caută. Creierul știe că părul ei e pe acolo, pe undeva.

Mă ridic și mă duc la biblioteca plină de cărți pentru fete. Îmi trec degetele peste cotoarele în nuanțe pastelate. Are un raft numai pentru cutii: o casetă pentru bijuterii, un portțigaret vechi, un bol plin cu mărgele. Deschid cutiile una câte una. Mă uit la micile bijuterii de aur pe care le-a primit în dar la botez și la cerceii cu clipsuri pe care îi purta de fiecare dată când avea un carnaval la școală. Pe cutia cea mare scrie „Secretele mele". Strălucește acolo sus pe raft. *Fetelor mici trebuie să li se dea voie să aibă secrete* – parcă îmi amintesc că am citit asta într-o rubrică de sfaturi, dar nu mă pot abține s-o deschid. Nu acum.

În interior găsesc o bancnotă de o sută de coroane, un căluț din plastic și un lănțișor de aur la capătul căruia atârnă ceva. Scormonesc ca să trag lanțul afară. Îl ridic în lumină. La capătul lui e o cheie. O cheie obișnuită, care ar putea fi de la orice ușă din orice casă. Singurul lucru care o deosebește de alte chei e că, la fel ca lanțul, e suflată într-o culoare care amintește de aur.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 10 aprilie 2004

Lille Løvenvold era deja plin-ochi de lume, dar nici nu-i nevoie de prea mulți oameni ca să se întâmple asta. Spațiul minuscul de la parter abia era suficient pentru un bar și pentru coada care se întindea în fața lui. Stăteam pe vârfuri, uitându-mă prin marea de capete în căutarea unei fete blonde cu cercel în nas. Mi-am croit drum cu greutate spre scara întunecată, în spirală, și apoi la etaj.

Luminile disco se întindeau pe pereții negri. Mesele erau ocupate de oameni care vorbeau și râdeau zgomotos, încercând să se facă auziți peste muzica tehno ce răsuna de peste tot. Era prea devreme să danseze cineva – deocamdată era rost de conversații urlate. Corzile vocale scrâșneau și se rodeau sub coliere sclipitoare și gulere colorate. Nu aveam nici cea mai mică idee ce purta ea. Nu știam nici măcar dacă până la urmă venise acolo.

După cina cu colegii rămăsesem singură în fața restaurantului, timp în care ceilalți plecaseră. Băusem prea mult și prea repede, începusem din nou cu bufoneriile mele. Ceilalți mă ascultaseră – râseseră și păruseră interesați –, dar nu într-un sens pozitiv. Fuseseră captivați de mine la fel cum sunt captivați copiii când smulg picioarele unui păianjen.

Așa că, în timp ce stăteam acolo, descompusă în dreptul restaurantului, nu reușisem să mă gândesc decât la ce spusese fata aceea – fata cu cercel în nas și dintele strâmb. Anita. Nu că aș avea ochi interesanți – cu toate că și la asta mă gândisem pe tot parcursul serii ci la faptul că zisese pur și simplu să trec pe la Lille. De ce nu, mă gândisem atunci. Sigur ar fi fost de o mie de ori mai bine decât să merg acasă și să mă închid în camera mea. Dar acum că mă aflam aici, nu mai eram așa sigură. Probabil era doar o vorbă, „treci pe la Lille” – nu însemna neapărat că s-ar bucura să mă vadă acolo. Probabil era în compania prietenilor ei artiști. Poate că și ea urma să se dovedească la fel ca toți ceilalți. Să aibă o notă disprețuitoare în râset, un fals sentiment de prietenie.

Stăteam acolo, privind zadarnic spațiul de la etaj. Niciuna dintre fetele din bar nu semăna cu Anita. Când într-un târziu cineva m-a împins ca să

poată urca, m-am întors și am coborât. O ultimă posibilitate era curtea din spate, aproape la fel de mare ca barul în sine, și mult mai populată decât primul etaj. Am trecut pe lângă indivizi care fumau și am ieșit în noaptea răcoroasă de primăvară. Am încercat să fac abstracție de zumzetul constant al vocilor și să caut o fată cu păr blond. Mă simțeam obosită. Aburii alcoolului începeau să se evapore, lăsându-mă nesigură pe picioare. Mai bine o lăsam baltă.

Am mai traversat o dată coada de la bar, ieșind pe cealaltă parte. Fusese o idee stupidă. Preț de o clipă am rămas pe stradă, înconjurată de clădirile în stil art nouveau, ca o stană de piatră, cum stătusem și în fața restaurantului, până mi-am dat seama că nu-mi rămânea nimic de făcut decât să merg acasă. Chiar când m-am întors și eram gata să pornesc pe drumul lung înapoi spre apartament, am auzit o voce de bărbat care m-a strigat pe nume. A lungit litera „i” – „Liiiv” – de parcă ar fi urlat la lună. M-am uitat într-o parte și în alta a străzii, dar nimeni nu părea să se uite în direcția mea. Apoi l-am auzit încă o dată, același strigăt prelung – „Liiiv” – și am realizat că venea de sus. La fereastra de deasupra florăriei se ițea un cap de bărbat. David mi-a făcut cu mâna. Am traversat și am ajuns fix sub el. Acum puteam auzi și alte zgomote din interior – muzică rap și țipetele și înjurăturile mai multor glasuri. David a întins brațul, cu o țigară în mână. Și-a scos puțin limba printre dinți și a scuturat niște scrum. Parcă ar fi vrut să mi-l presare în cap.

— Ce faci? am zâmbit eu larg.

— Aștept să urci. Vii?

•

Mi-am scos cizmele și le-am așezat lângă perete, alături de alte vreo zece perechi de încălțări. Am luat berea pe care mi-o întindea David și l-am urmat în direcția din care veneau muzica rap, strigătele și râsetele, printr-un coridor în care totul părea să aparțină anilor 70. Covorul era o combinație de roșu și galben, iar tapetul – în dungi galbene și maro. Era chiar și o măsuță pentru telefon veche, din lemn deschis la culoare, cu un scaun atașat. M-a cuprins neliniștea când am privit în jos la modelul îmbârligat de pe perna lui.

Am cotit spre living și am putut vedea care era motivul pentru care toată lumea scanda și râdea: pe masa din fața canapelei cu dungi maro stătea întins pe burtă un bărbat. Mâinile și gleznele îi erau lipite cu bandă adezivă.

Și-a răsucit capul și a luat o înghițitură printr-un pai. Cineva i-a dus la buze o țigară. Pe podea erau role de bandă adezivă. M-am uitat după David, care stătea în spate, lângă fereastră.

— A pierdut la poker, mi-a explicat el.

Era genul acela de apartament ferit de ochii curioșilor. Avea vedere la stradă, dar era prea sus și prea departe de celelalte clădiri ca să poată vedea cineva în interior. Nu mi-am dat seama de ce am observat asta sau de ce mă deranja. Ba da, de fapt mi-am dat seama. Ceva legat de atmosferă și de oamenii de acolo. Fețele lor epuizate, vocile a doi dintre ei. Nu era o petrecere, ci vizuina unor drogați.

David s-a așezat pe un buf și s-a tras mai aproape de scaunul pe care stăteam. Își mai aprinsese o țigară și acum sufla tacticos fumul spre tavan. Părea beat, sau drogat, sau ambele. Am luat o țigară din pachetul pe care mi l-a întins.

— Bine ai venit în umila mea locuință! Ce părere ai?

Am râs.

— Arată ca apartamentul unui moșneag.

S-a uitat împrejur, la mobilă și perdele. Doar televizorul și boxele erau noi – toate celelalte arătau mai bătrâne decât mine. David a ciocnit sticla de bere de a mea.

— Acum a sosit momentul să-mi spui ceva despre tine.

Am râs iar.

— Cum ar fi?

— Spune-mi ceva incitant. Niște traume din copilărie, chestii de genul.

Mi-am blestemat inima. Să-i fi spus Ingvar sau Egil ceva? Nu – aveam încredere în ei mai mult de atât.

— Ești ultima persoană căreia aș vrea să-i spun ceva „incitant” despre mine, David.

— Cum așa?

— Nu am încredere în infractori.

David a râs și a ridicat arătătorul spre mine.

— Fata mea! Nu înțelegi cum merg lucrurile de fapt. Tocmai în infractorii ca mine poți avea încredere. Infractorii nu ciripesc – avem mult prea multe schelete ascunse în dulap.

Stătea mult mai aproape de mine decât mi-aș fi dorit. Probabil credea că, dacă data trecută obținuse ceva, urma să aibă noroc și acum – dar aveam de

gând să-i arăt că nu așa stăteau lucrurile. Asta era atât de dificil cu individul ăsta. Mă simțeam de parcă trebuia să fiu mereu cu garda sus. Însă am refuzat să mă las pradă acestui sentiment – am refuzat să mă comport tot timpul cu vigilență.

— Am un lucru important pe care trebuie să-l știi despre mine, am spus, ridicând arătătorul așa cum făcuse și el. Eu nu sunt fata ta!

A zâmbit. S-a aplecat ușor în față și și-a trecut mâna peste scalp, ras atât de fin încât aproape strălucea. Corpul mi-a tresărit când s-a apropiat, amintindu-mi de ultima dată când ne întâlniserăm. Amintirile mi se păreau mereu greșite, de parcă ceva mi-ar despicat corpul de la burtă în sus. Apoi a închis ochii și a inspirat adânc pe nas.

— Miroși bine, a zis el.

— Aftershave-ul lui Egil, am răspuns eu. O să-i spun să-ți dea numele firmei.

A râs.

— Chiar ești rea de gură, nu-i așa?

— Oamenii spun că asta e cea mai bună trăsătură a mea.

— Eu mă pot gândi la una sau două mai bune.

— Să mi-o sugi, am zis eu.

M-am ridicat și m-am îndepărtat clătinându-mă de hohotele de râs ale lui David, apoi am ieșit pe hol. Am găsit baia și am intrat. M-am așezat pe toaletă și am numărat lent până la o sută. Apoi m-am ridicat, m-am dus la chiuvetă și m-am clătit pe față cu apă rece. Nu înțelegeam de ce mă simt așa rău. Ba da – de fapt știam. Dintr-un motiv sau altul, ea mă observase. Iar acum n-aveam s-o mai văd niciodată.

Mi-am ridicat puloverul ca să mă șterg cu el pe față și imediat mi-am dat seama că ceva era diferit, că lipsea ceva. M-am uitat în oglindă. Mi-am dus mâna la gât, căutând lanțul fin, dar degetele mele nu au găsit decât piele. Cheia. Dispăruse. Mi-o dădusem jos când am făcut duș și uitasem să o pun la loc. M-am gândit cât de nerăbdător încercase Egil să-mi smulgă lanțul de la gât de ziua mea. Dacă o găsea în seara aceea, fără îndoială că avea s-o folosească. Trebuia să mă întorc.

Mariam

Kristiansund
Luni, 21 august 2017

Ploaia lovește parbrizul, scurgându-se în firicele pe sticlă. Ștergătoarele scârțâie intermitent. Merg cu viteza a doua, puțin cam repede pentru cât plouă, dar viteza întâi era prea lentă. Ploaia pare să fie foarte des așa – exact în cantitatea asta. Frânez de fiecare dată când iau curbele strânse de pe drum. Pădurea se transformă într-o masă încețoșată de verde. Bancnotele de pe bord se deplasează încolo și-ncoace la fiecare viraj.

Risc și depășesc o rablă, chiar dacă suntem în apropierea unei curbe, accelerând ca s-o depășesc într-o clipită. Șoseaua e aproape liberă – e o după-amiază de luni. Își fac apariția doar câte un camion sau vreun TIR răzleț, îndreptându-se cine știe încotro. Trec de sensul giratoriu, apoi peste pod și deschid geamul ca să simt ploaia revigorantă de vară pe față. Trebuie să conduc mai departe, trebuie să continui să mă mișc. Nu mai suport să zac acolo, pierdută în gânduri, învăluită de amestecul încâlcit al amintirilor: când am devenit mamă, primul zâmbet, primul pas, primul dințișor. Prefer să urmez drumul, să-l înfrunt și să-l las să mă provoace, să-mi înclin corpul la fiecare viraj, să privesc cum ploaia își schimbă direcția, cum mormanul de bancnote alunecă din nou pe bord. Dac-aș putea conduce și mai repede, dac-aș putea să virez și mai brusc. Dacă mașina mea ar fi o armă cu care să fac o incizie în timp… De partea asta a timpului, fiica mea a dispărut. Dar poate că pe cealaltă e altceva.

Când copilul tău e dat dispărut, nu pleci din oraș. Nu îi lași soțului un bilețel prin care-l rogi să nu spună nimic poliției – să aștepte, să aibă încredere în tine – doar ca să lași totul în urmă. Firește că înțeleg toate astea. Și, totuși, exact asta am făcut. Telefonul în care sunt stocate toate pozele cu fiica mea, înregistrarea de la serbare – l-am lăsat pe masa din bucătărie alături de bilet. Lui Tor nu-i va plăcea asta. Poate o să sune imediat la poliție. Dacă vor să pornească pe urmele mele, o să mă găsească – n-au decât să facă ce vor. Singurul lucru pe care mi-l doresc, căruia îi mai pot face față, e să continui să mă mișc, să mă înscriu și să ies din viraje, simțind puterea mașinii în corp și având senzația că în orice moment aș putea accelera prea tare, că aș putea estima greșit un viraj, că aș putea comite o altă greșeală.

Asta vreau. Să continui să fac greșeli până când nu va mai rămâne niciuna. Când nu știu să desfac toate nodurile din ființa mea, când cu fiecare încercare de a le slăbi se strâng din ce în ce mai tare, aș prefera pur și simplu să le distrug. Să le despic și să le rup în bucăți. Virez, virez, aproape plutesc peste un pod și intru într-un tunel care e un unic viraj lung și lin direct spre iad, apoi sunt din nou afară. Oile care pasc pe câmp par niște norișori pufoși care dispar. Zăresc porturi de agrement, hangare pentru bărci și o casă dărăpănată pe vârful unui deal. E întunecată pe dinăuntru, la fel ca mine.

Vremea a început să se îmbunătățească, dar mintea mea continuă să fie învăluită de o ceață densă. Frânez și parcurg ultimii kilometri până la terminalul feribotului spre Molde mai liniștită. Mi se indică să întorc și să mă așez în rând cu mașinile cu motoare zgomotoase care așteaptă feribotul. Prin luneta vehiculului din față observ un ursuleț galben de pluș, iar în spatele lui un copil mic, prins cu centura într-un scaun de mașină. La volan e o femeie care își ține cotul pe jumătate scos pe geam. Părul castaniu îi flutură în vânt. Remarc că și locul pasagerului e ocupat – bănuiesc că e vorba despre tatăl copilului. Cât Iben a fost mică, am fost mereu furioasă pe ea. Nu simțeam că am parte de familia idilică pe care părea s-o aibă tot restul lumii. Îmi spuneam că mi-a distrus viața. De fapt, am reușit să mi-o distrug cu mâna mea.

Nu cred că Tor a sunat încă la poliție. Acum că l-am rugat să aibă încredere în mine, va încerca să mă asculte. Va aștepta să-l sun. Poate că și-a impus un termen-limită. Așa e el, bun – mereu face orice de dragul meu. Dar oare chiar vreau să mă înșel? Oare vreau ca de data asta să nu aibă încredere în mine, să sune la poliție ca să încerce să mă oprească? Există mai multe răspunsuri, mai multe întrebări.

Începem să ne îmbarcăm. Trecem încet de pe asfalt pe rampa de metal, direct în gura căscată și întunecată a feribotului. Un bărbat îmi face semn către un loc liber în care să parchez. În timp ce feribotul pornește, îmi trece prin minte că nu am mai fost pe cealaltă parte a fiordului de aproape doisprezece ani. Stau în mașină. Aproape leșin când îmi plătesc biletul și uit să iau bonul. Stau acolo și mă holbez la metalul solid în timp ce feribotul mă poartă înainte. Mai am încă o oră de mers cu mașina, pe un drum șerpuitor printre munți, până ajung iar acasă.

•

Semnalizez la dreapta și încetinesc. Simt cum o căldură îmi cuprinde diafragma când mă înscriu pe carosabil, trecând pe lângă șirurile de case cu leagăne și sfori pentru rufe, care seamănă cu cele din cartierul meu, dar au un aspect mult mai rustic. Casele de aici au grădini mai spațioase și o priveliște mai bună. În timp ce urc dealul, teancul de bancnote cade în sfârșit pe podea. Simt asta ca pe o ușurare.

Parchez pe marginea drumului. Numai în jurul acestei case iarba crește neîngrijită, iar mașinii de afară îi lipsesc cauciucurile și parbrizul. În curte sunt tot soiul de lucruri aruncate: o lopată fără mâner, o cârpă jegoasă și o prelată care seamănă cu un cort.

Îmi las geanta de piele în mașină, la fel și viața de familie normală care se destramă deja pe la cusături. Mă dau jos și merg țintă spre ușa din față. Bat. Cine bate la ușă are alte intenții decât cel care folosește soneria. Sau, cel puțin, așa fusese acum doisprezece ani, și probabil că era valabil și acum.

Înăuntru, niște câini latră și aleargă. Carol îi dojenește în timp ce încearcă să ajungă la ușă. Îi pot auzi vocea, tare și clar. Se uită prin vizor. Răsucește yala de trei ori și-și ițește capul acoperit cu păr creț. Acum îl are mai lung, ușor grizonant la tâmple. Îl mustră pe marele Weimaraner care se străduiește să-și elibereze zgarda din strânsoarea ei fermă. Câinele mârâie și își arată colții. Când dă cu ochii de mine, Carol radiază de încântare.

— Vreau să-l văd, spun eu.

Ea râde, puternic și ascuțit.

— Nici măcar un salut pentru o veche prietenă? Văd că ai rămas la fel de nepoliticoasă, spune ea.

Străbatem coridorul îngust, printre fotografiile de familie și câinii care se zbenguie în jurul nostru. Miniaturile care îl înfățișează pe fiul ei atârnă pe pereți de ani de zile, mereu aceleași. Soțul ei e mort. Fiul ei trebuie că a ajuns la maturitate cu mult timp în urmă. Când ajungem în fața celei mai îndepărtate uși, Carol scoate un inel plin cu chei și descuie. În timp ce intru înaintea ei în cameră, ea alungă câinii. Încăperea e plină de cuști. Animalele dinăuntru cântă, aleargă sau se lovesc de bare. Un papagal începe să zboare prin colivie, croncănind tot felul de invective.

— Ușurel, ușurel, Bella, spune Carol îndreptându-se spre papagal.

Pasărea se calmează imediat ce femeia începe să-i vorbească. Carol se întoarce cu fața spre mine.

— Am fost la un pas să-l vând. Acum câțiva ani cineva mi-a făcut o ofertă foarte bună. Dar n-am putut să-ți fac asta. Am avut mereu încredere că o să te întorci.

Carol se îndreaptă spre o altă ușă aflată între cuști. Scoate din nou mănunchiul de chei din buzunarul pantalonilor ei largi. Îi clinchetesc între degetele butucănoase, cu unghii tăiate scurt. Descuie ușa.

— Te las, zice ea, dar după aia trebuie neapărat să vii să bem un pahar de vin împreună.

Face semn cu capul spre ușă, apoi pleacă. Îmi pun mâna tremurătoare pe clanță. Trag aer adânc în piept.

Stă întins în pat, trupul lui descriind un arc perfect care se întinde de la tăblie până la marginea de jos. Partea superioară a corpului se sprijină pe noptieră. Și-a dat seama că sunt în cameră. Mă caută. Corpul lui alunecă, modelul de pe pielea maronie vălurindu-se din vârful cozii până în creștetul capului. Arată ca o prismă de nuanțe de maro închis, negru și galben. Mă așez pe pat lângă el. Îl aștept să se strângă în jurul meu. Să-mi caute căldura trupului și să mă îmbrățișeze, la fel ca odinioară.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 10 aprilie 2004

Când taxiul a oprit în fața casei, de la etajul nostru răzbătea până în stradă muzică dată tare. Chiar și bătrâna proprietară surdă trebuie că era deranjată de gălăgie. Una dintre ferestrele de la parter era luminată, deci probabil era trează, ca de obicei. Încetase cu mult timp în urmă să încerce să ne mai întrerupă petrecerile.

— Așteaptă aici, am spus. Am bani în casă.

Înainte ca șoferul să poată protesta, am sărit din mașină, am coborât în grabă scările și am deschis ușa. Holul era plin de încălțări și glasuri. Lumea formase o coadă în fața băii, așteptându-și rândul – n-avea să se elibereze încă mult timp de-atunci încolo. Dacă într-adevăr cheia nu mai era acolo, nu aveam de gând să stau la coadă ca să aflu. Auzeam urlete și râsul cuiva în living. Am reușit să-mi scot cizmele și să fug spre ușa camerei mele. Brusc mi s-a făcut teamă când am apăsat clanța și ușa s-a deschis.

Am intrat. Eram convinsă că-l pusesem pe Nero în terariu înainte să-mi încui camera. Acum terariul era gol. Nu era nici sub plapumă, nici sub pat sau sub comodă. Nu atârna pe bara draperiilor, nici nu se cățărase în planta înaltă de lângă fereastră sau pe lampa pe care o folosea ca să ajungă acolo. Nu era în cameră. Am verificat dacă lăsasem cheia în broască, dar nu era nici urmă de ea.

Tremurând, mi-am croit drum printre oamenii înșirați pe hol. Spre râsetele și glasurile din camera de zi. Păstrându-mi calmul pe cât posibil, am pășit peste o fată care hotărâse să se așeze în mijlocul holului ca să vorbească la telefon. Am trecut cu forța printr-o gașcă de indivizi care stăteau îngrămădiți în prag. Apoi m-am oprit. Sufrageria era plină-ochi. Canapeaua era ocupată de un grup de fete cu păr înfoiat, fuste scurte și obrajii îmbujorați. Ele erau cele care țipau și nu dădeau semne că ar vrea să înceteze. Se văicăreau pe rând, strigătele uneia fiind înlocuite de ale alteia.

Pe masă, spre care erau ațintite toate privirile, stătea în picioare Egil. Era cu spatele la mine. De brațul lui drept atârna Nero. Șarpele era vizibil agitat, șuierând la fetele de pe canapea. Am avut impresia că-i simt furia cum îi curge prin vene. Egil se legăna, ținându-și brațul întins, și fără niciun avertisment s-a avântat înainte de parcă ar fi vrut să arunce șarpele. Fetele au țipat din nou. Era de necrezut cum paharele nu se transformaseră în cioburi. Egil s-a clătinat din nou. Probabil că era beat mangă. S-a avântat iar, dar de data asta spre o fată care stătea în fotoliu. Fata a scăpat un icnet îngrozit și a vărsat pe ea toată berea. Egil s-a dat un pas înapoi, s-a oprit și a tras aer adânc în piept. Apoi s-a răsucit și a aruncat șarpele. Nero a zburat prin aer și a aterizat pe mutra unui tip. Individul s-a ferit, astfel încât Nero a căzut grămadă pe covor. M-am năpustit în mulțime. Am apucat șarpele, care a sâsâit furios și a dat să mă atace. Cu greu am reușit să-l pun în jurul gâtului și să-l împiedic să mă muște de umăr.

— Ce dracu crezi că faci, Egil?

Egil s-a uitat în direcția mea cu fața toată numai zâmbet.

— Dacă mai faci asta o dată, o să-ți trag un șut în coaie, am spus nervoasă.

Nero a sâsâit și a încercat să mă muște de față, dar l-am ținut. Trebuia să ajung cu el în camera mea.

— Dă-mi cheia, Egil!

Expresia de pe chip i-a devenit serioasă și s-a așezat pe marginea mesei.

Abia atunci am observat că pe podea erau mai multe scrumiere pline, covorul fiind deja mânjit cu pete negre. Egil era roșu la față. S-a clătinat, apoi și-a recăpătat echilibrul.

— Nu e la mine. Ușa era deschisă.

— Minți.

— Nu am luat nicio cheie, a mormăit Egil, apoi și-a pierdut echilibrul.

A încercat să se agațe de ceva, dar s-a prăvălit pe podea. M-am întors și am ieșit în hol. Toți cei de-acolo s-au strâns în jurul meu.

Chiar atunci am auzit o voce. Mi-a ajuns la urechi chiar dacă muzica urla din difuzoare, în pofida stresului resimțit încercând să-l țin pe Nero și să mă feresc de mușcăturile lui, în ciuda cuvintelor agresive pe care le distingeam în șuieratul lui plin de furie. Cunoșteam vocea aceea de undeva. Venea din camera lui Ingvar. Am urmat sunetele stridente. Toți s-au dat la o parte din calea mea. Venea din încăperea aceea. Cineva vorbea cu Ingvar. M-am oprit în prag și niște ochi albaștri ca gheața i-au întâlnit pe ai mei. Mă simțeam de parcă mi-ar fi înfipt cineva cioburi sub piele.

Bretonul transpirat, fața plină de coșuri pe care obișnuia să și le spargă cu degetele. Pe chip avea întipărit un zâmbet rigid care îmi stârnea întotdeauna greață, pentru că-mi trezea atât de multe amintiri.

— Nu ne-am mai văzut de mult, a spus Patrick.

Nu mai era nevoie să-i simt parfumul – știam cum mirosea. M-am întors către Ingvar, care și-a plecat ochii.

— Am avut încredere în tine, am șoptit.

Roe

Kristiansund
Luni, 21 august 2017

E deja seara târziu când plec de la secția de poliție. Îmi car geanta mare sub braț, lipită de corp, mergând cu pas întins în sus pe deal. Drumul spre casă e scurt. Seara de vară e luminoasă, dar în mine arde o văpaie întunecată. Cu bună știință și nesilit de nimeni obstrucționez întreaga anchetă. Sunt conștient că fac asta. Mă strecor ca un hoț.

Din fericire, când intru în bloc casa scării e liniștită. Nu-mi face nicio plăcere să dau ochii cu vecinii mei, să știu că-mi recunosc fața, că mă salută. În una dintre primele zile după ce mă mutasem în clădire, îmi sunase soneria. Era o vecină care auzise că se mutase cineva în apartament și dorise să se prezinte. Avea cam cincizeci de ani și purta o rochie lejeră, cu buzunare în față și care îi venea cam largă în jurul sânilor. Când i-am spus că sunt polițist, a început să-mi povestească despre nepotul ei care căzuse în plasa unui escroc de pe internet, că pierduse sume uriașe de bani, încheindu-și istorisirea cu faptul că poliția renunțase la caz. De fiecare dată când fac cunoștință cu cineva se întâmplă lucruri de genul ăsta – lumea vede un bun prilej pentru a cere ajutorul la care speră chiar din interiorul sistemului. Când află de serviciul meu, își leapădă pielea și se transformă în vulturi. Am mormăit ceva despre resurse, am mințit-o și i-am spus că tocmai luam cina, că trebuie să mă întorc. De atunci, de fiecare dată când am întâlnit-o mi-am ferit privirea și am mărit pasul.

Cândva îmi sălășluise în minte un vis idiot de a-mi face o nouă familie, de a o lua de la capăt. Un vis cu adevărat idiot. Chiar și o femeie cu un coeficient de inteligență redus își putea da seama de la o poștă că e ceva în neregulă cu mine. Iar dacă nu își dau seama singure, mai devreme sau mai târziu reușesc să le sperii oricum.

În apartament e întuneric. Ferestrele sunt amplasate la parter și nu-mi place ca necunoscuții să tragă cu ochiul în interior, așa că țin mereu perdelele trase. Îmi scot jacheta și o agăț în cui. Există o singură jachetă în cuier, o singură pereche de pantofi. Devine tot mai simplu să fiu eu – dar în același timp tot mai greu. Îmi iau papucii de casă în picioare. Încerc să-mi spun că mai am niște timp liber și că aș putea să elimin tot stresul care mi s-a cuibărit pe parcursul zilei în trup. Însă nu îmi amintesc cum e să fiu relaxat, cum e să nu mai simt acea tensiune familiară în fiecare mușchi.

Intru în sufrageria mobilată simplu – un televizor, o măsuță de cafea și o canapea pe care am cumpărat-o cu o sută de coroane și care miroase de parcă cineva a murit în ea. Spăl cești le și farfuriile murdare. Găsesc în bucătărie o cârpă cu care șterg masa înainte să aduc o rolă de folie alimentară. Încep să învelesc masa în folie. Curând toată suprafața e acoperită. Apoi mă întorc în bucătărie și iau o bere fără alcool din frigider.

Pe masa din fața mea sunt așezate două pungi cu fermoar. În prima se află un pix turcoaz cu sclipici și un carnet, iar în cealaltă o bucată de carton

tăiată din coperta unui album foto. Am obținut deja tot ce aveam nevoie din albumul foto. Imaginile cu amprentele digitale sunt puse la adăpost, într-o mapă de plastic, împreună cu alte documente. Nimeni de la secție nu știe despre acest proiect și nici nu am de gând să spun cuiva. În chestiunile care o privesc pe Mariam Lind, am depășit de mult limitele impuse de codul etic al muncii.

Îmi deschid servieta și scot punga cu echipamentul pe care l-am împrumutat de la laborator. Criminaliștii au refuzat să-și abandoneze posturile peste weekend – au stat acolo până târziu, îndeplinind tot felul de sarcini ce le fuseseră încredințate așa că a trebuit să aștept până astăzi ca să iau ce îmi trebuia. E vorba despre chitul pentru prelevarea amprentelor, care se folosește la scena crimei și care conține mai multe pensule din păr de iepure și cutiuțe cu pudră albă și neagră. Am mai împrumutat și o lupă și o lanternă în stare destul de bună. Iau o înghițitură zdravănă din bere înainte să-mi pun mănușile de unică folosință. Întind echipamentul pe masă. Ea ținea pixul între degetul mare și arătător, așa că voi începe cu asta.

Apuc o pensulă stufoasă și o scufund în recipientul cu pudra albă. Mă aplec deasupra mesei și vâr pămătuful în borcănel, apoi îl trag afară și scutur cu mare atenție surplusul de pulbere. Praful alb are o strălucire ușoară, aidoma nisipului. Pun lupa deasupra pixului și presar încetișor pudra albă pe suprafața lui, apoi răsucesc instrumentul de scris și pulverizez și pe cealaltă parte. Repet procesul până când mi se pare că prind contur niște adâncituri. Aproape că zăresc o amprentă în vârful pixului, poate chiar a mea. Mânuiesc pensula cu grijă și mai aplic câteva straturi fine. Aproape că pot auzi din nou vocea tremurătoare a lui Mariam Lind când am întrebat-o pe unde a umblat după dispariția lui Iben. Chiar și diavolului îi poate tremura glasul. Știu ce urmează să descopăr – vreau doar să fiu sigur. Aplic alte câteva straturi de pudră peste amprente și văd cum modelul devine din ce în ce mai clar sub ochii mei. Apuc o rolă de scoci din care tai cu grijă o bucată pe care s-o pot folosi. Frec partea cu lipici a scociului peste amprentă cu mișcări ușoare, apoi o îndepărtez și o presez pe placa cu tuș.

Rămân cu o amprentă mică. Arată ca segmentul din mijloc al unui deget. S-ar putea să nu fie suficient pentru identificare, dar poate va fi de ajutor dacă voi găsi mai multe pe carnet. Dau peria și pudra albă deoparte, apoi apuc carnetul, cutiuța cu pulbere neagră și un pămătuf curat. Când deschid cutia cu pulbere neagră, o parte mi se revarsă pe degete. Asemenea celei

albe, e mai fină decât cenușa și foarte greu de manevrat. Scufund peria în ea și repet procesul migălos, presărând-o pe foaie. Hârtia e de bună calitate – e mult mai ușor de prelevat amprente de pe ea decât de pe hârtia de proastă calitate. Găsesc multe amprente și știu că unele dintre ele sunt ale mele, dar am suficient timp să le descopăr și pe cele care mă interesează. Pulberea neagră e mult mai ușor de observat cu ochiul liber.

Găsesc pozele cu amprentele din albumul foto. Le studiez pe cele pe care le-am prelevat acum prin lupă, luminându-le cu lanterna, și le compar cu celelalte. Iau o gură de bere. Sunt doar amprente parțiale. Metoda mea e reprobabilă. Însă acum orice dubiu a dispărut. Conturul e identic. Ea e.

De-ndată ce reușesc să-mi adun gândurile mă ridic și ies pe hol. Mă gândesc la Iben, frumoasa fetiță cu păr blond, la felul în care arăta când a ieșit în fugă din centrul comercial. Deschid ușa dormitorului și aprind lustra care tronează în centrul unui spațiu întunecat și neprimitor. Jaluzelele sunt mereu coborâte. Trebuie să fac un efort important ca să-mi amintesc cum arată priveliștea. Nu mai pot dormi aici din cauză că întunericul e mult prea apăsător – nu pot lăsa lumina zilei să inunde camera de teamă că ar putea vedea cineva fotografiile care îmbracă peretele. Sute de poze adunate în ultimele luni acoperă peretele din podea până-n tavan. Imagini vechi și noi, cu tineri care beau și petrec, care dansează și fumează. Ochii le sunt roșii din cauza blițului aparatului de fotografiat. O tânără cu părul negru care ține în brațe un șarpe, zâmbindu-i celui care face poza. În imaginile recente e mai în vârstă. Părul îi e blond și tuns mai scurt. În decupajul din ziarul *Tidens Krav* zâmbește îmbrăcată într-o cămașă călcată, cu cercei de perle atârnându-i în urechi. Arată ca altcineva. În majoritatea celorlalte fotografii privește în altă direcție. Astea sunt făcute de la distanță, din spatele unui tufiș sau de după vreun colț. E surprinsă vorbind la telefon sau gonind cu mașina spre un anumit loc. Am făcut pozele cu mobilul și le-am imprimat. Vremurile se schimbă. Camera asta e o mărturie a acestui fapt.

Am avut ocazia să vorbesc cu Iben într-o dimineață de iulie. Conduceam prin cartierul lor de ceva vreme, încercând să dau peste un membru al familiei. În cele din urmă, am văzut-o mergând singură. Am coborât geamul și am întrebat-o dacă e fiica lui Mariam Lind. I-am spus că sunt un prieten de-al mamei ei. După întâlnirea aceea nu am mai văzut-o. Până vineri, când am ieșit să-mi cumpăr o cămașă de la centrul comercial Storkaia pentru nenorocita aia de petrecere aniversară.

Ceva freamătă în mine de fiecare dată când sunt aici. E ca și cum aș privi direct spre centrul unei găuri negre prin timp. Deschid ușa șifonierului, unde cuțitul e la locul lui, în sertarul cu cravate. Nu am mai purtat o cravată din anii ’90, așa că pe fundul sertarului se află doar cuțitul. Îl scot și îi verific tăișul pe unghie. A fost curățat de curând, așa că e cât se poate de ascuțit.

Pun arma înapoi în sertar și închid ușa șifonierului. Mă holbez în oglinda din față, căscându-mi ochii cât mai mult posibil, pentru a mă vedea cât de nebun sunt. Ca să-l pot vedea pe Roe cel violent, furios. Apoi deschid celălalt dulap.

— Bună, Iben, spun eu.

Iben nu-mi răspunde. Nu schițează niciun gest. Doar ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, în tăcere.

Memoriile unei reptile

Primele șerpuiri pe podeaua noii mele case au fost pline de nerăbdare. Am perceput imediat că mă aflam undeva „în interior” și am încercat să caut o cale de evadare. Am alunecat pe lângă pereți și pe sub mobilă, gustând cu limba aerul în căutarea miresmei de ploaie și frunze, dar am dat numai peste lemn mort și praf, peste obiecte fabricate de oameni. Singurul lucru viu din cameră, cu excepția mea și a femeii care emana căldură, era o plantă, dar și aceea era prinsă într-o capcană.

Abia începusem să înțeleg că fusesem mutat dintr-o închisoare în alta, ceva mai mare, când ea s-a năpustit asupra mea. M-a ridicat, și-a trecut corpul de la verticală la orizontală și s-a întins lângă mine, astfel că toate părțile trupului ei au ajuns la aceeași înălțime, la fel ca ale mele. Stând așa, a părut imediat mult mai mică. Mi-am dat seama că dimensiunea acestor animale nu e decât o formă de camuflare. Se protejau încercând să arate mult mai mari decât erau de fapt.

Cu mâinile ei de maimuță mă înhăța și mă purta pretutindeni, parcă dorind să mă strivească de trupul ei, să mă preseze acolo, astfel încât să părem doi membri ai aceleiași specii. Am încercat să o mușc, dar mâinile ei mari m-au prins de cap. Nici măcar șuieratul meu amenințător nu a speriat-o pe ființa asta umană.

În cele din urmă mi-a dat drumul și și-a concentrat atenția asupra ei. Era pentru prima dată când vedeam un animal atingându-și propriile organe reproducătoare. Am rămas acolo, urmărind cum își mișca membrele lungi, cu câtă grație își plimba degetele pe corp. Am încercat să-mi imaginez cum te simțeai având un astfel de trup, unul care să poată alege între vertical și orizontal, care să se poată îndoi pentru a-și lăsa capul pe brațe sau antebrațele pe genunchi, cu mâini cu care să poată face tot felul de gesturi. Un trup pe care să-l atingi pur și simplu. Trebuie să recunosc că în primă fază am fost captivat, dar apoi fascinația s-a evaporat. Am ajuns s-o urăsc pe această femeie cu aceeași intensitate ca pe prima.

Noaptea se întindea aproape de mine sub pătură, atât de aproape încât îi puteam simți pe limbă gustul dulce-sărat al transpirației. Își atingea organul reproducător doar ca să-și provoace plăcere, un gest pe care l-am văzut doar la ea. Mirosurile care veneau din ea se intensificau, gustul transpirației și al trupului ei veneau din ce în ce mai aproape. Stăteam acolo întins în întuneric, simțind o tensiune crescândă care îmi cuprindea colții. Foamea începea să-mi dea târcoale.

Avea nevoie de mine. Părea că nu e în stare să funcționeze așa cu alți oameni – probabil de asta făcea lucruri cu mine și nu cu ei. Dacă exista cineva care să-mi poată aduce tot ceea ce visam mai mult și să mă ajute să-mi potolesc foamea, ea era aceea. Ea era singura mea speranță. De asta am rămas acolo și tot de asta am început să șoptesc rugăciuni fierbinți în noapte.

PARTEA A DOUA

Liv

Ålesund
Marți, 8 iunie 2004

Iepurele stătea pe pat. Creatura îndesată și lipsită de apărare se folosea de toate simțurile pe care le avea ca să-și dea seama dacă nu cumva prin încăpere pândea vreun pericol. Urechile lungi i se mișcau frenetic pentru a capta și cel mai mic sunet. Nasul i se zbătea în sus și-n jos. Ochii negri, strălucitori, mă fixau acuzator. M-am aplecat spre el și l-am mângâiat pe creștet. Iepurele a tresărit la atingerea mea și respirația i s-a accelerat.

Nero a venit târându-se din spate, peste piciorul meu. Se deplasa din ce în ce mai repede, mirosul prăzii umplându-i nările. Iepurele era mult prea gras și greu ca să poată scăpa de silueta suplă și puternică ce se încolăcea în jurul lui. Nero nu a depus prea mult efort pentru a-și încercui prada. Și-a implântat colții în gâtul animalului, doborându-l pe pat, apoi a început procesul lent de înghițire.

Când am ajuns la climax, plăcerea s-a amestecat cu o greață care mi se târa din stomac prin tot corpul, iar gura mi-a fost inundată de un gust acru. Mi-am tras plapuma peste cap ca să nu mai văd nimic, ca să liniștesc starea aceea de rău care creștea cu fiecare victimă pe care o priveam cum e devorată – ca să înăbuș șoaptele de mulțumire ale șarpelui –, dar degeaba.

Pe fereastră se auzea zgomotul neîncetat al mașinilor și simțeam mirosul din bucătăria restaurantului de la parter. Mi-am lăsat picioarele în spațiul care mai rămăsese liber pe podea, în cămăruța înghesuită ca un dulap, în care abia dacă aveau loc patul, un blat de bucătărie cu o plită și un cuptor cu microunde. Hainele mele erau îngrămădite pe podea, iar teancul de cărți, așezat lângă ușă. Chiar și așa, camera fusese scumpă pentru mine – mult prea scumpă, dar a fost singura pe care am putut s-o închiriez într-un timp așa scurt și pentru care nu a fost nevoie să plătesc avansul pe trei luni.

După tot ce se întâmplase, împachetasem strictul necesar și în dimineața următoare mă instalasem deja. Nu mi-aș fi dorit să locuiesc acolo, dar nici n-aș fi putut merge în altă parte, poate cu excepția universității. Astăzi era sâmbătă. După noaptea aceea fatidică în care Ingvar mă trădase, nu mai voisem să vorbesc nici cu el, nici cu Egil. Iar în afară de ei nu mai aveam pe nimeni.

Nero se străduia încă să înghită prada. Trecuse vremea când credeam că ăsta era un joc. Dacă nu primea ce-și dorea, șoaptele lui mă țineau trează toată noaptea. Mă epuizase în așa hal încât ajunsesem să stau ca o slugă umilă la coada de la magazinul pentru animale ca să-i potolesc poftele nesățioase. A crescut așa mult de când l-am cumpărat! Citisem că un piton tigru adult are nevoie de o pradă mare, cum ar fi un miel sau un purcel. De unde să fac rost de un miel?

Nu mai puteam sta aici, trebuia să ies din conserva cu pretenții de cameră, trebuia să ies indiferent dacă aveam încotro să merg sau nu – oriunde, nu mai conta. Mi-am tras blugii și hanoracul pe mine. Am hotărât să ies pur și simplu, încotro vedeam cu ochii, doar să mă plimb.

Îmi era destul de greu să-mi țin gluga pe cap din cauza vântului. M-am îndreptat spre debarcader, unde m-am așezat ca să privesc apa întunecată care clipocea mult mai jos, făcând bărcile să se legene. Mi-am scos telefonul din buzunar. Aveam o duzină de apeluri pierdute, marea majoritate de la Ingvar și Egil, câteva de la un număr necunoscut și restul de la femeia care insista să se considere mama mea. Aceeași femeie care a considerat potrivit să-mi ceară iertare, în același timp având ochi numai pentru fiul ei, ale cărui cuvinte le credea fără să crâcnească, cea care cu un singur apel mi-a forțat amintirile să iasă la lumină. Mă gândeam să-mi arunc telefonul, să-l urmăresc cum dispare în apa adâncă, dar m-am răzgândit și l-am pus înapoi în siguranță în buzunar.

Am continuat să înaintez pe podul Hellebroa, apoi am cotit la dreapta spre Apotekergata, am trecut pe lângă niște clădiri vechi și prin fața a doua hoteluri, până am ajuns din nou la apă. Acolo am trecut printr-un pasaj subteran și am ieșit pe strada unde se aflau vechile construcții din lemn, rămase dinaintea incendiului care devastase orașul. Am rătăcit pe lângă vechiul dig și dincolo de el. Voiam să merg până oboseam și mi se tăia răsuflarea. Apoi l-am văzut. Un afiș lipit pe peretele vechii fabrici. „Expoziție de absolvire – Facultatea de Arte din Ålesund”. Deschiderea

urma să aibă loc peste două zile.

M-am oprit. Am privit cu atenție la pictura de prezentare de pe afiș. O fată cu părul negru, care purta întunericul în priviri. Chiar mă surprinsese frumos.

Ronja

Kristiansund
Marți, 22 august 2017

— Nu te mai dichisi atâta, Ronja. Doar nu ieși la întâlnire.

Birte râde de mine în timp ce semnalizează la dreapta și cotește pe strada principală. Râde deseori pe seama mea. Scoate un fonfăit pe nas când face asta. Ridic parasolarul. Simt cum mi se înfierbântă obrajii în timp ce fixez și ultima șuviță de păr cu o agrafă.

— Nu mă dichisesc. Doar mi se pare că e enervant să ai șuvițe care-ți zboară în toate părțile.

Birte eliberează încă un fonfăit.

— Dar îți stă bine așa. Știi foarte bine.

Birte își lasă pletele roșcate să-i încadreze fața pistruiată fără să le acorde prea multă atenție. Birte, care stă mereu cu spatele drept și își ține coatele flexate în exterior ca să pară mai impunătoare, cu toate că nu cred că o face în mod intenționat. E mai mult un obicei, o postură defensivă pe care o adoptă inconștient.

— Vreau doar să te provoc, Ronja, spune ea. În timpul anchetelor noastre stai mereu tăcută și asculți. E o tactică bună și utilă ca unii dintre noi să vorbească, iar ceilalți să asculte și să ia notițe, dar tu ai nevoie de practică. Așa că astăzi e momentul să încerci.

Am avut parte de suficientă practică. Am exersat unii pe alții la Academia de Poliție, aplicând toate metodele disponibile ca să ne asigurăm de eficiența interogatoriilor. Am făcut o echipă bună când am repetat împreună, punându-ne în valoare talentul actoricesc și distrându-ne mult. Interogatoriile alea au fost un simplu joc. Nu se compară cu un caz real unde nu ai răspunsuri dinainte stabilite, îndrumători sau note, și în care

viața unei persoane poate depinde de acțiunile tale. Nu că n-aș fi condus interogatorii în timpul pregătirii – chiar am făcut-o. Totuși, de multe ori aleg să mă retrag când vine vorba despre asta. E o reacție automată.

— Știu, îi zic. Doar că tu ești foarte bună la ceea ce faci. Pui întotdeauna întrebările potrivite ca să obții informațiile de care ai nevoie. Eu îmi dau seama ce ar trebui să întreb abia când te aud pe tine vorbind. Ar fi o prostie să ratăm ceva important din cauza asta.

Birte se uită în oglinda retrovizoare și intră în parcarea din fața ambulatoriului clinicii de psihiatrie.

— Ai citit toate manualele, Ronja, știi ce ai de făcut. Pune întrebări deschise acolo unde se poate și lasă-i să vorbească. Nu-i întrerupe. Tipul ăsta va fi o provocare, dar a cerut să fie prezentă și o asistentă, așa că o să mai avem pe cineva să ne ajute să gestionăm situația. Sunt sigură că o să te descurci foarte bine.

Birte găsește un loc liber și parchează cu cea mai mare ușurință. Scoate cheia din contact.

— Uite cum o să facem: tu vorbești și eu ascult. Dacă o să am impresia că mergi în direcția greșită – lucru de care mă îndoiesc – o să intervin, OK?

Birte e… îmi place mult Birte. Nu folosește expresiile pe care le folosesc unii bărbați – „fată bună” – de parcă a fi bun e un lucru negativ. Nu începe să comenteze așa, din senin, pe marginea faptului că m-a văzut dansând cu August vineri, cum au făcut alți colegi. Chiar eu am deschis subiectul ăsta și a fost plăcut să-mi descarc sufletul în fața cuiva, să știu că discuția nu o să fie purtată din gură-n gură mai târziu, în sala de mese. Birte e de gașcă. În timpul liber joacă într-o trupă de teatru. A încercat să mă convingă s-o însoțesc, dar eu nu mă pricep la actorie sau la alte chestii de genul ăsta. Însă ea e fantastică. Prima dată când am văzut-o pe scenă am avut impresia că e cu totul o altă persoană. Are darul de-a-i face pe oameni să râdă și să plângă.

Fac prezentările la recepție și spun că vrem să vorbim cu Robert Kirkeby.

— Am fost de acord să ne întâlnim cu el aici, adaug, simțind privirea Birtei în ceafă.

După câteva minute își face apariția o femeie cu părul scurt, grizonant. Se prezintă ca fiind asistenta care va asista la discuția noastră la solicitarea lui Kirkeby și ne strânge fiecăreia ferm mâna. Ne conduce într-o sală de

ședințe în care se află o masă lungă și mai multe scaune. Neoanele fluorescente din tavan aruncă o lumină rece peste camera zugrăvită în alb. Asistenta rămâne în picioare în timp ce Birte și cu mine ne așezăm.

— Robert mi-a cerut să vă informez în prealabil cu privire la diagnosticul său, zice ea. A fost diagnosticat cu psihoză paranoidă. Se luptă cu iluziile unor conspirații despre care crede că sunt îndreptate împotriva lui, iar adesea nu se poate exprima coerent pentru că tinde să confunde realitatea cu delirul din gândurile lui. Robert a citit multe în ziar despre construirea spitalului regional din Hielseth și despre ce înseamnă asta pentru spitalul de aici, din Kristiansund. Și-a creat propria versiune asupra chestiunii, care iese la suprafață de fiecare dată când încercăm să-i vorbim despre altceva. E important să rețineți că nu minte și nici nu vede oameni care nu sunt cu adevărat acolo, dar comunicarea cu el poate fi dificilă. Poate și părea cam vulcanic, dar din câte știm noi nu a fost niciodată agresiv.

Inima îmi bate din ce în ce mai repede pe măsură ce femeia ne dă explicațiile necesare. Îmi amintesc de unul dintre testele de la Academie, când a trebuit să mă descurc cu un agresor care mă suna, îmi spunea lucruri îngrozitoare și mă amenința cu moartea. Încerc să-mi amintesc cum am făcut față atunci, să mă pregătesc mental.

— În ziua în care Iben a dispărut, e probabil ca el să fi fost în Nordiandet, spune asistenta. Locuiește în zonă și abia mai târziu, în cursul acelei zile, a avut programare la clinică. Îl considerăm suficient de capabil cât să locuiască singur și să nu fie internat. Când nu e aici, știm că-i place să se plimbe prin centrul orașului.

Oamenii paranoici nu tolerează prea bine să fie contrazișI. Tutorele meu îmi spusese asta la un moment dat. A fost cel mai bun profesor pe care l-am avut, cu o experiență vastă și pentru care predatul era o bucurie, de parcă toate secțiile de poliție din Norvegia se adunaseră într-o sală de clasă.

— E de acord ca interogatoriul să fie înregistrat?

Asistenta încuviințează din cap.

— I-am explicat că e necesar să fie înregistrat, pentru ca informațiile confidențiale pe care le va furniza să ajute ancheta. Îi e teamă să nu devină el însuși un suspect, dar pare mulțumit că va fi interogat doar în calitate de martor.

Asistenta își aranjează câteva fire de păr cenușii.

— Mulțumesc, spun eu.

În timp ce asistenta merge să-l aducă pe Robert Kirkeby, întâlnesc privirea Birtei, care are în ea o sclipire de amuzament. Își dă seama cât sunt de agitată.

— O să fie bine, Ronja. Te vei descurca grozav.

Își ridică palma cu degetele răsfirate așteptând să fac același gest. Mă simt jenată, dar în cele din urmă bat palma cu ea. Apoi ușa se deschide și în sală pășește un tânăr de vârsta mea. Are părul închis la culoare și puțin prea lung și pare epuizat. Umerii îi sunt căzuți. În loc să caute să întâlnească privirea cuiva, își ține ochii ațintiți spre masa din fața lui. Asistenta se așază lângă el.

— Ți le prezint pe Ronja Solskinn și Birte Lie, îi spune ea. Așa cum am discutat, se află aici ca să îți pună câteva întrebări. E în regulă?

Robert Kirkeby ne aruncă o privire fugară înainte să și-o îndrepte din nou către masă și să confirme. Îngaimă câteva cuvinte cu o voce stinsă, însă niciuna dintre noi nu înțelege ce spune.

— Poftim, Robert? îl întreabă asistenta.

El continuă să bolborosească. Reușesc să prind câteva cuvinte, întrebându-mă dacă a spus cumva Tom Cruise, dar nu aș băga mâna în foc pentru asta. Pare extrem de confuz și anxios. Nu mi-l pot imagina ca fiind o persoană violentă, dar starea lui de spirit se poate schimba într-o clipă.

Îmi dreg glasul.

— Bună, Robert, spun. Numele meu e Ronja și aș vrea să te anunț că această discuție e înregistrată. Ești interogat în calitate de martor în cazul dispariției lui Iben Lind. Ne poți spune și acum ceea ce ne-ai spus la telefon?

Își înalță fața spre mine, fixându-mă cu o privire aprigă.

— Ce obțineți? Ce obțineți? Fiica lui Tor Lind e o mare afacere. De unde știți ce și ce nu a făcut consiliul local ca să organizeze toată treaba cu spitalul din Kristiansund și orașul, fiecare va putrezi în mormânt, înainte să ajungă ambulanța la el, e numai din vina consiliului!

Vorbește răstit, iar glasul îi tremură, ca și cum ar fi la un pas de a izbucni în lacrimi. Ochii îi sunt plini de furie și suferință.

Inspir adânc și mă forțez să-mi controlez inflexiunile vocii.

— Ne poți spune ce știi despre fiica lui Tor Lind? Ai văzut-o?

— E mică, blondă. În toate ziarele și pe toate posturile de televiziune au apărut poze cu fata dispărută, nimeni nu dă importanță bărbatului cu care a

vorbit, nicio poză cu el, o, nu, niciuna.

Respiră sacadat, cu gâfâieli scurte și rapide. Își strânge capul între umerii ce îi ating urechile.

— Fetița blondă peste tot prin ziare, dar niciun bărbat solid, o, nu, nimeni nu scrie despre el. Toate ziarele se dau la fund, nimănui nu-i pasă de hotărârile Consiliului Local, de faptul că ei vor să dărâme toate zidurile în jurul nostru. Vă aruncă asta direct în față, dar voi refuzați să vedeți, întoarceți-vă, cum rămâne cu toți morții, cum rămâne cu ei? Tom Cruise – el e singurul pe care-l plătesc, Tom Cruise e singurul care primește banii, bine ancorat pe versantul unui munte. Iar noi ceilalți privim neputincioși cum toate zidurile se năruie în jurul nostru, la spitalul de care trebuie să ne descotorosim, Tom Cruise e singurul pe care-l vrem.

Își curăță gâtul și scuipă pe masă în fața lui o cantitate semnificativă de flegmă groasă și vâscoasă. Izbește cu pumnii în masă, chiar în locul unde scuipase, făcând reportofonul să sară în sus.

— Ai menționat un bărbat, spun eu, cu care Iben a stat de vorbă. Ai văzut-o vorbind cu acel bărbat?

Se răsucește cu o mișcare bruscă și mă pironește cu privirea.

— Exact asta am spus. Ei nu ascultă. Bărbatul a vorbit cu ea, apoi a dispărut. Nimănui nu-i pasă. Ziarele au publicat doar poza unei fetițe adorabile, dar nimănui nu-i pasă cu adevărat. La fel și cu…

— Unde l-ai văzut pe acest bărbat?

Știu că nu am voie să-l întrerup pe martor, dar în cazul lui Robert trebuie să fac ceva ca să-l împiedic să bată câmpii. Funcționează. Se oprește chiar în mijlocul frazei.

— Ascultă-mă pe mine! Tor Lind a fost implicat în asta, în Consiliul Local și în treaba cu spitalul, a fost implicat, și acum fiica lui, fetița dulce. Nimeni nu pune mâna pe bărbatul cu maxilar proeminent și cămașă gri dacă la mijloc e Tor Lind, Tor Lind și fiica lui. Bărbatul nu va înceta să ucidă fete, să le manipuleze și apoi să le ucidă, e malefic, cu adevărat malefic. Nasul lui încovoiat ca un cârlig mare, ca al unei vrăjitoare. În Storgata, la Storkaia. O cămașă gri și o geantă de la Cubus, pe care o ținea în mână. Ar fi trebuit să-l omor chiar acolo și atunci.

— Cât de aproape erai? îl întreb. Erai suficient de aproape ca să auzi ce spuneau?

Scutură din cap cu putere.

— Vorbeau în șoaptă, vorbeau în șoaptă și își făceau planurile cum ar putea să ne extermine pe toți. E la fel ca și cu morții, cu cei care nu mai pot să vorbească. Eu știu că ne aud, că vor să ne tragă la ei. Ea a plecat. El era furios, a vrut ceva de la ea, dar ea s-a îndepărtat.

Inima bate să-mi spargă pieptul. Oare chiar am găsit ceva?

— Încotro s-a dus Iben?

— În sus pe stradă, în sus spre Langveien. Bărbatul a urmărit-o. Probabil se gândea cum să se asigure că banii ajung la Tom Cruise, nu are rost să ne gândim că-i putem schimba, ei ne urăsc, vor să ne distrugă orașul, trimițându-ne pe toți în groapă.

A lovit din nou cu pumnii în masă.

— Voi credeți că e unul dintre nebuni, firește că asta credeți, nu credeți niciodată că cei de la conducere sunt vinovați, dar cei de la putere sunt tot timpul vinovați. El a ucis-o pe fetița aceea frumoasă și toți ați luat parte, toți sunteți implicați.

Se apleacă înainte și își lasă capul în mâini. Începe să hohotească zgomotos cu fața ascunsă în dosul palmelor.

— Cred că e suficient deocamdată, spune asistenta, luându-l pe Robert Kirkeby de mână. Nu-i așa, Robert? Ne oprim aici?

Robert aprobă din cap și se ridică. Obrajii îi sunt scăldați de lacrimi, dar pare să respire mult mai liniștit, iar ochii îi sunt limpezi.

— Știu cine este, spune el pe o voce joasă. N-o să mă puteți face să uit, oricât de mult v-ați dori asta. Va trebui să mă omorâți mai întâi.

După ce rostește ultimele cuvinte, se lasă condus afară din încăpere.

•

— Cum ți se pare că a mers?

Birte urcă în mașină pe partea șoferului.

Eu tremur. Scot din poșetă o cutie cu dropsuri pentru tuse și-mi arunc două în gură. Le rontăi doar ca să nu stau acolo înmărmurită ca o statuie.

— Nu a fost tocmai ușor.

— Te-ai descurcat foarte bine. Pentru cineva care e nou în treaba asta, ai fost grozavă. Am vorbit serios.

Pentru un începător. Chiar trebuia s-o spună în felul ăsta?

— A dat vina pe noi.

Birte scoate un pufnet în timp ce rotește cheia în contact.

— A mai zis și că Tom Cruise e implicat, cu toate că sunt destul de

sigură că are treabă în altă parte.

— Crezi că putem folosi ceva din ce ne-a spus? Descrierea bărbatului – o putem folosi la ceva?

— O să fie greu. Oricum, trebuie să raportăm asta, dar el e…

Birte fluieră și face în dreptul tâmplei un gest pe care-l găsesc total nepotrivit. Toată situația cu tipul ăsta este extrem de tristă. E trist că există oameni care se simt atât de dezorientați și sunt nevoiți să rătăcească prin oraș temându-se de tot ceea ce-i înconjoară, de toată lumea, de la politicieni până la oamenii de rând.

— Avem o descriere, zic eu. E posibil să-l mai fi văzut cineva pe același bărbat?

Birte clatină din cap.

— Cu siguranță ar trebui să oferim presei câteva informații și să-i cerem bărbatului să ne contacteze, spune ea. Dar asta e decizia lui Shahid, bineînțeles.

Pornim spre Gomalandet, unde ne așteaptă următorul martor de pe listă. Un bărbat care susține că a văzut-o pe Iben prin zonă, sâmbătă dimineață, lucru pe care îl consider foarte puțin probabil.

— Poate chestia asta cu spitalul despre care vorbea nu e așa lipsită de sens, spun eu. Oamenii sunt supărați pentru că politicienii locali au sacrificat locul în care trebuia construit spitalul. Ar putea fi cineva atât de furios încât să vrea să se răzbune pe Tor Lind?

Birte ridică din umeri.

— Lind a primit amenințări și înainte, cu toate că niciuna nu a inclus-o și pe Iben. Cine știe? Oamenii tind să facă o mulțime de lucruri nebunești.

— Îmi pare atât de rău pentru familie, îi zic. N-am mai putut lua legătura cu Mariam în ultimele zile, doar cu soțul ei. Trebuie să fie cu moralul la pământ dacă a ajuns să se închidă în casă și să nu poată participa la căutările propriei fiice. Mă întreb ce anume ar împinge pe cineva să răpească o fetiță. Ce sau cine îi poate da dreptul cuiva să facă așa ceva?

Birte oprește la culoarea roșie a semaforului și se încruntă.

— Nu e de datoria mea să înțeleg sentimentele din spatele acțiunilor pe care le fac oamenii, răspunde ea. Vreau doar să-l prind pe nemernic.

Cred că asta e greșit. Înainte să-l prinzi pe nenorocit trebuie să înțelegi de ce a acționat așa cum a făcut-o. Cum îți poți da seama de făptaș și motiv dacă nu faci legătura dintre acțiuni și sentimentele care le-au

provocat?

— Încă tremur, râd eu. Te-ai fi descurcat mult mai bine decât mine.

— Hai, încetează, spune Birte. Ai fost grozavă! Și, apropo, dacă ai nevoie de mai multe sfaturi, poți să te uiți oricând la înregistrări cu interogatorii mai vechi. Bănuiesc că ți-ar fi de folos. De exemplu, Roe Olsvik e un model bun de anchetator. Poate n-ar fi rău să urmărești câteva interogatorii de-ale lui.

— Roe e așa… Pare că poartă o povară imensă. Nu știu de ce spun asta.

— Păi, e un polițist competent și pare să-i pese cu adevărat de ceea ce face. E genul ăla de singuratic pe care îl vezi în serialele polițiste de la televizor. Așteaptă doar – se va dovedi că desfășoară pe cont propriu o anchetă secretă.

Birte clipește.

Mă cutremur.

— Și atunci, care dintre noi e asistenta care afișează o expresie gravă și face totul mereu cum trebuie?

— Nu știu pe nimeni de genul ăsta! râde Birte.

Tocmai îmi trece prin minte că aș fi putut s-o întreb cine crede ea că ar fi polițista cea tânără care se culcă cu un coleg mai în vârstă. *Asta* aș fi fost eu, desigur. Dar el nu e așa în vârstă și în mod cert nu e șeful meu, și oricum nu m-am culcat cu niciunul dintre colegii mei. Doar am făcut schimb de salivă. Fir-ar să fie.

— Micul discurs al lui Roe, de la ședința de ieri-dimineață… A fost cam greu de urmărit. Pur și simplu nu înțeleg cum un polițist cu atâția ani de experiență…

— Adevărat, Ronja, dar chiar și cei mai buni dintre noi pot greși. Fă cum vrei. Poți asculta și audierile mele, dacă ți se pare că fac interogatorii așa bune.

Birte virează la dreapta.

— Vrei să ieși diseară la o bere? E o petrecere pentru premieră.

Am ieșit cu Birte și cu prietenii ei de câteva ori. Sunt mereu atât de plini de energie și de încrezători în propriile lor capacități! Își trăiau visurile de actorie în barul din Grand Hotel, râzând prea tare la glumele lor și căscând teatral, condescendent, când le spuneam că e timpul să plec acasă. Îmi place de ei – nu asta e problema. Sunt mult prea de gașcă pentru mine sau poate că nu mă potrivesc eu în grupul lor. Unul dintre cele mai bune lucruri de

care am avut parte pe durata studiilor la Academia de Poliție a fost sentimentul de apartenență pe care l-am avut cu toții în momentul în care ne-am alăturat forțelor de ordine, așa că era destul de în regulă dacă nu-ți păsa de prea multe lucruri în plus. Vorbeam cu toții aceeași limbă. Îmi e dor de asta.

— Trebuie să merg la sală, spun eu. Iar după aia să acord prioritate somnului. Plănuiesc să lucrez cât pot de mult mâine.

Birte râde din nou de mine, în timp ce parchează cu spatele între două mașini.

— Ești obsedată de muncă, zice ea.

Liv

Ålesund
Joi, 10 iunie 2004

Am luat un pahar cu vin spumant de pe masa cu băuturi pentru întâmpinarea oaspeților. Am aruncat o privire în jur, spre pereții și coloanele zugrăvite în alb ale fostei fabrici. Erau puține locuri în care te-ai fi putut ascunde. Câteva zeci de oameni se plimbau încolo și-ncoace cu listele de prețuri în mână, studiind operele de artă. O instalație video compusă dintr-o hartă sfâșiată, așezată pe o masă, o sculptură alcătuită din paleți și un colaj de foi scrise de mână, dar și unele rupte din paginile unui caiet. În cealaltă parte a încăperii am văzut trăsăturile propriului meu chip. M-am furișat cât am putut de bine, făcându-mă una cu peretele, și am înaintat până ce am ajuns în dreptul tabloului.

Mă pictase cu umerii goi, părul ud și puțin ciufulit. Tușe lungi, grațioase, trasate cu mare grijă. Nu eram sigură de ce gândeam asta, dar aveam impresia că persoana care pictase tabloul dorise să facă ceva frumos. Acum, privind pictura din nou, am observat că nu seamănă în totalitate cu mine. Nu izbutise să-mi reproducă forma feței cu exactitate, buzele erau prea mari iar nasul prea subțire. Tabloul arată ca o amintire încețoșată. Oricum, a făcut o treabă bună, având în vedere că m-a avut drept model doar pentru câteva minute.

Cel mai bizar aspect al tabloului erau ochii. Femeia de pe pânză avea ochii negri ca două hăuri adânci sau ca două stânci negre. Păreau străpunși de un obiect ascuțit, dar în același timp aveau viață în ei, ceva care se zbătea pentru propria existență. Acea privire mă înspăimânta. N-aș fi putut spune că era realistă – era mult prea brutală pentru așa ceva. Totuși, îmi era atât de familiară, încât am simțit cum mă străbate un val de durere.

În clipa aceea am auzit pe cineva strigând numele Anitei. M-am întors și am văzut-o intrând cu un zâmbet radios pe chip. Purta o rochie azurie de vară, largă, aproape până la genunchi, avea părul blond prins în vârful capului, iar în urechi îi atârnau niște cercuri uriașe. A acceptat îmbrățișări din toate părțile și i-a fost oferit un buchet superb cu flori galbene, roșii și albe, care strălucea pe fundalul rochiei albastre. Era însoțită de un bărbat care avea vârsta lui Ingvar, dar cu o barbă mult mai scurtă și mai bine îngrijită. Părea că îi cunoaște pe cei cu care stătea ea de vorbă.

Am regretat pe loc că venisem. M-am simțit ciudat, lăsată pe dinafară și prizonieră în capătul cel mai îndepărtat al camerei, fără nicio idee cum aș fi putut să plec fără ca ea să mă vadă. M-am răsucit cu fața spre tablou l-am privit încă o dată, dar de data asta mi s-a părut că fata din tablou arăta așa naivă, puerilă, încât părea ceva dezgustător, ceva pângărit.

— Liv!

Anita s-a apropiat de mine cu pași mari, aruncându-și brațele pe după gâtul meu. Șuvițele ei blonde m-au înconjurat din toate părțile, iar buchetul de flori m-a atins pe spate cu un foșnet.

— Mă bucur atât de mult că ești aici!

— De fapt, trebuie să plec, am murmurat, părându-mi rău în clipa în care am scos cuvintele pe gură când am văzut cum se schimbă la față. Drăguț tablou.

— Te conduc afară, mi-a spus ea. Mamă, poți să le ții tu?

I-a dat florile unei femei cu părul blond, mai în vârstă, care semăna izbitor de mult cu Anita. Am ieșit în adierea răcoroasă a serii și ne-am așezat pe un șir de trepte.

— Am încercat să te sun, a spus ea. Am luat numărul de la Egil. Mi-a spus că te-ai mutat din cauza unor neînțelegeri pe care le-ați avut. Nu a vrut să-mi spună concret ce s-a întâmplat.

— E o poveste lungă, am răspuns, privindu-mi mâinile.

— Am vrut să-ți spun de tablou înainte să înceapă expoziția, dar nu am

reușit să dau de tine. Însă sper că e în regulă. Nu crezi că e nepoliticos, dat fiind că nici nu te cunosc?

Am negat din cap

— Îmi place. E impresionant că ai reușit să-l faci, mai ales că abia ai apucat să mă vezi.

— Știi, de fapt chiar am fost destul de nepoliticoasă. Am avut de gând să te întreb dacă vrei să-mi fii model, dar ai dispărut fără urmă. Așa că i-am cerut lui Egil o fotografie cu tine.

Anita și-a strâns rochia în jurul coapselor, iar în timp ce făcea asta am avut impresia că abdomenul i se rotunjise mai mult decât ultima dată când ne întâlniserăm.

— Mda, e al dracului de nepoliticos, am râs.

— Nu mai pot sta mult, a spus ea, dar vorbesc serios, a fost frumos din partea ta că ai venit.

Și-a aranjat o șuviță pe după ureche.

— Ascultă, Birk pleacă săptămâna viitoare pe mare, lucrează patru săptămâni, apoi e liber alte patru.

— Birk?

Ea a ignorat întrebarea, fluturând din mână.

— Când pleacă, o să am toată casa doar pentru mine. Ai vrea să fii model pentru un alt tablou? Poate de data asta iese mai bine.

M-am gândit la pânza din galerie, la acei ochi negri care păreau cumva străpunși. Oare folosise roșu pentru ei, și niște alb? Cum reușise să-i facă și vii, și morți în același timp?

— Dacă o să am curaj, am spus.

Mariam

Ålesund
Marți, 22 august 2017

Înfig lopățica în nisip chiar în momentul în care apa se retrage și o scot plină de nisip umed pe care îl arunc într-o găletușă galbenă. Valurile îmi îmbrățișează picioarele. Vremea e numai bună, nici cald, nici frig.

Bătătoresc nisipul din găletușă ca să-l uniformizez cât mai mult. Răstorn găleata cu gura în jos ca să mai așez un turn peste cele patru deja formate. Iben stă în genunchi, săpând cu încântare un șanț. Poartă pălăriuța ei albă care o apără de soare. Stă cu fața întoarsă, concentrându-se la ce face, să sape, chiar dacă apa distruge tot ce a construit până atunci. Se oprește, își vâră mânuța dolofană în nisip ca să pescuiască o pietricică.

— Uite, mama!

Îmi dă pietricica. E albă și îi simt netezimea sub degetul mare.

— E frumoasă, îi spun. O vom pune în vârf.

Îi dau pietricica înapoi. Ea o strânge în mână și se întinde ca s-o așeze în vârful castelului de nisip. Are patru ani și plesnește de energie. Eu sunt obosită, foarte, foarte obosită, dar în același timp extrem de fericită că o am lângă mine.

•

O lumină puternică, orbitoare, destramă vraja, iar lumea din jurul meu își schimbă culoarea. Prin imaginea încețoșată a mării și a părului blond mă trezesc uitându-mă la un perete acoperit cu tapet floral. Mă așez pe pat, iar realitatea cruntă mă izbește. Ea a dispărut, cineva mi-a luat-o. De afară, vocea lui Carol, care se străduiește să liniștească papagalul care dă din aripi și ciripește, ajunge până la mine.

— Taci! ’r-ai al naibii papagal! țipă pasărea cu o voce gravă care presupun că sună ca a soțului decedat al lui Carol.

Îmi simt capul greu după ce aseară am băut vin cu ea. Mă răsucesc și îl văd pe Nero lângă mine, întinzându-și corpul elastic. Acum e gros cât coapsa mea și atât de lung și de greu, încât dacă aș vrea să-l ridic și să-l mut ar trebui s-o fac în mai multe reprize. Coada îi lenevește pe podea și nu reușesc să zăresc niciun crâmpei din ea. Când îl mângâi pe spate, un fior mă străbate din creștet până-n tălpi. Nu am crezut că ar putea fi posibil ca acum să simt o legătură și mai profundă cu el decât odinioară. Însă acum firul care ne unește e atât de puternic încât mă sperie. Îmi strecor mâna sub burta lui, îi simt forța mușchilor și am impresia că o să explodez pe dinăuntru.

Carol locuiește într-o casă cu multe camere. Ușile se înșiră de-a lungul pereților, una după alta, ca într-un cămin studențesc. Conduce o afacere importantă, cu animale care sunt importate în țară pe căi legale sau ilegale. Șerpi, șopârle și câini de luptă. Îmi face semn cu mâna când trec prin dreptul unei încăperi unde ea aruncă hrană într-un acvariu. Părul îi e răsucit

într-un coc lejer, în vârful capului, iar pe mâini are trase niște mănuși lungi și negre. Intru în baie. Draperia de la duș este dată la o parte, iar în cada umplută înoată o duzină de broaște țestoase care își ițesc capetele prin oglinda apei ca să mă privească și să respire.

Ieri mi-a povestit că niște oameni au întrebat-o dacă la ea ajunseseră pinguinii furați de la acvariul din Ålesund. Carol a râs zgomotos și ascuțit, în felul ei caracteristic, în timp ce îmi istorisea întâmplarea. Găsesc un tub cu pastă de dinți în dulapul de deasupra chiuvetei și mă privesc în oglindă. Arăt cu zece ani mai bătrână decât acum câteva zile.

Radioul umple bucătăria cu acordurile unei melodii pop siropoase. Carol stă în apropierea unuia dintre cele două aragazuri din bucătăria supraaglomerată, legănându-și șoldurile pe ritmul muzicii în timp ce încălzește lapte într-o cratiță. Mâinile ei – degete scurte, unghii ciuntite – îi ating fața. Nu se mai machiază, nu se mai îmbracă extravagant, lăsându-și sânii să atârne liberi în puloverul gri, supradimensionat. Cu toate astea, buclele ei o fac atrăgătoare. În tinerețe se îmbrăca mereu în culori țipătoare și se dădea cu o tonă de fard. Carol Halloway, actriță americană de origine norvegiană, care a jucat în mai multe filme de mâna a doua în anii ’80, înainte să aibă un copil cu un norvegian și să se mute în țara lui. Mi-a arătat poze din perioada aceea, cu bebelușul în brațe și cu o față mult prea încărcată de culoare, cu capul în nori, visând să devină o mare actriță. Când acele visuri au fost spulberate și înlocuite de noile activități, dorința de a se ferchezui a dispărut odată cu ele. Acum pare că se confruntă doar cu bătrânețea și cu kilogramele în plus pe care le poartă cu mândrie.

— Arăți bine, Carol.

Pufnește.

— În viața mea n-am auzit ceva mai ridicol.

Toarnă cafea fierbinte dintr-un ibric în două căni, peste care pune laptele cald din crăticioară. Mereu rămân surprinsă de faptul că în camera asta sunt două aragazuri. Cel din capătul îndepărtat e vechi și probabil că nu a fost folosit niciodată. Carol adoră vechiturile. Pereții sunt decorați cu ustensile de bucătărie uzate și cu porțelanuri *rosemålt.* E ca un muzeu în miniatură.

Ridic cana cu cafea pe care mi-a oferit-o. Pe ea scrie „Mama”, literele fiind ornate cu flori. Muzica de la radio e întreruptă de melodia familiară care anunță începutul buletinului de știri. Iben e subiectul principal. Un martor a afirmat că a văzut-o vorbind cu un bărbat înainte să dispară. Poliția

îi cere bărbatului să vină să dea o declarație.

Gândul îmi îngheață sângele în vine. Un bărbat. Nu au dat niciun indiciu despre înfățișarea lui, tânăr sau bătrân, înalt sau scund. Un bărbat, iar Iben nu a fost încă găsită. Apoi crainicul trece la altă știre. Nimeni nu o caută pe mama lui Iben, Mariam Lind. Nu știu dacă asta se datorează faptului că știu unde să mă găsească sau pentru că Tor a ales să nu dezvăluie nimic. Dacă e varianta din urmă, cât va mai dura până când își vor da seama?

— Trebuie să-l iau cu mine, Carol.

Acum vin și lacrimile. Nu e prima dată când plâng în casa asta, dar sunt la fel de uimită de fiecare dată când o fac. Casa lui Carol parcă deschide în mine ceva care până atunci a fost încuiat.

Carol se lipește de mine, cuprinzându-mi umerii cu brațul.

— Ușurel, ușurel.

Doar atât spune. Eu sunt singura care vorbește. Cuvintele îmi sunt întrerupte de suspine sacadate, ca și cum le blochează ceva, încerc să dau glas sentimentelor din ultimele zile, să le las să mi se rostogolească de pe buze. Carol încearcă să mă liniștească, mângâindu-mi spatele cu mișcări largi. Lacrimile îmi sunt absorbite de puloverul gri. Ea miroase a fum de țigară și a încă ceva, un iz dulceag.

— Cel mai rău, Carol, e că de fapt am crezut că nu o iubesc. Am crezut că totul e doar un joc. Că mă prefăceam.

— Iubirea nu e un sentiment constant, scumpo, spune Carol. Nu poți simți doar un singur lucru, nu știai asta?

— Sunt ca un pendul, îi răspund.

Sunt ca un pendul care oscilează între dragoste și distrugere. Construiesc și demolez. Ocrotesc și conserv ca în clipa următoare să zdrobesc totul. Când mă privești, mă vezi așa cum sunt – o soție și o mamă iubitoare și grijulie, care își adoră soțul și copilul. Nu e un joc – acea femeie nu e mai puțin eu decât cealaltă. Cea care s-ar fi bucurat să vadă cum totul se duce naibii, care se bucură de faptul că familia ei e pe cale să fie distrusă pentru totdeauna. Persoana pe care o vezi când te uiți la mine e totodată opusul a cine sunt eu. Realitatea e în același timp un joc. Sunt o contradicție, dar nu o imposibilitate.

— Pot să fac ceva pentru tine? întreabă Carol. Dacă da, doar spune-mi.

Trimite încă un norișor de fum spre tavan.

— Trebuie să-l iau pe Nero cu mine. Am nevoie de el, dacă e să trec prin

asta.

— Nu ți-am spus că am primit o ofertă pentru el? Voiau să-l ia pentru piele și să facă din el o geacă sau ceva de felul ăsta. Mi-au dat un preț foarte bun, dar n-aș fi putut să-ți fac asta.

— Înseamnă foarte mult pentru mine, Carol. Bineînțeles, o să-l cumpăr înapoi. Doar spune-mi cât.

Carol flutură din mâna în care ține țigara.

— Ți-l voi da la un preț extraordinar, scumpo. Foarte bun – și data viitoare să nu mai treacă atât de mult timp până să te întorci.

Liv

Ålesund
Miercuri, 16 iunie 2004

Aproape renunțasem să mai aștept când ea a venit în sfârșit la ușă. Zâmbea, cu dinții din față încălecați, șuvițele blonde încadrându-i fața nemachiată. Purta un maiou alb pătat de vopsea, îi stătea foarte întins în talie și i se mula peste burtă într-un fel în care nu lăsa loc de îndoială că era însărcinată.

— Mă bucur mult să te văd! a exclamat ea. Tocmai finisam un tablou. Vrei să urci?

Maioul îi era puțin cam scurt, dezvăluindu-i tatuajul de pe spate când s-a întors. Am urmat-o pe o scară în spirală care ducea la etaj, într-o cameră ce fusese amenajată ca studio. Un șevalet era așezat lângă singura fereastră din încăpere, iar tuburile de vopsea și pensulele erau înșirate pe o masă. Pe pereți atârnau pânze cu mai multe motive. Picturi cu pădure și animale, câteva autoportrete și, în rest, doar portrete ale mai multor personaje. M-am apropiat să inspectez un tablou care înfățișa un bărbat cu barba tunsă, părul și sprâncenele negre. Avea mânecile cămășii suflecate, iar brațele încrucișate la piept îi erau puternice, musculoase și păroase. Era tipul care o însoțise la expoziție.

— Birk urăște să-mi fie model, a râs ea. E una dintre puținele ocazii când am reușit să-l conving.

Avea ceva dur în privire, ca și cum încerca să ascundă o latură a ființei sale pe care nu ai fi vrut s-o cunoști. Mă întrebam dacă pictura reprezenta vreun aspect al relației lor.

— Chiar te pricepi! am lăudat-o eu.

A clătinat din cap.

— În tablou arată mult mai în vârstă decât e în realitate. Nu i-a plăcut. Crede că l-am pictat ca pe un amestec între el și tatăl meu.

A râs din nou, tandrețea ghicindu-se în spatele amuzamentului.

Mi-am îndreptat atenția spre următorul tablou, un autoportret în care era îmbrăcată doar pe jumătate și privea în gol.

— E frumos, am spus, întinzând mâna ca să ating clavicula Anitei de pe pânză.

Apoi am simțit că-mi ard obrajii și m-am retras. Anita a roșit și ea, întorcându-se spre tabloul la care lucra acum. O femeie răstignită cu un braț pe o cruce și având capul răsucit spre mare. În spatele ei, cerul întunecat prevestea apropierea furtunii, iar vântul puternic îi arunca părul pe față.

— Profund, am remarcat.

Anita a zâmbit.

— M-au inspirat poveștile femeilor care își așteptau bărbații plecați pe mare. Nu știau când sau dacă se vor mai întoarce vreodată.

Folosindu-se de o pensulă, a combinat două culori, iar nuanța obținută a aplicat-o pe gâtul femeii. Anita părea mult mai matură în fața pânzei. Nu numai datorită umflăturii din dreptul abdomenului, ci și a casei în care locuia. O casă veche, cu pereții, tavanul și podelele lăcuite într-o nuanță închisă. Mă întrebam care Anita e cea adevărată, fata pe care am întâlnit-o în baia apartamentului sau femeia matură din fața șevaletului. Îmi plăceau ambele variante.

Lumina zilei ce pătrundea prin lucarnă învăluia încăperea în sclipiri mistice. În timp ce Anita picta, eu mă plimbam de-a lungul pereților și pe lângă mesele încărcate de diverse obiecte. Teancuri de hârtii și schițe, cutii cu tuș, tuburi de vopsea și nenumărate casete.

— Ce-i asta? am întrebat-o, ridicând un obiect din sticlă mată, format din două bile puse una peste cealaltă, ca un om de zăpadă.

Era mult mai greu decât lăsa impresia și strălucea în lumină.

— E o piatră de moară din sticlă, a zis. Cu ea zdrobești pigmenți! ca să obții vopsea. Nu o folosesc aproape niciodată – mereu cumpăr tuburi cu

vopsea pe bază de ulei – dar e bună ca prespapier.

Am pus obiectul la loc. M-am dus și m-am așezat în fotoliul din colțul camerei, studiind-o pe Anita cum devenea una cu pictura la care lucra. Îmi plăcea să mă aflu în compania ei. Atmosfera avea o simplitate care-mi plăcea. Dacă era să devenim vreodată prietene, așa mi-aș fi dorit să fie mereu – fără complicații. Dar, în același timp, ceva mă frământa, ceva nedeslușit.

Atunci a râs. Și-a pus palmele pe burtă.

— Copilul dă din picioare, mi-a explicat. Am început s-o simt mișcându-se acum câteva zile.

— E fetiță?

— Vrem să-i punem numele Aurora.

— Ce frumos! am spus. Ador aurora boreală.

Și-a privit abdomenul și l-a mângâiat cu grijă de câteva ori.

— De cât timp sunteți împreună? am întrebat-o și am arătat spre bărbatul din tablou.

Ea mi-a făcut semn cu mâna spre un maldăr de cutii de carton dintr-un colț

— M-am mutat aici la începutul lunii.

— Când ne-am întâlnit ultima dată am crezut că ești cea mai recentă cucerire a lui Egil, i-am mărturisit.

Ea a râs, și din nou am sesizat afecțiune în glasul ei. S-a îndepărtat un pas de tablou și a trasat o linie albă pe gâtul femeii, înainte să-și retragă definitiv pensula.

— Gata!

Am rămas o clipă cu privirea pironită asupra femeii din tablou, asupra chipului ei întors pe jumătate. Era imposibil să-mi dau seama ce emoții ascundea. Probabil că norii amenințători spuneau ceva despre ce se întâmpla în interiorul ei, dar era ambiguu.

— Și acum e rândul tău, a zis Anita. Vrei să te dezbraci?

Obrajii mi s-au înfierbântat.

— A, vrei să pozez goală?

— Dacă e în regulă.

M-am întors cu spatele la ea și am început să mă dezbrac. Mă văzuse goală și înainte, dar de data asta era diferit. Acum scopul era să mă privească. Mi-am pus hainele într-o grămăjoară pe podea și m-am așezat pe

fotoliul din colț.

— E în ordine așa?

Ea a încuviințat dând din cap. Atunci am observat că și obrajii ei erau îmbujorați. A apucat o pensulă și a răsucit șevaletul în așa fel încât să poată privi nestingherită în direcția mea.

— Doar anunță-mă dacă ți-e frig.

Camera s-a cufundat în liniște, singurul sunet provenind de la mișcările delicate ale pensulei Anitei. Mă întrebam ce urma să se întâmple cu tabloul, cine urma să-l vadă. Nu eram obișnuită să-mi observe cineva trupul în cele mai mici detalii, însă pe măsură ce picta a devenit ceva firesc.

— Trebuie să recunosc – sunt curioasă, am spus. Ai fost una dintre cuceririle lui Egil?

Ea a ridicat din umeri.

— Ajung să fac o mulțime de lucruri.

— La fel și eu, am adăugat, dar asta nu-mi răspunde la întrebare.

— Știu că trebuie să ți se pară ciudat, a zis ea.

Zâmbetul i s-a șters de pe buze. Câteva secunde a stat și a pictat în liniște. Lumina care intra prin lucarnă îi arunca o strălucire albă în păr.

— E în regulă, a spus în cele din urmă, făcând semn spre portretul lui Birk. E un aranjament care funcționează. El e plecat săptămâni întregi, iar eu pot să stau aici și să lucrez ce vreau.

Mi-a aruncat o privire, parcă vrând să mă compare cu ceva de pe pânză.

— Când am aflat că sunt însărcinată, era deja mult prea târziu pentru un avort. Am decis să facem relația să meargă, de dragul bebelușului. Așa că m-am mutat cu Birk.

A tras aer în piept și a eliberat un oftat prelung.

— Presupun că tu nu ai fi făcut la fel, a spus ea. Tu pari atât de liberă… Pentru mine nu a rămas nicio altă cale. Să am grijă de un copil, de una singură – asta nu-mi mai lasă timp și pentru artă.

Vocea i s-a frânt. Instinctiv, m-am ridicat din fotoliu, m-am dus la ea și am îmbrățișat-o. Părul i se revărsa pe fața mea ca o apă călduță. Parcă m-aș fi îmbrățișat pe mine însămi.

— Nu plânge, i-am șoptit.

Mi-am strecurat vârful limbii printre buze și i-am lins lacrimile sărate care i se scurgeau pe obraz. Ea a chicotit. I-am mângâiat părul umed. I-am atins gâtul cu degetele.

Era mai intim decât de obicei. Era complet diferit de acea distracție ieftină, lipsită de entuziasm pe care o încercasem înainte, de obicei când eram beată. Acum era mult mai sincer, cu chipuri înroșite și chicoteli, cu inimile deschise. Tremuram când mi-am trecut mâinile peste trupul ei, când i-am simțit sub degete pielea scânteietoare și am descoperit că avea gust de caramel.

•

Aveam capul sub plapumă și gura îngropată în labiile ude ale Anitei. Ea se zvârcolea și scotea ușoare gemete de plăcere, iar brusc mi s-a părut că mai e cineva acolo care răspunde. Un sunet care venea dintr-o altă parte a camerei. Scâncetul nu părea să scadă în intensitate, ci să crească. M-am întrebat dacă e ceva în neregulă cu urechile mele. Abia când mi-am pus capul pe pernă, lângă al ei, mi-am dat seama de unde venea sunetul. Într-un colț, în spatele șifonierului, se afla un coș. În el stătea un pudel negru cu o suită de cățeluși pestriți.

— Nu-i așa că sunt adorabili? a zis Anita în timp ce se ridica, înfășurând pe ea o pătură și apropiindu-se de coș.

A luat unul dintre cățeluși și mi l-a adus mie. I-a dat drumul pe pieptul meu și imediat a început să se rotească peste plapumă. Avea urechile mici, iar cârlionții pufoși de pe cap treceau discret de la negru la maro.

— Darling a scăpat și a ieșit împreună cu spanielul King Charles din vecini. Dacă știi pe cineva care și-ar dori să aibă grijă de un cățeluș, anunță-mă.

Mi-am ținut respirația pentru o clipă. În timp ce priveam micuța creatură cârlionțată, pulsul mi-o luase razna. Am deschis gura, cu toate că nu doream să spun nimic, dar buzele și corzile mele vocale parcă ar fi căpătat voință proprie.

— De fapt, am spus și am înghițit în sec, bunica mea tocmai și-a pierdut câinele. Cred că ar fi foarte fericită să primească altul.

Mi-am îngropat fața în blana puiului, dorindu-mi cu disperare să-mi retrag cuvintele idioate.

— Minunat, e perfect! a strigat Anita. I-l poți da pe favoritul meu.

Mariam

Ålesund

Marți, 22 august 2017

Nero șuieră în timp ce-l îndes în valiza pe care am cumpărat-o de la Carol și pe care am acoperit-o de orificii pe unde să poată respira. Fălcile lui căscate sunt mai mari decât fața mea, lăsând să i se vadă cerul gurii de un roz-albicios și două șiruri de colți mici și albi. Sunt aproape invizibili, dar sunt acolo. Dacă nu ar avea colți, gura lui ar putea fi un tunel rozaliu spre paradis. Ce gând ridicol.

Las capacul peste el și închid valiza. Nu mi-a adresat niciun cuvânt de când m-am întors. Probabil că de data asta va fi diferit – o prietenie reciprocă.

Pornesc motorul mașinii și conduc spre centrul orașului. E o zi senină, iar străzile sunt pustii. Schimb vitezele și abia apuc să zăresc căsuțele pe lângă care trec în goană. Pe drumul principal, cu aflorimentele lui, mă lovește nostalgia. De câte ori n-am străbătut aceste drumuri, prin acest tunel, pe lângă Muzeul Sunnmøre, unde bărcile sunt andocate pe fiord, apoi prin următorul tunel, până când primele semne ale centrului orașului Ålesund răsar înaintea mea. E ca și cum trupul meu emană o aură strălucitoare, de parcă apropierea ar urma să-mi dezvăluie un lucru incitant. Simt nevoia să ascult muzică, așa că dau drumul la radio, dar nimeresc în mijlocul buletinului de știri. Crainicul vorbește despre dispariție și cercetările efectuate de poliție în Kristiansund. Îl opresc. Nu suport să-mi amintesc că a dispărut.

Dau ocol prin centru de câteva ori ca să arunc o privire. Fațada primăriei a fost renovată, McDonald's-ul s-a desființat, iar în locul lui strălucește sigla de la Hennes & Mauritz. Însă, în mare, clădirile și străzile au rămas la fel. Mă simt ca și cum m-aș fi întors în trecut cu o mașină a timpului. Mă aștept să privesc în oglinda retrovizoare și să văd chipul unei adolescente, cu doisprezece ani mai tânără, în loc de propria mea reflexie, să-mi întorc capul și să-i văd pe cei doi prieteni ai mei pe bancheta din spate. Conduc încet pe lângă vechiul cinematograf și cobor pe Løvenvoldveien, apoi fac stânga la semafor. Am impresia că nu au funcționat niciodată, că luminile au scânteiat chihlimbarii timp de doisprezece ani. La următoarea intersecție fac dreapta și trec prin dreptul vechii stații de autobuz, unde ne petreceam câteva ore pe seară, fumând și bucurându-ne de priveliștea pe care ne-o

oferea întinderea de asfalt și fiordul – asfalt și fiord, din asta era format Ålesund.

Nostalgia se evaporă, făcându-i loc bine-cunoscutei plictiseli pe care o simțeam adesea când locuiam aici. Pe cealaltă parte a podului Hellebroa, unde sensurile giratorii au fost înlocuite cu intersecții semaforizate, fac stânga spre Steinvågen. Traversez podul spre Skarbøvika, trec pe lângă ambarcațiunile mici și prin dreptul vechiului liceu, trec pe lângă rândurile de case cu etaj și pe lângă proprietățile izolate, ca să ajung într-un cartier familiar. Știu exact unde să las mașina.

Din buzunarul hainei scot cheia aurie, strălucitoare, pe care am găsit-o în cutia cu secrete a lui Iben, și o frământ între degete. Cheia de la fosta mea cameră. Trebuie să însemne ceva. Nu înțeleg cum a ajuns la Iben așa, din senin, dar asta dovedește că dispariția ei are legătură cu mine. Nu e o cheie obișnuită – e un mesaj.

Primul lucru la care mă gândesc e că trebuie să-mi văd camera. N-aș fi crezut că o să mă mai întorc vreodată aici. Locul ăsta aparține doar celor mai negre coșmaruri ale mele. Însă știam că aici trebuie să vin.

Deschid portiera din spate. Mă strecor lângă valiză și-i ridic capacul. Șarpele alunecă peste marginea geamantanului și se încolăcește la mine în poală. Se apropie de fereastră, fixând casa cu ochii lui de piatră.

— O recunoști, nu-i așa? îi șoptesc.

Nu spune nimic, dar fără îndoială că răspunsul e da. Gustă aerul cu limba care i s-a lungit destul de mult în ultimii ani, apoi tăcerea e tulburată de un murmur slab ca o adiere care îmi gâdilă urechea. Îmi e de-ajuns ca să-mi dau seama că nimic nu s-a schimbat. E nemulțumit de mine, pentru că a fost captiv atâția ani și pentru că a fost îndesat în valiza asta. Nu-i păsa dacă vom locui din nou împreună sau nu. Am înghițit cu greutate.

— Trebuie să te bag înapoi în geamantan pentru scurtă vreme, îi șoptesc. O să fii recompensat mai târziu, promit.

Cu mare efort reușesc să-l pun înapoi în valiză și să închid capacul.

O burniță ușoară îmi aterizează pe cap când ies din mașină, îmi trece prin minte că se spune că picăturile de ploaie care cad pe voalul unei mirese în ziua nunții aduc noroc în căsnicie. La nunta mea nu a plouat deloc. Nu a fost niciun nor pe cer în ziua aceea, în cea mai fierbinte zi de vară pe care mi-o amintesc. Transpiram abundent la cea mai mică mișcare pe care o făceam. Îmi amintesc cum a fost să îmbrac rochia mulată, să mi se lipească

de piele laolaltă cu râurile de transpirație. Cum m-am privit în oglindă și am avut impresia că eram altcineva, că arătam ca un animal alb dus la tăiere. Cu timpul am început să mă simt bine în pielea lui Mariam. Acum, ea e cea care se simte ca o străină.

După numele inscripționat pe cutia poștală îmi dau seama că proprietara locuiește încă la parter. În mod cert nu a ajuns într-un azil de bătrâni. Femeia asta chiar e o hoașcă bătrână. Cobor treptele spre intrarea în apartamentul de la subsol. Înăuntru, lumina e aprinsă și pot auzi zgomotul muzicii venind de acolo. Mă furișez spre fereastra bucătăriei care este întredeschisă și mă uit prin crăpătură. Un bărbat stă aplecat peste blatul din bucătărie. Poartă boxeri și un tricou negru. Barba îi e mai scurtă decât înainte, iar părul mai lung – aproape că arată ca Iisus. Îi ia ceva până mă observă, iar când o face tresare și vine direct la fereastră. Remarc că trăsăturile îi sunt marcate de trecerea timpului. Stau acolo, nemișcată, îi susțin privirea și aștept. Apoi mă recunoaște.

— La dracu, Liv! exclamă el.

În timp ce râd, îmi dau seama că vocea mea chiar sună ca și cum i-ar aparține lui Liv. Îmi amintesc că așa obișnuiam să fiu – spontană, jucăușă. Am pierdut cu desăvârșire latura asta a ființei mele. Ultimii ani din viață mi i-am petrecut făcând ceea ce este corect. Mi-am crescut copilul într-un mediu sigur, responsabil, asigurându-mă că primește hrană sănătoasă și toate ferestrele din casă sunt curate. Menținând normalitatea. Pentru Liv normalitatea asta strictă a fost mereu ceva care avea loc în altă parte, niciodată acolo unde se afla ea.

Ingvar se face nevăzut în apartament pentru ca în scurt timp să apară în cadrul ușii. O ține larg deschisă pentru mine. Acum poartă un tricou cu Slayer și o pereche de pantaloni de trening. După căutătura pe care mi-o aruncă, îmi lasă impresia că îmi găsește înfățișarea teribil de rigidă, dar zâmbește și mă îmbrățișează oricum. Îl urmez înăuntru, pe holul lung care duce în living. Muzica e încă pornită, însă e dată mult mai încet. Ingvar se apucă să-și ruleze o țigară.

— Am crezut că ai murit cu mulți ani în urmă, spune el.

Își vâră țigara între buze și îmi întinde pachetul cu tutun. Un rulou, mă gândesc – parcă așa obișnuiam să le numim.

— M-am lăsat.

Ingvar își aprinde ruloul și se ridică să deschidă ușa terasei. Aerul

proaspăt și lumina soarelui pătrund în cameră. Mă uit împrejur. Covorul a fost înlocuit cu linoleum, un televizor mai mare, difuzoare și perdele noi. Au schimbat dulapurile, dar comoda roșie din colț a rămas neatinsă. Pereții sunt acoperiți cu posterele lui Ingvar, iar chitara lui stă sprijinită de canapea.

— Deci, ce-ai mai făcut, străino? mă întreabă el.

— M-am schimbat.

— Mda, am observat.

— M-am căsătorit și am un copil.

Ridică sprâncenele în semn de mirare.

— Liv, e fantastic! Cel puțin unul dintre noi o duce bine!

— Egil? îl întreb.

— E la închisoare. A înjunghiat un tip când era beat.

Ingvar se scobește în dinți de tutun, apoi își freacă degetele între ele deasupra scrumierei. Egil era cel mai corect dintre noi – cel puțin la început, când abia mă mutasem aici. Mă uit la mâinile mele. Unghiile curate sunt date cu ojă roz-pal, pe degetul inelar e o verighetă. Cât de ridicole par toate în camera asta…

— Tu? îndrăznesc să întreb.

Dă din umeri.

— Același ca-ntotdeauna.

— Te mai ocupi cu muzica?

— Firește, cu toate că trupa s-a destrămat. De zece ani am un job – conduc o dubă de curierat.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Ingvar…

El se uită în jos spre masă. Probabil crede că vreau să discutăm despre seara aceea. Și așa e, dar nu din motivele pe care și le imaginează el.

— Nu te uiți la știri, nu-i așa?

Ridică din nou din umeri.

— Orice s-ar întâmpla e doar un mare rahat.

— Am multe să-ți povestesc, dar nu știu de unde să încep.

Se lasă pe spate. Își așază picioarele pe masă și începe să-și ruleze altă țigară.

— Doar dă-i drumul!

Liv

Ålesund
Miercuri, 6 octombrie 2004

Stăteam în sala de lectură, încercând să citesc despre fracturile instabile ale vertebrelor, un tip de leziuni care apar cel mai adesea la pacienții care suferă de osteoporoză. Desenul din carte ilustra coloana vertebrală cu toate ligamentele colorate în albastru. Mi-am pus degetele pe imagine, am îndreptat-o, reflectând la cât de importantă era șira spinării pentru corp – axul central al locomoției și al transmiterii impulsurilor nervoase. Am fost uluită să descopăr că scheletul șerpilor era esența celui uman. Cu excepția craniului, structura osoasă a șerpilor cuprinde doar coloana vertebrală și coastele, care nu sunt foarte diferite de cele din scheletul uman privit de la brâu în sus. Fără membre, târâtoarele au învățat să-și folosească coloana la potențial maxim. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să renunț la mâini și picioare, să fiu doar o coloană vertebrală cu un creier de reptilă și să alunec în zigzag pe pământ.

Telefonul din fața mea a scos un semnal ascuțit care a sfâșiat liniștea din sala de lectură. Câteva capete răspândite prin încăpere s-au întors în direcția mea. Mesajul era de la Anita. *Mă gândesc la tine!* Încă nu născuse. Cu câteva zile în urmă, înainte ca Birk să se întoarcă de pe mare, ne-am culcat goale în patul ei, simțind-o pe Aurora cum lovește cu piciorușele sub degetele noastre împreunate. Am fost copleșită de o emoție puternică știind că în trupul ei sălășluia o nouă viață. Când am întâlnit-o pe Anita în baia apartamentului, copilul din burta ei nu era mai mare decât un melc, doar o coloană vertebrală dintr-un schelet aflat în formare, iar ea nici măcar nu știa că e însărcinată. Acum, fetița din interiorul ei avea urechi și degete și toate șansele de supraviețuire, chiar dacă s-ar fi născut prematur.

Mă gândesc la tine! Eu nu mă gândisem la ea. Când nu puteam să mă întâlnesc cu ea, mă retrăgeam în mine și îmi orientam fascinația asupra șarpelui. Nero era cel care îmi umplea zilele, de parcă ar fi fost amantul meu, în timp ce soțul era plecat cu treabă în altă parte. Nu știu de ce mă gândisem la ea în felul ăsta – ca la consoarta mea. Știam doar că mă simțeam bine când îmi petreceam timpul cu ea, când nu mai eram singură, când îmi puneam capul pe pieptul ei, ascultându-i bătăile inimii. Însă era ceva înfricoșător în modul cum îi creștea burta, cum își canaliza energia și

îngrijorările în jurul copilului, cum era mereu atentă la ceea ce mânca. Pur și simplu se rotunjea din ce în ce mai mult.

Pe de-o parte, eram bucuroasă că-l avea pe Birk. Nu trebuia să mă îngrijorez că și-ar fi dorit de la mine mai mult decât aveam deja. Nu mă temeam c-ar fi putut afla ce făcusem – că îi sacrificasem cățelușul preferat, cu blănița numai cârlionți, și-l privisem cum dispăruse în stomacul lui Nero ca într-o groapă cu nisip mișcător. Anita mă întreba constant cum se înțeleg cățelul și bunica mea, iar minciunile curgeau gârlă. I-am răspuns scurt cu *și eu la tine,* am trimis mesajul și am pus telefonul pe silențios.

Eram pregătită să mă întorc la fracturile mele instabile când o mână mi-a atins umărul, făcându-mă să tresar. Am ridicat privirea și am întâlnit fața ușor bronzată a lui Egil. Purta o cămașă albă, iar părul îi era atent aranjat și dat pe spate.

— Dumnezeule mare! am șoptit, aplecându-mă în scaun.

Egil a pornit spre ușă, făcându-mi semn să-l urmez. Mi-am adunat lucrurile și am mers după el.

— Ce cauți aici? l-am întrebat imediat ce am ieșit pe coridor.

Egil și-a afundat mâinile în buzunarele pantalonilor de stofa kaki și a ridicat din umeri.

— Nu e ca și cum aș putea să te găsesc altfel. Am dat de Anita mai devreme – e mare cât o casă.

A râs forțat.

— Am zis că e momentul să te scot dracului din ascunzătoare.

Am găsit niște locuri libere într-o zonă mai puțin aglomerată din foaier. Egil s-a așezat, punând picior peste picior.

— Anita spune că între voi s-a înfiripat ceva, a zis el.

— Așa, și?

Și-a ridicat ochii spre tavan.

— Pentru mine n-are nicio importanță. M-am gândit doar că vrei să știi ce a spus ea.

— Doar pentru asta ai venit până aici?

A oftat. În jurul nostru vocile studenților s-au contopit într-un zumzet de fond.

— Nu cred că ar trebui să tai toate legăturile cu noi din cauza a ceea ce s-a întâmplat, a spus el.

M-am aplecat în față.

— Prin „ce s-a întâmplat” bănuiesc că te referi la faptul că mi-ai furat cheia, că ai intrat în camera mea fără permisiune și că ai făcut tot ce ți-a trăsnit prin cap, doar ca să îngrozești de moarte pe toată lumea de la petrecere?

— Îmi pare rău pentru ultima parte, a zis, dar te înșeli. Ți-am spus adevărul – ușa a fost descuiată tot timpul.

Am simțit un impuls puternic să arunc cu ceva după el sau să plec fără să-i mai spun vreun cuvânt. Mi-am înfipt degetele în marginea canapelei.

— Ingvar e complet dărâmat de când ai plecat.

— Și ce legătură are asta cu mine?

Egil a scuturat din cap.

— Nu a vrut să te rănească. E doar un fătălău.

— E suficient de rău și așa.

— Ok, dar sper că măcar noi doi putem continua să ne întâlnim.

— Vom vedea, i-am răspuns și mi-am sprijinit capul pe canapea.

Mi-am dat seama că era ceva ce îmi lipsise. Viața de zi cu zi petrecută în apartamentul pe care îl împărțeam cu cei doi, bucurându-ne să fim împreună.

— Cum ți-a fost vara? l-am întrebat.

— Al naibii de plictisitoare. Ca să nu mai spun că de rahat. Însă vara viitoare va fi mai frumoasă. Am de gând să călătoresc în State, la Hollywood, prin Las Vegas, Memphis, Chicago, New York.

Am râs.

— Am uitat cât de clișeic poți fi, Egil. Să înțeleg că tata a dat iar drumul la robinetul cu bani?

Și-a fixat ochii albaștri asupra mea.

— Scuze, am spus. Năravuri vechi.

— Oricum, răspunsul e nu, a spus el. Am o idee mult mai bună. O chestie stil Al Capone.

Am chicotit.

— Adică vrei să spui că ai cu adevărat un plan?

A aruncat o privire rapidă în jur. S-a ridicat și a venit lângă mine pe canapea.

— Am de gând să-mi jefuiesc tatăl, mi-a șoptit. Și chiar o s-o fac.

— Serios?

Pe chip i s-a așternut un zâmbet larg, strălucitor.

— Niciodată în viața mea n-am fost mai serios ca acum. Visez la asta de când eram un țânc. Nenorocitul ăla nici n-o să-și dea seama ce l-a lovit și, doamne, cât de mult va regreta tot ce-a făcut. Te bagi?

M-am uitat la el.

— Oh, haide! Haide! O să te alegi cu o avere frumușică. *I was a poor nigga, now I'm a rich nigga*[8]. Te-ai prins? O să fie o nebunie!

— Cum de nu mai ești mișto?

— Deci de asta ai venit aici?

A oftat.

— Ingvar s-ar băga, dar nu vreau să-l implic. În ultima vreme e mort de drogat, vorbesc serios. A început și să bea – asta mă îngrijorează cel mai tare. Mi-e frică să-l las singur când e beat, știi tu, din cauza crizelor de epilepsie. David a spus că nu-i înțelept să-l implic în asta, și sunt de acord.

— Deci ai început să umbli cu David Lorentzen?

— Da, de ce nu?

— Asta înseamnă că ai deja pe cineva care să te ajute să-l jefuiești pe taică-tu – vrei doar să tragi cât mai multă lume după tine la pușcărie.

— La *distracție,* vrei să spui. Haide!

Am clătinat din cap.

— Nu mă implica nici pe mine.

Memoriile unei reptile

Trecând peste trupul ei adormit mi-am amintit cum urcam grăbit pe coloana mamei, pe vremea când eram un pui neștiutor. Puteam s-o traversez și simțeam că sunt stăpânul lumii. M-am târât de-a lungul picioarelor ei, peste burtă. Pielea îi era încă sărată de la stropii de transpirație. Prăzile fără blană sunt cele mai bune. Contactul direct dintre limbă și corp e mai intens, căldura e mai apropiată. Totuși, nu puteam s-o transform încă în pradă. Era prea mare, iar eu prea mic. Oricât încercam să-mi întind corpul nenorocit, abia îi ajungeam până la coapse.

Somnul îi înțepenise trăsăturile feței. Aveam impresia că privesc un cadavru. Respirația liniștită și căldura pe care o emana erau singurele semne că era încă vie. M-am târât până am ajuns în dreptul urechii, m-am întins lângă ea și i-am atins lobul fraged cu limba. Avea gust amar, de

ceară. Mi-am retras limba, pentru un timp am rămas complet nemișcat, apoi am deschis gura. Am început să șoptesc.

Cuvintele pe care i le-am murmurat erau printre puținele pe care le înțelegeam, vorbe pe care le învățasem de la oamenii cu care intrasem în contact. I-am șoptit „mâncare” și „vânătoare”. I-am șoptit un al treilea cuvânt: „pradă”. Cuvintele erau potrivite, dar sunetul era prea jos ca urechile mele să distingă ceva. Totuși, știam că scot sunete, pentru că urechea îi fremăta în timp ce asculta. Mușchii feței îi zvâcneau în mici contracții. A ratat o respirație. I s-a făcut pielea de găină.

Pe timpul zilei așteptam. Mai întâi a devenit din ce în ce mai neliniștită din cauză că dormea prost. După aceea s-a îndepărtat de ceilalți oameni, apropiindu-se mai mult de mine. Ne încuia în camera mică și își făcea lucrurile de una singură. Deschidea gura ca într-un sâsâit disperat, într-o plăcere incomparabilă, liberă de dușmani.

După câteva zile a început etapa următoare. Se trezea în toiul nopții și se uita la mine. A început să-mi șoptească și ea mie. În clipa aceea am știut că n-o să mai fie mult. În curând urma să-mi pot înfășură inelele în jurul unui animal suculent și blănos. Animale fie prea mici ca să fugă, fie deja îmblânzite de oameni. Nu erau o pradă care să-mi dea bătăi de cap, dar îmi pulsau în strânsoare. Îmi ofereau gustul minunat al cărnii și sângelui proaspăt.

„Instinct” era un cuvânt pe care îl învățasem de la oameni. Ei îl folosesc ca să se refere la orice fac alte animale, ca și cum numai oamenii ar avea conștiință, sau ca și cum numai alte animale în afară de ei ar acționa instinctiv. Dar acțiunile mele față de ea erau conștiente, intenționate, iar acțiunile pe care ajungea ea să le facă – acelea erau din instinct.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 5 februarie 2005

Mi-am îngropat fața în abdomenul moale al Anitei. Acum, după naștere, îi era aproape la fel de plat ca înainte. A chicotit și s-a zvârcolit. Sânii îi

apăsau cu putere în cupele sutienului pe care refuzase să-l dea jos. Mi-a spus că o dureau și că îi simțea greoi. M-am apropiat prea mult de ei iar Anita s-a retras. S-a ridicat din pat și și-a pus halatul. S-a îndreptat spre pătuțul în care Aurora scâncea, la un pas de a izbucni în lacrimi.

Țipase toată noaptea. Timpanele îmi țiuiau încă din cauza plânsetelor ei asurzitoare. Anita părea să fi devenit imună. În orice caz, părea că le tolerează bine în timp ce dădea ocol camerei, mângâind și alinând micuța ființă pe care o ținea în brațe. Probabil că așa trebuia să fie o mamă, să fie consumată de copilul ei. Ajunsesem să ies la plimbare cu pudelul negru, recunoscătoare pentru un pic de liniște. Am mers prin zăpadă, imaginându-mi că ea scormonea nămeții încercând să dibuiască mirosul propriilor pui, însă mai degrabă înclinam să cred că îi dăduse uitării cu mult timp în urmă. Gândul că trebuia să-i aduc lui Nero încă o pradă vie devenise o tortură greu de îndurat, mai ales de astă-vară, când dusesem acasă cățelușul. Era de neiertat ce făcusem. Anita nu trebuia să afle niciodată.

Acum ea a venit spre mine, ținând în brațe copilul pe jumătate adormit, cu căpșorul acoperit cu puf negru. Fetița părea liniștită acum. Pe timpul nopții se înroșise de agitație, ca un mic monstru cu gura deschisă, care țipa întruna. Mi-a trecut prin minte că nu exista nicio garanție că-ți vei iubi copilul odată ce l-ai adus pe lume, oricât de mult ți l-ai fi dorit.

— Ai simțit vreo diferență? am întrebat-o.

Anita a zâmbit, mirată.

— În legătură cu ce?

— În tine. De când ai devenit mamă.

A așezat-o pe Aurora pe burtă, pe saltea.

— Nu știu. Nu m-am gândit până acum la asta. Probabil că s-a schimbat ceva. Nu neapărat de când am născut-o, dar cred că, treptat, s-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Cred că am descoperit cine contează cu adevărat. Până acum totul a fost despre mine, eu, eu și numai eu. Acum totul e despre Aurora.

Aurora își agita mânuțele și piciorușele de parcă ar fi încercat să-și dea seama cum să se deplaseze înainte.

— Sună frumos, am remarcat.

— Da, nu-mi e dor să fiu tot timpul obsedată de Anita, a râs ea. Am impresia că am devenit mai… înțeleaptă.

M-am gândit la propria mea mamă, sau, mai bine spus, la femeia care insista să-și asume această titulatură. M-am întrebat ce mersese prost, de ce nu trecuse și ea prin aceeași schimbare.

— Acum doar trebuie să-mi dau seama ce să fac cu Birk, a spus ea, iar chipul i s-a înnegurat. Dacă sunt suficient de puternică să…

— Dar parcă ai spus că e un aranjament care funcționează.

A ridicat din umeri.

— *A fost* un aranjament care a funcționat. Mai bine zis, m-am convins singură că funcționează. Dar acum am înțeles ce am făcut. Prostituție și autovătămare.

Am privit în jur, admirând dormitorul elegant, lemnul lăcuit și lucarnele din tavanul înclinat. Anita spusese că lemnăria era veche și foarte greu de întreținut, dar era frumoasă. Erau genul de lucruri care îi preocupau pe adulți. Birk moștenise casa. Era a treia generație din familia sa care locuia aici, după ce mama lui fusese diagnosticată cu Alzheimer precoce și internată într-un ospiciu. Oare aici era un bordel? Fusesem unul dintre clienți, un alt aranjament care funcționase?

— E ceva ce nu știi, a zis ea, chipul căpătându-i o paloare cadaverică. Trebuie să spun cuiva, altfel nu voi mai putea…

Aurora și-a înălțat capul și a gângurit. Anita s-a întins imediat spre ea, mișcând-o ușurel, cu toate că probabil nu era nimic în neregulă cu poziția în care stătea.

— Îmi promiți că n-o să mă judeci?

— De ce aș face asta?

Și-a răsucit mâinile la spate și și-a desfăcut sutienul. L-a așezat cu grijă pe pernă. Sânii îi erau umflați, grei și plini de lapte, sfârcurile întărite, iar vinișoarele subțiri – clar reliefate pe pielea palidă. Sânul stâng era cel în care o lovise. O vânătaie urâtă, albăstruie, îl acoperea acum aproape în totalitate.

— Celelalte vânătăi au dispărut după câteva zile, a spus ea, dar aici m-a lovit cu toată puterea. Ar fi trebuit s-o vezi cât era proaspătă.

Am întins mâna și i-am atins vânătaia cu vârful degetelor. Sânul îi vibra în ritmul inimii.

— E foarte gelos, a spus ea. Mă acuză de lucruri îngrozitoare. Spune că n-are de unde să știe dacă Aurora e fiica lui, cu toate că e suficient s-o privești ca să-ți dai seama că el e tatăl. E gelos și pe tablourile mele. Zice

că aș fi mai fericită dacă aș înceta să mai pictez și m-aș ocupa mai mult de Aurora, ca să învăț să fiu o mamă mai bună. Că nu am suficientă grijă de ea, că trăiesc prea mult cu capul în nori. M-a amenințat de câteva ori că o să-mi ardă paletele și pensulele. El nu înțelege că nu pot trăi fără pictură. Există mai mult din ființa mea în acele tablouri decât în corpul ăsta de carne și oase. Șevaletul e inima mea, iar paletele, plămânii prin care respir – asta e realitatea pentru mine.

— Deci o să-l părăsești?

— Da, vreau să-l părăsesc.

A înghițit în sec și și-a lăsat bărbia în piept. Și-a scuturat de câteva ori buclele blonde.

— La dracu! a exclamat ea. La dracu! E prima dată când o spun cu voce tare. Ce-o să mă fac?

M-am uitat la capul plecat al Anitei. M-am gândit la mine, la cum l-am luat pe Nero, mi-am împachetat câteva haine și pur și simplu m-am mutat din apartament fără să privesc în urmă. Cât de ușor mi-a fost să închid ușa după mine. Poate că nu era așa pentru toată lumea. Chiar dacă ai trăit cu acea persoană numai câteva luni.

— Îmi e frică, a recunoscut ea. Îmi e teamă să rămân, îmi e teamă să plec. Sunt îngrozită de ce ar fi capabil să facă. E o voce în interiorul meu care îmi șoptește că a fost o simplă scăpare la nervi, că nu o să se mai repete, dar nu vreau s-o ascult. Sunt hotărâtă să plec de-aici. O să caut un apartament, undeva unde să mă pot ascunde.

Anita și-a îngropat fața în palme și a început să suspine din toți rărunchii.

— Gata, liniștește-te, am spus stingherită. Sigur ai niște rude la care poți să stai pentru moment, nu?

— Am o cameră în casa mamei, dar nu știu cât aș putea să stau acolo. Nu cred că ți-am spus, dar Birk e fiul unei prietene foarte bune de-a mamei și ne-am certat și împăcat de mai multe ori. Mama a fost extrem de bucuroasă când i-am spus că ne mutăm împreună. Ea crede că e bărbatul perfect pentru mine.

— Sunt sigură că o să-și schimbe părerea dacă-i povestești ce a făcut, am încurajat-o, simțind cum un fior glacial îmi răvășea măruntaiele.

Vorbeam de parcă aș fi avut habar despre relația mamă-fiică.

Anita și-a șters lacrimile cu dosul palmei și a clătinat din cap.

— Sunt foarte speriată, a spus din nou. Nu știu dacă o să îndrăznesc să fac asta.

Chiar atunci, Aurora a început să plângă, un urlet strident. Anita a ridicat-o la sânul învinețit și i-a strecurat sfârcul în guriță. Fetița a început curând să scoată sunete mulțumite, ca o mașinărie care murmura. M-am întrebat dacă cu supsesem vreodată lapte de la sân. Era greu de crezut.

Mariam

Ålesund
Marți, 22 august 2017

Introduc cheia veche, aurită, în broască și dau s-o răsucesc, dar nu sunt într-un basm în care ușa încuiată de cine știe când se deschide într-un final. Ușa a fost deschisă tot timpul. Eu eram singura care o închideam.

— Egil ți-a revendicat camera după ce ai plecat, îmi explică Ingvar. A fost o vreme la răcoare, apoi s-a mutat cu altcineva, ca în cele din urmă să ajungă iar la pârnaie, așa că am rămas doar eu pe aici, dar n-am avut nevoie de camera asta. Și nici el n-o să aibă nevoie încă o vreme, așa că poți s-o folosești.

Face o pauză.

— Cât îți cauți fiica.

Aerul din încăpere e îmbâcsit și în spațiu a mai pătruns un miros, nefamiliar, însă e camera mea. Chiar dacă pereții au fost zugrăviți într-un gri deschis, covorul a dispărut, patul a fost schimbat cu altul nou. Planta din colț nu mai e; în locul ei stau o consolă Nintendo veche și o cutie de carton. Cel mai important lucru e tot acolo – fereastra care dă spre grădină și spre prun. Pe podea sunt un prosop, niște boxeri și o pereche de adidași Nike. Am impresia că lipsește ceva, lucrul care ar face ca încăperea să fie cu adevărat camera lui Egil, până mă întorc și văd posterul pe peretele de lângă ușă. Strălucitoare, siliconată, cu picioare lungi, maronii. Mă întorc spre Ingvar și ridic cheia.

— Ai mai văzut-o de când a dispărut?

Ingvar se uită la cheie și se încruntă.

— Nu, n-am mai văzut-o de când locuiai și tu aici.

— Cheia asta – de la camera asta – era în cutia de bijuterii a lui Iben.

— Glumești!

— Îți mai amintești noaptea în care a dispărut?

Își coboară ochii în podea. Lovește cu piciorul în tocul ușii. N-a știut niciodată să ducă un conflict. Lașitatea l-a împins să-l invite pe fratele meu aici în noaptea aceea, ca și cum ar fi fost buni prieteni.

— Cineva care a fost aici în noaptea aia mi-a luat cheia și a păstrat-o de atunci. Persoana respectivă, oricine ar fi, a avut grijă să ajungă în cutia de bijuterii a fiicei mele. Au vrut să-mi transmită un mesaj. E grav.

— Cine crezi că ar putea fi?

— La cum văd eu lucrurile, există două persoane care ar fi putut să-mi ia cheia în noaptea aceea: Egil sau Patrick. Amândoi aveau motive să intre la mine în cameră. Egil pentru că voia șarpele, iar Patrick pentru că e Patrick. Probabil că voia să-mi cotrobăie prin lucruri sau ceva de genul ăsta.

Mi-l imaginez pe Patrick luând câte o haină de-a mea și adulmecând-o.

— Nu-mi pot închipui că ar mai fi vrut altcineva să intre aici, cu excepția lor. Tu ce spui?

Ingvar neagă din cap, pare stânjenit.

— Dacă a fost Egil, poate știe el cine mi-a trimis mesajul. Așa că trebuie să vorbesc cu el. Dacă a fost Patrick…

Înghit în sec.

— Ei bine, înseamnă că a fost Patrick.

— N-are cum să fi fost el. Știa măcar ce e cheia asta sau la ce folosește?

Mă gândesc la ziua în care m-am întâlnit cu Patrick în oraș. Când se aplecase în față ca să atingă cheia cu vârful degetului. *Ai ajuns un copil cu cheia la gât, Sara?*

— În orice caz, știa că e a mea. M-a văzut că o port. Și n-ar fi fost așa greu să ghicească faptul că era de la o ușă de-a mea.

— Ți-e frică, nu-i așa? mă întreabă Ingvar. Ți-e teamă că a fost Patrick. Dar nu uita că au fost o grămadă de oameni aici în noaptea aia. Putea fi oricine.

Clatin din cap.

— Trebuie să fie cineva care mă cunoaște. Cineva care s-a asigurat că această cheie o să ajungă în cutia de bijuterii a fiicei mele chiar în perioada în care ea a dispărut. Trebuie să fie cineva care mă cunoaște. Cineva care

vrea ceva de la mine.

Ingvar dă din cap, fluturându-și pletele.

— Pur și simplu nu-l văd în stare, spune el. Patrick a fost mereu o ființă atât de… jalnică. Chiar crezi că ar veni până în Kristiansund ca să răpească un copil?

Îl țintuiesc cu privirea. Simt nevoia să-i trag în sfârșit pumnul pe care-l merita încă din noaptea aia. Până la urmă, lovesc peretele din spatele meu.

— Îl aperi, zic eu. Încă sunteți prieteni.

— Nu, nu, chiar nu suntem. Îl văd de multe ori la Smutten, dar nu vorbesc niciodată cu el.

— La fel ai spus și atunci.

Lasă privirea în pământ ca un copil mic.

— De data asta e adevărat, murmură.

Stăm o vreme fără să spunem nimic. Ingvar se scarpină în barbă și aruncă o privire furișă în spate, de parcă ar căuta o cale de scăpare.

— Ai mai păstrat ceva din lucrurile mele?

Își drege glasul.

— Verifică în debara, s-ar putea să fie ceva acolo.

Îmi face semn spre o ușiță aflată în perete. O deschid și aprind lumina. Debaraua e plină cu lucrurile vechi ale proprietarei. O ladă imensă, un suport din fontă pentru sticle, o cutie cu tot felul de fleacuri. Un sac de gunoi negru a fost pus peste o cutie de carton cu eticheta „Cărți”. Deschid sacul, vâr mâna în el și trag afară un pulover care-mi pare cunoscut. Târăsc sacul pe podea și îl răstorn, ca din el să cadă cărți, CD-uri și tot felul de articole de toaletă. O rochie pe care cândva o purtam întruna, un parfum de care nici măcar nu-mi amintesc. De obicei nu călătoresc în trecut – nu merg decât înainte. E ceva în neregulă cu privitul înapoi. Nu te mai recunoști.

Mă apropii de fereastră și privesc iarba și prunul din grădină. Simt preț de o clipă că sunt Liv și mă uit afară – dar numai preț de o clipă. Apoi o văd pe Iben spânzurată acolo, atârnând de copac, legănându-se înainte și înapoi. Închid ochii cu putere. Mă așez pe pat și trag adânc aer în piept.

— Te simți bine?

Vocea lui Ingvar e blândă.

— Lasă-mă singură.

Închide ușa în urma lui. Îi aud pașii îndepărtându-se încet pe coridor. Mă întind pe saltea și privesc plăcile albe ale tavanului. Când avea șase ani,

Iben a desenat pe tapetul din camera ei un animal, o combinație între un dinozaur și o pisică. Când am văzut desenul, la început am crezut că gâtul lung și subțire al creaturii era un șarpe, iar inima mi-a stat în loc. M-am supărat rău pe ea că desenase așa ceva. Am pedepsit-o să stea în cameră, amenințând-o că nu mai are voie să iasă până nu șterge și ultima urmă. Nu reușise s-o curețe, oricât se străduise, și de fapt ăsta și fusese scopul meu – s-o fac să înțeleagă ce făcuse. Am fost foarte dură cu ea…

Pe noptieră sunt reviste porno, prezervative și o felie de pâine mucegăită. Acum înțeleg de unde provine mirosul. Mă ridic din nou în capul oaselor. Aproape vomit când mut felia pe o revistă și ies pe hol, ținând-o la un braț distanță în fața mea. Muzica lui Ingvar răsună iar la maximum, înțepându-mi timpanele. Urechile mi-au devenit foarte sensibile. Nu știu nici ce formație cântă. N-am mai ținut pasul cu lumea asta.

În bucătărie, coșul e atât de plin încât trebuie să trag afară sacul ca să fac loc pentru pâinea mucegăită. Azvârl în interior și revista porno – pare o vechitură, ceva care lui Egil poate că îi stârnește nostalgia, dar de aia nu mai pot eu. Leg mânerele sacului de gunoi și îl duc afară, simțindu-mă ca o afurisită de mamă, o mamă care poate nu va mai avea niciodată ocazia să facă ordine în apartamentul fiicei ei. Ar fi putut Patrick s-o ucidă? Oare ar fi trebuit să merg direct la el? Mă încalț și ies la tomberon. Îndes sacul înăuntru și abia reușesc să închid capacul.

Abia acum mă duc la mașină să-mi iau valizele. Am senzația că pot să aud cât de mult urăște Nero să fie trambalat în interiorul spațiului aceluia întunecat. Trag geamantanele după mine. Mă opresc în dreptul scării și încep să cobor valiza în care e Nero – e așa de grea că aproape mă prăbușesc sub greutatea ei. Nu-i face bine să-l manevrez atâta. Târăsc valiza până în camera mea și o aranjez sub fereastră înainte să mă întorc s-o iau pe cealaltă.

Nero încearcă să-mi atace brațul când deschid geamantanul – sar înapoi. Îi șoptesc că îmi pare rău. Jignit, se face nevăzut sub pat. O să stea acolo până se liniștește, în timp ce eu caut lenjerie de pat curată în șifonier. Înăuntru e o învălmășeală de nedescris, haine, prosoape, cutii de paracetamol, reviste și o sticlă nedesfăcută de bere. În final găsesc un cearșaf, o învelitoare pentru plapumă și o față de pernă curate și mă apuc să înfăț patul. Am părăsit această viață – am devenit altcineva. De când am fost ultima dată aici, toate celulele din trupul meu au fost înlocuite. Pe de-o

parte, îmi e dor de viața asta. Pe de alta, nu vreau să revin niciodată la ea.

După ce termin de aranjat, mă întind pe podea și mă uit sub pat. Nero stă încovrigat, cu capul după noptieră. Încerc să-l scot de-acolo, dar nu se clintește. Își deschide gura amenințător. E ceva în spatele inelelor lui. Seamănă cu o fotografie. Mă întind după ea, însă Nero se lansează într-un atac fulgerător. Reușesc la limită să-mi feresc mâna.

Când intru în sufragerie, Ingvar stă așezat, cu ochii închiși, ascultând muzică. Mimează că ciupește corzile unei chitare invizibile. Mă așez lângă el, îl împung în umăr și îi înmânez fotografia. A fost făcută acolo, în living. Ingvar, Egil și cu mine, stând pe covor. În fundal se vede jumătatea de jos a televizorului și banca scăldată în lumina roșie a lămpii decorative.

— A fost cu mult timp în urmă, spune el. Pe vremurile frumoase.

— Am găsit-o pe podea, sub pat, dar era singura. Știi unde e restul fotografiilor mele?

Ingvar ridică din umeri.

— Poate Le-a luat Egil la închisoare sau ceva de genul ăsta.

Pare puțin probabil.

— Să înțeleg că tu n-ai niciuna?

O expresie stranie îi trece peste chip, de parcă gura i-ar fi fost cusută. Închide ochii și își sprijină din nou capul de perete.

— Nu, spune el. Niciuna.

Mă minte. Nu înțeleg de ce.

— Pot să împrumut telefonul tău? îl întreb.

Liv

Ålesund
Miercuri, 13 aprilie 2005

Mi-am înfipt degetele în urechi. Le-am vârât cât de adânc am putut, ca să blochez șoaptele insistente ale lui Nero. Am închis ochii ca să nu trebuiască să-l văd încolăcit pe pat, în fața mea. Toată noaptea mă chinuisem să adorm din cauza șuierăturilor lui mânioase. Trebuia să-i găsesc ceva de mâncare, ceva ce voia să mănânce. Șobolanii nu-l mai impresionau și privea

dispreţuitor orice alte animale moarte. În săptămâna aceea încercase să mă muşte de mai multe ori – o dată l-am stropit cu Listerine ca să-l ţin la distanţă. Simţeam pe zi ce trecea că nu-mi respect datoria faţă de el. Nu mai suportam gândul unui alt pisoi sau un căţeluş, ca al Anitei. Iar el ştia ce însemna asta. Că începusem să-i pun pe alţii înaintea lui.

Telefonul mi-a vibrat pe undeva în apropiere. L-am găsit sub un morman de haine, pe scaun. Era atât de înghesuit şi de murdar în apartamentul ăsta – asta îi spuneam de fiecare dată Anitei când mă implora să vină să vadă unde locuiesc. Ea mă suna acum.

— Unde eşti? a întrebat ea. Pot să vin pe la tine?

M-am uitat în jos la Nero, care-şi descleştase fălcile, arătându-mi cerul gurii de un roz pal. Îmi aducea aminte de altceva, de ceva nedesluşit.

— Sunt cam ocupată.

— E de rău, s-a smiorcăit ea cu o voce piţigăiată şi tremurândă. E o urgenţă totală. Am făcut-o. L-am părăsit pe Birk.

Am tras aer în piept. Am continuat să fixez cu privirea ţesutul rozaliu din gura lui Nero.

— Mama n-o să mă ajute, a suspinat ea. Crede că eu şi Birk avem ceva special şi că nu trebuie să dau cu piciorul relaţiei. Nu vrea să mă asculte. M-a acuzat că mint în legătură cu el, că mă gândesc numai la mine. Că Aurora are nevoie de tatăl ei.

A scos un vaiet gutural, iar în fundal am auzit-o pe Aurora care începea să scâncească la rândul ei. Anita a părut să ia copilul în braţe. A început s-o legene.

— Nu ştiu ce-o să mă fac, a scâncit ea. Putem sta la tine câteva zile, doar până găsesc altceva?

Am deschis gura să spun că e prea mare înghesuiala, că e multă mizerie – argumentele obişnuite. Mai întâi mi-am imaginat cum ar fi să le am pe Anita şi pe Aurora aici, cu şarpele ascuns pe undeva în cei câţiva metri pătraţi. Era imposibil. Dar apoi am început să mi-o imaginez pe Anita stând în maşină, cu bebeluşul în braţe, cu rimelul scurgându-i-se pe obraji. Dacă nu găsea vreun alt loc, nu avea de ales decât să se întoarcă la Birk. Iar atunci ce urma să-i mai facă?

— Dă-mi o oră, am spus.

•

Am cărat cu grijă geanta în care se afla Nero jos pe scări, în vechiul

apartament. Îl puteam auzi șuierând furios porunci din interior. Îl dezamăgisem. Firește că voia să scape, voia să fie liber și să vâneze și să trăiască în armonie cu natura. În mintea lui, nu trebuia să existe niciun obstacol care să-l împiedice să se târască afară pe iarbă, apoi să-și croiască drum în pădure, chiar dacă ar fi murit de frig într-o zi sau două. În aer încă nu era decât moliciunea primăverii – noaptea ar fi murit înghețat.

Ușa era descuiată. Am pătruns în hol și mi-am scos pantofii, în apartament era liniște, nici urmă de muzică, ceea ce însemna că Ingvar nu era acasă. Pe de altă parte, îi auzeam vocea lui Egil din living. Părea că vorbește la telefon.

— Ar fi trebuit s-o fac de secole, a spus el. N-am fost niciodată mai sigur de ceva.

Glasul îi era îndârjit. Mi-am strecurat capul pe ușă și am ciocănit ușor în toc.

— Trebuie să închid, a zis el. Te sun eu mai târziu. Facem chestia asta!

— Ce să facem? am întrebat după ce a încheiat convorbirea.

— Jaful. Sâmbăta asta. În doar trei zile!

Și-a lovit mobilul cu palma.

— Tata are o întâlnire importantă cu un client în oraș în ziua aia. Când încă locuiam cu el, mi-a dat acces la calendarul lui ca să ne programăm când să ne vedem.

A râs.

— Asta spune așa multe despre tatăl meu! Știu unde își parchează de obicei mașina, așa că nu trebuie decât să așteptăm și să-l atacăm.

Egil s-a prefăcut că-și lovește telefonul cu pumnul.

— Poc! Îl lovim pe la spate și îi furăm cheile de la casă. Știu unde e seiful. I-am dat deja codul lui David. Simplu. Încă poți să te bagi, dacă vrei.

Am clătinat din cap.

— Tot n-am de gând să intru la închisoare.

Mi-a întâlnit privirea și a afișat un rânjet de bandit.

— Dar nu ți-am spus partea cea mai bună. Sâmbătă seară va avea loc primul meci de pe noul stadion Color Line. Tot orașul va purta tricouri de fotbal, așa că dacă vrem să fim invizibili nu trebuie decât să ne îmbrăcăm ca și cum am merge la meci. Sunt convins că va fi spargerea perfectă.

— Cine o să-l lovească în cap?

A zâmbit.

— Eu o s-o fac – cu mare plăcere.

— Dacă te vede, o să știe cine l-a atacat.

— Evident că o să ne acoperim fețele, și totul se va întâmpla repede – n-o să aibă ocazia să mă recunoască.

Își lovește din nou palmele. Pare exagerat de entuziasmat, aproape isteric.

— Și crezi că vei fi în stare s-o faci? Să-i dai în cap propriului tău tată? O să fie nevoie să te ții tare.

— Ce vrei, de fapt? s-a încruntat el.

Am pus geanta pe podea și i-am tras fermoarul. Nero stătea nemișcat, gustând aerul cu cele două vârfuri ale limbii.

— Ți-l dau ție, am spus

Egil s-a uitat în jos spre șarpe, iar iritarea care îi apăruse pe chip cu o clipă în urmă parcă se evaporase.

— Vorbești serios?

— Cu o singură condiție. N-ai voie să spui nimănui că l-am avut eu. Trebuie să le spui că tocmai l-ai primit.

A râs.

— Dar le-am spus tuturor că…

— Inventează ceva. Și vorbește și cu Ingvar. Eu nu am avut niciodată un șarpe. Ai priceput?

A dat aprobator din cap.

— Dacă e așa important pentru tine…

— Și mai ales să nu-i spui Anitei!

— Anitei? Dar obișnuia să stea cu noi când locuiai și tu aici – pe atunci vorbeam despre șarpe tot timpul.

— Ei bine, Anitei i-am spus că a fost o invenție de-a ta ca să cucerești fete. Iar ea m-a crezut. Dar acum ai reușit în sfârșit să-ți cumperi un piton cu care să te joci.

Egil s-a așezat pe canapeaua din piele. M-am aplecat și l-am mângâiat pe Nero pe capul solzos. I-am șoptit că așa era mai bine. Relația noastră era o gaură neagră care mă devora. Era timpul să punem puțină distanță între noi, înainte să mă înghită complet.

— Acum poți să faci ce vrei, i-am spus lui Egil.

Apoi m-am ridicat și m-am îndreptat spre hol. Voiam să plec cât mai repede din casa aia, să închid definitiv această paranteză din viața mea.

Această paranteză, pentru că de fapt fiecare minut din viața mea până atunci fusese o paranteză. Poate că acum aveam să-mi încep viața cu adevărat.

— Drum bun! i-am strigat în timp ce ieșeam.

Mariam

Ålesund
Marți, 22 august 2017

Stau pe pat cu picioarele adunate sub mine. Ascult neliniștită tonul de apel de la celălalt capăt al firului. Egil e motivul venirii mele aici. Sigur știe ceva, fie că el a luat cheia, fie că îmi poate explica cum a ajuns printre lucrurile fiicei mele. Sigur are un răspuns, sigur știe cine ar fi putut s-o răpească. Îi cunoștea pe toți pe vremea aceea, oameni populari și criminali deopotrivă.

— Penitenciarul Ålesund, îmi răspunde un glas rece de bărbat.

— Aș dori să stau de vorbă cu unul dintre deținuții dumneavoastră, Egil Brynseth. Suntem prieteni din copilărie.

— Conversațiile telefonice și vizitele trebuie stabilite în prealabil.

— Cu cât timp înainte? Sunt doar în trecere prin Ålesund, voi sta doar câteva zile.

— Depinde. Lăsați-mă să verific. Reveniți într-o oră.

Îi dau bărbatului datele mele de contact și închid. Degetele îmi tremură când formez numărul lui Tor. Dacă totul e ca de obicei, acum trebuie să fie la serviciu, dar nu mă aștept ca totul să fie ca de obicei. Dacă lucrurile ar fi ca de obicei, Iben ar fi la școală. Tor răspunde cu o voce răgușită. Parcă tocmai acum s-ar fi trezit. Nu-i stă în fire să ațipească în mijlocul zilei.

— E ceva în neregulă? îmi scapă mie.

Trec câteva secunde chinuitor de lungi înainte să răspundă.

— Tu mă întrebi dacă e ceva în neregulă?

Vocea i se frânge.

Înghit în sec.

— Nu știu ce să spun.

— Spune-mi că vii acasă!

Mi-l imaginez lungit în pat, complet îmbrăcat și cu ochii înroșiți. E ceva ciudat cu imaginea asta. Tor nu e așa. El e puternic. De când îl știu eu, și-a folosit slăbiciunile ca pe o forță inepuizabilă. El construiește medii sigure – creează, consolidează și transformă.

— Nu pot.

Închide telefonul. Rămân nemișcată și îl privesc pe Nero care încearcă să-și facă loc sub comodă. Număr până la o sută în minte și apelez iar numărul lui Tor. Sună îndelung.

— Da, răspunde în cele din urmă.

— Cred că Iben e în Ålesund.

— Dacă ai informații, trebuie să le dai polițiștilor. Tu nu ești detectiv. Te joci cu viața fiicei mele.

— Nu e fiica ta, Tor, spun eu și regret imediat.

— Firește că e fiica mea. Nu mai pot dormi noaptea. Am fost trimis în concediu medical. Mi s-a recomandat să iau calmante, dar singurul lucru care o să mă ajute e s-o găsesc pe Iben.

— E singurul lucru care o să mă ajute și pe mine, spun, dar imediat îmi dau seama că nu e pe deplin adevărat.

M-a ajutat să vin aici. Mă liniștește să-l văd pe Nero odihnindu-se încolăcit pe abdomenul meu. Această tentativă de a fugi într-o altă vreme, când tragedia nu s-a produs încă. Îmi doresc atât de mult să plec acasă chiar acum! Dar o să vin când voi fi pregătită. Trebuie să vorbesc cu câteva persoane care s-ar putea să nu dorească să colaboreze cu poliția. Știu că fac ceea ce trebuie.

— Nu știi nimic!

Studiez silueta nemișcată a lui Nero. E mult mai mare decât sunt obișnuită să-l văd, dar e același. Încerc să găsesc o cale prin care să-i explic lui Tor situația. Lumea lui e foarte diferită față de cea în care mă aflu eu acum. Pentru el e mai ușor. Legile și regulile trebuie respectate, obiceiurile trebuie urmate cu strictețe – nu există altă alternativă. Oriunde merge, toți ochii sunt ațintiți asupra lui, evaluându-i și cel mai mic gest. Asta înseamnă să fii politician – tot ceea ce faci e în atenția publicului. Dacă le-ar tăinui informații polițiștilor, cariera lui ar fi în pericol. Însă trebuie să-i cer acest sacrificiu, fără să-i dezvălui motivul. Dacă ar ști de ce, căsnicia noastră s-ar sfârși.

— Sun astăzi la poliție, zice el. O să le spun că ai plecat și că ai

informații care i-ar putea conduce la Iben. Te vor găsi.

— Nu mai poți aștepta încă o zi? Ai încredere în mine. Nu ți-aș cere asta dacă n-ar fi cu adevărat important.

Tace. Asta înseamnă că e șocat de comportamentul meu – sau că se gândește.

— Dacă pun întrebări, spune-le că m-am dus să-mi vizitez familia. Arde biletul pe care ți l-am lăsat. Spune-le că n-ai intenționat să-i induci în eroare, doar că n-ai considerat o informație esențială faptul că am plecat. Dă vina pe situația în care ne aflăm. Dacă nu te întreabă nimic, nu spune nimic. Doar mai acordă-mi o singură zi.

— Dacă Iben e în viață, o zi ar putea însemna diferența dintre viață și moarte.

— Tocmai de asta te rog să mai aștepți, spun eu. Polițiștii nu se pot ocupa de asta, trebuie s-o fac de una singură.

Cuvintele îmi formează un nod în stomac, chiar sub zona caldă unde se odihnește Nero.

— E ceva ce nu mi-ai spus, Mariam? El a răpit-o? Tatăl biologic al lui Iben? Ai aflat cine e după atâta timp?

— Îmi pare rău, spun eu. Sunt unele lucruri pe care chiar nu vrei să le știi despre mine. Îmi mai acorzi o zi?

Oftează.

— Trebuie să mă gândesc.

Când închide, mă întind pe pat, holbându-mă la plăcile tavanului pe care le studiam atât de des când locuiam aici. Înțeleg că Tor e disperat și o să înțeleg dacă va suna imediat la poliție. Mă deranjează că trebuie să treacă singur prin asta. Totuși, nu pot da înapoi. Trebuie s-o găsesc pe Iben.

Liv

Ålesund
Joi, 14 aprilie 2005

Anita și-a trecut mâna peste cea mai mare vânătaie de pe coapsă. O acoperise cu tricoul pentru că nu dorise să văd cât de urât arăta. Aurora era întinsă pe podea, pe un pled, acoperită cu o păturică roz. A dormit neîntoarsă toată noaptea, probabil epuizată din cauza evenimentelor din

ajun.

— Mama nici măcar n-a vrut s-o vadă pe Aurora, a spus ea.

Și-a șters o lacrimă care îi căzuse pe picior.

— Și înainte mi-a fost foarte greu să o conving, dar acum… N-o voi ierta niciodată.

Am cuprins-o cu brațele. Am mângâiat-o ușor pe spate.

— Ești puternică, am spus. Sunt mândră de tine!

Un zgomot a străbătut camera. Anita a sărit în picioare, așa că i-am dat drumul și m-am tras în spate. Era mobilul ei, care vibra pe noptiera de lângă pat. L-a ridicat și a citit mesajul.

— E Birk. Din nou.

A aruncat telefonul, care a zburat prin cameră și a aterizat pe maldărul de haine pe care le strânsesem în colț.

— Trebuie să recunosc ceva, a spus. Nu am destui bani să-mi închiriez un apartament. Și n-am habar cum o să-i obțin. Mama mi-a spus deja că nu o să-mi dea absolut nimic.

— Dar tatăl tău?

A clătinat din cap.

— N-o să facă decât să-mi reproșeze că n-ar fi trebuit să renunț la studiile de la Școala Norvegiană de Afaceri ca să devin artist. Va trebui să-mi găsesc un job. Ceva care să-mi aducă niște bani, repede.

— Poți rămâne aici, am spus. Până găsești o soluție mai bună.

În acel moment am auzit un trosnet puternic – venea dinspre fereastră. Apoi încă un pocnet și încă unul. Am văzut că o persoană arunca în geam cu pietre. Anita s-a ridicat și s-a apropiat.

— Nu, Anita! am strigat, dar era prea târziu.

S-a tras un pas în spate.

— M-a văzut. Cum a știut unde să mă găsească?

— Probabil din cauza mașinii.

— N-am crezut că o să vină să mă caute. E mai nebun decât mă așteptam.

— Probabil că a aruncat cu pietre peste tot unde a văzut lumină la geam.

— Acum ce facem?

Țârâitul soneriei de la intrare a ajuns până la noi. Anita a țipat și s-a ghemuit în pat, trăgând plapuma peste ea.

— Să sperăm că nu-i dă nimeni drumul, am spus, blestemându-mi

propriile cuvinte.

Bineînțeles că urma să-i dea drumul cineva.

Am stat acolo, neclintite, așteptând preț de câteva secunde. Am auzit apoi ecoul unor pași care urcau treptele în fugă. Cineva a apucat clanța. A încercat s-o rotească. Am auzit câteva înjurături, urmate de lovituri asurzitoare în ușă.

— Să sunăm la poliție? am șoptit.

— Nu! Nu, te rog!

— De ce nu? Dacă n-o facem noi, o s-o facă oricum vecinii.

Anita a sărit din pat și s-a îndreptat spre mormanul de haine din colț, unde a cotrobăit până și-a găsit telefonul.

— Îl sun pe Egil.

Atunci s-a trezit și Aurora. Plânsetele speriate ale copilului urcau și coborau în ritmul loviturilor în ușă. Anita a luat-o în brațe și a legănat-o, ținându-și telefonul între obraz și umăr. Cineva i-a răspuns și a început să-i explice situația, ridicându-și glasul ca să acopere zbieretele Aurorei și răcnetele bărbatului de dincolo de ușă. Mi-am ținut respirația.

— Nu plec de aici până nu vorbesc cu tine, Anita! a urlat el prin ușa încuiată. Mă așez pe trepte și o să aștept până o să ieși.

Anita a închis. M-am uitat la ea cum stătea îmbrăcată numai în tricou și cu bebelușul în brațe. Ce liniștită părea, în ciuda situației. Parcă era gata să lupte.

— Zice că cineva pe nume David ne poate ajuta, a spus ea. Îl sună Egil.

•

Abia dacă trecuseră cinci minute, când am auzit vocea lui David pe coridor. Probabil că a fugit mâncând pământul de la apartamentul lui direct aici. A bătut de câteva ori scurt în ușă.

— Deschide! a zis David.

M-am dus și am răsucit yala, iar David a intrat cu spatele în apartament, târându-l pe Birk după el și ținându-i brațul răsucit la spate. L-a strivit de ușă, îndoindu-i și mai mult mâna între omoplați, până când Birk a scos un geamăt de durere. David i-a presat cu putere capul de suprafața ușii, aplecându-se asupra ei.

— Ai atins-o pe Anita pentru ultima dată, nu-i așa?

Birk a aprobat cât de bine a putut, capul fiindu-i prins ca într-o menghină.

— Acum o să te duci acasă și o să te porți în așa fel încât să nu mai fie nevoie să ne întâlnim și a doua oară. O să te urmăresc de la fereastră ca să mă asigur că pleci.

David l-a îmbrâncit pe Birk în coridor și a trântit ușa după el.

Reușisem să-mi trag pe mine niște haine, dar Anita rămăsese în chiloți și-n tricou, fiind prea ocupată cu Aurora. Stătea pe pat, legănând-o pe copilă, care se potolise între timp. Nu părea că observă privirea lui David, care oscila între noi două. Apoi el s-a dus la fereastră. L-am urmat și l-am văzut pe Birk ieșind din imobil și traversând strada spre mașina parcată. Părea că are dureri mari. Își menaja brațul.

Când ne-am desprins ochii de la stradă și ne-am întors, Anita se acoperise cu plapuma.

— Mulțumesc, a spus. Ai fost rapid.

David a dat scurt din cap.

— Să înțeleg că e copilul lui?

Apoi și-a îndreptat privirea spre mine. M-a pironit cu ochii lui negri.

— În fine, a spus și a zâmbit. Fac genul ăsta de lucruri pentru bani, nu pentru mulțumiri. Știi asta, nu?

Anita s-a albit la față.

— Adică, bănuiesc că îți poți permite, a adăugat el. Altfel n-ai fi comandat torpila.

S-a uitat din nou la mine, cu o urmă de amuzament jucându-i în privire, și mi-am dat seama că probabil inventase totul pe moment. Era o cale de a obține ceva de la mine? Ochii lui mi i-au sfredelit pe ai mei, punându-mi la încercare capacitatea de a câștiga concursurile de holbat. Încă mă pricepeam la asta, dar el era un adversar pe măsură.

— Cât? a întrebat Anita.

Vocea îi tremura.

David s-a uitat în sus spre tavan. Și-a scos vârful limbii printre buzele subțiri.

— Am o idee mai bună, a zis. Sâmbătă am o mică afacere de care trebuie să mă ocup. Dacă una dintre voi mă poate ajuta, și eu aș putea uita de plată. Ba chiar sunt dispus să pun în joc și câteva mii de coroane.

David mi-a zâmbit sfidător. Acum era rândul lui să mă umilească, asta părea că spune rânjetul lui. Voia să mă vadă lucrând pentru el. Am încercat să găsesc o altă soluție, dar mintea mea era complet goală.

— O fac eu.

Vocea Anitei era fermă de data asta. Arătase deja că se putea descurca de una singură, iar acum părea dornică s-o demonstreze din nou.

— Anita… am început eu.

— O s-o fac, m-a întrerupt ea. Nu încerca să mă faci să mă răzgândesc.

Aurora a început să scâncească din nou. Țipătul ei puternic a umplut camera.

David a râs scurt, ascuțit.

— Deja îmi place de tine, Anita!

Ronja

Kristiansund
Marți, 22 august 2017

În urechi am dopuri de spumă care blochează bâzâitul aparatului. Îmi aud doar bătăile inimii, simt vibrațiile benzii de alergat și stropii de transpirație care mi se preling pe față, picurând de pe bărbie. Trebuie să alerg fără să mă opresc, să dau tot ce e mai bun din mine. Mușchii mei pot s-o facă, mușchii mei pot s-o facă.

Vreau să mă concentrez pe alergare. Refuz să-mi las mintea să zboare la muncă în clipa asta. Vreau să alung imaginea scafandrilor care se cufundă mult prea lent în apă, care ar trebui să sară în mijlocul vâltorii și să se ducă până la fund. Elicopterele care se deplasează mult prea încet – ar trebui să zboare ca într-un film de acțiune. Pământul arde sub picioarele noastre, noi căutăm, dar eu trebuie să și alerg. Dacă nu o fac, o să înnebunesc. Trebuie să alerg ca să-i las creierului posibilitatea de a se odihni, ca să fie gata să facă ce poate.

Așa e ancheta – o bandă care rulează fără să ajungă într-un punct fix. Nu contează cât de repede ne mișcăm, tot în același punct rămânem. Și probabil că n-o vom găsi niciodată în viață pe fetița cu părul auriu care râdea împreună cu mama ei în fotografia din ziar, două fete purtând pulovere asortate. Dacă e încă în viață, probabil că e sechestrată undeva, legată, cu un căluș în gură, moartă de foame. Nu trebuie să mă gândesc la

asta. Trebuie să-mi îndrept atenția spre bătăile propriei inimi, la vâjâitul benzii de alergat, la mirosul înțepător al transpirației și la menținerea ritmului.

Cu coada ochiului urmăresc ecranul pe care sunt afișați kilometrii parcurși, gradul de înclinare și viteza. Aparatul îmi înregistrează și pulsul, astfel încât îmi pot da seama cât efort suportă corpul meu și așa îmi pot depăși limitele. Frânturi de amintiri mi se derulează prin fața ochilor: orele în șir petrecute în mașină cu Birte, mergând de colo-colo, întâlnind tot felul de oameni, amintiri începătoșate de aburii alcoolului de vinerea trecută, cu mine și cu August cuprinși într-o îmbrățișare strânsă pe ringul de dans, cum a trebuit să mă dezmeticesc imediat după aceea pentru că o fetiță dispăruse.

Apuc prosopul și mă șterg pe față fără să mă opresc. Când alerg, îmi scot întotdeauna lentilele de contact ca să nu mai văd pe nimeni. Nu mai suport nici culorile, nici lumina sau zumzetul vocilor din jurul meu. Vreau să-mi ascult doar bătăile inimii. De obicei alergatul mă ajută să-mi limpezesc gândurile, dar astăzi nici măcar asta nu mai funcționează. În capul meu apare încontinuu imaginea unei fetițe bătute, cu vânătăi pe tot corpul, abandonată pe o podea de piatră, plângând pentru că nu am reușit să o găsim încă.

Mâine vom face și mai multe investigații, iar eu, începătoarea, voi conduce interogatoriile. Ce se întâmplă dacă stric întreaga anchetă? Numai din cauză că am nevoie de mai multă practică, eu, cea care nu am putut lua parte la anchetă vineri, pentru că eram beată și flirtam cu colegul meu.

Apăs butonul ca să opresc banda și îmi șterg fața din nou. N-are niciun rost. Nici măcar alergatul nu are efect azi. Trebuie să fac ceva, orice.

Mariam

Ålesund
Marți, 22 august 2017

— Mariam Lind, zic eu. Mi s-a spus să sun din nou. E vorba despre deținutul Egil Brynseth, pe care trebuie să-l văd cât mai curând posibil.

— Spune că vă cunoaște, răspunde agentul. Sunteți prieteni vechi?

Îmi dreg glasul.

— Așa este. Ne știm din copilărie.

— Cazierul dumneavoastră e curat, remarcă el. De obicei durează mai mult până se acordă permisiunea de a vedea un deținut. Dar, pentru că sunteți în Ålesund doar săptămâna asta, vom face o excepție. Puteți veni joi, la 10:30.

— Nu s-ar putea puțin mai repede? Sau să vorbesc cu el la telefon?

— E oferta finală, spune el.

•

Când intru în living, Ingvar își înalță ochii spre mine. Stă pe canapea, cu chitara electrică în poală și cu o pană în gură. Era pasionat de muzică cu mult înainte să-l cunosc eu. Nu în felul ăla ambițios, nu pentru că-și dorea să devină un star rock. Pentru el, muzica e o necesitate, pe aceeași treaptă cu somnul și mâncarea, ceva vital. N-am avut niciodată o astfel de pasiune. Într-adevăr, am construit o companie de la zero și am investit mult timp în ea. A fost ceva ce am vrut să fac, și chiar am făcut, dar fără pic de pasiune. Aș fi putut s-o abandonez și să nu-mi pară rău. Nici nu m-am sinchisit să verific dacă asistentul meu reușește să țină frâiele noului proiect – pur și simplu am închis subiectul în mintea mea atunci când a dispărut Iben. Oare câte subiecte mai pot închide?

— Nu-l pot vizita pe Egil până joi, spun și mă prăbușesc pe canapea lângă el.

— E chiar rapid, spune. Pe mine nu m-au lăsat să-l văd. Le-a intrat în cap că am prieteni „interlopi”.

Își îndoaie degetele în aer, mimând ghilimelele.

— Păi și nu ai?

— Sunt ani întregi de când n-am mai luat legătura cu vreunul dintre ei.

Dau din cap.

— Deci, când nu ești la muncă și nu stai pe aici, ce faci? Cu cine îți petreci timpul?

Ingvar îmi face semn spre punga cu tutun.

— Stau destul de mult pe la Smutten. Am câțiva prieteni care o ard pe-acolo.

— Niciunul dintre cei cu care obișnuiai să ieși?

Clatină din cap în semn că nu și scoate o foiță nouă ca să-și ruleze altă

țigară.

— Sau, mă rog… Da… Poate.

Oftez.

— Și acum ce ai de gând să faci? mă întreabă și își aprinde țigara, îndepărtând cu mâna niște jar care îi cade pe blugi.

— Așa cum am spus, există două persoane care mi-ar fi putut lua cheia, Egil și Patrick. Nu pot aștepta cu mâinile în sân până vorbesc cu Egil, așa că o să-mi încerc norocul cu Patrick. Dacă e el…

Mă opresc.

— Nu cred, răspunde Ingvar. Pur și simplu nu mi-l pot închipui făcând asta.

Mă uit în jos, în ecranul telefonului. Mâinile îmi tremură doar la gândul că deschid un site web, că încep să caut. Ceva mă oprește. Îi dau telefonul lui Ingvar.

— Ai numărul lui? Sau îl ai pe vreo rețea de socializare? Mă poți ajuta să dau de el?

— Dar ți-am spus deja că nu…

— Poți să-l găsești?

Tastează pe ecran. Rămâne pe loc, în timp ce eu îl privesc. E mai în vârstă, ridurile îi brăzdează fruntea, iar pe unele porțiuni de pe chip are adâncituri noi, ca un fel de goluri. Întotdeauna a avut un aer apatic, care cu trecerea timpului pare să fi devenit tot mai pronunțat. Apoi scoate un sunet. Un fel de scâncet când expiră. Pare un gest inconștient.

— Ce este? îl întreb, iar el se îndreaptă de spate.

— Nimic. E pe câteva site-uri de muzică pe care le frecventez. O să-i las un mesaj acolo.

— Dar un număr de telefon?

— N-am găsit niciunul. Probabil e trecut la privat.

Dau din cap.

— Lasă-i un mesaj pe toate profilurile pe care le găsești și spune-i că trebuie să vorbești cu el. Nu-i zice despre ce e vorba, doar că e important.

Dacă într-adevăr i-a făcut ceva lui Iben, Patrick va ști că mesajele vin de la mine. Poate că asta și vrea – să mă întorc. Altfel de ce mi-ar trimite un mesaj plasat strategic printre lucrurile lui Iben? Ceva ce numai eu să pot înțelege.

Scot cheia și o las să se balanseze la capătul lanțului, în fața mea. O

urmăresc cum se rotește întruna în jurul propriei axe. Îmi desfac degetele în interiorul colierului și-l fac să se deschidă în formă de inimă. Prima dată când a dispărut această cheie, am dispărut și eu din acest apartament. Nu mă mai simțeam în siguranță aici. Acum m-am întors și mă învârt în cerc ca un șarpe care își mușcă propria coadă. Trebuie să rememorez fiecare clipă pe care mi-o petrecusem fugind.

— Dacă nu răspunde, mâine va trebui să-i fac ei o vizită.

Pentru o clipă se gândește despre cine vorbesc, dar apoi își dă seama. Nu-i spun niciodată „mamă”.

Ronja

Kristiansund
Marți, 22 august 2017

August mă privește surprins în timp ce merg pe culoarul secției.

— Ești ocupată acum?

Clatin din cap în semn că nu.

— Nu chiar. Trebuie să mă ocup de ceva în birou.

August dă din cap. Se uită împrejur pe coridorul de altfel pustiu și mă urmează pe distanța scurtă care mi-a mai rămas până la birou. Intru, iar el se oprește în prag. Mă așez pe scaunul din spatele mesei și mă uit la el, sperând că nu are chef să inițieze o discuție chiar acum. Zâmbește și dă din cap spre puzzle-ul enorm amplasat pe peretele din spatele biroului meu, care ilustrează podul Rakotzbrucke din Germania.

— Sunt multe piese, remarcă el.

Eu și mama am petrecut un total de șase luni ca să finalizăm puzzle-ul. Îl împachetam de fiecare dată într-o față de masă ca să putem continua mai târziu de unde rămăseserăm. Devenise proiectul nostru comun. Când îl văd, ceilalți colegi râd. Li se pare pueril din partea mea să atârn la serviciu un puzzle. Dar nu au cum să înțeleagă cât înseamnă pentru mine.

— Este un Teufelsbrucke, îi explic eu. Un pod al diavolului. E construit ca o iluzie optică. Vezi, arată ca un cerc de piatră.

Râde.

— Mda, mișto. E intrarea în iad?

— Sau ieșirea, spun eu. Depinde pe ce parte te afli.

— Dublă perspectivă, confirmă August. Interesant.

Face semn cu capul spre puzzle.

— Îmi amintește de Podul Infinit din Aarhus. Cu toate că ăla nu e o iluzie, ci un cerc adevărat – te poți învârti în el la nesfârșit.

Râde.

— Tot un fel de iad, până la urmă.

— De ce ai plecat din Danemarca? îl întreb.

— Pentru că mă învârteam în cerc, râde el. Nu aveam nicio posibilitate să mă dezvolt, nici la muncă, nici în relația pe care o aveam. Am vrut s-o iau de la capăt. Plus că am și familia aici.

Se foiește de pe un picior pe altul.

— Ascultă… spune el, mărul lui Adam tresărindu-i pe gâtul subțire, prost bărbierit.

Scutur din cap.

— Nu e nevoie să spui nimic. Doar las-o așa.

Își afundă mâinile în buzunare, întrebându-se dacă ar trebui să continue, dar nu o face. Când își ține așa capul, zici că e un puștan chipeș de liceu. Totul ține de perspectivă – la fel cum e și cu puzzle-ul.

După ce pleacă, pornesc calculatorul și deschid programul în care sunt stocate toate cazurile penale. Îl caut pe cel care mă interesează și găsesc primele interogatorii. Dau click pe interogatoriul lui Roe Olsvik cu Mariam Lind, înregistrat la doar câteva ore după ce Iben dispăruse. Fișierul audio începe să ruleze și pot auzi cum cineva își drege glasul și niște hârtii foșnesc.

„— Să începem”, spune Roe, apoi o scurtă pauză. „Am primit un rezumat al declarației pe care ai dat-o deja, dar am câteva întrebări suplimentare”.

Liv

Ålesund

Sâmbătă, 16 aprilie 2005

Anita trăsese pe ea o pereche de blugi negri, un tricou negru și un

hanorac portocaliu și albastru, cu imprimeu de fotbal și fermoar. Și-a prins părul într-un coc la ceafa și și-a tras gluga, iar în jurul gâtului și-a înfășurat o eșarfă asortată.

— Cum arăt?

Am râs.

— Ca un suporter.

S-a privit în oglinda din hol.

— M-aș putea da cu puțin ruj, a zis ea. Poate să-mi pun și niște cercei…

— Numai dacă vrei să atragi atenția asupra ta.

Și-a scos cercelul din nas și l-a pus pe blatul de bucătărie.

— N-o să lipsesc mult, a zis Anita. Sticlele cu lapte sunt în frigider. Încălzește-le la temperatura camerei în cuptorul cu microunde. Scutecele și șervețelele umede sunt în geanta pentru schimbat. Dacă din cine știe ce motiv ai nevoie să mergi undeva, poți să iei mașina mea.

— Nu merg nicăieri.

— Știi tu… pentru orice eventualitate.

Abia cu o noapte în urmă îi trecuse prin minte că ar putea fi prinsă – zăcuse plângând în întuneric timp de câteva ore. Am încercat s-o conving să renunțe, dar nu a avut niciun rost. Începuse să-și imagineze tot felul de lucruri îngrozitoare care i s-ar putea întâmpla dacă s-ar fi retras acum.

Soneria a țârâit, iar pe fereastră am văzut că Egil aștepta jos – își flutura fularul deasupra capului. În cealaltă mână avea o plasă pentru cumpărături. Anita s-a încălțat. A șovăit o clipă, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva, apoi doar a clătinat din cap.

— Pe curând, mi-a spus.

Apoi a plecat.

Aurora stătea întinsă pe podea, nemișcată, cufundată în somn. Cu puțin noroc, avea să doarmă până când se întorcea Anita. Nu mai avusesem niciodată grijă de bebeluși. Habar n-aveam dacă aș fi reușit s-o șterg în cazul în care și-ar fi murdărit scutecul sau dacă eram în stare să-i pun unul curat. Mi-am aruncat privirea spre micuța făptură de pe podea. Sforăia încetișor, asemenea unei pisicuțe care torcea. Nasul îi era mic, iar buzele i se țuguiau în somn. Era leită mama ei. O copie absurdă în miniatură, aproape înspăimântătoare, însă nu doar atât. Parcă ar fi semănat și cu mine. La fel de bine putea fi copilul meu. Nu-mi închipuisem așa ceva niciodată până acum – nu mă gândisem la asta. Totuși, chiar atunci, m-am gândit că

într-o bună zi aș putea deveni mama cuiva. De ce nu?

Afară am auzit un grup de bărbați intonând în cor imnul unei echipe de fotbal, probabil în drum de la cârciumă spre meci. Gândul că Anita își risca libertatea și poate chiar viața m-a amețit. Speram doar ca totul să meargă așa cum plănuise Egil.

Chiar atunci am auzit un urlet ascuțit. Aurora țipa, având fața roșie ca sângele. Am luat-o în brațe, ținând-o strâns la pieptul meu, așa cum o văzusem pe Anita făcând în nenumărate rânduri. Am încercat să-i domolesc țipetele și s-o adorm la loc. Era fierbinte și grea în brațele mele, urlând sfâșietor, de dor, după mama ei. Am legănat-o cum m-am priceput mai bine, mișcându-mă prin cameră, atentă să nu scap ceea ce-mi încredințase Anita.

Am deschis frigiderul și am luat una dintre sticlele pline cu lapte de sân de la Anita. L-am pus în cuptorul cu microunde, încercând să liniștesc bebelușul – parcă avea cei mai puternici plămâni din lume. Am luat sticluța din cuptor, dar era mult prea fierbinte. Mi-a fript degetele și am scăpat-o în chiuvetă. Trebuia să încerc cu altă sticlă.

De data asta a mers mult mai bine. Am săltat-o pe Aurora pe șold și mi-am picurat câțiva stropi de lapte pe încheietură, așa cum văzusem că face Anita. M-am așezat pe pat și am încercat să vâr tetina în gura copilei. Aurora a urlat și s-a zvârcolit. A început să plângă tot mai tare.

— Ce ai, micuțo? am întrebat legănând-o.

Probabil că îi lipsea parfumul Anitei sau poate că tetina de cauciuc nu putea înlocui sfârcurile calde ale Anitei. Am încercat din nou, dar Aurora s-a încordat, împotrivindu-se din toate puterile. Urletul ei mi-a explodat în timpane, puternic și dureros. Am încercat să-i bag biberonul în gură, s-o liniștesc, dar nimic nu a avut efect. Am rămas acolo, legănând fără tragere de inimă mica ființă, străduindu-mă să o fac să tacă. Apoi a sunat telefonul.

Pe ecran era afișat numărul lui Ingvar. Inițial am vrut să las telefonul să sune până renunța, dar apoi m-am răzgândit. Strigătele Aurorei mă umpluseră de o agresivitate pe care voiam să mi-o descarc pe cineva, pe oricine. M-am aruncat spre telefon, gata să mă războiesc.

— Ce vrei? m-am răstit, acoperind plânsul bebelușului.

La celălalt fir se auzea muzică de pe albumul *Dopethrone,* preferatul lui Ingvar.

— Alo? am zis. Ești acolo?

Aurora și-a continuat urletele îndurerate. Muzica încă se auzea, dar Ingvar era tăcut.

Ronja

Kristiansund
Marți, 22 august 2017

— August! August!

Stau pe coridor, strigând în direcția biroului său. N-am auzit dacă a plecat sau nu, am fost mult prea ocupată să urmăresc interogatoriile. Acum sângele îmi clocotește în vene, iar dacă August a plecat, nu știu ce mă fac.

— August!

Tocmai încep să străbat culoarul cu pași lungi, când el își face apariția în prag. Zâmbește surprins și își pune o mână în șold.

— Ce s-a întâmplat?

Flirtează, și e numai vina mea. Dacă aș putea să-mi retrag sărutul, să șterg totul cu buretele…

— Pot să-ți arăt ceva?

Mă însoțește în birou. Își trage un scaun și se așază lângă mine, în fața ecranului computerului. S-a dat cu un aftershave bun, același de vineri. Astea sunt genul de lucruri care mă ispitesc. Parfumuri cum ar folosi oricine.

— Birte m-a sfătuit să urmăresc și să ascult câteva dintre interogatoriile mai vechi ale lui Roe ca să prind câteva ponturi. Întrebările potrivite, limbajul corpului, tonul vocii, chestii de genul ăsta. Așa că am urmărit câteva din cazuri diferite.

Dau click pe o înregistrare în care Roe îl interoghează pe un bărbat arestat în legătură cu o serie de violuri.

— Cazul ăsta a fost îngrozitor. Ți-l mai amintești? Patru fete cu vârste cuprinse între doisprezece și paisprezece ani. Am fost atât de furioasă când l-am adus aici, încât n-am mai știut nici cum mă cheamă. Uite-te la postura lui Roe. Stă aplecat în față, cu antebrațele sprijinite pe marginea mesei, iar vocea și atitudinea lui sunt calme, nu-i așa?

August se apleacă în față. Își pune căștile și ascultă câteva minute înregistrarea. Apoi se lasă pe spate și le scoate.

— Ce vrei să spui?

Derulez rapid până aproape de finalul interogatoriului.

— Aici e punctul culminant, unde Roe – după ce l-a lăsat pe suspect să vorbească liber multă vreme și a pus întrebări bune, deschise – începe să prezinte contraargumente. Procedează ca la carte. Ascultă partea asta. Ți se pare că Roe îl presează pe suspect sau că adoptă o atitudine neutră, lăsându-l să mărturisească singur?

August își pune din nou căștile și se concentrează pe înregistrare, înainte să și le dea iar jos.

— Ultima variantă. A făcut o treabă bună.

Închid fișierul și caut în sistem următorul interogatoriu pe care vreau să i-l arăt lui August.

— Ăsta e interogatoriul pe care i l-a luat Roe lui Mariam Lind, vineri. E doar sonor. Ai putea să-l asculți?

— L-am ascultat deja. A fost groaznic. El a devenit agitat, ea a adoptat o poziție defensivă.

Încuviințez.

— Poți să-l mai asculți o dată, acum?

August face ce-i cer. Ascultă răbdător, în timp ce eu aproape îmi iau zborul din scaunul de lângă el. Îmi blestem în tăcere corpul plin de emoții contradictorii. E drăguț, dar nu e chiar bărbatul visurilor mele. Totuși, corpul îmi tremură. Dacă ar face brusc vreo mișcare, nu știu dacă aș avea tăria să-l resping. E așa complicat!

August își scoate căștile. Mă privește în așteptare, nedorind să vorbească până ce nu-i explic de ce l-am rugat să asculte înregistrarea. Așa acționează un adevărat anchetator – cineva care așteaptă și evaluează, care ascultă întotdeauna și ia notițe înainte să înceapă să tragă concluzii. Rețeta pentru a evita să cazi în capcana confirmării părtinitoare. Trag aer în piept.

— În toate înregistrările cu el pe care le-am urmărit, Roe procedează strict ca la carte. Îi lasă pe cei interogați să vorbească liber, pune doar câteva întrebări deschise și uneori le cere să se gândească bine și să ofere o descriere amănunțită a incidentului. Folosește aceleași cuvinte ca persoanele interogate, zice „tocmai ai spus” și altele în sensul ăsta, folosește tehnici de stimulare a memoriei și pune întrebări legate de simțuri

și emoții, ascultă cu mare atenție și așteaptă până ce interogatul termină expunerea faptelor din perspectiva lui, apoi intervine cu informațiile care să-l contrazică. Toate astea fac parte din procedura corectă. Însă la interogatoriul cu Mariam Lind e complet diferit. Pune prea multe întrebări deodată, așa că ea nu poate să explice. O întrerupe și o presează. Nu ți se pare ciudat că a întrebat-o direct dacă Iben nu se afla în portbagajul mașinii? Sau că din doar câteva cuvinte o prezintă ca pe o mamă oribilă?

August își lasă bărbia în piept și aprobă aproape imperceptibil.

— Crezi că înseamnă ceva mai mult decât că a devenit agitat pentru că e un caz atât de grav?

Aprob.

— A mai fost implicat în cazuri grave, a vorbit cu cei mai înrăiți infractori, toate astea fără să ridice tonul sau să acționeze neprofesionist.

August își pune din nou căștile și pornește înregistrarea de la început. În timp ce ascultă glasul de pe înregistrare, pe chip îi apar riduri de la cât se concentrează. După ce termină, își pune o mână pe genunchi, de parcă ar vrea să se sprijine.

— Chiar dacă ar fi crezut că primul interogatoriu a acoperit detaliile cele mai importante, ăsta nu e un motiv să facă o treabă de mântuială.

— Are impresia că Mariam i-a făcut ceva lui Iben, spun eu. Ăsta trebuie să fie motivul. E convins că ea e vinovată și de asta nu poate fi neutru. Dar tot e ciudat, pentru cineva cu atâția ani de experiență, care s-a implicat în atâtea cazuri teribile, în atâta suferință. Nu poate fi prima dată când e convins că poartă cineva vina pentru o faptă îngrozitoare. Doar știe că, indiferent de ce bănuim noi că a făcut cineva, persoana respectivă are dreptul să fie ascultată până la capăt.

August clatină din cap.

— Nu înțeleg nici de ce ar fi așa convins. Deocamdată nu există dovezi concludente care s-o incrimineze pe Mariam Lind.

Mă uit la ecranul computerului, încercând să-mi amintesc atitudinea prietenoasă a lui Roe din primul interogatoriu, cel cu violatorul în serie. Încerc să stabilesc o legătură cu comportamentul lui din înregistrarea cu mama lui Iben Lind, în care glasul lui pare indignat și furios.

— Și mai e ceva, spun, apucându-mi telefonul. Vineri, la bar, i-am scris lui Roe un mesaj pe mobilul ăsta, apoi i l-am dat să-l citească. Încă mai am salvat răspunsul lui.

Îi arăt lui August mesajul.

Întotdeauna e în regulă să fii furios. Nu pe băieții răi, nu în timpul arestărilor, nici la interogatorii, dar în rest, întotdeauna.

— Cum a putut să scrie asta și apoi să plece și să conducă un interogatoriu așa furios, în aceeași seară?

August se încruntă.

— Ai dreptate.

— E straniu, spun. Cazul ăsta parcă îl afectează cumva personal.

Roe

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

— Roe, ai un minut?

Sverre și-a ițit fața nebărbierită de după tocul ușii biroului meu. Evident, nu era o zi în care locuitorii din Ålesund s-o lase mai moale. După câteva ture de chestionări în urma unei spargeri la Kipervika, crezusem că o să mă pot ocupa în liniște de niște hârțoage, cu o cană de cafea și meciul de fotbal în fundal. Primul meci care se juca pe noul stadion Color Line. Dar, după expresia de pe chipul lui Sverre, îmi dau seama că-mi pot lua adio de la asta. Se mai întâmplase ceva.

— Nu vezi că mă bucur de priveliște? am spus, gesticulând spre blocul gri de ciment de vizavi, care găzduia supermarketul Rema 1000.

Dacă te sinchiseai să-ți înalți privirea și să ignori tot asfaltul, ai fi descoperit o priveliște chiar frumoasă – măcar erau niște munți în depărtare dar comentariul meu era menit să fie, fără îndoială, sarcastic.

— A avut loc un atac, a zis Sverre. Avem nevoie de tine.

Am sărit de pe scaun și m-am grăbit după el pe coridoare. Sverre și-a fluturat cardul de acces în fața panoului ușii și m-a condus prin pasajul de legătură, închizând ușa în spatele nostru în timp ce eu am ridicat cardul de acces în dreptul următoarei uși.

— Un bărbat a fost găsit în zona pietonală, cu răni grave la cap. S-a ridicat când s-a apropiat un trecător de el, însă era dezorientat și nu-și mai

amintea ce se întâmplase. Acum e transportat cu ambulanța la spital. Încă nu a fost identificat, i-a fost furat portofelul. Martorii oculari susțin că au văzut fugind de la fața locului doi indivizi care purtau tricouri cu sigla echipei FC Ålesund, hanorace albastre, eșarfe portocalii și blugi.

Am urcat în lift.

— În cazul ăsta, jumătate din oraș poate fi suspectă, am spus apăsând pe buton. Sper doar să nu se fi dus pe bune la meci.

Sverre a dat din cap.

— Unul dintre ei avea în mână o pungă de la Rema 1000. Să sperăm că n-a lăsat-o pe undeva.

Am ieșit în parcarea subterană. Am ocolit mașina până pe partea șoferului. Stația radio a păcănit în timp ce porneam motorul. Cineva și-a dres glasul.

— Parkgata. Am reținut un suspect. Am confiscat o armă și alte obiecte într-o plasă de la Rema 1000. Nu știm unde e celălalt suspect. Potrivit martorilor, ar putea fi vorba despre o femeie.

Am apucat stația.

— Așteptați-mă! Vreau să vorbesc cu el înainte să-l aduceți la secție.

Stația a pârâit.

— Mult noroc!

Am pornit girofarurile imediat ce ne-am încadrat în coloana de autovehicule care se îndreptau spre stadion. Mașinile se retrăgeau pe borduri sau pe străzi laterale ca să ne lase cale liberă. Majoritatea pietonilor purtau hanorace și jachete cu sigla echipei FC Ålesund, și mulți aveau eșarfe pentru meci. Să încerci să pui mâna pe persoana potrivită era ca și cum ai fi căutat acul în carul cu fân.

În sus pe Løvenvoldgata am stins luminile de avertizare, cu toate că nu avea niciun rost s-o fac. Cealaltă mașină de poliție încă le avea aprinse deși stătea pe loc, aruncând pâlpâiri albastre de parcă ar fi fost vorba despre un accident grav, nu de un incident în care doi tineri bătuseră un individ. Un mic grup de gură-cască privea de pe celălalt trotuar. N-am putut vedea la ce se uitau până nu m-am apropiat – un agent reținuse un tânăr și se certa cu el. Tânărul părea tulburat, striga și înjura și încerca să scape – a căzut și a fost mai degrabă săltat cu forța decât ajutat să se ridice la loc. Trebuie că episodul se desfășura de mai mult timp. Am inspirat adânc și am coborât din mașină.

— Salut, am spus pe tonul cel mai prietenos de care eram în stare.

Agentul s-a întors spre mine, dar eu nu mă uitam la el. Privirea îmi era îndreptată spre băiat. I-am întâlnit ochii și i-am oferit un zâmbet încurajator.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum.

Am întins mâna prin spatele lui și l-am apucat de una dintre mâinile imobilizate. I-am strâns-o viguros.

— Aș vrea să stăm de vorbă în mașină.

— Du-te dracului! a scuipat băiatul printre dinți.

Polițistul l-a strâns și mai tare, dar i-am făcut semn că nu era nevoie.

— E foarte posibil să mă duc dracului, dar cred că mai am câțiva ani până atunci. Dar tu?

Băiatul și-a plecat fruntea, lovind copilărește în pământ cu adidașii albi. Arătau ca și cum ar fi fost la modă, dar eu încetasem de mult timp să mai știu ce era la modă și ce nu.

— Mai am de făcut ceva înainte să mergem la mașină, am spus. Trebuie să-ți verific buzunarele și să te percheziționez ca să fiu sigur că nu mai ai nicio armă asupra ta. Nu vrem ca șoferul nostru să se trezească cu un glonț în ceafă.

Tânărul a clătinat din cap.

— Nu mai am nimic asupra mea.

Mi-am ridicat mâinile în față, împăciuitor.

— Și te cred pe cuvânt, dar trebuie s-o fac oricum. Pentru că dacă se dovedește că m-am înșelat și de fapt ai o armă, nu va ajuta la nimic că am avut încredere în tine. Așa că… O să fie gata cât ai clipi.

I-am palpat cu mâinile pieptul și abdomenul prin hanoracul de fotbal pe care îl purta, apoi buzunarele pantalonilor și picioarele. M-am dus lângă el și l-am luat gingaș de braț, ca și cum am fi fost un cuplu de bătrânei. El s-a răsucit și s-a zbătut.

— Știu, știu. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva: dacă ești cooperant o să ajungi în aceeași situație ca atunci când ai face scandal. Singura diferență e că dacă ești cooperant va fi mult mai ușor pentru toată lumea.

Agentul novice l-a prins pe băiat de celălalt braț și l-am escortat la mașină. L-am rugat să aibă grijă la cap când a intrat. S-a lăsat liniștit pe banchetă în timp ce i-am pus cătușele cu mâinile în față și i-am cuplat centura. Apoi am ocolit mașina și am urcat lângă el pe cealaltă parte.

— Bravo, am spus. Acum o să te ducem la secție, unde o să te evalueze

și o să-ți pună câteva întrebări. Îți sugerez să cooperezi. S-ar putea să descoperi că să fii arestat azi e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat. Eu așa sper.

Băiatul privea drept înainte prin parbriz.

— O să-i las pe colegii mei să te chestioneze cu privire la amănunte. Am nevoie să mă ajuți cu un singur lucru: să-l găsesc pe complicele tău. Mă poți ajuta cu asta?

Părea să cântărească situația, argumentele pro și contra. Habar n-avea că avea dreptul să nu spună nimic. Nu-mi rămânea decât să nădăjduiesc că o parte dintre cuvintele mele o să-l atingă, iar el o să vrea să-și schimbe viața – să facă ceva corect. A tras aer adânc în piept, expirând apoi încet.

— Nu o cunosc, a zis. Abia azi am cunoscut-o. Nu a vrut să-mi spună cum o cheamă.

Am încuviințat dând din cap.

— E în regulă. Informațiile astea aș vrea să le dai colegilor mei. Ce trebuie să aflu acum e dacă știi unde s-ar fi putut duce. Îmi poți spune asta?

Nu putea avea mai mult de douăzeci și doi de ani. Mă întrebam unde îi erau părinții și dacă știau cu ce se ocupa. Unii părinți își lasă copiii mult prea liberi. Nu că eram în măsură să-i critic – nici eu nu fusesem mai grozav. Mă bucuram doar că fiica mea nu ajunsese în cercurile prin care se învârtea tânărul de lângă mine.

— Cheile sunt la ea.

Cuvintele i-au alunecat pur și simplu de pe buze.

— Care chei?

Și-a strâns pumnii.

— Planul era ca eu să fiu țapul ispășitor dacă lucrurile mergeau prost. Trebuia să-i fur portofelul și telefonul, iar ea să-i ia cheile care urmau să o ducă la o mașină. Trebuia să conducă până la casa lui și să golească seiful.

L-am apucat de mână în timp ce vorbea. I-am strâns-o din nou cu putere.

— Ai adresa?

A dat din cap; a scris-o pe blocnotesul pe care i-l întinsesem.

— Ai făcut ce e corect, am spus. Mulțumesc pentru discuția agreabilă.

Ochii lui au fost deodată cuprinși de neliniște.

— Nu te teme, am spus. Nu e așa înfricoșător precum pare.

— Sunt un idiot, a spus el. Am crezut că sunt o cu totul altă persoană, că pot să fiu gangster sau așa ceva. El cum se simte?

— E la spital.

M-am întors să plec, dar băiatul și-a dres glasul.

— Mulțumesc, a îngăimat el.

M-am răsucit și i-am aruncat peste umăr un zâmbet firav.

De-ndată ce am trântit portiera în spatele meu, m-am îndreptat spre cel mai apropiat agent.

— A fost o diversiune pentru o spargere. Trebuie să mergem imediat la reședința tipului.

Agentul a strigat către toți ceilalți și s-a grăbit spre o mașină. Sverre era gata și aștepta în a noastră.

— Bărbatul de la spital e Halvor Brynseth, acționarul majoritar de la Brynseth Shipping, m-a pus el la curent.

— Știu. Trebuie să ne mișcăm.

I-am dat lui Sverre adresa, iar el a introdus-o în GPS.

— Klokkersundet, a spus și mi-a arătat fotografia prin satelit a unei vile cât trei locuințe obișnuite.

Am înșfăcat stația radio.

— Mașina 2, după mine. Mașina 3, du-l pe acuzat la secție și apoi vino și tu.

Cele două vehicule și-au confirmat pozițiile. L-am rugat pe Sverre să le citească adresa prin stație și am călcat accelerația în timp ce coboram pe Rådstugata spre autostradă. Din nou am fost nevoiți să ne strecurăm printre suporterii înfierbântați care se îndreptau spre stadionul Color Line. Toate biletele fuseseră vândute, iar soarele își împrăștia razele prin stratul de nori. I-am transmis echipei câteva cuvinte de încurajare în gând înainte să îmi alung iarăși meciul din minte și am trecut în viteză pe lângă mașinile care se trăseseră din calea noastră pe marginea drumului. Cu puțin noroc, nu aveau un avans așa mare – însă nu puteam ști cu certitudine.

Drumul nu a fost lung. În curând am ieșit pe Borgund, trecând pe lângă strada care ducea spre Muzeul Sunnmøre, apoi am continuat spre Klokkersundet. Am oprit sirenele când am început să ne apropiem. Într-un final, am intrat pe o alee uriașă, goală, înconjurată de un teren vast. Ferestrele erau întunecate. Sverre a ieșit din mașină înainte să apuc să scot cheia din contact și înainte ca cea de-a doua mașină să parcheze lângă a noastră. Am urcat în fugă treptele de la intrare în timp ce Sverre își înfipsese deja degetul în butonul soneriei.

— Intrăm, am zis. Haide.

Sverre și-a pus o pereche de mănuși și a apăsat pe clanță. Ușa s-a deschis imediat. Am intrat și ne-am despărțit ca să cercetăm o suprafață cât mai mare. Eu am mers cu Sverre în dreapta, unde am găsit o bucătărie de mărimea unui apartament mai mic, un living, două băi și patru dormitoare. În timp ce verificam primul etaj, stația a pârâit și am fost anunțați că a treia mașină se îndrepta spre noi. Asta era bine – casa era mult prea mare ca să o putem acoperi de unii singuri. În timp ce coboram scările, stația a pârâit din nou.

— În biroul de la parter, aripa de vest, ne-a indicat un agent. Avem un seif deschis. E gol.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

O îmbrăcasem pe Aurora în mult prea multe haine și poate îi era cald sau foame, sau pur și simplu era supărată că o legasem în scaunul pentru mașină. Bocetele ei îmi sfredeleau creierul, puternice și epuizante. N-am dat prioritate la sensul giratoriu și am luat virajele brusc, gata-gata să calc un suporter beat care trecea mult prea încet pe zebră. Aurora a urlat – parcă nu se oprea nici măcar ca să respire. Cum naiba putea să zbiere în halul ăsta fără să aibă nevoie de aer?

— Taci! am strigat. Taci odată, încerc să gândesc!

Însă țipetele Aurorei creșteau în intensitate în timp ce înaintam pe Skarbovika, unde traficul era redus și puteam accelera în voie, simțind rezistența mașinii în volan la fiecare viraj. Am trecut pe lângă șirurile de case, tot înainte, tot înainte. Ce se afla în spatele meu nu exista; la fel, nici ce se afla în față. Nu existau decât strigătele necontenite ale Aurorei, bebelușul de pe banchetă care nici măcar nu respira, și gândul că era posibil ca Ingvar să fi avut o criză de epilepsie în timp ce era singur acasă.

Am oprit în parcarea din fața imobilului. Aurora era legată cu tot felul de curele și noduri care au fost la fel de greu de desfăcut pe cât au fost de

prins. Am aruncat pe umăr copilul care plângea și am fugit cât de repede am putut. M-am grăbit în jos pe scările de piatră – trebuia să fie posibil să o liniștesc, dar nu aveam timp, nu acum. Trebuia să aflu ce se întâmpla.

Ușa era deschisă. Înăuntru, aerul era îmbâcsit. Muzica reverbera prin apartament, amestecându-se cu tărăboiul făcut de Aurora. Rula același CD.

— Ingvar? Ingvar?

Muzica era prea tare, la fel ca țipetele fetiței. Nu mă puteam concentra. Am săltat-o pe brațe și am încercat s-o liniștesc. M-am repezit în sufragerie, unde muzica se revărsa din sistemul stereo, și am oprit-o. Aurora a sughițat o clipă, speriată, apoi s-a lansat într-o nouă rundă de plânsete violente. Am lăsat-o pe fotoliu și am dat fuga spre camera lui Ingvar, a cărei ușă era întredeschisă.

Stătea întins pe pat, cu ochii închiși și telefonul în mână. Pe noptieră era un pahar cu un lichid ce semăna izbitor de mult cu whiskyul și o scrumieră cu un joint aprins pe care-l simțeam din prag. Nu-mi dădeam seama dacă mai respira sau nu, doar că era inert, țeapăn ca o scândură. Am alergat pe o parte a patului, l-am apucat de braț și l-am scuturat cu putere, dar nu s-a mișcat – nu până nu m-am apropiat suficient ca să-i pot pune mâna peste nas și gură să văd dacă mai respira. Pleoapele i s-au zbătut, a deschis ochii, iar un zâmbet i-a înflorit pe chipul tras.

— Ce naiba!? am exclamat.

Ingvar s-a ridicat, a râs scurt și a ridicat palmele.

— Ascultă, înainte s-o iei razna de tot…

— Cum adică s-o iau razna de tot?

M-am săltat de pe marginea patului pe care mă așezasem ca o asistentă îngrijorată.

— A fost ideea lui Egil. Te-am sunat de nu știu câte ori, dar nu mi-ai răspuns. Egil s-a gândit că sunt șanse mult mai mari să răspunzi dacă știai că el e ocupat cu jaful. Că ți-ar fi teamă că am avut o criză de epilepsie. Mi-a sugerat să te sun și să nu scot un sunet, ca să vii încoace. Ca să putem sta de vorbă.

— Și asta ar trebui să fie amuzant? am întrebat eu. Faptul că am condus cu viteză maximă pentru că am crezut că mori?

— Îmi pare rău, eu…

— Nu, l-am întrerupt. „Îmi pare rău” nu ține. N-am timp de tâmpeniile astea.

— Eu doar am vrut să…

Am trântit ușa, acoperindu-i cuvintele.

— Da, felicitări! am strigat la el prin ușă. Felicitări că mi-ai arătat că ești un om în care se poate avea încredere.

Am rămas să ascult, cu toate că știam că nu voi primi niciun răspuns. Era mult prea laș pentru asta. Urma să rămână în camera lui până plecam.

Am lovit cu piciorul uscătorul de rufe, care s-a prăbușit pe podea cu un zăngănit puternic. Apoi m-am oprit.

Era mult prea liniște. Îmi puteam auzi gândurile, bătăile inimii. Puteam auzi primii pași șovăitori pe care i-am făcut în direcția camerei de zi. Oare obosise în sfârșit de la atâta plâns? Oare adormise în sfârșit? Un amestec de ușurare și neliniște a pus stăpânire pe mine. Am parcurs încet ultimii pași până la ușă. M-am oprit o clipă înainte să calc pragul. Am înlemnit, încercând să înțeleg ce vedeam.

Memoriile unei reptile

Eram pitit sub piesa lungă de mobilier pe care oamenii aveau obiceiul să se așeze. Am adormit acolo, cu capul sprijinit pe burtă. Eram vlăguit din cauză că nu mai primisem hrană de foarte mult timp. Și ultima mea speranță pierise, puterea de convingere pe care o avusesem asupra femeii calde se evaporase. Nici masculii cu care stăteam nu-mi mai dăduseră nimic. Au vrut să mă mute și să mă mute dintr-o parte în alta, dar nu m-au hrănit. Singurul lucru care mă ajuta era să mă ascund.

Ce m-a trezit nu au fost vibrațiile obișnuite cu care masculilor le plăcea să umple camerele. Într-un fel, mă obișnuisem cu ele – sau eram atât de extenuat încât somnul câștiga de fiecare dată. De data asta am fost deșteptat de un miros. Am gustat aerul din locul în care zăceam, iar organul meu gustativ parcă s-a aprins pe dinăuntru. Un miros dulceag care-mi amintea de cel al femeii calde, dar mai pur, chiar mai rafinat. Un miros care părea să poarte în el toate visurile mele.

M-am târât înainte, lingând aerul, uluit de cât de minunat era acel miros. Provenea din fotoliu. Nu reușeam să văd nimic de jos, de unde mă aflam. A trebuit să mă înfășor și să mă cațăr pe marginea fotoliului pentru a putea vedea ce se afla acolo. Era o persoană măruntă, complet nouă. Nu mai

întâlnisem niciodată o astfel de creatură, atât de lipsită de apărare dar în același timp atât de umană. Radia de căldură. Părea că ceva o deranjează. Din gura minusculă se revărsa o forță cumplită, nevăzută, un sunet care făcea fotoliul să vibreze.

Mi-am simțit colții cum se contractă. Mi-am păstrat controlul pentru o fracțiune de secundă pentru a savura cu adevărat plăcerea pe care mi-o dădea fantastica pradă, apoi am țâșnit înainte. Mi-am înfipt colții în gâtul mărunt și am simțit cum sucurile dulci, însângerate îmi năvălesc în gât.

Ronja

Kristiansund
Miercuri, 23 august 2017

E șase dimineața, iar eu sunt deja la birou. Niciun alt anchetator nu a ajuns încă. Sunt așa de obosită că pic din picioare, dar sunt și hotărâtă. Pe birou, lângă computer, alături de un latte dublu și o pungă cu produse de patiserie cumpărate de la chioșc, se află un carnet cu spirală. Am notat în el cum l-a descris Robert Kirkeby pe bărbatul cu care o văzuse pe Iben discutând vineri, la ieșirea din centrul comercial Storkaia. Un bărbat masiv. Maxilar proeminent, cămașă gri. Nasul ca un cârlig mare, ca al unei vrăjitoare. În mână avea o pungă de la magazinul de îmbrăcăminte Cubus. Ultima însemnare am subliniat-o de mai multe ori.

Nu mă gândisem la asta până acum – abia în această dimineață, când nu puteam dormi tot reflectând la Robert Kirkeby și la ce păcat era că nici măcar nu putea explica ce văzuse într-un mod coerent. Cât de mult mi-aș fi dorit să mai avem un martor pe lângă el, sau măcar alt soi de dovezi. Ceva care să-i întărească mărturia, care să-l înalțe puțin deasupra statutului de om despre care ceilalți vorbeau făcând în același timp semne jignitoare în dreptul capului. Mi-aș fi dorit asta pentru Robert, care probabil nu știuse în toată viața lui cum era să ai o valoare esențială. Să fii important. Atunci mi-am dat seama de ceva ce spusese. Punga de la Cubus. Nu există magazine Cubus în zona în care fusese văzut bărbatul, cu excepția celui din Storkaia.

Roe Olsvik a trecut deja prin înregistrări, dar el s-a concentrat pe

mișcările lui Mariam și Iben. Nu și-a îndreptat atenția spre un bărbat masiv, cu maxilar proeminent, nas coroiat și cămașă gri. Dacă aș urmări toate filmările de pe camerele de supraveghere din afara magazinului Cubus, ar trebui să fie posibil să întocmesc o listă de candidați cărora le-ar corespunde semnalmentele.

Îmi beau cafeaua și mănânc o chiflă, simțind o anumită bucurie la gândul că amestec antrenamentele intense de cinci ori pe săptămână cu mâncarea gustoasă și nesănătoasă de la patiserie. Nu sunt chiar așa „fată bună" cum crede toată lumea.

Înregistrările arată mulți cumpărători care intră și ies din magazin. Nu am depistat nicio persoană care să se potrivească până acum descrierii. Fie sunt prea tineri, fie e vorba de femei, fie poartă pulovere, geci sau cămăși în culoarea greșită sau nu au nicio plasă în mână la ieșirea din magazin.

Simt fiori de oboseală pe spinare. E ceva care te amorțește tot privind fluxul de oameni care se perindă prin fața camerelor de supraveghere. Poate că până la urmă ar fi fost mai bine să mă odihnesc. Încă nu ar trebui să fiu la birou, de fapt – aș putea să mă întind pe canapeaua din camera de operațiuni, cum face Roe când rămâne aici peste noapte. E ceva straniu cu omul ăsta. Întotdeauna e atât de posomorât, iar atunci când vorbești cu el pe chip parcă i se așterne o umbră. Nu cred că era așa când a început să lucreze ca polițist. Probabil e încă afectat de… tragedie. Zvonurile se răspândiseră cu repeziciune, bineînțeles, după ce își luase în primire postul de aici. Aparent a fost bolnav mult timp după nenorocire. Nu e chiar așa ciudat. Oare îți mai revii vreodată complet după o traumă ca asta?

Oboseala mă copleșește și capul începe să-mi cadă în piept. Fluxul de oameni devine un amestec încețoșat de culori. Ar fi bine să închid pentru o clipă ochii, să mă cufund în somn. O visez pe mama care stătea lângă mine, amândouă concentrate pe puzzle-ul uriaș. Ea căuta cu degetele ei fine prin marea de piese din fața noastră. Nu, nu trebuie să dorm acum. Trebuie să fiu atentă. Cum ar fi dacă l-aș rata pe făptaș? Îmi silesc mintea să iasă din toropeala grea. Mă aplec înainte și apăs pe pauză.

Imaginea îngheață, surprinzând un singur bărbat care își croiește drum prin dreptul camerei. E lat în umeri, între două vârste, cu păr grizonant. Are maxilarul lat, nas coroiat și o plasă de la Cubus în mâna dreaptă. Restul de cafea s-a răcit, dar mi-l torn pe gât oricum. Când las cana înapoi pe birou, mâna îmi tremură.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

Stăteam încovoiată în spatele unuia dintre straturile cu trandafiri ale proprietarei, din curtea imobilului, cu o mistrie în mână. Dacă ar fi aruncat o privire pe fereastră chiar în acel moment, speram să creadă că m-am hotărât în cele din urmă să mă apuc de grădinărit. Folosindu-mă de mistrie, am săpat o groapă adâncă. M-am ajutat și de mâini, pământul negricios mi-a pătruns sub unghii, făcându-mi palmele alunecoase și maronii.

Lângă mine, în iarbă, zăcea Aurora, bebelușul cu pielea jilavă și ochii mari, învelită bine în pledul ei roz. Nero fusese extrem de furios când mă apropiasem de el ca s-o smulg din inelele lui strânse. Se năpustise asupra mea și mă mușcase de braț, lăsându-mi o rană adâncă. N-a vrut să-mi dea drumul până nu l-am lovit cu lampa decorativă peste spate.

Am pus mistria deoparte, am vârât mâinile în groapă și am mai scos pământ cu degetele, solul adunându-mi-se adânc sub unghii. Din când în când mă uitam la grămăjoara care stătea lângă mine. Îmi derulam scena prin minte la nesfârșit, cum intrasem în cameră și văzusem că era deja prea târziu, că o sufocase și ucisese pe micuța Aurora și că totul se petrecuse numai din vina mea. Am scos pumni întregi de pământ, ridicând o movilă uriașă, și mi-a trecut prin minte că, la sfârșit, afară avea să rămână mai mult pământ decât înăuntru. Că faptul că îngropam trupușorul nu avea să-l facă să dispară, dar că pământul acela putea fi înlocuit de un trup, că ofeream un corp la schimb pentru pământ. Gândul nu avea niciun sens, dar mi se învolbura în minte, tulburându-mă și îngrozindu-mă. Pentru că pământul nu era un substitut – nu poți să pui pământul în leagăn sau să-l adormi la piept. Solul era rece, marginile mormântului – vizibile. Oare era posibil să vină încoace cu câini pentru cadavre ca s-o găsească? Cadavru – ce cuvânt îngrozitor. Suna rece ca piatra.

Reușisem s-o iau de-acolo înainte ca Ingvar să-și poată da seama ce se întâmplase. Dacă reușeam să-mi ascund urmele – în sol, în iarbă –, nimeni nu ar găsi-o vreodată. Aș scăpa basma curată. Mi-am dus mâna la față. Am încercat să-mi șterg lacrimile cu dosul palmei murdare. Pământul era ostil

și grijuliu în același timp – un prieten disprețuit. Dacă aș putea să mă îngrop și pe mine în această grădină, ca nimeni să nu mă mai găsească vreodată…

Să îngropi trupul unui bebeluș în plină zi… Dar nu aveam de ales. Trebuia să fug de acolo. Trebuia să îngrop trupul, cadavrul, moartea, și apoi să mă fac nevăzută. S-o iau de la capăt. Mai devenisem altcineva o dată – puteam s-o fac din nou. Puteam deveni o persoană complet nouă. Nouă și curată, cineva interesată să facă numai ce era corect. Oare puteam fi așa? Mi-am vârât degetele în marginile gropii, trăgându-le în sus și aducând doi pumni de pământ peste margine. Părea că n-o să mai termin niciodată de săpat. Groapa era încă foarte mică, și de fiecare dată când săpam parcă se scurgea în ea și mai mult pământ. Trebuie că asta îmi era pedeapsa – să sap veșnic. Mai jos, pământul era mai tare și plin de pietre. Am trecut mistria peste pereți ca să disloc pământul bătătorit. Degetele îmi erau reci și umede. Umerii mă dureau, mâinile îmi erau obosite, dar trebuia să continui. Să sap ignorând durerea.

În cele din urmă, mi-am putut strecura tot antebrațul în groapă, murdărindu-mă până la umăr. Acum nu mai aveam de făcut decât să tolerez gândul de a pune un bebeluș în ea. De a-l acoperi, lăsând pământul să-l împresoare, blocând tot ce fusese întors pe dos, având flăcări și gândaci în suflet. Lacrimile mi s-au amestecat cu noroiul. Nu mai rezistam, dar nu aveam de ales. Am luat în brațe grămăjoara roz, acum atât de țeapănă și rece încât nu se mai simțea ca fiind un bebeluș. Pledul roz s-a mânjit repede cu pământul de pe mâinile mele. M-am aplecat în față și am început s-o cobor încet.

— Liv?

Am ridicat privirea. La doi metri stătea o siluetă îmbrăcată într-un hanorac de fotbal portocaliu și albastru. Avea gluga trasă pe cap. S-a uitat la mistrie, la movilițele de pământ, la groapă și apoi la păturica roz, murdară, din mâinile mele.

— Liv…?

Copilul a căzut pe fundul gropii cu un bufnet surd. M-am aruncat înainte, împingând cea mai mare grămadă de pământ cu mâinile și trunchiul, ca s-o acopere.

— Nu! a strigat Anita.

A alergat spre mine. M-a apucat de braț și m-a tras deoparte, începând să

scormonească frenetic țărâna cu degetele.

— N-o face, Anita, am spus. Nu vrei s-o vezi așa.

— Stai departe de mine!

A căpătat brusc o putere pe care nu i-o mai văzusem. M-a împins, iar eu am căzut pe spate. Am rămas fără aer. Lângă mine am auzit-o pe Anita scoțând un vaiet strident, agonizant. A legănat-o pe Aurora în brațe, ca în transă.

— Nu mai poți rămâne aici! i-am strigat. Trebuie să mergi acasă, la tine acasă. Nu ai fost niciodată aici – nu mă cunoști. Trebuie s-o lași pe Aurora aici. Aurora e moartă, trebuie s-o lași aici și trebuie să îngropi hanoracul ăla.

Anita continua să legene copilul. Am venit lângă ea, am încercat s-o ating pe cap, dar nu a schițat nicio reacție. Am încercat să-i desfac brațele, dar păreau lipite de trupul copilei.

— Trebuie să-i dai drumul, Anita.

Anita s-a întors spre mine. Avea chipul schimonosit de furie.

— Stai departe de copilul meu, a șuierat ea.

Apoi s-a ridicat și a plecat, strângând la piept corpul fără viață.

A fost ultima dată când am văzut-o.

Roe

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

Ne-am adunat cu toții în sala de ședințe ca să ne punem la curent cu noile descoperiri din cadrul anchetei. Ar fi trebuit să-mi termin tura de mult, dar cu un caz ca ăsta puteam lucra toată noaptea, la nevoie. În scurtă vreme, mica încăpere s-a umplut de polițiști, așa că am decis să vorbesc puțin.

— De ce nu începi tu, Sverre? am întrebat. M-am uitat peste câteva părți din interogatoriul cu băiatul. Ne poți da un raport?

Sverre a încuviințat.

— Probabil ne ascunde informații – e încăpățânat. Susține ferm că nu știe numele fetei cu care a comis jaful, dar ne-a făcut o descriere. Ne-a dat

și numele persoanei pentru care lucrează, însă am verificat și nu am descoperit nimic, așa că fie bărbatul i-a dat un nume fals, fie băiatul minte. Nu vrea nici să ne dea numele altor persoane implicate – e posibil să-i fie teamă de consecințe. O să-l mai interogăm o dată diseară.

Am încuviințat dând din cap. De asta mă temusem.

— Prin ce cercuri se-nvârte? am întrebat.

— Susține că nu are cunoștințe dubioase și spune că ăsta a fost un incident izolat. De asemenea, i-a fost depistat alcool în sânge când a fost prins, iar testele au ieșit pozitive la hașiș și marijuana. Se pare că are o legătură cu David Lorentzen și gașca lui – încercăm deja de ceva timp să-l prindem pe Lorentzen pentru trafic de droguri.

Mi se oferise de mai multă vreme sarcina să stau cu ochii pe Lorentzen. Rețeaua lui era extinsă și îmbârligată – prea mulți infractori se învârteau prin cercul lui, dar el s-a dovedit foarte greu de prins.

— Lorentzen are un alibi solid. A fost la meciul de fotbal, fapt confirmat de camerele de supraveghere.

— Asta nu înseamnă că nu e implicat, am zis. Sunt sigur că Lorentzen nu-și face singur treburile murdare.

Vecinii de pe lângă vila jefuită au declarat că văzuseră un grup mare de persoane prin apropiere chiar înainte de jaf – unele purtând tricouri de fotbal, toate purtând hanorace. Gașca plecase de la locul faptei cu puțin timp înainte să ajungă poliția. Un vecin susține că i-a văzut conducând o mașină cenușie, dar nu a putut da niciun indiciu referitor la marcă sau model. Să cauți o mașină cenușie în care se aflau persoane purtând tricouri de fotbal ar fi fost ca și cum ai fi vrut să cauți acul în carul cu fân. Părea lipsită de speranță. Încheiasem întâlnirea spunându-le că urma să-i contactăm în câteva zile.

— Probele de traseologie ar putea fi importante, am spus. Trebuie să facem un portret-robot al femeii care a participat la jaf. Dacă o găsim, poate obținem de la ea informații despre cine e în spatele acțiunii.

După ședință m-am întors în biroul meu. Era deja după-amiaza târziu, dar trebuia să notez câteva cuvinte-cheie pentru raport înainte să plec.

Am deschis un sertar și mi-am luat telefonul mobil. Aveam mai mult de douăzeci de apeluri nepreluate. Primul la ora trei, ultimul cu o oră în urmă. Numele de pe ecran: Puștoaica. Mi-am ridicat privirea spre fotografia de pe perete, de deasupra biroului. Lăsase un mesaj. Am format numărul pentru

mesageria vocală.

— Aveți un mesaj nou.

Vocea ei era slabă și înecată de lacrimi.

— Tata, sună-mă imediat, te rog!

Ăsta era tot mesajul. Am închis și am derulat lista de contacte până am ajuns la numărul ei.

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

Am închis și am încercat din nou.

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

M-am ridicat. I-am apelat numărul din nou în timp ce ieșeam din birou și alergam pe coridor, spre trepte.

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

Am sărit scările două câte două, grăbindu-mă spre ieșire și apoi spre mașină.

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

Memoriile unei reptile

Când capacul a fost ridicat, i-am văzut fața. Ceva îi curgea de pe ea – picături sărate din ochi. Se întâmpla când oamenii erau triști, sentimentele parcă le goleau corpurile de apă și sare. Nu înțelesesem niciodată de ce. Mă aflam într-o cameră străină. Întunecată, cu excepția câtorva fâșii de lumină. Am gustat aerul, căutând amenințări, dar nu am simțit nimic. Încăperea mirosea ca orice altă casă de oameni pe care o mai adulmecasem până atunci. Pe podeaua unde am fost eliberat era un covor moale. Camera era cam la fel de mare ca a femeii calde, având un pat și o masă mică.

În clipa următoare a apărut un alt miros. L-am recunoscut.

— A fost dormitorul fiului meu, a spus femeia rece. Dar acum îi aparține lui Nero.

— Mulțumesc mult de tot că l-ai luat, a răspuns femeia caldă.

Parfumul și căldura ei au părăsit camera.

Femeia rece a luat un castron cu apă și un stârv rece pe care le-a așezat pe covor ca o insultă. Am refuzat să-l mănânc. L-am lăsat să zacă acolo, putrezind. Nici de următorul hoit nu m-am atins. Nu mai puteam de foame,

însă așteptam ceva mai bun. Femeia caldă îmi luase prada savuroasă – chiar mă lovise ca să o poată lua – așa că foamea devenise și mai acută. Nu simțisem niciodată moartea atât de aproape.

Până la urmă nu am avut altă opțiune. Cum soarele răsărea și apunea, răsărea și apunea, iar anotimpurile acestui tărâm treceau de la cald la rece și invers, într-un cerc nesfârșit, am învățat să mă urăsc suficient de mult încât să mănânc carcasele care mi se ofereau. În timp ce înghițeam, visam la ziua în care voi fi suficient de mare încât să-i omor pe oamenii aceia cruzi. Femeia rece și cea caldă urmau să dispară primele. Aveam să mă asigur că vor suferi.

Roe

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

Am accelerat când am ieșit pe Skarbøvika, în drum spre casa Puștoaicei de pe Hessa. Probabil că exageram. Poate că nu era atât de rău pe cât îmi imaginasem auzindu-i vocea în căsuța vocală. Poate că era vorba despre tipul ăla fără coloană vertebrală cu care era – probabil că o părăsise. Totuși, nu puteam scăpa de gândul că ar fi sunat-o pe Ingrid dacă așa stăteau lucrurile – nu pe mine. Eu și Puștoaica nu țineam legătura. Probabil nu mai vorbiserăm de ultima dată când o vizitasem, la două săptămâni după ce născuse. Asta înseamnă deja acum mult timp.

Mi-am încercat norocul și am mai sunat-o odată. Am mărit viteza când mi-a răspuns tot căsuța vocală. Urma fie să se enerveze, fie să râdă când apăream așa la ușa ei după un singur telefon – când avea să-și dea seama că intrasem în modul de catastrofă de dragul ei. *Deci acum ești aici,* urma să spună, *doar pentru că ai impresia că am nevoie de un polițist*. Însă, în același timp, nu-mi pot scoate din minte vocea ei. Părea supărată și speriată, ca un copil mic. Parcă se frânsese ceva în ea când nu-i răspunsesem. Oare de ce mă sunase? Poate că avea necazuri – poate chiar era ceva ce putea rezolva numai polițistul-tata.

Aveam multe amintiri frumoase de aici din Hessa, de pe vremea când

Ingrid și cu mine eram încă împreună, iar Puștoaica era mică. Drumețiile pe care le făceam în diminețile de duminică pe muntele Sukkertoppen, când înotam în preajma stâncilor, când sărbătoream Ziua Constituției și fiica noastră cânta la flaut în formația școlii. Când participam la aprinderea focului uriaș de Sankthans[9]. Aveam o fotografie cu Puștoaica la opt ani în fața focului. În mână ținea un băț în vârful căruia era înfipt un cârnat. În fundal, enormul foc *Sliningsbålet* se înălța deasupra ei, împresurat de apă și bărci din toate părțile. Fetița zâmbea mulțumită, arătând cu degetul spre flăcările fierbinți care lingeau stiva de paleți industriali. Era o fotografie de impact.

La sensul giratoriu am făcut o întoarcere bruscă și am ajuns în spatele altei mașini. Am omis să pornesc girofarurile și sirenele ca să depășesc celelalte vehicule, dar în curând am văzut ieșirea spre Sukkertoppveien, unde locuia ea. Am luat curba și am încetinit. Pulsul îmi răsuna ca un ciocan în urechi. Oare nu-mi spusesem adineaori că probabil nu se întâmplase nimic? Că o să se înfurie când o să mă vadă că apar așa la ușa ei? Că o să stea acolo, cu copilul în poală, și o să zică: *Of, ce mai vrei?* Iar eu o să-i replic: *M-ai sunat și nu ai mai răspuns când am sunat înapoi.* La care ea o să ridice o sprânceană și o să spună: *Relaxează-te, tata. Am rezolvat deja cu mama.* Și atunci de ce îmi era așa teamă?

Tocmai când am reușit să mă calmez, am dat cu ochii de casa Puștoaicei. O clădire care de obicei nu era decât o casă idilică, veche, din lemn, vopsită în roșu, cu o grădină spațioasă. Din spatele locuinței se înălța un nor gros de fum cenușiu. La început m-am întrebat dacă nu cumva făceau un grătar în curtea din spate – dar nu cumva norul era prea mare ca să provină de la un grătar? Și, oricum, nici nu părea să se înalțe din grădină. Pe măsură ce m-am apropiat am văzut că ieșea chiar din casă, învăluind partea din spate a acoperișului.

Pulsul mi s-a accelerat de patru ori. Tremurând, am reușit să direcționez mașina pe marginea drumului și să desfac centura de siguranță. Am încercat să o sun din nou pe Puștoaică în timp ce ieșeam din mașină, străduindu-mă să mă calmez, să mă relaxez, să-mi destind nervii, să-mi spun că e doar o coincidență.

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

Nu era niciun motiv de îngrijorare – era probabil doar un foc mic făcut în grădină și care lăsa impresia că vine din casă.

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

Am pornit cu pași mari în direcția fumului. Am alergat pe distanța care mă mai despărțea de ușa din față și am deschis-o. Din interior s-a revărsat o un nor dens, fierbinte. Mi-a umplut nările, ochii și gura, acoperindu-mi-le ca o negură. Am auzit trosnetul flăcărilor. Am vrut să dau buzna înăuntru și s-o caut, dar era prea fierbinte, prea aproape. Am strigat-o pe Puștoaică din toate puterile, însă cu excepția trosnetelor casa era cufundată în liniște.

Am sunat la pompieri în timp ce am alergat în jurul casei, încercând să deschid ușa de la terasă. Era încuiată. Limbile de foc urcau pe peretele de lângă fereastra din bucătărie. Am dat adresa cu o voce tremurândă, încercând să-mi întipăresc în minte focul, cum arăta fumul. Era important să faci fotografii cât mai repede în caz de incendiu, ca să fie de ajutor în anchetă. Nu aveam la mine aparatul foto, așa că trebuia să am încredere în memoria mea. Nici nu eram sigur dacă ea era acasă. Poate îmi lăsase mesajul în timp ce ieșea cu copilul la plimbare, ca să o adoarmă. Am auzit sirenele apropiindu-se, așa că am dat ocol casei ca să surprind focul din toate unghiurile – putea fi important. Puștoaica ar spune că e tipic pentru mine să gândesc ca un polițist fără să știu dacă era prinsă în incendiu, dacă erau…

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

Sirenele erau mai aproape. Am zărit mașinile gigantice pentru intervenție, care abia dacă aveau suficient loc pe strada din spatele casei. Flăcările se răspândiseră deja pe acoperiș și ieșeau pe horn. Toată casa urma să devină un rug. Gustul înțepător al fumului îmi rămăsese pe limbă, mirosul îmi stăruia în nări.

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

Pompierii s-au repezit spre casă, pregătind furtunurile și scările. Flăcările s-au înălțat deasupra pereților și acoperișului, întinzându-se ca niște limbi uriașe spre cer. Fața îmi era încinsă, chiar dacă mă retrăsesem și acum stăteam la o distanță de câțiva metri.

Mașinile de poliție au sosit câteva clipe mai târziu. Pe stradă nu era loc de mai multe vehicule, așa că au fost nevoiți să parcheze ceva mai jos. Vecinii curioși începuseră să iasă din propriile locuințe. Mai mulți polițiști au venit în fugă. Sverre a ajuns primul la mine.

— Ești aici, Roe? Am crezut că ai plecat acasă.

Am apelat pentru a nu știu câta oară numărul Puștoaicei. Am ridicat

privirea spre flăcări în timp ce robotul a răspuns iar.

— Ați apelat căsuța vocală a abonatului…

— Sper doar să nu fie nimeni înăuntru, a zis Sverre. Pare să fie prea cald chiar și pentru recuperatori.

Casa strălucea pe fundalul cerului. O căldură pârjolitoare răzbătea din ea, de parcă ar fi venit chiar din Pușstoaică. Lumina la fel ca energia frumoasă din ea, tot ceea ce o făcea așa de bună. De multe ori mă gândisem că flacăra asta, lucrul care exista în ea, n-o să poată fi stins niciodată. Niciodată nu-mi trecuse prin minte că o flacără din exterior, că o căldură ca asta…

Mintea mi s-a topit. Toate gândurile mi s-au evaporat. Focul a făcut-o. Flăcările acelea care se înălțau spre cer ca un șarpe, ca un dragon strălucitor, mânios și fierbinte. Nimic nu era mai întunecat decât văpaia care pornise să ardă în mine, care îmi încingea creierul.

— Anita, am spus. Fiica mea. E casa ei.

Mariam

Ålesund
Miercuri, 23 august 2017

M-am trezit din cauza unei greutăți care îmi apăsa pieptul. Nero își odihnește capul lângă urechea mea, stând complet nemișcat. Îi studiez solzii de pe față, fantele din laterale cu care captează căldura din mediul înconjurător și ochii sculptați în piatră, veșnic deschiși, care niciodată nu dezvăluie dacă doarme sau e treaz. Camuflajul lui probabil că e practic pentru pitonii tigru care trăiesc în libertate și care vânează pe pământ, printre pietre și frunze. Pe albastrul spălăcit al lenjeriei de pat e mult prea vizibil.

A doua oară când mă trezesc, stă culcat lângă mine. Își lungește corpul, trezit la rândul lui de lumina zilei care pătrunde prin fereastră. Îmi întind un braț și îl mângâi cu grijă pe spate, simțind micii solzi. Acum e uriaș, e mai lung decât mine. Îi ating cu grijă capul, iar el se întoarce în direcția mișcării, gustând aerul cu limba.

— Știu unde trebuie să merg, șoptesc. Trebuie să merg la singura

persoană despre care îmi închipui că ar vrea să facă așa ceva. Mi-e foarte frică.

Încerc să trag aer adânc în piept. Nu vreau să simt greața pe care mi-o stârnește gândul la ce trebuie să fac. Singurul lucru despre care eram convinsă că nu va mai trebui să-l fac. Dar acum nu mai e altă cale.

În bucătărie, Ingvar spală vasele. Muzica răsună din sistemul stereo. Bat ușor în tocul ușii.

— Cafeaua e în ibric.

Îmi arată cu capul spre ibricul albastru de pe blat. Iau o cană din dulap.

— O să fii acasă azi?

— Am de livrat câteva colete, dar după-amiază voi fi acasă. O să las ușa descuiată ca să poți pleca și veni după bunul plac.

Face o pauză.

— Dacă ai nevoie de ajutor cu… cu orice, te ajut bucuros după ce mă întorc. Doar să-mi spui.

Mi se face pielea de găină. Mă gândesc la seara în care Patrick a fost aici, la cât de nonșalant vorbea Ingvar cu el. Ca să nu mai vorbesc de ziua jafului, când m-a sunat și s-a prefăcut că are o criză. Nu pot avea încredere în Ingvar. Singurul motiv pentru care mă aflu aici e că această casă, acest apartament – nu înseamnă nimic.

— N-am nevoie de ajutor, spun eu.

Mă urc în mașină, închid ochii și îmi imaginez că din cer ninge cu cenușă. Poate că azi ar putea fi sfârșitul lumii, ca să nu fie nevoie să se întâmple nimic din toate astea, să nu fiu nevoită să fac drumul ăsta. Pornesc motorul în ciuda nodului dureros care mi se formează în stomac. Merg pe șoseaua care duce spre inima orașului. Astăzi chiar ar putea fi sfârșitul lumii. Sângele ar putea curge șiroaie pe străzi, un meteorit s-ar putea lovi de Pământ. Conform mitologiei nordice, la sfârșitul lumii Șarpele din Midgard va ieși din adâncul mării și se va târî peste câmpuri și dealuri. Îmi pot închipui cum va distruge case, ferme și clădiri publice cu inelele lui uriașe. La sfârșitul lumii nu va mai conta dacă am reușit sau nu s-o găsesc pe Iben, sau ce s-a întâmplat cu ea. Vom suferi cu toții în egală măsură.

Accelerez la intrarea pe autostradă. Miezul zilei e cel mai bun moment pentru a conduce pe drumurile astea. Trec pe lângă stadionul de fotbal, care pe vremea când am plecat din locul acela era nou. Conduc pe lângă Moa, unde virez spre Sula. Nu l-am mai văzut din noaptea aceea. Încă simt cum

anxietatea mi-a sfâșiat corpul când m-am gândit să-i întâlnesc privirea albastră ca gheața.

Ies pe refugiu. Trag aer adânc în piept. Inima mi se zbate, lovindu-se de cutia toracică aidoma unui ciocan. Închid ochii și îmi imaginez Șarpele din Midgard târându-se pe stradă, măturând toate mașinile din calea lui. Mai are timp să apară. Îmi adresez dorința către univers, dar când deschid ochii carosabilul e intact, mașinile încă merg mai departe, netulburate.

Casa se află pe culmea unui deal, nu departe de cheiul unde andochează micul feribot pentru pasageri din Ålesund. Mă cuprinde amețeala când parchez. Îmi pare rău că n-am mâncat nimic la micul dejun. Cobor din mașină și îmi înalț privirea spre imobil. Mă îndrept spre ușa de la intrare. Eticheta cu numele „Scheie" a dispărut din dreptul soneriei – pare un sistem de interfon nou-nouț. Număr etajele ca să găsesc soneria potrivită. Apăs și nu ridic degetul de pe buton multă vreme, în ciuda regretelor care îmi ard sufletul și trupul.

Roe

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

Dincolo de fereastră, seara era zugrăvită într-un albastru strălucitor – o fulgerare după alta în întuneric. Undeva în depărtare zumzăiau voci. Se auzeau stații radio pârâind. Stăteam pe un taburet într-o sufragerie ciudată pe care un vecin o pusese la dispoziția polițiștilor. M-au adus aici când au aflat că sunt o rudă apropiată. Mi-au pus o pătură pe umeri, ca și cum aș fi fost un pacient în stare de șoc, dar n-am dat-o la o parte. De fapt, chiar îmi era frig. Îmi era frig în corp în timp ce fața îmi ardea, ca și cum căldura mi-ar fi rămas încă în cap, în ochi, în creier.

Când m-am dus ultima dată la fereastră și am privit spre casă, era părăsită și înnegrită, asemenea cadavrului ars al unui păianjen. Apa pe care pompierii continuau s-o folosească se transforma într-un fum umed, cenușiu. Mă sunase. Cu o oră și jumătate înainte să ajung în fața locuinței ei, mă sunase. Îi auzisem limpede disperarea din glas. Poate era un semn că

nu se afla în casă, pentru că atunci cu siguranță ar fi sunat la pompieri, nu? Poate că se simțea disperată în cu totul altă parte – poate că lucrul care o supărase în halul acela trecuse, nu fusese decât un fleac, ceva despre care puteam să râdem data viitoare când o vedeam. Probabil nu era în casă. Poate era și ea unul dintre cei despre care auzi că ar fi trebuit să se afle la locul accidentului, dar, din cauza unui eveniment neprevăzut, se aflau în altă parte. Oameni care luau autobuzul greșit, rămâneau blocați în trafic sau uitau ceva și se întorceau la momentul oportun. Lucruri din astea se petrec mereu și sunt departe de a fi neobișnuite.

Bineînțeles, era o tragedie oricum. Casa arsese până la temelie, toate bunurile lor se făcuseră scrum. Toate tablourile pe care Anita le pictase de-a lungul anilor și care îi umpleau acum studioul înnegrit, acoperit de cenușă. Pereții erau plini de desene și tablouri – era foarte talentată. Nu suficient cât să poată trăi din ce picta, desigur, dar era foarte talentată. Acum, totul arsese. O tragedie – dar câtă vreme se dovedea că e în viață, putea oricând să picteze altele.

Când Anita a renunțat la studiile în marketing – pentru care mă făcusem luntre și punte să-i plătesc taxele – ca să devină artistă, am fost furios. Tot nu înțelesese ce idee stupidă era să trăiască fără o sursă de venit stabilă. Oricât de talentată era la pictură, ar fi putut s-o facă în paralel cu altceva care să-i aducă banii necesari. Ingrid, pe de altă parte, bineînțeles că o susținuse. Ultima dată când ne-am întâlnit, mi-a povestit cu atâta căldură în voce despre cât de talentată era fiica noastră, despre cât de bucuroasă era că Anita îl cunoscuse pe Birk, ca să-și poată vedea visul cu ochii în studioul lui de la mansardă. Așa că am ajuns etichetat ca fiind tatăl nedrept – tatăl care voia să domolească flacăra din fiica lui, care voia să o transforme mai degrabă în jăratec decât într-un foc uriaș de Sankthans.

Fiica noastră nu putea fi îmblânzită. Poate că ar fi trebuit să fiu mai înțelegător, dar îmi era foarte teamă că-și risipea viața.

Ușa s-a deschis. Sverre a pășit încet spre mine. Își ținea privirea pironită în podea.

— Cum te simți?

S-a apropiat de mine, în aparență vigilent, de parcă îi era teamă să stea de vorbă cu mine. Arăta ca un copil. Era enervant, al naibii de enervant. Doar nu eram făcut din sticlă.

— Nu mă întreba cum mă simt, m-am auzit lătrând, cu o voce care-mi

părea străină. Spune-mi ce se întâmplă.

Sverre și-a dres glasul și s-a așezat pe marginea canapelei, cu mâinile împreunate în față. Parcă venise acolo ca să-mi arate compasiune.

— Anita nu răspunde la telefon, am spus. Îmi intră mereu căsuța vocală. Poate că a ieșit undeva, poate că se simțise mai bine și a mers la plimbare. Nu?

Sverre mi-a întâlnit privirea, acum liniștit. S-a aplecat spre mine, căutând intimitate.

— Doar n-ați anulat căutările doar pentru că voi credeți că erau înăuntru?

— Roe.

— Nu, am spus eu. Nu mă lua pe mine cu „Roe”! Nu-ți mai pierde timpul stând la taclale cu mine – du-te acolo și găsește-mi fiica și nepoata!

Am făcut un gest violent cu brațul, dorind să-i arăt ce părere aveam despre faptul că nu desfășurase dracului toate forțele ca să le caute.

— Nu vreau să mai aud nimic de la tine, niciun cuvânt, până nu le găsiți.

— Roe, ascultă-mă.

Sverre m-a prins de braț și s-a uitat în ochii mei.

— Am găsit rămășițe.

— Rămășițe?

Fața mi s-a încins instantaneu. Am vrut să mă smulg din strânsoarea lui, nu voiam să ascult nimic, dar Sverre mă ținea în loc cu fermitate.

— Am găsit rămășițele unui adult în casă. Pare să fie o femeie. Avea în brațe un bebeluș.

Resturi. Rămășițe. Casa unui păianjen negru ca funinginea, cu picioarele îndreptate spre cer. Mai văzusem astfel de rămășițe. Corpuri arse și înnegrite, cu dinții rânjiți și găvanele goale, sau doar niște schelete rămase printre ruinele carbonizate ale unei camere. Știam prea bine cum miroase carnea pârjolită. Mi s-a făcut rău numai gândindu-mă.

— Vă înșelați.

Sverre a clătinat din cap.

— Nu, Roe. Nu ne înșelăm.

Mariam

Ålesund
Miercuri, 23 august 2017

Ea stă în cadrul ușii în timp ce urc scările. Are unghiile lungi date cu ojă roșie și poartă o rochie cu un model cu flori albastre. Pielea de pe picioare poartă semnele că începe să îmbătrânească. Tenul nenatural de maroniu și părul scurt, oxigenat – nimic nu ajută. Când era tânără, era blondă natural, la fel ca mine.

— Lasă-mă să te privesc, spune și mă apucă de umeri. Te-am văzut la știri. Chiar ești o femeie în toată firea. Și eu care credeam că n-o să începi nici măcar să te machiezi…

Mă desprind din brațele ei ca o adolescentă.

— N-ai de gând să-i dai mamei tale o îmbrățișare?

Îi simt parfumul din duty-free de unde mă aflu.

— Nu stau mult, zic eu.

Intră în apartament. Îmi face semn să vin înăuntru. Pe un perete al holului au fost lipite cuvintele „Acasă este acolo unde îți este inima”, scrise cu o caligrafie îngrijită. O fi vreun hobby nou de-al ei – când locuiam aici, toți pereții erau goi, cu excepția unei oglinzi și a unui poster rătăcit. Cuvintele sunt o minciună. În casa asta nu e nicio inimă.

— Trebuie să vorbesc cu Patrick, spun eu. Ea zâmbește într-un fel care nu-mi place.

— Nu l-am mai văzut pe Patrick de mult. S-a mutat… Acum doi ani, parcă? Nici n-a mai vrut să sărbătorească Crăciunul cu mama lui.

— Asta pot să înțeleg, zic eu. Unde locuiește acum?

Mă îmbie să intru mai mult în apartament. Mă descalț și o urmez în camera de zi care a fost decorată și mobilată în nuanțe de crem. Doar conformația camerei mai poate fi recunoscută, muchiile ascuțite din amintirea mea. Mă așez pe canapea în timp ce ea scormonește printr-un sertar cu hârtii.

— Nu l-ai mai vizitat de când s-a mutat? întreb.

— Am mers o dată, imediat după ce s-a mutat. Nu vrea să aibă de-a face cu mine, zice că i-am distrus viața.

— Stă singur sau are prieteni?

Vine spre mine cu o mică agendă de adrese. O așază pe masa de sticlă din fața mea.

— De unde să știu eu? Amândoi v-ați lepădat de mama voastră. Pot doar să ghicesc că vă descurcați fără mine.

Oftez.

— De multă vreme ne descurcăm fără tine.

Caut numele lui Patrick în agendă și rup fila cu totul. Dă să protesteze, dar apoi se gândește mai bine. Apucă telefonul.

— O să-l sun, zice. Probabil e cel mai simplu.

Aștept, în timp ce ea stă cu receptorul lipit de ureche. Brusc îmi dau seama că de-a lungul vieții probabil și-a îngrijit unghiile mai mult decât propriii copii. Clatină din cap.

— Nu răspunde. Vrei să-ți dau numărul?

Notez cifrele lângă adresă și mă ridic. Mă duc spre ușa camerei mele și a lui Patrick. Mă aștept să văd dormitorul în aceeași stare ca atunci când am plecat, dar încăperea a fost transformată într-un birou cu un calculator, un dulap alb și o canapea extensibilă. În colțul unde a fost cândva patul meu, unde stăteam încremenită la gândul că Patrick s-ar fi putut trezi și ar fi vrut ceva de la mine, acum e un uscător de rufe cu niște cearșafuri albe pe el.

Deasupra patului atârna un poster. Era un șarpe verde, încolăcit pe o creangă. Șarpele ținea capul întors spre mine, aproape privindu-mă în ochi. Mi-a ținut de urât în serile acelea lungi. Puteam sta întinsă în pat studiind șarpele, prefăcându-mă că purtam o discuție. Când Patrick voia ceva de la mine în timpul nopții, șarpele era cel care mă ajuta. Îmi ridicam privirea spre el, iar el părea că-mi zâmbește. Parcă voia să-mi spună că durerea urma să treacă, la fel ca toate acele coșmaruri îngrozitoare. Parcă voia să-mi spună că mă veghea. Dacă mi-aș fi dorit, șarpele și cu mine am fi putut fugi împreună. El din poster, iar eu din trup. Ca să ne putem juca.

Pe peretele unde atârna cândva posterul cu șarpele e acum un tablou cu un crin. A îndepărtat orice urmă.

Oare a fost numai vina lui? Era doar un adolescent singuratic, la vârsta la care hormonii o iau razna, iar femeia care trebuia să ne ajute să devenim oameni era în altă parte. Însă, pe de altă parte, dacă el a răpit-o pe Iben, nu știu ce-o să fac. Pentru că atunci și ea va fi distrusă.

Închid ușa și ies pe hol.

— Unde ai fost vineri? o întreb în timp ce mă încalț.

— Când a dispărut? Chiar crezi că eu…

— Doar răspunde-mi la întrebare.

Își înalță privirea spre tavan.

— Am o slujbă pe feribotul Sulesund, la cafenea. Am fost acolo toată ziua. M-am întristat teribil când am auzit că fiica ta a dispărut. Sper s-o găsească, Sara.

— Numele meu e Mariam, murmur eu și mă îndrept spre ușă.

— Așa se pare.

Face câțiva pași nesiguri spre mine, dar se oprește. Își dă seama că nu o vreau în preajma mea. Îmi vine greu să cred că ea habar n-avea ce se întâmpla în casa asta. Cred că pur și simplu a ales să închidă ochii.

— A fost aici un bărbat, zice în timp ce încerc să mă strecor pe lângă ea. Cam pe la sfârșitul primăverii. Le-am spus și polițiștilor despre asta. Era un bărbat mai în vârstă, pe care nu-l mai văzusem. A întrebat de tine și mi-a arătat o fotografie. S-a înfuriat când n-am vrut să-i răspund la întrebări. M-am speriat, așa că i-am trântit ușa în nas.

Rămân pe loc lângă ușă.

— Un individ mai în vârstă?

— Lat în umeri, păr grizonant.

Îi mulțumesc pentru informație, conștientă că nu mai rezist să zăbovesc în apartament nici măcar o clipă în plus.

Roe

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

Am îmbrățișat-o pe Ingrid pentru prima dată în aproape zece ani. A fost o îmbrățișare lungă, care mi-a amintit că, pe vremea când eram căsătoriți, chiar au fost perioade în care am reușit să ne fim sprijin și refugiu. Lacrimile ei mi-au udat pieptul cămășii. Eu încă nu reușisem să plâng. Focul parcă îmi secase canalele lacrimale. În spatele ochilor mei rămăsese ceva incandescent, uscat ca un deșert.

În clipa următoare Ingrid a început să mă lovească în piept cu pumnii.

— Te-a sunat! a sughițat ea. Te-a sunat, iar tu nu ai răspuns!

Genunchii mei au încetat brusc să-mi mai susțină greutatea. Au cedat

sub mine, trăgându-mă după ei ca pe o păpușă de cârpe. Birk, care stătea în spatele lui Ingrid, a venit lângă mine și m-a apucat de braț, vrând să mă ridice la loc.

— Ia dracului mâna de pe mine, am zis eu.

Am apucat brațul canapelei și m-am săltat. Am reușit să mă așez. Am fost nevoit să-mi trag genunchii cu mâinile ca să-mi așez picioarele în poziția corectă.

Chipul lui Ingrid era la fel de alb ca în ziua în care, la cinci ani, Anita a fost internată la spital, doar că acum trăsăturile ei erau îmbătrânite. Firește că soțul ei aștepta în mașină. Lașul se sustrăgea de fiecare dată când se întâmpla ceva grav. La fel ca atunci când am angajat o firmă de mutări pentru a căra mobila lui Ingrid din ceea ce fusese căminul nostru. Ca să nu mai spun de fiecare dată când trebuia să mă văd cu Ingrid pentru câte ceva care avea legătură cu Anita. El rămânea în mașină sau se închidea într-o altă cameră, sau pleca oriunde altundeva. Orice părere ar fi avut despre Anita o auzeam numai din gura fiicei mele sau a fostei soții. Nu l-am văzut niciodată s-o susțină pe Ingrid, s-o țină în brațe. Era doar o umbră. Ăsta era individul pentru care mă părăsise. Lucrurile chiar trebuie să fi fost nasoale între mine și Ingrid, mai nasoale decât îmi dădusem seama atunci.

— Eu trebuie să mă duc acolo, a zis Birk, arătând cu degetul spre hol. Vor să stea de vorbă cu mine.

A plecat. Ingrid și-a acoperit fața cu palmele, plângând cu suspine prelungi.

— Pur și simplu nu înțeleg, a murmurat ea. Chiar nu înțeleg!

Dacă era vreo propoziție pe care o auzeam de multe ori când mergeam să le comunic veștile triste rudelor celor mai apropiate, indiferent că era vorba despre sinucidere sau crime violente, aceea era: „nu înțeleg”. Era o reacție comună. Oamenii nu reușeau să asocieze tragedia cu imaginea pe care o aveau despre respectivul membru al familiei, pe care-l credeau bine sănătos. Până acum pricepusem ce însemna asta doar în teorie. O simțisem parțial pe pielea mea când mi-au murit părinții, dar în niciun caz ca acum. Acum chiar nu pricepeam. Aveam o imagine cât se poate de vie în minte despre cum arată cadavrul carbonizat al unei femei prinse într-o casă incendiată, dar nu o puteam plasa pe fiica mea în scenariul ăsta. Cu atât mai puțin pe Aurora. Fetița arsese împreună cu mama ei. Nu-mi puteam explica cum se putuse întâmpla.

— Părea așa disperată la telefon… am spus. Imediat ce i-am auzit vocea, am știut că era ceva în neregulă. Nu are sens. Dacă ar fi fost vorba despre incendiu, ar fi sunat la pompieri, ar fi ieșit.

— De ce te-a sunat pe tine? a întrebat Ingrid. De ce nu pe mine? Nu înțeleg.

Am inspirat adânc, încercând să nu-mi închipui cum era să inhalezi fumul gros și toxic.

— Era cineva care ar fi vrut să-i facă rău? am întrebat-o. Cineva despre care să știi, care să fi fost în stare de așa ceva?

Ingrid s-a holbat la mine cu gura căscată.

— Adică tu crezi că a fost o crimă?

A început din nou să plângă, cu niște suspine disperate.

— Nu, Roe. Pur și simplu nu pot vorbi cu tine. Ești așa al dracului de…

Am retrăit imediat una dintre ultimele noastre certuri din perioada în care încă eram căsătoriți. *Ai o inimă mai mare pentru traficanții de droguri și hoții de mașini decât pentru mine și fiica ta,* așa îmi spusese. *Ne-ai fi acordat mai multă atenție dacă am fi fost niște cadavre iar tu ai fi ajuns primul la fața locului.* După ce zisese asta făcuse un gest brutal cu mâna și măturase vaza care stătea pe masă. Se rostogolise pe parchet și ajunsese până la ușă. Era apă peste tot și a trebuit să întrerupem cearta ca să ștergem pe jos.

— Sunt sigură că nu tu vei investiga asta, a spus Ingrid. Iar colegii tăi nu mi-au pus încă nicio întrebare.

— O vor face, am zis. Asta nu înseamnă că e o crimă cu premeditare, doar că trebuie puse întrebări. Înțelegi?

— Dar tu crezi că e crimă?

Am negat din cap.

— Nu cred nimic, am replicat. Doar te întreb. E ceva ce ar trebui să știu?

Ingrid s-a șters pe față cu mâneca puloverului.

— Anita a venit la mine acum câteva zile, cu copilul în brațe. Voia să-l părăsească pe Birk. Mi-a spus că era îndrăgostită, că întâlnise un alt bărbat cu care se vedea de ceva timp. L-a acuzat pe Birk de tot felul de lucruri grave. I-am spus să se gândească bine. Ea și Birk aveau o relație așa bună, ea însemna totul pentru el.

Mă rănește să aud că Puștoaica primise un astfel de răspuns de la mama ei. Eu i-aș fi spus fiicei noastre să-l părăsească pe loc.

Birk nu valora nici cât șosetele din picioarele ei. Nu înghițisem nici pentru o clipă gălușca cum că el ar susține-o și ar lăsa-o să fie o mamă casnică, pictând toată ziulica în studioul de acasă. Birk voia ca ea să depindă financiar de el.

— Ți-a spus cum îl cheamă? am întrebat-o. Tipul nou.

Ingrid a clătinat din cap. M-am uitat pe fereastră, spre țărmul unde obișnuiam să mergem la înot când Anita era mică.

— Birk știa de noul ei iubit?

Ingrid s-a uitat la mine preț de o clipă. Au trecut câteva secunde înainte să realizeze ce o întrebam. A rămas cu gura căscată, iar tristețea de pe chip i s-a transformat în confuzie și furie.

— Nu, Roe. Știi ceva? Deja întreci măsura.

Mariam

Ålesund
Miercuri, 23 august 2017

Intru în parcarea unui bloc alb cu balcoane verzi, care amintește de clădirile din Europa de Est. Strâng volanul cu ambele mâini, încercând să-mi fac curaj să mă dau jos din mașină. Sperasem să locuiască în continuare în vechiul nostru apartament, dar bineînțeles că luasem în calcul și posibilitatea să fiu nevoită să mă avânt în necunoscut din nou. Îmi lipesc fruntea de marginea volanului și trag adânc aer în piept, alungând amintirile care se revarsă asupra mea. Din cauza asta am vrut să fug. Ca să nu mai fiu nevoită să-l văd niciodată.

Ar trebui să fie prima scară. Picioarele mi se îngreunează pe măsură ce urc treptele spre primul etaj. Pe sonerie nu e niciun nume. Parcă oriunde aș merge, oamenii caută să se ascundă. Mă înfior. Înghit în sec și apăs pe buton, care îmi răspunde cu un – țârâit înfundat. Îmi retrag mâna din nou. Îmi vine să mă răsucesc și s-o iau la fugă pe scări, dar îmi silesc picioarele să rămână lipite de podea. Faptul că stau aici, în fața acestei uși, e oare o dovadă îndeajuns de bună că îmi iubesc fiica?

Aud sunet de pași din interior, ceea ce înseamnă că e acasă, chiar dacă e

miezul zilei și ar trebui să fie la muncă – bineînțeles, asta dacă măcar are un loc de muncă. Încerc să mă pregătesc mental, dar fiecare amintire cu chipul lui îmi întoarce stomacul pe dos. Stau cu spatele drept și cu bărbia ridicată, vreau să dau impresia că sunt înaltă ca să priceapă că nu mai sunt sora lui mai mică. Ușa se deschide. O femeie se uită la mine. Trebuie că are peste cincizeci de ani. Zâmbește, așteptând să zic ceva – probabil e genul căreia îi place să stea de vorbă cu vânzătorii ambulanți sau cu oricine altcineva care ciocăne.

— Îl caut pe Patrick Scheie.

Din apartament aud vocile mai multor persoane, sau care vin de la televizor. Femeia mă privește surprinsă.

— Mă tem că nu-l cunosc. Poate ai greșit adresa.

— Mi s-a spus că locuiește aici.

Își înalță ochii în tavan, gândindu-se.

— Stau aici doar de cinci luni, spune ea. Poate că e bărbatul care a locuit aici înaintea mea. Nu știu cum îl cheamă.

Îmi vorbește ca unei fetițe rătăcite. În mod surprinzător, mă face să mă simt bine.

— Îmi repeți, te rog, numele lui?

Are un zâmbet care mă îmbie să mă mut cu ea. Însă am mai fost păcălită de senzația asta și înainte. Scutur din cap.

— Nu mai contează. Sunt sigură că-l voi găsi.

Roe

Ålesund
Vineri, 22 aprilie 2005

Sverre nu și-a dat jos haina. M-a urmat în sufragerie și s-a așezat pe șezlong. Nu făcusem cafea. De la incendiu trăisem cu pâine uscată și băuturi reci. Orice era fierbinte, precum plitele sau cafetierele, mă neliniștea. Doctorul îmi spusese să-mi acord puțin timp și îmi prescrisese un sedativ pe care nu intenționam să-l folosesc. Singurul lucru pe care-l voiam erau două săptămâni de concediu medical în care să mă pun înapoi

pe picioare – la propriu. Să-mi conving genunchii să nu-mi mai tremure ca piftia, să-mi recompun creierul, apoi să mă întorc la muncă. Singurul lucru care mă ajuta era că Birk fusese acuzat și reținut pentru investigații mai amănunțite. Ingrid fusese neagră de supărare, crezând că i-am aruncat vina în cârcă lui Birk, dar nu avusese nevoie de mine ca să pară vinovat – reușise asta de unul singur.

— Sigur ești pregătit?

Sverre stătea aplecat înainte, cu mâinile prinse între genunchi. Părea îngrijorat.

— Șeful a zis că e în regulă, cât timp ești conștient de implicații. Știi ce implică asta, nu-i așa, Roe?

Stăruisem asupra acestui lucru, la fel cum insistasem s-o văd. Toată lumea mă sfătuise să n-o văd pe Puștoaică, dar eu o ținusem pe-a mea. Acum regretam. Imaginea cadavrului ei se suprapusese peste amintirea ei plină de viață ca o peliculă neagră. Totuși, fuse se necesar s-o fac, fusese necesar să știu. Nu puteam să mă prefac că nu era moartă, cu toate amănuntele concrete implicate.

— O să-ți povestesc tot, chiar și informațiile pe care nu le-am făcut publice, dacă ești sigur că vrei să știi. Dar sigur înțelegi că se aplică regulile obișnuite de confidențialitate și că n-o să poți lucra la caz.

Am încuviințat dând din cap.

Sverre a inspirat adânc.

— Focul a pornit de la o tigaie cu ulei de măsline. La prima vedere, pare doar neglijență, cum am văzut adesea la tineri beți sau la bătrâni care ațipesc în timp ce fac mâncare. Plita pe care se afla tigaia era dată la maximum. E greu de stabilit dacă Anita însăși a făcut asta sau altcineva.

— Dar cauza morții?

— Anita a fost găsită zăcând pe podea, chiar lângă ușa de la bucătărie. În urma autopsiei au fost găsite urme de funingine în gât, pe trahee și în plămâni, și un nivel ridicat de monoxid de carbon în sânge, precum și cianură. Toate asta indică faptul că a murit intoxicată cu fum. Însă, la o examinare mai atentă a corpului, s-a descoperit că Anita fusese lovită în ceafa cu un obiect contondent, greu.

Mi-am privit mâinile. Începuseră brusc să-mi tremure. Le-am așezat pe genunchi și am sperat ca Sverre să nu observe.

— Deci a fost lovită în cap cu un obiect greu, am repetat. Atunci putem

afirma cu o oarecare certitudine că nu ea a pornit focul.

— Pare o încercare tipică de a muşamaliza o crimă, dar avem foarte puţine indicii ca să continuăm pe linia asta.

— Şi Aurora?

El a oftat.

— Cu Aurora e ceva mai complicat. Dar suntem destul de siguri că era deja moartă când a izbucnit incendiul. Nu i s-au găsit urme de funingine în plămâni şi nici monoxid de carbon în sânge. În afară de asta, cauza morţii e neclară, dar autopsia a dezvăluit că pe corpul ei erau răni provocate în urma strivirii. Cel mai limpede semn sunt câteva coaste rupte. Pielea e mult prea afectată ca să stabilim ce a provocat asta, dar cutia toracică i-a fost strânsă extrem de puternic de o forţă exterioară. Sufocarea e varianta cea mai probabilă. Nu există semne care să indice altă cauză a morţii. Nu pare să fi suferit răni la cap cum s-au descoperit pe trupul Anitei.

— Nu înţeleg…

Cuvintele s-au rostogolit pur şi simplu din mine.

— Mai e ceva despre care trebuie să vorbim, a zis Sverre. Trebuie să-l eliberăm pe Birk. Nu avem destule dovezi ca să-l reţinem.

M-am ridicat. Am început să umblu de colo-colo prin cameră.

— Adică vrei să spui că Anita şi Aurora sunt moarte, iar el o să rămână liber şi o să primească banii pe asigurarea casei?

— Ştii cum e, Roe. Uşa era descuiată – teoretic, ar fi putut intra oricine. Nu e clar dacă incendiul a fost declanşat în mod deliberat. Moartea le-a survenit din cauze diferite, iar rănile diferă foarte mult. Una dintre ipotezele noastre principale e că ar trebui să căutăm doi făptaşi.

— Ai primit vreo confirmare a poveştii lui Birk? Cum că ar fi ieşit cu câinele la plimbare şi şi-ar fi lăsat din întâmplare mobilul acasă? Mie îmi pute rău.

Sverre a încuviinţat.

— Şi sunt perfect de acord cu tine, Roe, dar asta nu demonstrează nimic. Chiar dacă l-a văzut cineva ieşind din casă înainte să pornească incendiul, asta tot nu demonstrează că e vinovat de crimă. Avem numai dovezi circumstanţiale. Jumătate din casă a fost făcută scrum – prea multe indicii nu sunt. Firește că vom continua ancheta, dar nu există dovezi concludente.

— Înseamnă că nu aţi căutat suficient de bine!

Pete negre îmi dansau prin faţa ochilor şi am simţit iar cum mi se

înmoaie picioarele. M-am prăbușit pe podea. Sverre a venit lângă mine și m-a apucat de braț. I-am făcut semn să mă lase în pace. M-am târât cu greu până la canapea și m-am ridicat la loc.

— În orice caz, nu vă puteam târî pe tine și pe Ingrid printr-un proces la tribunal care să se încheie cu achitarea lui Birk – știu că știi asta, a zis Sverre. Și cred că mai știi și că Birk nu are chiar cel mai serios mobil. Să spunem că în cazul Anitei, da – dar de ce ar fi vrut să-i facă rău propriei fiice? Nu cred că-ți face bine să fii implicat mai mult decât ești acum. Ai pe cineva cu care să poți vorbi?

Mariam

Ålesund
Miercuri, 23 august 2017

Împrumut telefonul într-un magazin de pantofi din Moa. Mă îndepărtez ușor, astfel încât fata de la casă să nu mă poată auzi, și apelez numărul lui Patrick – cel care mi-a fost dat de femeia care-și spune mama mea. N-a mai vorbit cu fiul ei de câteva luni bune, n-a încercat să-l contacteze altfel decât formând ocazional numărul ăsta, la care e limpede că nu răspunde niciodată. La fel de indiferentă ca întotdeauna, cu alte cuvinte. Din partea ei, la fel de bine putea să-l înghită pământul, să se fi înecat sau să fi fost ucis. N-o să afle niciodată. Las telefonul să sune până intră căsuța vocală, apoi încerc din nou. Îl las să sune din nou. Nu vreau să-i las un mesaj – îmi e prea greu să-mi conving vocea să facă asta. Va trebui să-l rog pe Ingvar s-o facă.

Am senzația că mă urmărește cineva, dar o înăbuș rapid. Trec printre rafturile cu teniși și pantofi cu toc în timp ce mă gândesc. Dacă nici Patrick și nici Egil nu mi-au luat cheia, ci vinovatul e unul dintre indivizii de la petrecerea din noaptea aceea? Nu am nici cea mai vagă idee câți oameni fuseseră atunci în apartament – în principiu, ar fi putut fi oricine. Vreun inamic nevăzut sau vreun prieten prefăcut. Dar atunci îmi amintesc, și un gând mă lovește – ceva care nu mi-a trecut prin minte până atunci: mai devreme în ziua aceea, când făceam duș, în baie intrase Anita. Nici măcar

n-o cunoșteam pe-atunci, dar de unde știu că nu ea a luat cheia? Era cu putință să-i fi povestit Egil ceva? S-o fi rugat s-o ia ca să poată deschide ușa? Dacă da, atunci a ținut-o ascunsă mult timp după aceea. Mă străbate un fior la gândul că am fost păcălită de ea, dar nu are sens. Anita e moartă. Nu putea fi ea cea care a pus cheia în cutia de bijuterii a lui Iben.

Am impresia că zăresc cu coada ochiului pe cineva care se uită prin vitrină în interiorul magazinului. Mă întorc spre siluetă, preț de o clipă convinsă că sunt urmărită, dar bărbatul deja se îndepărtează. Se pare că nu e nevoie de mult ca să mă tulbur. Trebuie să mă întorc la apartament. Să-l pun pe Ingvar să sune, să vedem dacă Patrick o să răspundă atunci.

Îi returnez telefonul casieriței. Tocmai pornesc prin centrul comercial spre ieșire când mă străbate un alt fior. Sentimentul că fusesem urmărită pare să fie corect – un bărbat cu părul și barba negre, cu mânecile cămășii gri suflecate astfel încât brațele păroase să fie vizibile. E corpolent, iar antebrațele care-i ies de sub cămașă sunt lucrate și puternice. Au trecut mulți ani de când l-am văzut pe acest bărbat, și atunci doar de două ori în treacăt, dar acum știu cine e. L-am văzut într-un tablou viu, la fel cum și el mă cunoaște pe mine dintr-o astfel de pictură. Mă gândesc să mă răsucesc pe călcâie și să mă îndepărtez, sperând că n-o să vină după mine, dar nu-mi poate face niciun rău în mulțimea aceea de oameni. Și, oricum, chiar aș vrea să vorbesc cu el.

Mă opresc și înclin ușor capul, o singură dată. El pornește în direcția mea, cu pumnii încleștați. Se oprește chiar când îmi trece prin minte că vrea să încerce să treacă prin mine. E înalt și solid, iar prin barba neagră îi sunt rătăcite câteva fire cenușii. Ar putea foarte bine să fie bărbatul care a vizitat-o pe femeia care-și spune mama mea. Căutându-mă pe mine.

— Tu ești Birk, spun eu. Iubitul Anitei Krogsveen.

Birk respiră cu greutate.

— Eu sunt Mariam. Și în general câștig concursurile de holbat.

Roe

Ålesund
Marți, 26 aprilie 2005

Stăteam lângă mormânt, tremurând. Anita și Aurora, cele mai pure și strălucitoare ființe pe care le întâlnisem în această viață, una lângă alta. Deja pe jumătate consumate de flăcări, iar acum pământul urma să înghită restul. Sverre mă ținea de braț ca să nu mă prăbușesc. În corpul meu nu mai exista niciun strop de energie. De cealaltă parte a gropii se afla Ingrid. Lângă ea stătea soțul ei – o umbră inutilă, ca de obicei. Ea se sprijinea pe așa-zisul ei ginere. Individul care fusese acuzat, care fusese ținut în arest pentru crima care ne condusese pe toți acolo. Ingrid îl susținuse până-n pânzele albe.

Nu vărsasem nicio lacrimă. Găvanele ochilor îmi erau ca hârtia arsă, două răni profunde în spatele pupilelor. Am încercat să văd ceva bun în marea de flori care se întindea la picioarele noastre, să găsesc alinare în gândul că așa multă lume voise să arate cât de dor le era de mama și copila care muriseră, că țineau la noi și fuseseră apropiați de Anita, însă zadarnic. Nu puteam vedea decât orbitele goale, carbonizate ale Anitei. Dinții ei dezveliți pentru că buzele arseseră. În discursul ei din biserică, Ingrid ne îndemnase să ne amintim de Anita așa cum fusese ea. Să fim siguri că viața ei triumfa asupra morții. Nu mi-a trecut prin minte decât că era genul de fraze pe care îl spune toată lumea. Cuvinte goale. Când mi-a sosit rândul să vorbesc, picioarele au refuzat să mi se miște, așa că am rămas așezat. Am clătinat pur și simplu din cap și am strâns între degete ca într-o menghină bucata de hârtie și cuvintele de pe ea, în buzunarul costumului – cuvinte pe care nu puteam îndura să le rostesc. Din fericire, nici Birk n-a spus nimic.

Imediat ce preotul a presărat pământ pe cele două sicrie albe și adunarea a suspinat în cor cântecul *Gje meg handa di, ven*[{10}], două fetițe din partea familiei lui Ingrid au făcut un pas înainte. Fiecare a așezat câte un trandafir lângă celelalte flori. Mi-am dat seama că nu mai rămăsese nimeni, că după mine nu mai era nimeni. Linia urmașilor mei fusese întreruptă, iar persoana care îi făcuse asta Anitei – indiferent dacă Birk sau altcineva – îmi curmase și mie existența. Era oare un gând egoist?

Grupul îndoliat a început să se miște, formând o coloană ca să-i îmbrățișeze pe Ingrid și pe Birk, să le strângă mâinile și să-i privească adânc în ochi. Am vrut să evit, dar în scurt timp aceiași oameni roiau și în jurul meu, strângându-mi mâna și vorbind despre Anita. Pe mulți dintre ei nu-i mai văzusem de un deceniu sau chiar mai mult, erau prieteni și rude de-ale lui Ingrid care mă ațâțau, comportându-se de parcă le-ar fi păsat. Îmi

azvârleau întrebare după întrebare – ți-e greu? Reziști? Am răspuns la tot printr-o înclinare a capului și m-am retras, vrând să-mi iau câmpii. Inima îmi bătea cu putere, prin fața ochilor îmi jucau puncte negre și mă simțeam amețit. Pieptul mi-a fost strâns de o gheară invizibilă. Aerul parcă a devenit cleios și a trebuit să mă sprijin de prima persoană pe care am prins-o ca să mă susțin. Era Birk. A dat să spună ceva, dar m-am răsucit, am făcut câțiva pași împleticiți pe iarbă, apoi m-am prăvălit pe jos ca un bețiv.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că Sverre și Ingrid stăteau deasupra mea. M-a luat fiecare de câte un braț și m-au ajutat să mă ridic, trăgându-mă din mulțime într-un loc mai ferit.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sverre.

Am deschis gura să-i răspund. Voiam să le spun că nu știam cum o să rezist, că eram singur, însă n-am reușit să rostesc niciun sunet.

— Cred că ar trebui să mergi acasă, a spus Ingrid.

În vocea ei se simțea o îngrijorare sinceră, dar și o tentă acuzatoare. Își dorise un tată mai bun pentru fiica ei. Gândise asta timp de foarte mulți ani – o știam prea bine – iar acum… Acum era vina mea că nu mai aveam o fiică.

— De ce nu-i zici asta lui Birk?

— Pentru că nu Birk tocmai căzut din picioare, Roe.

— Haide, a spus Sverre și m-a condus la mașină.

Ronja

Kristiansund
Miercuri, 23 august 2017

Pentru a doua oară în doar câteva ore trebuie să miros aftershave-ul lui August, în timp ce el urmărește înregistrările camerelor de supraveghere din centrul comercial Storkaia. Nu numai pe cele din dreptul Cubus, pe unde trece Roe Olsvik, care arată exact așa cum l-a descris Robert Kirkeby – cămașă gri, maxilar proeminent, umeri lați și cu o pungă de cumpărături într-o mână. E surprins de camere și în afara magazinului, uitându-se prin vitrina acestuia de parcă ar urmări ceva înăuntru, iar la scurt timp după aceea dispare pe aceeași ușă prin care va alerga în curând Iben.

Mă ridic și mă apropii de puzzle-ul de pe perete. De fiecare dată când

privesc reflexia podului în apă, mă cuprinde un soi de dorință. Poate gura diavolului e cea care mă ispitește, atrăgându-mă înspre ea. Asta dacă nu cumva e invers – dacă nu cumva suntem înăuntru și privim către exterior. Sau poate că nu e deloc așa – poate că ambele părți sunt la fel de bune. Podul ăsta spune atât de multe despre noi, oamenii. Ne arată cum ne lăsăm trași pe sfoară, cum vedem reflexii în apă și credem că privim obiectul în sine. Ne arată cum ne putem uita la un crâmpei de lume și crede că vedem imaginea de ansamblu.

— La dracu'! exclamă August în daneză. De asta s-a comportat așa ciudat pe parcursul anchetei. E implicat.

Oare cum arată Rakotzbrucke de pe cealaltă parte? Poate că dincolo se află o umbră, astfel că reflexia în apă nu arată la fel. Poate că apa e noroioasă, sau plină de pești care înoată.

— Trebuie să vorbim cu Roe, spun eu. Trebuie să aibă vreo explicație, nu crezi?

— Ce explicație? A ascuns asta de noi în tot acest timp! Cred că ar trebui să-l cercetăm ca pe un suspect și să luăm în calcul să-l arestăm. Dacă-l chestionăm pur și simplu în legătură cu ce am găsit, îi dăm un semnal de alarmă. Va avea timp să se pregătească. În schimb, ar trebui să continuăm ancheta până avem destule dovezi cât să-l prindem cu garda jos.

Îmi fulgeră prin minte că nu faptul că Roe Olsvik ne ascunde ceva e interesant – important e să aflăm de ce. Acest „de ce" poate fi atât de mare și de ciudat chiar și pentru Roe încât să reprezinte motivul pentru care n-a spus nimic. Oricum, însă, nu noi, cei din gradele inferioare, decidem așa ceva. Avem șefi pentru asta.

— Trebuie să vorbim cu Shahid, spun eu.

Roe

Ålesund
Luni, 2 mai 2005

Toți neuronii îmi erau încinși. Simțeam cum o limbă de foc se întindea de-a lungul sinapselor și apoi de-a lungul spinării, până ajungeam să lucesc pe interior. Lumina soarelui de afară mă făcea să ard așa. Simțeam că o să fac combustie spontană. Pe biroul din fața mea se strânseseră dosare de două săptămâni încoace. Cazuri care pur și simplu rămăseseră acolo și pe care trebuia să le desțelenesc, să apuc din nou firele anchetelor, dar nu eram în stare, îmi era imposibil să mă concentrez când trupul meu era chinuit de flăcările care o mistuiseră pe Puștoaică. Focul se arunca asupra pereților și acoperișului, sfredelindu-mi mintea. Cadavrul Puștoaicei ca un maldăr de cărbune. Erau prea multe piese care nu se potriveau – vocea ei la telefon, incendiul pornit în plină zi din cauza unei tigăi uitate pe plită, copilul care părea să fi fost zdrobit de o forță uriașă. Ce însemnau toate astea?

Trebuia să mă ridic. Să merg undeva, să-mi umplu mintea cu ceva. M-am dus la ușă. Am tras aer adânc în piept. Aerul nu era gros, nu azi. Am deschis ușa și am făcut câțiva pași pe hol.

— Roe! Am auzit că te-ai întors.

Sverre se îndrepta spre mine, schițând un zâmbet prin barbă.

— Ce mai faci?

Mi-am dres glasul.

— Ei, știi tu… Ceva mai bine. Mai bine mă întorc la serviciu înainte ca tot locul ăsta să se ducă de râpă.

Sverre mi-a oferit o jumătate de îmbrățișare, la care nu i-am răspuns. Și el părea să fi devenit amator de îmbrățișări. Relația noastră se schimbase iremediabil.

— M-am tot gândit la tine, a zis el.

Mi-am ațintit ochii în podea, deodată stânjenit.

— Tocmai mă duceam să iau o cafea.

De ce nu am fost acolo când a avut nevoie de mine? Eu, moșul ursuz,

care își lăsase mobilul în birou în loc să-l am la mine, ca orice adult – care preferase să se concentreze asupra serviciului, lăsând tot restul deoparte. Acum nu aveam să mai aflu niciodată de ce mă sunase. Pentru tot restul vieții urma să-i aud glasul înecat de lacrimi, așa cum fusese la telefon. Urma să știu că era posibil să mai fie încă în viață dacă aș fi răspuns când mă sunase.

Ingrid mă căuta deseori în ultima vreme, amintindu-mi exact de asta. *Cum ai putut să-ți lași telefonul, Roe? Când mă gândesc că n-ai răspuns când te-a sunat…* Apoi, mai îngrijorată: *Cum te descurci de unul singur, ai cu cine să vorbești?*

Când am intrat în camera pentru relaxare, zumzetul conversațiilor s-a redus instantaneu. Dintr-un motiv știut numai de ei, colegii mă tratau cu o politețe stranie. M-am apropiat de cafetieră, simțindu-le privirile în ceafă. Parcă le auzeam gândurile: *Nu mai e tocmai ușor să vorbești cu Roe, deci e greu să știi ce să spui. Pare lipsit de respect să râzi de față cu el* – erau plini de idei din astea. De parcă m-aș fi transformat într-o afurisită de figurină din porțelan. Nu gestionasem eu mai multe situații de criză decât oricare dintre ei? Hai odată. Vorbiți!

Continuau să se uite la mine. Brusc mi s-a făcut dor să fiu închis într-o încăpere de unul singur, holbându-mă la perete de parcă aș fi așteptat să ia foc. Doctorul îmi recomandase să petrec cât mai mult timp cu persoanele apropiate, cu cei pe care îi iubeam. Acordă-ți timp. Timpul vindecă totul. Îmi prescrisese medicamente, dar nu intenționam să iau niciunul dintre rahaturile alea. Să-mi petrec timpul cu persoanele cele mai apropiate. În ultimele două săptămâni cel mai apropiat prieten îmi fusese un zid alb de cărămidă din apartament – avusesem suficientă vreme să analizez fiecare zgârietură și fiecare crăpătură din tencuială.

Am băut cafea până m-am înecat. Voiam să plec, dar nu știam de ce. Anita, bebelușul – trebuia să fi rămas o pistă necercetată, trebuia să existe vreun răspuns. Oare îl căutaseră pe noul ei iubit? Trebuia să-i întreb. Mi-ar fi răspuns dacă întrebam. Dar, în același timp, nu eram sigur dacă voiam să aflu. Simțeam că explodez.

— Băieți!

Sverre stătea în cadrul ușii, cu fața roșie ca para focului.

— S-a întâmplat ceva. Avem nevoie de voi acum!

Am aruncat cana în chiuvetă. L-am urmat pe Sverre cu pași repezi,

croindu-mi drum printre ceilalți.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Deja ești pregătit pentru mai multă moarte, Roe?

— Doar spune-mi despre ce e vorba.

— Mergem pe Løvenvoldgata, la apartamentul lui David Lorentzen. Mama lui ne-a telefonat. Fiul ei a spus că urma să treacă pe la ea, dar nu și-a mai făcut apariția, așa că a mers la apartamentul lui și a intrat cu cheia de rezervă. Înăuntru era cadavrul unui bărbat.

Rumoarea a străbătut tot grupul din spatele nostru. Un cadavru. Voiau să știe cine era. Dacă era vorba despre o crimă. Sverre nu știa. M-am așezat pe locul șoferului, am reglat oglinda retrovizoare și am pornit motorul. Am băgat în marșarier și am întors mașina. Sângele îmi bubuia prin vene.

— Ești sigur că vrei să faci asta, Roe?

Toate îmi bubuiau. Sângele în spatele orbitelor, din venele gâtului.

— Nu-l țineați pe David sub observație în ultimele săptămâni? Ce s-a întâmplat?

— Nu a mai fost o prioritate.

Cunoștințele pe care le aveam despre cercurile prin care se învârtea Lorentzen puteau fi de folos în acest caz. Erau un prilej să-mi canalizez gândurile în altă parte, să contribui la ceva, să fiu de folos. Am cotit pe Lovenvoltgata și am frânat brusc în spatele mașinii de poliție care era deja acolo. Nu reușeam să-mi desfac centura de siguranță – rămăsesem blocat în ea, cu respirația tăiată. Într-un final m-am aruncat afară din vehicul, pornind spre casă. Am pornit sprinten pe scări, în mintea mea imaginându-mi că mă duc s-o salvez pe Puștoaică, așa cum nu fusesem în stare. M-am oprit în fața ușii, unde stătea de pază un polițist. Mi-am tras șoșonii de plastic peste încălțăminte, apoi combinezonul și gluga. Respiram cu greutate. Agentul a făcut un pas înlături ca să-mi facă loc să intru. În hol era amplasat un trepied pentru fotografierea unei urme de încălțăminte. Mirosea la fel ca atunci când, cu mulți ani în urmă, înainte s-o avem pe Anita, plecasem cu Ingrid în vacanță și ne întorseserăm acasă ca să găsim un frigider defect. Apă pe podea – apă și sânge, duhoarea cărnii putrezite. L-am apucat de braț pe bărbatul care făcea poze.

— Cadavrul, am spus.

A tresărit, iar eu am văzut în reflexia din oglinda mare din spatele lui cum mă înălțasem ca un urs. l-am eliberat mâna și am făcut un pas înapoi.

Îmi creasem singur o stare de surescitare, intrasem în modul de criză, dar aici nu era vorba despre Anita sau Aurora – era cu totul altcineva.

— E în camera aia.

Aproape gâfâiam. Am făcut slalom printre pete și alte potențiale indicii de pe podea, străduindu-mă să respir – să inspir pe nas și să expir pe gură, îmi spusese medicul, sau să respir într-o pungă de hârtie, numai să respir. Odată intrat în apartament, m-am ghidat după miros și în spatele unei uși am dat peste corpul unui bărbat care zăcea în propriile lichide eliminate din cauza descompunerii. Pielea îi căpătase o nuanță verzuie și era umflată.

Gura era deschisă și înăuntru păreau că mișună larve. Am tras aer adânc în piept. Apoi încă o dată, dar aerul era ca un lut urât mirositor care-mi umplea gura. M-am înecat. Un lut fierbinte, împuțit, care îmi ardea în piept. Am încercat să inspir din nou, dar nu am reușit decât să simt în piept un nod dur, fierbinte. N-am izbutit să iau destul aer. Am deschis gura cât de mult am putut, dar nu era nici urmă de aer, doar un lut greu, tare. Apoi totul s-a întunecat.

Ronja

Kristiansund
Miercuri, 23 august 2017

Shahid ne face semn spre două scaune cu spătar drept în biroul lui înghesuit. În branșa asta, nici măcar superiorii nu se bucură de prea mult lux. Deasupra mesei atârnă fotografia soției și a fiicei sale adolescente. Probabil că acest caz i-a dat serios de furcă. Mereu are o atitudine profesionistă, păstrează o anumită distanță față de cazuri, dar îmi închipui că în ultimele zile trebuie că și-a îmbrățișat familia mai strâns decât de obicei – asta când are răgazul să meargă acasă.

Șeful nu spune nimic, așteaptă ca unul dintre noi să ia cuvântul. Pare că impune respect cu atâta naturalețe, atât de ușor… În cele din urmă, eu sunt cea care rupe tăcerea incomodă. Cuvintele mi se revarsă de pe buze într-un șuvoi dezarticulat. Încep să-i povestesc despre martorul care a văzut un bărbat cu o plasă de cumpărături de la Cubus și despre înregistrările

camerelor de supraveghere de la Storkaia. Shahid se uită la mine vizibil sceptic – îmi dau seama imediat –, dar e prea târziu să mă opresc, să retrag ce am spus.

Mă uit la August. Mă simt ca un copil atunci când el dă din cap încurajator. Nu fac pauză nici cât să respir, simt că obrajii îmi dogoresc și palmele mi se umezesc. Severitatea de pe chipul șefului îmi dă impresia că sunt un copil care încearcă să-i explice ceva unui profesor. Iar cuvintele mele nu sună deloc convingător – îmi par stângace și confuze, incoerente. Încep să analizez fiecare propoziție înainte să-i dau glas, îmi pierd firul argumentului, dar deja am început să-i spun ce am descoperit. Fără tragere de inimă, mă forțez să închei și restul explicației și scot aerul afară din plămâni.

Abia acum aud bâzâitul muștei de pe pervaz, care se lovește de geam. Shahid se lasă pe spate și își duce mâinile la ceafă. Cugetă câteva clipe la spusele mele, luând în serios fiecare cuvânt. E ceva ce nu găsesc încă în mine – seriozitatea care parcă apare pe la treizeci de ani. Care te face să pari adult în toată regula.

— Cred că veți descoperi că e doar o neînțelegere, spune Shahid. Sunt perfect de acord că trebuia menționat în raport faptul că Roe a fost la centrul comercial, însă probabil doar a neglijat acest aspect. Probabil a considerat că nu e relevant pentru anchetă.

E o ușurare. Șeful e de acord cu mine – cel puțin, cu ceea ce am crezut inițial, înainte să mă convingă August de contrariu. Ar putea fi chiar așa simplu cum spune Shahid – o simplă neglijență. N-avem de unde ști.

— Nu doar a omis să ne spună că apare în filmare, ripostează August. A fost văzut discutând cu Iben înainte ca fata să dispară.

Shahid se încruntă.

— Dar suntem de acord că martorul ăsta nu e sută la sută de încredere?

Ne țintuiește pe rând cu privirea. Eu dau din cap.

— Ați vorbit cu Roe despre asta? Sunt sigur că are o explicație.

— Am venit întâi la tine, răspunde August. Pentru că ceva nu se potrivește. Sunt mai multe lucruri neclare – se pare că Roe e implicat cumva în caz. Că știe mai multe decât noi. Că ne duce de nas.

— E o acuzație gravă.

— Nu cerem decât permisiunea să cercetăm mai în profunzime, zice August.

— Ei bine, mă tem că nu v-o pot acorda. Dispariția lui Iben Lind e un caz mult prea important ca să pierdem timpul cu bazaconii. După cum am spus, sunt convins că există o explicație. Dacă vreți, pot să-l sun chiar acum pe Roe și să-l întreb. Azi e în concediu medical, dar cu siguranță n-o să-l deranjeze dacă vorbim scurt la telefon.

— Dar atunci va fi pus în gardă!

Cuvintele îmi scapă de pe limbă fără să vreau.

Shahid se uită la mine, surprins.

— Roe nu e un infractor. E colegul nostru. Îl voi suna și putem pune capăt poveștii.

Simt că fața mi se înfierbântă. Mă uit la August, simțindu-mă ca o proastă. Nu știu de ce trebuie să par de-acord cu el, când de fapt nu sunt.

August îl privește pe Shahid și dă din cap.

— Nu te mai osteni, spune el. Îl sun eu.

Șeful își mută privirea de la August la mine. Îmi rețin un oftat și dau aprobator din cap.

— Grozav. Atunci putem lăsa deoparte chestia asta, nu?

Aprobăm amândoi, ca doi elevi care au fost mustruluiți.

— Apropo, adaugă Shahid în timp ce ne pregătim să plecăm. Când Roe m-a sunat să mă anunțe că e bolnav, a mai spus ceva. Bănuiește că Mariam Lind nu e la domiciliu, așa cum ne-a informat soțul ei. Puteți verifica voi, cât mai discret posibil?

Odată ajunși în siguranța biroului meu, mă uit la August. Mă simt ușurată, cumva. Așa pare corect, să-l sunăm pe Roe și să-i dăm prilejul să ne explice. Firește că totul e o neînțelegere.

— Poate c-ar trebui să-i facem o vizită în loc să-i telefonăm, spun eu. Vin și eu cu plăcere.

August își pune o mână în șold și zâmbește.

— N-am de gând să fac niciuna, nici alta. Am vrut doar să-l împiedic pe șefu să-l sune. Avem nevoie de un plan.

Mariam

Ålesund
Miercuri, 23 august 2017

E încă devreme, iar cafeneaua e aproape pustie, cu excepția câtorva mame cu cărucioare și a câtorva siluete singuratice. Birk se așază la una dintre mesele din spatele localului, în timp ce eu mă duc la tejghea. Nu vrea nimic – doar un răspuns. Când îmi așez cafeaua pe masă și mă așez vizavi de el, îmi șuieră întrebările printre dinți:

— Ce s-a întâmplat în ziua aia? Ce le-ai făcut?

Ceva mi se strânge la baza gâtului. Chiar dacă sunt obișnuită să mint – chiar dacă în ultimii doișpe ani n-am făcut nimic altceva –, acum e greu. Unele minciuni sunt mai dificile decât altele.

— Anita și cu mine am fost împreună, spun. A vrut să te părăsească pentru mine. În afară de asta, n-am făcut nimic. Nu m-am întâlnit cu ea în ziua aceea și habar n-am ce s-a petrecut.

Înghit în sec și strâng paharul.

— Deja plecasem. Eram conștientă că relația noastră nu ar fi avut niciun viitor, plus că aveam destule probleme pe cap.

— Ce i s-a întâmplat Aurorei?

Barba neagră îl face să semene cu un om al cavernelor care nu stă bine cu nervii.

Îmi ascund mâinile sub tăblia mesei ca să ascund faptul că îmi tremură. Mi-am petrecut doisprezece ani repetând în minte răspunsurile în caz că m-ar fi luat cineva la întrebări despre acest subiect. Îmi acord câteva secunde ca să clatin încet din cap.

— Îmi pare atât de rău, spun. Mi-aș dori să știu. Nici măcar n-am știut că sunt moarte până n-am văzut poza casei în ziar.

Mă bâlbâi puțin și îmi dreg vocea.

— Ca să fiu foarte sinceră, am crezut că tu ai făcut-o. În definitiv, ai fost reținut pentru cercetări. Am urmărit cazul.

Polițiștii au crezut că el e vinovatul. Era evident că se încercase ascunderea crimei, și întotdeauna e de vină iubitul sau amantul, nu? Din câte citisem, îl eliberaseră din cauză că nu aveau dovezi concludente. Dacă ar fi aflat cumva cine sunt de fapt, dacă m-ar fi căutat? Oare putea fi convins că eu eram în spatele întâmplării și astfel să caute să se răzbune? Își dorise să-mi ia copilul de lângă mine, așa cum i-o luasem eu lui pe Aurora? Suna nebunesc, dar oamenii au făcut lucruri și mai nebunești de atât. Eu am făcut lucruri mai nebunești de atât.

— Când ai aflat despre mine, Birk?

Ridică din nou privirea spre mine.

— Ți-am văzut fotografia, în ziar, la televizor, peste tot. Erai împreună cu fiica ta. Am văzut poza și mi-am zis că parcă te știu de undeva. Mi-a luat destul de mult până să-mi dau seama că te cunosc din tablourile Anitei. Cele pictate târziu în relația noastră. Atunci mi-am dat seama că tu trebuie s-o fi ucis pe Aurora, iar acum – pe propria-ți fiică. Le-am spus deja polițiștilor toate astea. Știu pe cineva în forțele de ordine din Kristiansund, așa că l-am sunat imediat. Mă mir că încă nu te-au dus la secție. În loc de asta, apari aici.

Scutur din cap.

— Nu i-am făcut nimic, îi spun. Sunt sigură că Iben e în viață. O s-o găsesc.

Fermă pe poziții – așa trebuie să fiu.

El oftează.

— După incendiu m-am enervat că au pierdut timp arestându-mă pe mine în loc să afle ce s-a întâmplat de fapt. Că nu-și petreceau timpul încercând să-l găsească pe nenorocitul de amant despre care eram convins că-l avusese, și care trebuie că era vinovatul. Amantul s-a dovedit o femeie.

— Deci ai avut un motiv serios să-mi răpești copilul, spun eu. Dacă ești convins că eu l-am omorât pe al tău.

Vocea mi se frânge.

Se uită la mine cu o întunecime profundă în priviri.

— Știu ce i-ai făcut Anitei, zic eu. Am văzut vânătăile.

Clipește o secundă prea mult, suficient cât să-mi dau seama că acum brusc el e în gradă. Nu sunt singura care are ceva de ascuns.

— Eram pe mare când a dispărut fiica ta, spune el. M-am întors acasă vineri seară.

Iau o gură zdravănă de cafea. Mă gândesc la Iben la vârsta la care era Aurora când a murit. Cum o țineam tot timpul în brațe, o legănam ca să adoarmă și o țineam lipită de mine. Am crezut că dacă o să ajungă cu o zi mai în vârstă decât Aurora totul va fi bine. Un gând ridicol. Tragedia îmi era deja în sânge, în ADN-ul meu și al lui Iben.

— E ciudat, spune Birk, că nu au verificat pontul. Pe bune, nici măcar nu te-au întrebat ceva despre asta?

Roe

Ålesund
Marți, 1 decembrie 2009

Fulgi de zăpadă de partea cealaltă a ferestrei, prima ninsoare din această iarnă. M-am ridicat în capul oaselor pe canapea și am bâjbâit după flaconul cu pastile și cana de apă. Am înghițit două capsule de Effexor. N-ar trebui să le iau. Mi-au îngreunat capacitatea de a gândi limpede, mi-au încețoșat mintea. M-au făcut să uit, să reflectez mai puțin clar. Dar, dacă nu le luam, n-aș mai fi fost în stare nici să mănânc, nici să beau apă sau să respir. Medicul mi-a spus că era temporar, trebuia să-mi acord timp, să stau cu persoanele cele mai apropiate. Cel mai apropiat perete alb de cărămidă al meu. Cunoșteam fiecare gaură de cui, fiecare unduire din textura vopselei. În jurul meu, smocurile de praf au crescut în crăpături. Plantele cândva atât de verzi s-au transformat în cadavre, frunzele le atârnă peste marginile ghivecelor. Acordă-ți timp – timp de patru ani.

Prima zăpadă. În curând avea să vină Crăciunul și anul ăsta, la fel ca anul trecut, urma să stau singur, încercând să mă gândesc că doar câteva ore mai târziu va fi posibil să pornesc din nou televizorul. Puștoaica era moartă. Aurora era moartă. Mă simțeam prost că pastilele îmi amorțeau durerea. Puteam să zac acolo și să-mi tot repet: Puștoaica e moartă, Aurora e moartă, eu sunt mort. Nu simțeam nimic. N-ar trebui să iau pastilele alea. Ar trebui să fiu cu mintea limpede, pe fază, pregătit să aflu ce s-a întâmplat cu Puștoaica. Trebuia să existe indicii care să arate că o persoană poartă vina pentru tot. Dacă a fost Birk, trebuie să existe dovezi concludente. Nu se uitaseră îndeajuns bine, iar în timp astfel de dovezi devin mai greu de găsit. Poate chiar dispar cu totul. *Acordă-ți timp.*

M-am dus la frigider. Nu era nimic în el, doar o bucată de brânză mucegăită, un pachet de unt și o bere Munkholm. Am oftat și am aruncat brânza la coș. Doctorul îmi recomandase ca în fiecare zi să întocmesc o listă cu lucrurile pe care voiam să le fac. Astăzi era bine să merg la magazin să cumpăr ceva de mâncare. Să pregătesc o cină cum se cuvine. Pregăteam deseori cina când locuiam împreună cu Ingrid. Asta trebuia să fac. Să folosesc cuptorul și să constat că era bine să o fac.

Paltonul meu de iarnă era în fundul șifonierului, între costum și un blazer pe care nu l-am purtat niciodată. Mi-a intrat în minte gândul că ar trebui să bag mâna în buzunarul de la piept al sacoului și am scos de acolo programul de la înmormântarea Anitei și Aurorei. Cu un bilet în mână, Ingrid spusese: *Am pierdut o fiică și o nepoată, dar vom păstra în memorie pentru vecie toate momentele petrecute împreună.* Ingrid – întotdeauna cu o atitudine așa pozitivă. Mi-am vârât mâna în celălalt buzunar, dar bucata de hârtie pe care îmi notasem cuvintele pe care nu le rostisem niciodată dispăruse.

Mi-am pus paltonul, pălăria și mănușile, apoi am ieșit în zăpadă. În ultima vreme mă gândisem de multe ori că ar fi posibil să trec peste. Că aș putea începe să trăiesc din nou, conștient de existența unui gol mare și negru în lume, un gol în forma unei case făcute scrum. La urma urmei, reușisem să trăiesc fără Puștoaică și înainte – nu prea avusesem contact cu ea după ce devenise adult. O vizitasem o singură dată, după ce născuse. Pe Aurora nu o cunoșteam deloc. Pastilele erau cele vorbeau când gândeam așa – că era posibil să pierzi o fiică și o nepoată și să trăiești în continuare –, dar nu puteam și să fiu polițist, și să iau pastile. *Acordă-ți timp.* Trei după-amiezi pe săptămână în arhivă sortând cazuri vechi ca să nu-mi pierd slujba. Sperând că n-o să mă vadă nimeni la intrare sau la ieșire, sperând că n-o să vrea nimeni să stăm de vorbă. Sperând că nimeni n-o să se uite în ochii mei. În mare parte din timp mă evitau oricum. Acordă-ți tot timpul de care ai nevoie, a zis șeful. Un zombie, fost polițist, care hălăduia prin zăpadă.

Nimeni nu mă recunoaște la magazinul din cartier, deși întotdeauna mi-am făcut cumpărăturile aici. E un flux constant de fețe noi, tinere. Probabil că nu e un loc unde să vrei să lucrezi prea mult. Am rămas lângă rafturi, încercând să-mi amintesc de ce am nevoie pentru sos – oare numai de făină, unt și sare sau mai era încă ceva? Parcă toate amintirile mele despre gătit fuseseră împachetate pe fundul unei cutii de carton, în cel mai întunecat cotlon al minții. Mi-am amintit că aveam nevoie de cuburi de condiment. M-am îndreptat spre casă, pescuind două batoane de ciocolată pe drum, apoi am coborât privirea spre banda pentru cumpărături în timp ce produsele erau scanate. M-am uitat în jos la portofel, am scos cardul și am plătit. Băiatul de la casă mi-a pus produsele într-o plasă. I-am mulțumit fără să mă uit la el.

— Salut! a zis o voce; o siluetă de lângă ușă.

Am bănuit că îi era adresat altcuiva. Am început să mă îndepărtez, luând sacoșa. Apoi am simțit o mână pe umăr. Era un băiat tânăr. Păr de lungime medie, jachetă de piele, douăzeci și ceva de ani.

— Salut, i-am răspuns și am dat să plec.

— Nu mă recunoști?

Am negat din cap și m-am strecurat nerăbdător pe lângă el, ieșind în stradă.

— Ești polițist, nu-i așa?

M-am răsucit spre băiat.

— M-ai arestat acum mai mulți ani. N-o să-ți uit fața niciodată.

Un chip îngust, frunte îngustă și sprâncene care aproape că se uneau la mijloc. Când l-am arestat, avea păr scurt și blond.

— Te-am arestat pentru un furt, am spus. Bărbatul pe care l-ai jefuit era tatăl tău, nu-i așa?

— Am sperat că o să ne reîntâlnim într-o bună zi. Știi, a contat mult pentru mine că ai fost amabil atunci. Nu eram obișnuit ca vreo persoană de vârsta ta să fie amabil cu mine.

— Mulțumesc, am zis. Atunci ai lucrat cumva cu David Lorentzen?

Și-a aprins o țigară, nu mi-a răspuns la întrebare.

— Am auzit că a fost ucis. Am fost chemat pentru interogatoriu, dar nu le-am putut da nicio informație. Au prins pe cineva până la urmă?

— Nu știu nimic, am replicat. Am fost în concediu medical.

S-a tras mai aproape.

— Sper că nu te deranjează că spun asta, dar ai pupilele uriașe.

Mi-am lăsat ochii în podea.

— E un efect secundar al pastilelor pe care le iau.

— Anxietate?

Am aprobat din cap.

— Doar temporar, nu-i așa?

— Temporar de patru ani.

A tras prelung din țigară. A scos fumul pe la colțul gurii.

— Serios, a spus. E suficient. Cu cât iei mai mult timp, cu atât îți va fi mai greu să te lași de ele. Mama mea a luat chestii din astea acum mulți ani.

Mi-a întins o mână.

— Ultima dată când ne-am întâlnit ai vrut să facem cunoștință, dar am

fost cam recalcitrant. Îmi mai dai o șansă?

L-am apucat de mână și l-am strâns cum se cuvine.

— Salut. Eu sunt Roe.

— Egil Brynseth, a zis el. Încântat de cunoștință.

Ronja

Kristiansund
Miercuri, 23 august 2017

Ușa se deschide, iar asistenta intră împreună cu Robert Kirkeby. La fel ca data trecută, își ține capul plecat. Nu se uită la chipurile noastre, privirea îi zboară prin cameră într-un mod care mă face să mă gândesc că nu prea îi vine să creadă ce vede. Se așază în exact același loc ca prima dată. Șoptește câteva cuvinte pentru sine.

— Bună, Robert, spun eu.

Robert ridică privirea speriat la mine și la August, apoi o coboară din nou la tăblia mesei.

— Ne-ai fost de mare ajutor data trecută, iar acum avem nevoie din nou de tine. Am niște fotografii pe care vreau să ți le arăt și mă întrebam dacă ai putea să-mi spui dacă îi recunoști pe oamenii din ele. Crezi că poți face asta, Robert?

Trec câteva secunde. Robert fixează în continuare suprafața mesei, murmurând pentru sine.

— Iben Lind, Iben Lind, Iben Lind, zice el.

Dau aprobator din cap.

— Da, are legătură cu Iben Lind. Mă întrebam dacă vreunul dintre bărbații ăștia e cel pe care l-ai văzut stând de vorbă cu ea vineri.

Înșir fotografiile pe masă. Șase chipuri diferite. Le împing pe rând înaintea lui. Simt că e greșit să investigăm pe la spatele lui Roe și al șefului. Nu putem ști dacă nu cumva Roe are o explicație bună pentru faptul că nu ne-a spus că apare în înregistrările camerelor de supraveghere de la Storkaia, dar August a vrut să vorbim mai întâi cu martorul ocular. Așa că de asta suntem aici, și nu putem decât spera că obținem ceva util.

— Iben Lind, Iben Lind, Iben Lind, mormăie Robert Kirkeby. Toată lumea îi crede, toată lumea îi crede, iar ei ne mint în față. Stau de vorbă cu fetițele nevinovate – poliția e implicată, s-a infiltrat cineva în poliție, uitați-vă numai la Tom Cruise – el de unde face rost de bani? Eu văd clar.

Asistenta se apleacă spre el.

— Polițiștii sunt aici doar pentru că au nevoie de ajutorul tău, Robert. Îl recunoști pe vreunul dintre bărbații din imagini?

Robert se apleacă atât de mult încât aproape dă cu capul în fotografiile de pe masă.

— Vorbind cu Iben Lind, spune el. Vorbind cu ea, certându-se și vorbind cu ea, apoi fata dispare.

Îmi țin respirația.

— Da, Robert, spune asistenta cu calm. Este vreunul dintre ei omul pe care l-ai văzut vorbind cu Iben Lind?

Robert începe să se legene. Se leagănă înainte și înapoi de mai multe ori. Un horcăit puternic i se ridică din gât. Horcăie de mai multe ori. Apoi se oprește, se uită în jos și trage un scuipat gros care aterizează cu precizie pe masă, în fața lui. Se lasă pe spate. August și cu mine ne aplecăm simultan în față. Pe masă, singura fotografie umezită de flegma uriașă a lui Robert Kirkeby înfățișează chipul lui Roe Olsvik.

— N-o să țină niciodată la tribunal, remarcă August imediat ce ieșim în stradă.

Printre norii cenușii abia dacă se vede un crâmpei de soare. Simt că mi se strânge stomacul. Tribunal?

— N-ar fi bine să mergem să vorbim cu Roe acum? îngaim eu.

August se uită la mine uluit.

— Vrei să vorbim cu Roe acum, când martorul tocmai l-a identificat?

Chipul îi e străbătut de o grimasă, o expresie autoritară, pentru că el are deja ani de experiență la activ, în timp ce eu sunt o începătoare de doi bani. Ce știu eu despre cum trebuie acționat? Poate că doar sunt influențată de ceea ce a spus șeful. *O fată bună* tipică. Totuși, asta ar trebui să faci – să asculți de șef.

— Trebuie să dăm câteva telefoane, spune August când ne-am urcat în mașină. Să-i sunăm pe oamenii din Ålesund care îl cunosc pe Roe. Trebuie să aflăm ce legătură are el cu acest caz.

Ce legătură are el cu acest caz. Exact asta am fi putut să-l întrebăm pe

Roe.

— Ești sigur că n-ar fi mai bine să mergem direct să vorbim cu el?

August pare jignit. Apoi zâmbește.

— Sun-o pe Birte, zice el. Vezi ce spune și ea.

Roe

Ålesund
Marți, 5 iunie 2012

În jurul meu, timpul nu trecea – zbura ca un avion cu reacție. Gonea pe lângă mine cu o viteză care spărgea bariera sunetului, în timp ce eu stăteam ca înghețat. Mă holbam la peretele de cărămidă și priveam tencuiala cum se cojește, cum bucățelele aterizează pe podeaua acoperită de linoleum. Așa lăsasem timpul să treacă – ore, zile, săptămâni, luni, ani. Eram ca o figurină într-un glob cu zăpadă, unde tencuiala era zăpada. Mă întrebam dacă nu cumva un dumnezeu răutăcios stătea undeva deasupra mea și agita nenorocitul de glob, râzând de se prăpădea.

Capul îmi era împânzit de gânduri. De fiecare dată când încercam să adorm, mintea mi se umplea de amintiri. Pastilele care le ținuseră la distanță fuseseră aruncate în toaletă cu două săptămâni în urmă. În curând împlineam cincizeci și cinci de ani și aveam de gând să-mi sărbătoresc ziua de naștere fără tam-tam, cât mai liniștit cu putință, liber de porcăriile alea. Știam că ar trebui să aștipesc măcar puțin înainte să vină Egil, însă pur și simplu nu reușeam. În spatele pleoapelor închise vedeam rămășițele carbonizate ale Anitei. Știam că trebuie să spăl vasele îngrămădite pe blatul din bucătărie, dar nu făceam decât să stau acolo, privind în gol. În curând urma să vină și Egil. Cineva care să mă impulsioneze. Care să spună: fă asta și aia, Roe – îți face bine. Da. Asta voiam. Un părinte. Eu însumi un părinte, care fusese cel mai bun… Mi-am cuprins capul în mâini.

În ultima vreme fusese plăcut. Ne întâlniserăm de câteva ori la o cafenea, discutaserăm despre viețile noastre, și totul păruse foarte simplu, deodată, prin prisma vieții acestui tânăr care izbutise să se pună pe picioare. Ultima dată când ne văzuserăm începuse să-mi povestească despre tatăl lui. Mi-a

spus că în copilărie, atunci când taică-su stătea pe acasă era tot timpul beat – la fel ca maică-sa. La suprafață totul era despre poziție socială și bani, dar între cei patru pereți ai casei era doar singurătate. Își amintea de senzația de a fi uitat, cum și mama și tatăl lui erau ocupați cu propriile lor vieți. Își amintea că obișnuia să se ascundă ca să vadă cât dura până să-l găsească cineva. În adolescență căzuse în aceeași capcană, se afundase tot mai mult în patima băuturii și își abandonase studiile. Își învinovățise tatăl pentru fiecare picătură de alcool pe care o punea acesta în gură. Până în momentul când tatăl lui încercase să ia și banii lui. Atunci a început să-și plănuiască răzbunarea.

Când într-un târziu a țârâit soneria, m-a lovit gândul că n-aveam cu ce să-l servesc. Nu aveam nici măcar o cană de cafea instant. Am șovăit o clipă, cumpănind dacă n-ar fi mai bine să nu mă sinchisesc să deschid, dacă n-ar fi mai bine să amân vizita. Atunci soneria a țârâit iar, și mi-am amintit de cuvintele lui Egil, cum că nu era obișnuit ca o persoană de vârsta mea să fie amabilă cu el. Cum asta însemnase enorm. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

Egil mi-a strâns mâna cu putere și a pășit în micul hol.

— E așa mișto că pot să vin aici, a spus el.

În momentul acela mi s-a făcut frică. Avea așteptări care urmau să fie zdrobite imediat ce vedea apartamentul, imediat ce își dădea seama că din mine nu mai rămăsese decât un nenorocit de polițist într-un concediu medical prelungit, care nu reușea să se pună înapoi pe picioare. Dar când a intrat în sufragerie n-a părut să reacționeze negativ la nimic. Și-a găsit un loc pe canapea lângă pătura de lână mototolită pe care o lăsasem acolo, parcă neluând în seamă haosul de pahare, căni și farfurii de pe măsuță, ca și cum toate ar fi fost în afara câmpului său vizual. M-am cufundat pe canapea, simțindu-mă ca un boșorog când i-am spus că nu aveam nimic cu care să-l servesc. Nici covrigei, nici pateuri din acelea pe care Ingrid le așeza cu mare grijă pe masă de fiecare dată când aveam musafiri, pe vremea când formam un cuplu.

— Mă bucur mult să aflu că ai încetat în sfârșit să mai iei pastilele alea, a spus el. E bine. Nu poți procesa nimic dacă ești drogat.

— Trebuie să recunosc că m-a costat mult, am zis, dar mă simt mai bine fără ele. E mai bine să simt durerea decât să n-o mai simt, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Ai cunoscut vreo doamnă de curând? m-a întrebat el, ridicând privirea în tavan și brusc făcându-mă să-mi amintesc cât de tânăr era.

— Am renunțat la asta cu mulți ani în urmă, am replicat. Când soția mea a întâlnit un imbecil slab pe care l-a plăcut mai mult decât pe mine.

Am crezut că asta îl va face să râdă, însă doar a clătinat ușor din cap.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu ceea ce s-a întâmplat. Cu ce a făcut soția ta, adică. Dacă ai întâlni pe cineva, pun pariu că ai fi mai vesel.

— Femeile provoacă numai necazuri.

A încuviințat.

— Ai dreptate, a spus. Doar dacă retragi acel „numai”. Femeile sunt capabile să provoace o mulțime de alte lucruri. Ar trebui să încerci pe site-urile de matrimoniale.

E tipic pentru tinerii din ziua de azi să le spună adulților ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă. Și Anita obișnuia să mă dădăcească în felul ăsta, atunci când eram mai apropiați. Îmi spusese adesea că „ar fi trebuit” să mă străduiesc să-mi găsesc și eu pe cineva, așa cum procedase mama ei.

— Dar tu? am întrebat. La tine dragostea e în toi?

Egil a râs cumva forțat, de parcă ar fi fost pregătit pentru întrebarea asta.

— Ne mutăm împreună.

Chipul i-a radiat de fericire atunci când l-am felicitat. Părea timid și îndrăgostit. A ridicat din nou privirea în tavan. Am început imediat să mă gândesc cum eram eu la vârsta lui. Cum credeam că exista undeva în lume o persoană care să mă completeze. Abandonasem de mult reverii din astea, dar îmi amintesc cât de bine mă simțisem atunci.

— Cu alte cuvinte, îți merge foarte bine, am zis.

— Da, îmi merge. Chiar bine.

S-a ridicat și s-a dus la fereastră. Afară, priveliștea nu dezvăluia nimic altceva decât copaci și străzi mohorâte. Zăpada nu zăbovea pe acolo mai mult de câteva zile.

— E un loc frumos, a spus el. Central. Sper să ne găsim și noi un locșor ca ăsta.

S-a întors cu fața spre singurul perete decorat din cameră, unde două tablouri atârnau în lumina care intra pe fereastră.

— Ăsta ești tu, a spus el, arătând cu degetul tabloul intitulat „Polițistul”.

Mă surprinsese pe pânză cu expresia mea tipică, încruntat, cu ochii plecați și chipul brăzdat de cute de concentrare. Lumina îmi cădea pe

creștet și pe pielea cenușie a feței. Trebuie că i-a fost greu să fie fiica unui om care nu ridicase niciodată privirea din hârțoage.

A studiat mai îndeaproape cel de-al doilea portret. Tușele fine de pe gâtul ei, părul blond ce-i aluneca în ochi. Anita era foarte pricepută la autoportrete. De fiecare dată când mă uitam la chipul ei pictat, aveam impresia că prinde viață. Ingrid îmi dăruise mie cele două tablouri după înmormântare. Ca să ne-o putem aminti pe Anita așa cum a fost în viață, spusese ea. De parcă mi-aș mai fi putut înlocui imaginea carbonizată a trupului Anitei cu o amintire în care respira și avea obrajii îmbujorați. Nu așa funcționează lucrurile. Ambele amintiri existau – toate amintirile existau dar tot moartea ei ieșea în evidență.

— Fata de acolo, a zis el, arătând spre portret.

— E fiica mea.

De când murise Anita, purtam mereu asupra mea, în buzunar, un briceag ascuțit, de fiecare dată când ieșeam din apartament. Era ca un talisman protector. Noaptea, visam că-l țineam la gâtul celui care îmi ucisese fiica. În general, chipul criminalului era neclar, dar mereu recunoșteam barba neagră a lui Birk. O visam pe Anita zăcând moartă, carbonizată, pe o targă, pentru ca în secunda următoare să respire din nou și culoarea să i se întoarcă în obraji. Visam cum cenușa i se scutură de pe corp și cum ea se ridică zâmbitoare, caldă, o copiliță de doisprezece ani, de șase, de patru.

Și-a ațintit ochii asupra mea.

— E fiica ta?

S-a făcut alb la față.

— E fata care a murit?

Cuvintele lui mi-au pârjolit urechile. Respirația mi s-a îngreunat. Am început să pun la îndoială ideea de a-mi acorda timp, cu care mă tot pisălogeau doctorii. Cât timp? De câți ani urma să fie nevoie?

Egil analiza tabloul încruntat.

— Ai vrut să-mi spui ceva? l-am întrebat.

— Nu, a spus repede, scuturând din cap. Era foarte frumoasă.

Ronja

Kristiansund

Miercuri, 23 august 2017

Stăm toți trei în mașina lui Birte, în parcarea din fața ambulatoriului clinicii de psihiatrie. A condus în goană până aici, fără să facă vreun comentariu atunci când i-am împărtășit ce aflaserăm. Și-a tot încălzit vocea și a intrat în modul de actorie, iar acum apasă pe ecranul telefonului conectat la difuzoarele mașinii și apelează numărul deja format. August și cu mine stăm pe bancheta din spate și auzim cum telefonul sună. Birte se distrează, a captat toată atenția publicului. Își țuguiază buzele, ca și cum ar poza, ca și cum ar fi intrat deja în pielea personajului.

— Da, bună. Aici Sverre Nakken.

— Bună, ciripește ea. Sunt Birte Lie, de la secția de poliție din Kristiansund.

Birte fusese total de acord cu August, spunând că trebuia să acționăm împotriva indicațiilor lui Shahid și să investigăm mai departe. Cu ocazia aceea ne dăduse chiar și o scurtă lecție de actorie.

— Kristiansund, da. Am auzit despre cazul fetiței dispărute, e îngrozitor. Pot să vă ajut cu ceva?

Birte ne sugerase să începem cercetările sunându-l mai întâi pe Sverre Nakken, însă fără să-i dezvăluim adevăratul motiv pentru care îl apelaserăm. Se gândea că era mai bine dacă evitam o situație în care el ar fi început să-și apere fostul coleg sau l-ar fi sunat pe Roe imediat după ce ar fi încheiat convorbirea cu noi. Pentru moment, și ea și August se puseseră de acord că era mai înțelept să nu-i dezvăluim ce știam sau ce încercam să descoperim.

— Mulțumesc, Sverre, apreciez disponibilitatea, dar nu de asta te-am sunat. Noul meu coleg, Roe Olsvik, tocmai a împlinit șaizeci de ani și ne gândeam să-i organizăm o petrecere mai mare, pentru că el nu dă semne c-ar vrea s-o facă.

Birte chicotește la fel ca bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Dar ești sigură că el își dorește asta?

Birte chicotește iar.

— Nu prea are de ales. *E obligat* să-și serbeze ziua de naștere, cel puțin eu așa văd lucrurile. Te-am sunat pentru că am vrea să-i invităm rudele și câțiva prieteni mai vechi, dar nu avem datele de contact ale niciunuia, cu

excepția colegilor de serviciu.

Preț de câteva secunde se lasă tăcerea.

— Știi ce? Eu nu cred că aș mai invita pe cineva. Colegii sunt îndeajuns.

Birte parcă își reține cu greu un oftat. Strânge din buze și se forțează să zâmbească.

— Chiar nu-ți trece prin minte nimeni pe care s-ar bucura să-l revadă?

— Sunt sigur că știți cu toții despre trecutul lui. Despre ce au pățit fiica și nepoata lui, dar și că a fost în concediu medical ani de zile. Sincer nu cred că a mai păstrat legătura cu cineva.

— Fosta lui soție, îl întrerupe Birte. Crezi că mi-ai putea da numărul ei de telefon? Doar să văd ce părere are și ea.

Din nou liniște.

— Păi… Cred că el încearcă să lase totul în urmă, de fapt, dar… ai putea s-o suni pe Ingrid și s-o întrebi.

— Ingrid, așa.

Birte notează numărul de telefon pe spatele unui bon și îi mulțumește lui Sverre pentru timpul acordat. Închide și flutură victorioasă hârtiuța peste umăr.

— August, e rândul tău.

August trece pe scaunul șoferului, ia telefonul și sună la numărul pe care le-a notat Birte. Mâna îi tremură abia perceptibil. Sunetul de apel se aude numai de două ori înainte să-i răspundă o femeie. Are o voce firavă, aproape timorată.

— Bună! spune August, adoptând un ton blând. Ingrid Krongsveen? Te-am sunat pentru că am un coleg, Roe Olsvik – e fostul tău soț?

— Așa?

— După cum am spus, sunt colegul și prietenul lui. Am vrea să-i organizăm o petrecere pentru cea de-a șaizecea aniversare și am vrea să-i invităm familia și prietenii, dar nu prea știm pe cine să chemăm.

— Aha, înțeleg. Chiar atât de bătrân e?

Vocea îi e lipsită de orice inflexiune, aproape indiferentă.

— Nu mai e nimeni pe care l-ai putea invita. Părinții lui sunt morți amândoi. Tatăl lui a murit… să fi fost acum paisprezece ani? Se spune că ar fi băut până a intrat în groapă. Pe mama lui a pierdut-o cu mult înainte. Din familia lui apropiată am rămas doar eu.

Vocea îi devine mai ascuțită când rostește ultimele cuvinte.

— Iar eu nu sunt convinsă că sunt în stare.

— Am înțeles. Îmi pare rău să aud asta. Dar poate m-ai putea ajuta cu discursul meu. Ai putea să-mi spui cum e Roe ca persoană?

— O, nu cred că l-ar interesa să audă părerea mea despre el. Era un om bun cât am fost împreună. Nu prea dădea el pe-acasă, dar a fost blând și bun la suflet. Doar în ultimii ani a devenit dur și întunecat, după ce s-a întâmplat cu Anita. Dar firește că nu poți spune asta.

August nu se grăbește.

— Ce vrei să spui? Cum era înainte de incident?

— A, era mult mai deschis, îi plăcea să trăiască. Nu era așa furios cum pare acum. Nu l-am mai văzut de dinainte să înceapă vara, dar mă sperie felul în care s-a schimbat.

— Nici mie nu-mi spune prea multe, zice August. Preferă să țină totul în el. Mi-ar plăcea să-l pot ajuta mai mult.

Vocea lui August e calmă și caldă. Face o treabă excelentă. Nimeni nu ar putea pune la îndoială faptul că e un prieten bun de-ai lui Roe.

— Tipic Roe, spune ea. Vrea să fie puternic, dar cred că are probleme mai serioase decât își dau seama ceilalți… Nu, acum vorbește gura fără mine. Ăsta nu e material pentru un discurs. Dacă vrei să incluzi și un mesaj din partea mea, poți să-i transmiți că mereu l-am considerat un om bun.

Se așterne tăcerea. August bate ușor cu degetele în volan.

— Aș mai vrea să te întreb ceva, adaugă el. Fiica lui a avut un iubit cu care locuia, nu-i așa?

— Birk?

— Exact. Îmi poți spune numele lui de familie?

— Feldmark, dar, în locul tău, nu l-aș chema. Roe nu l-a agreat niciodată și multă vreme a fost convins că el a ucis-o pe Anita.

Introduc numele în motorul de căutare al poliției în timp ce Ingrid vorbește. Vocea începe să i se frângă.

— Ah, scuze. Atunci cu siguranță n-o să-l contactăm. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor, Ingrid.

— Mulțumesc că m-ai sunat. Așa cum am spus, mi-ar fi plăcut să particip și eu, dar pur și simplu nu cred că aș face față. Îmi pare rău.

— Nu-ți face griji.

Când August închide, Birte și cu mine rămânem uimite preț de o clipă.

— Iisuse! exclamă Birte. Ai fost fantastic, August! Chiar ai talent.

August încearcă să se comporte ca și cum laudele noastre nu sunt mare lucru, dar roșeața de pe gât îl dă de gol.

E rândul meu. Palmele îmi sunt umede când mă strecor pe scaunul din față. Mă uit în jos spre telefon, apoi în oglinda retrovizoare.

— Nu cred că vreau să fac asta, îngaim eu.

— Ce-ai zis, Ronja? întreabă Birte.

Mâna îmi tremură.

— Nu cred că ar trebui să facem asta, repet eu. Am primit un ordin.

Birte râde strident, așa cum îi stă în fire.

— Dă-mi telefonul, zice ea.

I-l pasez, iar ea formează numărul. Îmi așez mâinile încă tremurânde pe coapse, iar ea îmi pune telefonul la ureche. Chicotește aproape fără s-o aud.

— Alo? răspunde un bărbat. Alo, e cineva acolo?

— Bună, reușesc să îngaim. Birk Feldmark? Aici Ronja Solskinn, de la secția de poliție din Kristiansund.

— În sfârșit, bolborosește el. Credeam că n-o să mai sunați niciodată.

Roe

Ålesund
Luni, 2 martie 2015

— Salutare, bătrâne!

Chipul lui Sverre a strălucit atunci când m-a zărit pe coridorul secției de poliție din Ålesund și am simțit imediat cum o căldură mi s-a răspândit prin piept, ca și cum m-aș fi întors în urmă cu zece ani. I-am prins mâna și i-am strâns-o cu putere.

— Te-ai întors, sau…?

O simplă întrebare – de parcă aș fi fost plecat doar o săptămână. Însă în vocea lui am detectat o undă de incertitudine, iar cuta dintre sprâncene i s-a adâncit, probabil din cauza tendinței mele de a-mi face apariția în incintă numai ca până la finalul zilei să dau bir cu fugiții. De data asta, însă, era altfel. De data asta chiar voiam să rămân.

— Da, am spus. M-am întors.

Birourile erau aceleași separeuri vechi care se aflau acolo de la începutul veacurilor. Primisem un birou nou, însă noutatea consta doar în faptul că era altul decât cel pe care îl folosisem înainte. De data asta urma să fac muncă de birou în cadrul anchetelor penale. Zilele mele pe teren se încheiaseră. Șeful îmi spusese că pot să-mi petrec prima zi acomodându-mă, ceea ce și intenționam să fac. Am ordonat câteva cărți pe raftul gol și am rupt benzile desenate pe care fostul ocupant le lipise pe tabla de plută de pe perete. Un stagiar folosise spațiul înaintea mea, suficient cât să fie transferat într-o funcție permanentă. Asta era tot ce știam. Habar n-aveam dacă își dăduse demisia, plecase în concediu sau se mutase din oraș. Înainte s-o pierd pe Puștoaică, știam totul despre toți cei din clădire. Acum trebuia s-o iau de la capăt.

Mi-am suflecat mânecile puloverului și m-am apucat să conectez toate cablurile la mufele corespunzătoare, o sarcină foarte enervantă. Cel care a inventat calculatorul ar fi putut face lucrurile un pic mai intuitive. Totuși, m-am bucurat că nu stătea nimeni pe capul meu încercând să mă ajute. Că nu trebuia să susțin o conversație. Urma să am suficient timp pentru replicile entuziasmate ale oamenilor: „Am crezut că n-o să te mai văd niciodată!” Sau pentru reproșurile lui Sverre: „De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?” Pentru că acum lucrurile aveau să fie diferite. Mă întorsesem.

Când am terminat în sfârșit de conectat toate cablurile și computerul a pornit, m-am lăsat să cad pe scaunul de la birou, oftând. Eram transpirat din cauza razelor soarelui care pătrundeau prin geam. Am întredeschis fereastra. Abia de curând începusem să ies la plimbare. Înainte de Puștoaică, obișnuiam să fac jogging și să ridic greutăți. Acum, brusc, aveam nevoie doar de plimbări liniștite în timpul cărora puteam să ascult țipetele pescărușilor și să mă las învăluit de mirosul sărat al mării. Să cobor până la marginea apei și să simt vântul mângâindu-mi fața. Probabil că nu erau pe-acolo multe persoane care să mă înțeleagă, dar Egil înțelegea. Asta era grozav la el. Părea să înțeleagă tot.

Am deschis programul cu arhiva cazurilor vechi și încă în desfășurare – trecuseră mulți ani de când nu-l mai folosisem. Trebuia să-mi reîmprospătez memoria, să dau iarăși viață hârțogăraiei moarte. Am căutat ultimul caz major în care fusesem implicat, și care contribuise la prăbușirea mea. David Lorentzen. Cazul era încă nerezolvat. Erau prea puține dovezi. Sau, mai degrabă, erau prea multe. Am început să deschid pe rând numeroasele

fișiere care conțineau rapoarte de pe urma examinării medico-legale a cadavrului, probe biologice de la locul faptei și interogatorii cu martori. Cam toți membrii rețelei de traficanți păreau să fi fost interogați la un moment dat. Totuși, niciunul nu știa ce se întâmplase în noaptea aceea. Mulți dintre ei se aveau unii pe alții ca alibi. Părea zadarnic. Oamenii ăștia mințeau așa cum respirau. Degeaba te așezai înaintea lor și le cereai să coopereze, minciunile se țineau lanț. Cu mare greutate putea fi convins vreunul dintre ei să i se ia măcar o amprentă, de teamă să nu ajungă pe lista suspecților. Nu prea avea niciun rost să ai tone de ADN la scena crimei dacă nimeni nu era dispus să coopereze și să se lase testat.

Concluzia din raportul autopsiei era că David Lorentzen fusese mort de „undeva între cinci și cincisprezece zile". Cadavrul se afla într-un stadiu avansat de rigor mortis și din el se scursese deja lichid de pe urma descompunerii. Estimarea momentului morții era la rândul ei bazată pe ciclul de viață al larvelor de la momentul descoperirii cadavrului.

Am căutat prin documente și am descoperit că decedatul fusese văzut pentru ultima dată în viață în data de 16 aprilie 2005, aceeași zi în care avusese loc primul meci de fotbal pe noul stadion Color Line. Fusese adus la secția de poliție din Ålesund pentru a fi interogat cu privire la spargerea dată în casa lui Halvor Brynseth. Cu toate astea, nu se știa cu certitudine dacă murise în ziua aceea sau în vreo alta. La fel de bine era posibil să fi decedat în weekendul următor. Martorii dăduseră declarații radical diferite. Foarte puțini recunoscuseră că intraseră în locuința lui Lorentzen, în timp ce alții susțineau că îl văzuseră. M-am întors la raportul autopsiei, în care medicul legist ajunsese la concluzia că în orele dinaintea decesului victima consumase alcool. Deloc surprinzător, în sânge i-au fost depistate mai multe substanțe narcotice.

Am dat click prin alte fișiere, citind pe diagonală volumul uriaș de materiale. Interogatorii cu mama decedatului, Karoline Lorentzen, care intrase în casă și își găsise fiul mort în pat. Am derulat mai departe și am dat peste o fotografie a sufrageriei pline cu sticle și doze de alcool și scrumiere pline cu chiștoace. Arăta ca și cum tocmai avusese loc o petrecere. Tot în raportul medico-legal scria că pe penisul victimei se găsiseră urme ADN de la o femeie, ceea ce însemna că întreținuse relații sexuale înainte să moară. Pe mâini și pe picioare avea urme de bandă adezivă, dar materialul fusese îndepărtat. Cauza morții era sufocarea

provocată de un obiect apăsat cu putere pe gâtul victimei. Se bănuia că arma crimei era lampa de pe noptieră, care părea să fi fost temeinic curățată.

Câțiva dintre prietenii lui Lorentzen au fost suspecți de crimă, dar niciunul nu a fost vreodată acuzat. Unul dintre ei acceptase să i se preleveze amprentele, care se potriveau cu cele găsite pe ghemotocul uriaș de bandă adezivă descoperit în coșul de gunoi din bucătărie. Faptul că nu fusese acuzat era de înțeles – pe banda adezivă se găsiseră amprente de la cel puțin șase persoane, bărbați și femei deopotrivă, pe lângă ale lui Lorentzen însuși. Același lucru era valabil pentru sticlele și cutiile de metal împrăștiate prin apartament, precum și pentru mucurile de țigară.

Am închis toate documentele. Am dat click pe fișierul intitulat „Portret robot, scena jafului”. Dat fiind că cele două incidente avuseseră loc la scurt timp unul față de celălalt, și se petrecuseră la mică distanță unul de celălalt, era firesc să nu fie exclusă o conexiune. S-a afișat imaginea. Înfățișa o femeie de douăzeci de ani, purtând un hanorac și un fular în culorile echipei de fotbal.

— Parcă nu erai obligat să lucrezi azi.

Sverre stătea sprijinit de cadrul ușii, urmărindu-mă. Am băgat în bară portretul-robot și am deschis un alt document la întâmplare, care conținea o imagine de la scena crimei – cadavrul în descompunere al lui Lorentzen întins în pat.

— Doar mă interesa un caz.

S-a apropiat.

— Ăsta-i David Lorentzen? Nu e ăsta cazul la care ai…

S-a oprit singur, sau poate că l-am oprit eu cu o privire.

— Întotdeauna am crezut că o femeie i-a făcut felul, a zis.

— Ce te face să crezi asta?

— N-am nicio dovadă, dar s-a culcat cu o femeie înainte să moară. Iar mâinile și picioarele i-au fost imobilizate cu bandă adezivă, și a fost sugrumat. Pare opera cuiva care știa că nu e suficient de puternică încât să-l strângă de gât cu mâinile ei. Nu ești de acord?

Am ridicat din umeri.

— Sau un bărbat care a vrut să se asigure că-și duce treaba la bun sfârșit și nu o să fie snopit în bătaie. Poate vreun șantajist?

— Așa a crezut și băiatul.

— Și mai e ceva, am spus, dar m-am oprit imediat. Nu, las-o baltă.

Sverre a dat aprobator din cap.

— Mai ieși pe undeva, Roe? Ai cunoscut pe cineva?

M-am răsucit spre Sverre, care mi-a aruncat aceeași privire pe care în ultima vreme mi-o arunca toată lumea.

— Și tu? Au început să mi se vâre pe gât întruna chestiile astea.

— Ar trebui să încerci pe site-urile de întâlniri.

— Scuză-mă, i-am tăiat vorba. Cred că o să las asta deoparte pentru moment și o să plec acasă. Prima zi e zi scurtă.

— Norocosule.

Sverre a a ieșit cu spatele pe coridor, apoi s-a făcut nevăzut. Am așteptat câteva secunde înainte să deschid din nou portretul-robot. Era mai prost desenat decât ar fi fost dacă l-ar fi făcut ea însăși, dar ochii erau inconfundabili. Era Puștoaica.

Ronja

Kristiansund
Miercuri, 23 august 2017

În mașină se lasă tăcerea după ce închei convorbirea cu Birk. Mai întâi întâlnesc privirea lui Birte, apoi a lui August. Las ochii în jos și îmi dreg glasul.

— Mariam Lind o cunoștea pe fiica lui Roe, spun eu.

— Iubitul fiicei lui Roe i-a dat lui Roe un pont, dar care n-a fost investigat, zice August.

Birte strânge din buze. Clatină ușor din cap.

— De ce n-a vrut să ne spună despre suspiciunile lui Birk cu privire la Mariam Lind?

— Poate că din cauza asta e Roe atât de obsedat de ea, spune August. Din cauza acestei suspiciuni.

— Dar de ce să mintă? întreabă Birte. De ce nu ne-a spus și nouă?

Reflectez la asta pentru o clipă. De ce ar mințI cineva pe un astfel de subiect? Asta e adevărata întrebare. Dacă ne-ar fi povestit și nouă despre pont, i-ar fi întărit motivele ca să o cerceteze mai amănunțit pe Mariam

Lind. Asta și vrea – despre asta a vorbit încă de la bun început.

— Eu cred că doar Roe ne poate da o explicație, zic eu.

— Mda, încep să se adune cam multe întrebări la care Roe ar trebui să răspundă, spune Birte. Eu cred că trebuie să-l aducem la secție.

— Să-l aducem la secție?

— Dacă Roe ne-ar fi povestit despre această conexiune, spune Birte, ar fi însemnat nu doar că ar fi legat-o pe Mariam Lind de ambele cazuri, ci și pe sine însuși. Poate a vrut să abată atenția asupra lui Mariam, fără să fie luat în colimator.

Mă uit la Birte.

— Crezi că Roe…?

— Cred doar că trebuie să săpăm mai adânc după informații, adaugă ea. Ne-a mințit, are o legătură cu ambele cazuri, iar dacă el crede că Mariam Lind i-a ucis fiica și nepoata, nu e ăsta un motiv suficient ca să comită aceeași infracțiune pentru a se răzbuna?

August își drege glasul.

— Haideți să nu tragem concluzii pripite, spune el. Mai întâi să facem ce ne-a cerut Shahid – să mergem la Tor Lind și să-i cerem să ne explice de ce nu ne-a spus că Mariam a dispărut.

Dau aprobator din cap.

— Să mergem.

•

Birte acaparează scaunul șoferului, iar eu ocup locul din dreapta, ca de obicei, în timp ce August își conduce propria mașină. Merge chiar în spatele nostru, în vreme ce Birte conduce încrezătoare, cu bărbia ridicată și ochii țintă la carosabil.

— Apropo, doar ca să știi, spun eu, nu e nimic între mine și August.

Ea râde.

— E treaba ta să gestionezi situația după bunul plac, Ronja.

— Nu gestionez nimic.

Înaintăm spre Nordlandet. Gândul îmi zboară la Roe și la cât de prietenos e uneori cu mine, aproape ca și cum s-ar bucura când stăm de vorbă. Poate că-i amintesc de fiica pe care a pierdut-o. Îmi e greu să mi-l imaginez în postura de criminal, așa cum a început să-l zugrăvească Birte. Alți colegi spun despre el că uneori e agresiv, că are limba ascuțită, dar cu mine nu a reacționat niciodată așa. Știu foarte bine că oricine poate fi

criminal, dar când vine vorba despre Roe efectiv nu pot să-l văd în postura asta.

La Academia de Poliție am învățat două lucruri importante. Primul e că întotdeauna trebuie să te pregătești pentru rezultatul cel mai prost – pentru scenariul cel mai rău – ca să nu te lași copleșit în cazurile dure. Celălalt e că nu trebuie să tragi niciodată concluziile prea devreme, că trebuie să rămâi deschis. Că nu trebuie să fim părtinitori. Nu trebuie să pornim de la premisa că un lucru care poate părea corect chiar e corect. Întotdeauna există mai multe variante posibile pentru desfășurarea evenimentelor.

— Poți să mă lași la capătul aleii? o întreb pe Birte. Ca să nu mai mergi cu mașina până în fața casei?

— De ce?

— Vreau să parcurg traseul pe care se presupune că l-a urmat Iben spre casă. În plus, cred c-ar fi o idee bună să-l luăm pe Tor prin surprindere. Oamenii au tendința să vorbească liber atunci când sunt luați pe nepregătite.

Birte frânează și parchează cu grijă lângă trotuar. Îl sună pe August pe mobil.

— August, așteaptă acolo unde ești pentru zece minute!

Birte mă privește și râde.

— Hai, dă-i drumul!

Sar din mașină și merg pe scurtătură, trec de locul unde a fost găsită banda desenată aruncată și urc panta ușor înclinată. Probabil că a fugit pe aici în drum spre casă, înainte s-o oprească cineva.

Există o zonă ferită privirii, de-a lungul cărării, unde ai putea răpi cu mașina o fetiță fără să te vadă nimeni. Îmi repet în minte întrebările pe care trebuie să i le pun lui Tor Lind. *Unde e soția ta, Tor? De ce nu ne-ai spus asta? Parcă țin minte că ai zis că doarme la etaj ultima dată când am fost aici, că nu voiai s-o trezești*. Îmi imaginez chipul lui plin de neliniște și privirea rătăcită în timp ce încearcă să caute o explicație plauzibilă. Mă opresc brusc. Fac cu grijă pași mari în spate, apoi mă răsucesc și alerg spre mașină. Birte coboară geamul.

— Care-i problema, dulceață?

— Ssst, șoptesc eu. Roe Olsvik e aici. Stă ascuns în spatele unei mașini din parcare. Spionează cu un binoclu casa familiei Lind.

— Shahid a spus că și-a luat concediu medical azi, spune Birte mecanic.

Apoi rămâne tăcută.

— Cum să procedez?

Se gândește câteva clipe, apoi iese ca o furtună din mașină. Merge spre August și îi spune ceva ce nu reușesc să aud. August trage brusc mașina pe drum în timp ce Birte aleargă pe aleea care duce spre casă. Pornesc după ea, dintr-odată confuză. Parcă ne-am întors în generală și eu sunt mândria clasei care vrea să-l găsească pe profesorul care nu apăruse la timp la oră, în timp ce toți ceilalți copii voiau doar să chiulească. Uram să fiu fata aceea, dar ea continua să existe în mine. În clipa asta trebuie să depun mari eforturi să o țin la distanță.

În scurt timp intrăm în câmpul vizual al lui Roe, nu trebuie decât să întoarcă privirea. Dar el continuă să se uite prin binoclu, studiind casa.

— Bună, Roe, spune Birte. Cu ce treabă pe-aici?

Roe coboară binoclul. Se uită când la casă, când la mine și Birte.

— Nu erai bolnav? continuă Birte.

— Mariam Lind nu e acasă, spune el. Lipsește de două zile.

— Ce cauți aici, Roe? De ce ești atât de interesat de familia asta? Și de ce nu ne-ai spus că o cunoșteai dinainte pe Mariam Lind?

În clipa următoare, Roe pare speriat.

— Știm tot, Roe, îi aruncă Birte. Știm că ai fost la centrul comercial, că ne-ai ascuns lucrul ăsta și că ai vorbit cu Iben Lind înainte să dispară.

Pare că-și cântărește opțiunile. Poate fugi prin grădina familiei Lind sau poate trece direct printre noi, să ne bată până ne pierdem cunoștința și să plece. Încerc să mi-l închipui cum ar sări gardul așa îndesat cum e el, dar stă pur și simplu nemișcat. Apoi August apare lângă mine.

— Cred că trebuie să vii cu noi la secție, zice Birte.

Roe

Ålesund
Luni, 2 martie 2015

Egil a fost numai un zâmbet când a deschis ușa și a văzut că în prag stăteam eu. Purta un șorț murdar de fainã.

— E Roe! a strigat peste umăr în apartament. Ce mă bucur să te văd,

Roe! Mi-ar plăcea ca și persoane mai tinere decât tine să vină în vizită neanunțate. Nu prea se întâmplă niciodată.

A făcut un gest larg cu mâna spre holul scăldat în lumină. Am făcut doi pași, apoi m-am oprit.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ce s-a întâmplat?

În acel moment am început să tremur. Puterea mi s-a scurs din picioare – mușchi lași, oase lașe. Am închis ochii strâns – nu acum, te rog, nu acum – dar senzația era extrem de puternică. Egil m-a prins de braț și m-a condus în sufragerie. A reușit să mă așeze pe canapea. Țineam ochii închiși. L-am auzit îndepărtându-se și vorbind cu soția lui. În dosul pleoapelor am întrezărit iarăși norul de fum care se revărsase când încercasem să deschid ușa de la casa Puștoaicei. Dacă aș fi ajuns mai repede… Dacă aș fi răspuns atunci când mă sunase… Măcar atât aș fi putut să fac – și nici măcar asta nu-mi ieșise. Avusesem o piesă vie din puzzle chiar sub nas. Timp de patru ani – vorbisem cu el, mă bucurasem să-l aud povestind despre perioadele bune din viața lui, ca și cum ar fi fost fiul meu, nu un nenorocit. Venise la mine în casă.

Privise tabloul fiicei mele și își dăduse seama, dar nu scosese niciun cuvânt.

Cineva s-a apropiat, aplecându-se lângă mine și așezând ceva pe măsuță. Am deschis ochii și am văzut că Egil îmi pusese în față un pahar cu apă. S-a așezat pe colțar, încrucișându-și mâinile la piept.

— Despre ce voiai să vorbim?

Un laș, asta eram. Nu eram în stare nici măcar să înfrunt un criminal fără ca picioarele să-mi tremure ca piftia. Am băut cu sete din pahar, dorindu-mi să sting focul care ardea în interiorul meu cu apa aceea, să o sting pe Anita. De parcă aș fi tânjit după liniște, după o viață interioară care să nu clocotească ca o oală sub presiune. Mi-am scos cu un gest violent noul telefon mobil, dotat chiar și cu o cameră foto cu care puteam face poze clare. I l-am întins lui Egil, arătându-i imaginea cu portretul-robot.

— Ea e Anita, am șuierat. La dracu, Egil, asta e Anita!

Am auzit ușa bucătăriei închizându-se în spatele meu. Egil s-a tras pe marginea canapelei, ținându-și privirea pironită în podea.

— Mă străduiesc să înțeleg, am spus, dar nu văd decât roșu înaintea ochilor, sunt turbat. Trebuie să-mi explici chestia asta.

Am aruncat telefonul pe masă. Egil l-a luat ca să se poată uita la portret. Fata cu hanorac portocaliu și albastru, cu fularul la gât. Bretonul blond, ochii care mă priveau cu nerăbdare când era copilă, plini de ideea că Papa era magic – că Papa poate muta munții din loc. Aceiași ochi care în adolescență începuseră să se uite la mine cu scepticism și iritare. Înțelesese. Nu numai că Papa nu era magic – nu era nici măcar un Papa bun, obișnuit. Uitam s-o iau de la școală, așa cum conveniserăm, când se întâmpla să fie comisă o crimă palpitantă. Ajungeam acasă târziu și adormeam buștean pe canapea, în timp ce ea mânca orice mai găsea prin frigider. *Am fost prea tineri pentru a deveni părinți,* spusese Ingrid de atâtea ori, dar eu nu simțeam asta. Cu fiecare an ce trecea, parcă deveneam un tată din ce în ce mai rău. Nu-mi petrecusem niciun pic de timp cu ea. Iar acum toată lumea încerca să-mi bage pe gât cum că timpul vindecă rănile, însă fiecare ceas din restul vieții mele urma să fie un timp pe care nu mai puteam alege niciodată să-l petrec cu ea.

— Chiar n-ai nimic de spus?

Egil a răsucit telefonul în mâini.

— N-am vrut să-ți stric amintirea despre ea, a spus el. De asta nu ți-am zis nimic. În definitiv, nu cred că era așa. Era doar disperată.

— Ea e fata care a comis jaful împreună cu tine? am întrebat. Pe atunci mi-ai spus că n-o cunoșteai. Care e adevărul?

— O știam cât de cât, a zis el. Am întâlnit-o la Școala Norvegiană de Business, pe când studia și ea acolo.

— Nu ai spus cum o cheamă ca s-o protejezi.

A încuviințat.

— Nu am vrut să trag pe nimeni după mine. A fost planul meu, un gest prostesc de răzvrătire împotriva tatălui meu.

— Egil, acum trebuie să-mi spui totul. Cine te-a pus să faci asta? El a dat din umeri.

— Păi, „pus să fac asta” nu e tocmai o exprimare corectă. I-am sugerat ideea lui David Lorentzen.

— Cum a ajuns Anita să fie implicată?

— Ea m-a sunat, a spus el. Zicea că e disperată. Mi-a spus că voia să-l părăsească pe Birk și avea nevoie să împrumute niște bani. Plângea și era foarte supărată. N-aveam nimic să-i dau, dar i-am sugerat că mă poate ajuta să comit jaful.

— Deci totul s-a întâmplat din cauza ta. E vina ta că a fost târâtă în asta.

Egil a dat din cap, apoi și-a acoperit fața cu palmele.

— Chiar am dat-o în bară. Sincer.

— Egil, am spus. Ce li s-a întâmplat Anitei și Aurorei? De ce au murit?

A scuturat din nou din cap, proptindu-și fruntea în podul palmelor.

— Habar nu am ce s-a întâmplat după jaf. Doar am fost arestat, nu-i așa?

— Știi cumva cine era noul ei iubit? Cel pentru a vrut să-l părăsească pe Birk?

A clătinat iarăși din cap.

— Am nevoie de sinceritate sută la sută din partea ta. N-o să mă mai minți niciodată, nu-i așa?

Egil a scuturat din cap.

— N-o să te mai mint.

Mariam

Ålesund
Miercuri, 23 august 2017

Când mă întorc în apartament, Ingvar stă în sufragerie și se uită la televizor. E dat pe canalul de știri. Fotografia cu mine și Iben apare pe ecran, în ciuda faptului că nu au apărut informații noi în anchetă. Închid ochii. Încerc să mă prefac că poza nu există. Tor a dat-o ziarului *Tidens Krav* și altor redacții. Când am aflat că a distribuit fotografia, am fost îngrijorată că m-ar fi putut recunoaște cineva ca Liv. Chiar și așa, nu m-am opus. N-am făcut nimic ca să opresc difuzarea ei. Mi-am închipuit că atunci când o să se vadă împreună cu mama ei în ziare și la televizor Iben o să se simtă vinovată. Ce hal de mamă am fost…

— Parcă nu te uitai la știri.

— Dar acum tu ești la știri, spune el, dând volumul mai încet. Cum a mers?

Oftez și arunc cheia pe masă. Mă trântesc lângă el pe canapea, îmi doresc să-mi sprijin capul pe umărul lui și să fiu Liv care stă cu vechiul ei prieten, dar nu o fac.

— Ai vreo veste de la el? întreb, dar Ingvar doar clatină din cap. Îi întind biletul pe care mi-am notat numărul de telefon.

— Ai putea să-l suni tu în locul meu? Să-i lași un mesaj, dacă nu răspunde?

Ingvar poartă un tricou pe care e imprimat textul „Acid King" alături de imaginea unui vrăjitor pe motocicletă. Apucă telefonul și formează numărul. Se ridică în picioare și se plimbă de colo-colo prin cameră.

— Sunt Ingvar, spune el în telefon. Poți să mă suni când primești mesajul ăsta?

Închide și se așază din nou. Din nou mă gândesc la ziua în care am dat de Patrick în oraș. *Ai ajuns o copilă cu cheia la gât, Sara?* Cine altcineva mi-ar fi putut trimite un mesaj atât de limpede, dacă nu fratele meu? Trebuia să-l găsesc.

— Ai spus că de obicei îl vezi pe la Smutten, zic eu. Cât de des trece pe acolo?

Ingvar își înalță ochii în tavan.

— A trecut cam mult de când n-am mai fost pe-acolo. Nu-mi amintesc.

— Aș putea găsi acolo pe cineva care să-l cunoască?

Privirea lui Ingvar rătăcește prin cameră. Oare îl neliniștește ceva?

— Da. Probabil.

— Deci vom merge acolo. Vorbim cu toată lumea. Cineva trebuie să știe unde e sau cum putem da de el.

Ridică ușor din umeri.

— Pentru mine e în ordine. Vrei să mănânci ceva mai întâi?

Ingvar se răsucește, apucă telecomanda și dă să închidă televizorul când deodată se oprește și dă sonorul mai tare. Pe ecran rulează o conferință de presă de la secția de poliție din Kristiansund. Recunosc împrejurimile. Nu l-am întâlnit niciodată pe bărbatul care vorbește – un bărbat care pare să aibă origini pakistaneze și afișează un aer solemn. Shahid Sethi, scrie pe burtieră. El conduce ancheta.

Am cerut ca persoana în cauză să fie reținută pe baza dovezilor adunate în urma investigației", spune Sethi.

— Au arestat pe cineva, comentează Ingvar. În legătură cu Iben.

Polițistul de pe ecran arată spre un jurnalist care îl întreabă dacă mai există vreo speranță ca Iben să fie găsită în viață, dar poliția nu vrea să facă speculații deocamdată.

— Uită-te la asta, îmi atrage Ingvar atenția.

A deschis pe mobil un ziar online.

— Cică a fost reținut un polițist.

Clatin din cap. E imposibil.

— Îmi dai puțin telefonul? îl întreb.

Ingvar mi-l întinde fără nicio ezitare, iar eu formez numărul lui Tor.

— Mă uit la știri, spun imediat ce răspunde. Știi ceva despre asta?

— Nu prea multe. E un bărbat, un polițist. N-au vrut să-mi spună cum îl cheamă sau să mi-l descrie. L-au dus la interogatoriu. Mi-au promis că-mi dau mai multe informații imediat ce află noutăți.

— Pur și simplu nu reușesc să pun lucrurile cap la cap, spun. Nu cred că e un străin. Trebuie să fie cineva care ne cunoaște. Care mă cunoaște pe mine.

Strâng cheia în pumn în timp ce vorbesc. O ridic, de parcă aș vrea să i-o arăt, chiar dacă el nu mă poate vedea.

— Știu, zice Tor, dar, de fapt, pare să nu știe absolut nimic. Probabil că sunt mult mai multe în joc decât ne spun nouă. Trebuie să așteptăm și vom vedea. Mă bucur doar că în sfârșit se întâmplă ceva.

Pe ecran, șeful anchetei se abține să răspundă la câteva întrebări insistente ale reporterilor.

— Doar ca să știi, adaugă Tor, polițiștii au aflat că ai plecat. Probabil că o vreme o să fie ocupați cu problema asta internă, însă cred că ar fi mai bine să vii acasă destul de repede. Tot ce sper e să apară ceva care s-o aducă pe Iben înapoi.

Roe

Ålesund
Sâmbătă, 12 martie 2017

— Chiar trebuie să trecem iarăși prin toate astea? a întrebat Ingrid, turnându-mi încă niște cafea în ceașcă.

Stăteam în sufrageria ei, pe o canapea nouă, lucioasă, din piele albă, pentru că Ingrid lua mobilă nouă tot timpul, cumpărând întruna în căutarea

obiectului care să-i aducă liniștea. Ca de obicei, aerianul pentru care mă părăsise se retrăsese în birou.

— E ultima dată când îți mai cer asta, am spus. Astăzi am fost și la Birk.

— Ai vorbit cu Birk?

— I-am pus întrebările obișnuite. Dacă el a fost cel care le-a ucis, dacă știe cine ar fi putut comite crima.

— Adică vrei să spui că l-ai terorizat din nou supunându-l la tot soiul de acuzații.

A clătinat din cap.

— Birk e nevinovat. Așa îmi spune inima.

— Îți spune inima cumva și cine le-a ucis?

— Tu nu te oprești niciodată, nu-i așa, Roe? Nu-ți dai seama ce faci? O transformi pe fiica noastră într-un caz de crimă pe care nici măcar nu e de datoria ta să-l rezolvi. Ca să nu mai spun că e de neelucidat. Cazul a fost închis. A fost un incendiu. Nu mai există alte dovezi. Chiar n-o poți lăsa pe fiica noastră să se odihnească în pace?

— Exact asta încerc să fac. Vreau pace și vreau să-i ofer și ei pace – de asta mă mut. Încerc doar să las în urmă toate întrebările înainte să plec.

Și-a încrucișat brațele.

— În ordine. Haide, întreabă-mă odată.

— Trebuie să ne fi scăpat ceva din vedere, am spus. Ceva ce am uitat din perioada chiar dinainte să moară Anita, ceva ce ar fi trebuit să știm despre ea. Îți mai amintești să fi vorbit despre oameni pe care-i cunoștea, în afară de Birk?

— După cum ți-am mai spus de o mie de ori, a replicat ea, nu știu nimic. Doar că începuse să se vadă cu altcineva. Nici măcar nu știu de cât timp dura chestia asta.

— Poți să repeți ce ți-a spus despre tipul cel nou?

— Era tulburată. Mi-a spus că voia să-l părăsească pe Birk. Mi-a spus că era îndrăgostită. Am întrebat-o de cine și mi-a răspuns că de cineva de vârsta ei. Cineva care o înțelegea și se purta frumos cu ea. N-am vrut să mai ascult altceva.

— N-ai întrebat cum îl cheamă?

Ingrid a scuturat din cap.

— Am răspuns la întrebările astea de atâtea ori înainte, Roe. Chiar mă bucur că te muți. Pentru binele tău. Ai nevoie să te îndepărtezi.

Kristiansund e frumos. O poți lua de la început. Sper să poți lăsa toate astea în urmă. Să începi să trăiești din nou.

Știam că avea dreptate. Orașul ăsta era doar o imensă gaură neagră în inima mea, care nu se mai vindeca niciodată. Nu suportam să-i privesc pe toți acei oameni blestemați care îi supraviețuiseră ei. Era inclusă aici și reflexia mea în vitrinele magazinelor. Trebuia să plec.

— Trebuie să mă mai uit o dată prin lucrurile ei, înainte să plec.

Ingrid a făcut un gest nervos cu mâna.

— Sunt în același loc dintotdeauna.

Vechiul dormitor al Anitei, de când era mică, era plin cu tablouri. Majoritatea atârnau pe pereți, strâns lipite unele de celelalte, iar altele erau pe podea, sprijinite pe perete. Zeci de schițe ale chipului ei luminos, privind înainte, în sus sau în jos. Alte persoane, majoritatea din familia lui Ingrid. Copii mici și rude vârstnice. Mi-am trecut ușor degetele pe suprafața unei picturi ce înfățișă un bebeluș cu gura deschisă și cu sânge pe dinți – o imagine plină de haz. Am îndreptat o schiță înrămată a lui Ingrid și a soțului ei. Era bine că o parte din tablouri fuseseră salvate, cu toate că pe multe trebuie că le distrusese incendiul.

Când Aurora abia se născuse și Birk era plecat pe mare, Anita venise deseori aici. Ingrid o ajuta cu fetița, iar Anita putea desena și picta atunci când avea nevoie de o pauză. Ingrid îmi povestise că de multe ori stătea în pat, în capul oaselor, în timp ce Aurora dormea, desenând schițe în cărbune.

Trei caiete cu schițe erau așezate cu grijă unul peste celălalt pe un scrin. Le-am luat de-acolo și m-am așezat pe pat, întorcând filă după filă. Ca de obicei, erau multe autoportrete, câteva portrete cu Ingrid și cu bebelușul. Schițe rapide ale unor siluete fără chipuri, stând în fața unui șevalet sau ținând în brațe un copil. De multe ori desena lucrurile care îi atrăgeau atenția, deci existau și câteva mai ciudate, poate o încercare de a crea ceva nou. Păreau să ascundă un simbolism aparte. O cameră cu un pat, o noptieră și un scrin, nu foarte diferit de acela. Cea mai mare deosebire era șarpele. Stătea încolăcit pe pat, odihnindu-și capul pe inelele pe care i le forma corpul. Îl desenase de mai multe ori, o dată atârnând pe umărul unei femei. M-am întrebat ce anume o fascinase la acest șarpe, simbolul răului. Oare putea însemna ceva?

Una dintre imagini mi-a atras în mod deosebit atenția. Folosise nuanțe pastelate de galben și desenase un lanț la capătul căruia se afla o cheie.

Lanțul era încolăcit ca șarpele, ca un șarpe făcut din zale. Am dat mai multe pagini și am descoperit că Anita desenase același lanț la gâtul unei fete cu părul și ochii negri. Mi s-a părut că mai văzusem lanțul și cheia.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre măsuța de toaletă din capătul celălalt al camerei. Aici își ținuse cutia cu bijuterii. Am deschis-o și am scotocit printre obiecte de argint și aur până când, în cele din urmă, am găsit ceea ce căutam. Asta desenase. Era foarte simplu și fin.

Am pus caietele cu grijă la locul lor. Am aruncat o privire spre toate materialele pe care Anita le lăsase în casa lui Ingrid. Mai multe tipuri de hârtii, cretă și tuș. Am ridicat piatra de moară din sticlă folosită ca prespapier care fusese așezată peste un teanc de coli. Anita îmi explicase că se folosea pentru zdrobirea pigmenților de culoare ca să obții o pudră fină din care făceai vopseluri.

— Aș vrea mult de tot să iau cu mine ceva de-al Anitei, i-am spus lui Ingrid când am ieșit din cameră. E în regulă dacă iau asta?

I-am arătat lanțul și cheia.

— Nu-mi aduc aminte s-o mai fi văzut vreodată, a spus ea. Normal, ia-o.

M-a îmbrățișat prelung și mi-a urat mult noroc în Kristiansund.

— Nu lua trecutul cu tine, a zis ea. Lasă-l aici. O să vezi că-ți va face bine.

Mariam

Ålesund
Miercuri, 23 august 2017

Un solo de chitară de la Led Zeppelin răsună în localul întunecos în timp ce intrăm. Încă nu s-a adunat prea multă lume. O femeie cam pe la cincizeci de ani, în trăsăturile căreia se citește oboseala și care poartă o fustă scurtă ce-i lasă coapsele albe la vedere stă de vorbă la bar cu un bărbat de-o seamă cu ea. Amândoi par beți, bărbatul stând pleoștit peste tejghea și făcând semn spre sticlele cu tărie care acoperă peretele. În jurul unor mese mari, improvizate din butoaie de bere, se înșiră o gașcă de motocicliști cu vârste cuprinse între optsprezece și aproape șaptezeci de ani. Unul dintre ei poartă o vestă de piele cu ținte, altul are un tatuaj cu un viking pe braț. Pe perete, deasupra lor, e montat capul unui cerb. Ingvar pășește înainte. Trecem pe

lângă bar și pătrundem în camera din dos, unde două fete joacă biliard. Se întind peste masă, râd zgomotos, în mod evident bete, deși încă e devreme. Din încăperea cu masa de biliard se poate trece într-o altă cameră, plină cu mese și scaune, dar unde nu se află nimeni.

— Încă e devreme, spune Ingvar, uitându-se la telefon.

Mergem la bar. Mă simt îmbrăcată prea elegant în rochia și jacheta pe care le-am ales ca să se potrivească cu noua mea viață. Nimeni de aici nu arată așa – așa de la locul lui. Pe când locuiam cu Ingvar și Egil, era una dintre cârciumile noastre preferate. Unul dintre puținele locuri din oraș în care Ingvar ieșea de bună voie. Am stat în picioare pe mesele astea cântând piese rock clasice, pariam pe cine o să câștige la biliard, mă certam cu bețivii la întâmplare și mă milogeam după bere atunci când nu aveam bani. Cândva simțisem că locul e al meu. Smutthullet sau Smutten – aici era bătaia peștelui. Barmanul are aproape patruzeci de ani. A început să chelească. Nu era angajat pe vremea când devastam locul, în adolescență. Încă îmi amintesc numele celor care lucrau pe atunci în local.

— Îl cunoști pe Patrick Scheie? îl întreb pe omul de la bar, dar el clatină din cap.

Mă întorc spre cuplul care ocupă scaunele de la tejghea.

— Dar voi – îl cunoașteți pe Patrick Scheie?

Îmi aruncă o privire de parcă i-aș fi întrebat dacă omul chiar a ajuns pe Lună. Îl apuc pe Ingvar de braț și-l trag mai aproape.

— Hai să ne despărțim, spun. Eu o să le întreb pe fetele din spate. Tu discută cu ăștia.

Îi fac semn spre gașca de motocicliști.

Arunc o privire spre ușa de la intrare, în eventualitatea în care s-ar deschide. Chiar dacă șansele ca Patrick să treacă azi pe-aici nu sunt tocmai mari, pulsul mi-o ia la galop.

Ingvar se îndreaptă spre motocicliști, iar eu spre camera din fundul localului. Cele două fete par mult prea tinere ca să frecventeze astfel de baruri și mult prea ocupate cu jocul lor ca să ia în seamă pe cineva care le urmărește gesturile. Una dintre ele, cea cu părul blond, încearcă să lovească ținând tacul la spate. Cealaltă, cu părul roșcat închis, râde de tehnica ei.

— Cine câștigă? întreb.

— Habar n-avem, răspunde roșcata și amândouă izbucnesc în râs. Vrei să dai și tu?

Apuc tacul.

— Pline sau sparte?

Amândouă ridică din umeri.

— Jucăm doar de amuzament, spune blonda.

Mă aplec peste masă și ochesc bila roșie. Lovesc astfel încât bila să ajungă în buzunarul din partea superioară cu un bufnet puternic. Fetele aplaudă, sunt ușor de entuziasmat. Par atât de libere și fericite, fără nicio grijă. Îi întind tacul roșcatei.

— Îl caut pe Patrick, spun. Patrick Scheie. Îl cunoașteți?

Blonda își înalță privirea.

— Da, știu cine e. Nu l-am mai văzut de mult, de fapt. În general apare din senin. E o adevărată pacoste când dă pe-aici.

Se uită la mine.

— Sper că nu te-ai supărat că am spus asta.

Clatin din cap.

— Știu cum e. Ai habar dacă s-a mutat, dacă și-a făcut prieteni noi sau ceva de genul ăsta?

Ea scutură din cap. Le mulțumesc pentru jocul rapid și mă întorc în sala principală, care a început să se aglomereze. Mă întreb dacă aș rezista să fiu Mariam pentru tot restul vieții. Fata care fusesem cândva aici e încă vie în interiorul meu, undeva – din când în când simt ca un junghi că mi-e dor de ea. Dar ce uit e că și ei i-a fost greu. Amintirile frumoase sunt doar niște distorsionări ale realității. Nu a fost distractiv să țopăi pe mese și să urlu peste muzică. A fost epuizant. Doar o încercare temporară de a umple golul.

Ingvar stă singur la o masă, cu un pahar în față și privirea spre intrare. Pare apatic, abătut.

— Alcool? întreb, indicând paharul.

— Nu, nu fi fraieră.

— Ai aflat ceva de la ei? întreb și fac semn spre gașca de motocicliști din spatele lui.

El clatină din cap. Își coboară privirea în pahar.

— Nici eu n-am scos nimic de la fetele din spate.

Mă așez pe unul dintre scaunele înalte din jurul butoiului de bere folosit pe post de masă. Ușa se deschide și un val de oameni pătrunde înăuntru. Sunt sigură că-l voi găsi. Nu sunt multe locuri în care să te poți ascunde în orașul ăsta, unde toți se știu între ei.

Ingvar îi salută dând din cap pe doi tipi duri care apar în fața noastră. Amândoi au barbă, iar unul dintre ei poartă o geacă de piele cu logoul unei mărci de motociclete. Când Ingvar mă prezintă, cei doi mă măsoară din creștet până-n tălpi, întrebându-se probabil ce căutam acolo. Îi privesc și eu. Mă întreb preț de o clipă dacă nu cumva unul dintre ei stătea cu grupul de motocicliști din colț atunci când intraserăm – grupul cu care ar fi trebuit să vorbească Ingvar. Cel care are un viking tatuat pe braț. Tipul mă privește și-și acoperă gura cu palma.

— Tu ești, exclamă el. Mama lui Iben Lind.

Fotografia aia. Iben și cu mine în cabina de probă. Parcă a trecut o viață de-atunci.

— Polițistul, individul pe care l-au reținut – crezi că el a răpit-o?

Clatin din cap.

— Eu bănuiesc că a fost altcineva. Cineva care locuiește aici, în oraș.

Bărbații se așază la masă. Îmi aruncă priviri curioase.

— Patrick Scheie, spun. Îl cunoașteți?

— Nu l-am mai văzut de luni întregi, răspunde bărbatul cu geaca de piele. Crezi că el a fost? Adică, da, tipul are ceva probleme la mansardă, dar… Chiar crezi că ar fi fost în stare de așa ceva?

— Patrick a dispărut, îl întrerupe celălalt. Din câte am auzit, n-a mai apărut la serviciu. I-au găsit apartamentul gol.

— A dispărut?

El dă aprobator din cap.

— Eu am o teorie cum că s-a mutat la o adresă secretă. Multă lume era pe urmele lui – circulă o droaie de zvonuri despre tipul ăsta.

Scutură din cap.

— După spusele unora, e posibil să fi fugit în străinătate.

Mă uit la Ingvar care, în mod surprinzător, nu pare tulburat de vești. Îmi îndrept atenția înapoi spre cei doi bărbați.

— Deci a dispărut?

— Fără urmă. Totuși, nu crezi că polițistul pe care l-au arestat e de vină? De ce n-ar fi?

Întind mâna și apuc paharul lui Ingvar. Îl ridic la buze și iau o înghițitură zdravănă. E foarte nepoliticos. E un gest care ar caracteriza-o pe Liv.

— Scuzați-mă, spun.

Mă ridic, simt că picioarele îmi tremură, și mă îndrept spre toaletă. Vreau doar să fiu singură. Trebuie să gândesc. Încerc ușa, dar e încuiată. Dacă Patrick a fugit, va fi greu să dau de el. Asta dacă într-adevăr el e în spatele poveștii. E momentul să vorbesc cu Egil. S-ar putea ca el să aibă răspunsul care poate lămuri totul.

Ușa toaletei se deschide și apare o siluetă familiară. Părul cenușiu îi e lăsat liber, căzându-i pe umeri. Poartă o rochie mov-închis, largă pe șolduri. Mă îmbrățișează.

— Draga mea!

Carol miroase a câine ud și parfum.

O însoțesc afară ca să poată fuma o țigară pe strada pustie. Uitasem că obișnuiam să dau de ea aici după ce cumpăraserăm șarpele de la ea. Cât de bine ne înțelegeam pe măsură ce se făcea mai târziu în noapte. La un moment dat, Carol mi-a fost o mamă mai bună decât adevărata mea mamă.

— Speram c-o să treci pe la mine azi, spune ea și suflă fumul spre cer. Am văzut la știri că au arestat un polițist.

Clatin din cap.

— Nu cred că el e vinovatul, zic. Trebuie să fie cineva care mă cunoaște. Cineva care voia să-mi facă rău. Mai ții minte că ți-am povestit despre cheia pe care am găsit-o în cutia de bijuterii? Trebuie să fie cineva de aici.

— Te înșeli, draga mea. El e. A fost polițist în Ålesund. Mi-a apărut la ușă prin primăvară. Jur. Era de la poliție și încerca să-mi intre în casă.

Râde tare, din toată inima.

— A venit la tine? De ce nu mi-ai spus?

Carol se oprește brusc.

— N-am vrut să te sperii. Pe-atunci nu știam că era de rău. Credeam că e doar un polițist. În fine. Era furios și a vrut să intre în casă. M-a întrebat dacă te cunosc. La început n-a vrut să admită că era polițist, dar după ce a făcut-o… Ei bine, știi tu – l-am întrebat dacă are chef să se certe cu câinii mei.

Izbucnește din nou în hohote de râs. În acel moment îmi aduc aminte de polițistul care m-a interogat în ziua în care a dispărut Iben. Vorbea cu accentul din Ålesund. Oare putea fi aceeași persoană pe care Birk spusese că o cunoaște în Kristiansund?

— Nu înțeleg, zic eu. Nu cunosc niciun polițist. Pot împrumuta telefonul tău?

Carol mi-l întinde. Deschid motorul de căutare și introduc numele Roe Olsvik, secția de poliție din Kristiansund. Se încarcă fotografia unui polițist. Umeri lați, păr grizonant. Descrierea se potrivește și celei pe care i-o făcuse femeia care spune că e mama mea. Îi arăt poza lui Carol.

— El e?

Carol mijește ochii la ecran.

— O, da, el e. Mi-l amintesc bine. Avea un chip sever.

Simt cum o lacrimă mi se scurge din colțul ochiului. Nu știu din ce parte a inimii mele de gheață provine. Zâmbetul lui Carol pălește. Se trage lângă mine. Mă îmbrățișează matern.

— Nu plânge, draga mea! Fruntea sus. L-au prins. Acum o s-o găsească și pe fiica ta.

Ronja

Kristiansund
Miercuri, 23 august 2017

Pe ecran, îl văd pe Roe în celulă, cu bărbia în piept. Stă pe salteaua de pe bancă, cu o pătură în poală. Deasupra capului său se află imaginea unui clovn excesiv de vesel, cu părul galben îndreptat în toate direcțiile, care a fost pictat direct pe perete. Roe nu pare genul pe care să-l remotiveze imaginile colorate din celulă – e una dintre celulele pe care noi le numim „vesele” –, dar nu protestează. De fapt, n-a scos niciun cuvânt de când l-am adus aici. August, Shahid și Birte l-au asaltat cu întrebări, dar el a rămas neclintit, palid și istovit. Acum, că a fost închis în celulă, și-a cuprins capul cu mâinile. Acum și Shahid pare convins că el e vinovatul, după ce i-au percheziționat apartamentul și au descoperit peretele din dormitor acoperit de la podea până la tavan cu poze cu Mariam Lind. Au fost găsite și unele documente din anchete la care nu mai lucrează, o trusă pentru prelevarea amprentelor și alte materiale pentru anchete. Trebuie să recunosc că situația începe să nu mai fie deloc roz pentru el. Și cu cât rămâne tăcut mai mult timp, cu atât mai suspect devine. De ce nu spune nimic? Nu are de gând să se apere? Trebuie să aflăm ce înseamnă toate acele fotografii și documente.

Iar dacă Roe refuză în continuare să vorbească, ne-ar putea lua luni întregi.

— E al naibii de greu să scoți ceva de la el, spune August.

Tresar. Nu mi-am dat seama că stătea lângă mine. Pe bărbie au început să-i mijească niște fire palide.

— Am ajuns până aici datorită ție, zice el.

— Cum adică datorită mie?

Oftez. Mă simt neputincioasă.

— Cazul e ca și rezolvat, mulțumită ție.

— Chiar crezi că e rezolvat?

— Nu mai trebuie decât să-l facem să vorbească.

— Justificarea suspiciunii, spun eu. Ăsta e cel mai bun exemplu de prejudecată. Căutăm doar aspectele care ne confirmă ipoteza. Chiar tu i-ai spus asta lui Birte când eram în mașină. Nu trebuie să tragem concluzii pripite. Nu știm ce s-a întâmplat, de fapt.

Găsesc cheia de la celula în care stă Roe. Îl las pe August și alerg pe scări direct la subsol, la șirul de camere de detenție.

O umbră de surpriză îi traversează chipul atunci când mă vede intrând. Las ușa întredeschisă și mă așez lângă el pe bancă. Apoi zâmbește. Mă întreb dacă îi amintesc de fiica lui – de fata care a murit. Trebuie că fusese cumplit pentru el.

— Eu nu cred că i-ai făcut nimic lui Iben, spun eu. Dar ceilalți – da.

Arăt cu degetul spre cameră.

— Ți-e greu să vorbești despre ea? îl întreb. Despre Anita?

Se uită în podea.

— Chiar cred că e nevoie să vorbești, îi zic eu. Trebuie să ne explici ce înseamnă toate astea, altfel nimeni nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu fiica ta.

Continuă să se uite în podea. Ochii îi sunt pustii, goliți de orice expresie, de parcă s-ar fi retras undeva, departe, înăuntrul lui. Apoi se întoarce spre mine și dă aprobator din cap.

Roe

Kristiansund
Marți, 6 iunie 2017

Am blestemat ceasul deșteptător care m-a trezit încă o dată în apartamentul ăsta infect, în orașul ăsta banal care seamănă atât de al dracului de mult cu Ålesund, doar că e mai mic. Am scrâșnit din dinți și m-am ridicat în capul oaselor pe marginea patului, îndreptându-mi coloana și încercând să-mi dau seama dacă toate erau la locul lor. Pe podea erau împrăștiate copii ale dosarului lui David Lorentzen. Faptul că mă mutasem nu schimbase nimic. Eram încă înlănțuit de orașul plin de suferință pe care-l părăsisem. Data viitoare când aveam să o fac, trebuia să plec naibii mult mai departe. Sau să mă asigur că o să las în urmă tot ce-mi propusesem să las în urmă. Anita. Aurora. David. Egil. Frânturi din vieți care nu mai aveau nicio legătură, pentru că întotdeauna exista ceva, undeva, care era prea dureros.

M-am aplecat și am adunat hârtiile. Le-am așezat cu grijă în mapa de plastic de pe noptieră. Nimeni n-avea habar că făcusem copii ale documentelor și le luasem cu mine. Dacă puteam elucida acel caz, atunci aș fi reușit să descâlcesc toate ițele. Eram sigur de asta. Am intrat în bucătărie, am pornit cafetiera și am scos pâine, unt și brânză, o farfurie cu marginea ciobită. M-am dus la ușa de la intrare și am luat exemplarul din ziua aceea al ziarului *Tidens Krav* de pe preș. Încă din prima zi în care ajunsesem acolo cerusem livrarea ziarului la domiciliu. Mă hotărâsem c-o să trăiesc această nouă viață din plin – că orașul o să devină al meu. Era de necrezut cât de naiv putusem să fiu. M-am mutat aici de câteva luni și locul ăsta încă îmi e străin. Mă străduiam să accept sfatul cu care oamenii mă asaltau din toate direcțiile de fiecare dată când treceam printr-o perioadă mai dificilă. *Acordă-ți timp*. Însă timpul era incredibil de lung, iar la sfârșitul lui nu aștepta decât moartea.

Mi-am turnat cafea în cană și am deschis ziarul. Iunie. Fuseseră trimise noi e-mailuri pentru a susține recursul făcut cu privire la spital. Părea că situația asta n-o să aibă niciodată un sfârșit. Locuitorii din Kristiansund numai despre asta vorbeau. Îi înțelegeam. Și eu eram frustrat din cauza fuzionării atâtor spitale locale și atâtor secții de poliție din toată țara, dar mă plictisisem până peste cap să tot citesc despre asta. Am uns o felie de pâine cu unt, apoi am continuat să întorc paginile ziarului și să citesc titlurile îngroșate. M-am oprit la „VeryHealth câștigă licitația”. Un grup mic de oameni, majoritatea femei, stătea în jurul unui tort cu marțipan. VeryHealth era o companie care angaja asistenți personali. Acum

câștigaseră o licitație foarte importantă cu guvernul local, dar nu articolul era cel care mă interesa. Fotografia îmi atrăsese atenția. Mai exact o femeie aflată în dreapta imaginii, care zâmbea, cu păr blond tuns scurt și cu bretonul lung, și care ținea o paletă pentru prăjituri. Părul îi era mai deschis la culoare și mai scurt, era mai în vârstă și mai slabă, dar semăna foarte mult cu ea.

Am căutat rapid printre pozele din telefon, imaginile din caietul de schițe pe care Anita îl lăsase la mama ei. Era ciudat. Oare putea fi aceeași femeie? Conform articolului, numele ei era Mariam Lind și era proprietara companiei. I-am căutat numele pe internet și am aflat că era măritată cu Tor Lind, unul dintre membrii consiliului local. Nu avea un cont personal de Facebook, dar soțul ei postase o fotografie cu el, soția lui și o fetiță zâmbitoare – Iben. Fata nu se uita în cameră, ci fixa un punct undeva în dreapta, cu o privire distantă. M-a străbătut un fior când am văzut-o. Chipul ei avea ceva ciudat de familiar, însă nu-mi puteam da seama ce anume. I-am căutat numele, dar nu am găsit decât o postare de pe la jumătatea lunii ianuarie, de când făcuse unsprezece ani.

Am căutat numărul lui Egil în lista de contacte. A sunat mult și m-am cutremurat când am auzit mesajul că sunt redirecționat spre căsuța vocală, care m-a purtat înapoi în ziua aceea. Am închis în grabă, însă am hotărât să mai încerc o dată.

— Alo?

O voce de bărbat, dar nu a lui Egil.

— Egil e acolo?

Liniște preț de câteva secunde.

— Egil e la închisoare, a spus bărbatul.

Mariam

Ålesund
Joi, 24 august 2017

Mă trezesc fiindcă nu pot respira. Icnesc și gâfâi în camera pe jumătate cufundată în întuneric, luminată doar de câteva raze filtrate prin despicătura

dintre perdele. N-am aer. Încerc să-mi schimb poziția, dar mâinile îmi sunt imobilizate. Sunt înfășurată într-o masă musculară pătată cu nuanțe de maro, negru și galben. Deschid gura și-mi întind gâtul, zvârcolindu-mă în îmbrățișarea puternică a șarpelui gros. Întorc capul într-o parte și mă uit direct în botul căscat al lui Nero. Acum e suficient de mare încât să-mi poată cuprinde capul între fălci. Puncte negre îmi dansează prin fața ochilor. Mă zvârcolesc iar și iar, lacrimile sărindu-mi în toate direcțiile.

Apoi mă eliberează. Aerul îmi lovește plămânii ca un pumn de pietriș. Mă ghemuiesc și tușesc puternic. Pieptul îmi arde. Își adună corpul lângă mine, limba minusculă ițindu-i-se din gura închisă. Apoi își întoarce capul și se târăște lent jos din pat. Își etalează inelele cu încetinitorul, fiecare petic de culoare dansând prin fața mea până ce coada îi dispare peste margine. Inima îmi bubuie în piept. E prima dată când mă atacă din toate puterile.

Încă tremur când îl găsesc pe Ingvar în bucătărie, fumând. Mirosul ăsta și-a pierdut de mult orice însemnătate pentru mine. Totuși, e ceva ispititor în a sta la masa din bucătărie cu fereastra deschisă, doar fumând.

— Știri de ultimă oră.

Face semn spre radio.

— L-au eliberat pe polițist.

— Pot să poștesc una? îl întreb.

Îmi aruncă pachetul cu tutun. Îl prind între palme, scot o foiță subțire și mă apuc s-o umplu. Îmi dau seama că am uitat cum se rulează o țigară. Tutunul nu se comportă cum mă aștept. Un strat gros rămâne adunat în mijloc, iar pe laterale nu ajunge aproape deloc. L-au eliberat pe polițist, dar eu nu mi-am încheiat încă socotelile cu el. Trebuie să aflu de ce mă urmărește. De ce a vrut să stea de vorbă cu Carol? Poate că tot el a fost cel care a discutat cu mama și cu alți cunoscuți? Îmi așez țigara rulată ca vai și-amar între buze și o aprind. Hârtia care arde și tutunul îmi înțeapă plămânii. Tușesc, iar Ingvar râde.

— Îți mai amintești, Liv, prima seară de după ce ne-am mutat împreună? Am stat treji toată noaptea, doar noi trei, fumând și vorbind tot felul de tâmpenii. Credeam că ești cea mai mișto fată pe care am întâlnit-o vreodată.

— Îmi amintesc foarte bine. A fost frumos din partea voastră să mă lăsați să locuiesc cu voi, în ciuda faptului că nu știați nimic despre mine.

Nici măcar n-a trebuit să plătesc chiria în prima lună.

— Păi, nici n-aveai cu ce să plătești.

— Însă ce a contat cel mai mult pentru mine, adaug, ce m-a convins să rămân aici, a fost faptul că m-ați lăsat să mă simt în siguranță. Puteam să vorbesc despre trecutul meu, sau nu, dacă nu voiam. Parcă înțelegeați că e ca și cum ați stârni un cuib de vipere.

Ingvar trage prelung din țigară și o strivește în scrumieră.

— Un cuib de vipere, într-adevăr, confirmă el. Că tot veni vorba – ce s-a întâmplat cu Nero?

— I-am dat drumul în pădure, zic. N-am avut altă opțiune.

N-ar fi fost nevoie să-l mint. Probabil că Ingvar s-ar fi bucurat să-l revadă pe Nero. Însă minciuna mi-a venit pe buze ca un automatism. Nu voiam să-l împărtășesc. Faptul că știe Carol de existența lui e una – Ingvar, pe de altă parte, nu are nevoie să afle. Cine știe în ce scop ar putea folosi această informație.

— Dar e ca și cum l-ai ucide, spune el. Credeam că ții mult la el.

Dau să răspund, dar mă opresc. Deasupra capetelor noastre se aude cum scârțâie podeaua sub pașii bătrânei proprietare. Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta mai înainte. Sting țigara doar pe jumătate fumată.

— Mă duc sus, spun. Trebuie să vorbesc cu ea.

•

În hol, am ciudatul sentiment că o să găsesc tenișii gri pe care îi purtam mereu când locuiam aici și sunt dezamăgită. Chiar dacă încălțările mele nu mai sunt așa lustruite ca acum două zile, tot pantofii lui Mariam îi găsesc.

Urc scările până la parter și sun la sonerie. De fapt, aș putea număra pe degetele de la o mână dățile când o întâlnisem, iar atunci doar cu mare greutate îmi arătase o urmă de interes. Nu se grăbește să deschidă ușa. O aud mișcându-se în interior. Disting un clinchet vag atunci când se uită prin vizor, înainte să răsucească yala și să întredeschidă ușa, cu lanțul pus. Are spinarea cocoșată. Părul îi e alb, lipit de cap, mult prea rar ca să acopere o aluniță de pe scalp. Mijește ochii spre mine prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Cine e?

— Sunt Liv, spun eu. Liv, care a stat în subsolul tău cu mulți ani în urmă.

— Te rog să mă scuzi. Mă tem că vederea mea e foarte proastă.

— Oricum a trecut mult de atunci.

— Dorești ceva anume? Cred că ai achitat deja pentru luna asta, încă o cută i se formează între sprâncene, de parcă ar vrea să-mi transmită că nu are timp de pierdut cu chiriașii, atât timp cât plătesc.

— E vorba despre altceva. Mă întrebam dacă nu cumva a venit cineva la tine la ușă, cu câteva luni în urmă, un bărbat de vârstă mijlocie. Lat în umeri. E posibil să fi fost polițist.

Pare că se luminează la față.

— A fost un bărbat aici, cam prin primăvară. Era de la poliție. Foarte amabil. Mi-a pus câteva întrebări, dar n-am putut să-i răspund la toate. Așa-i, m-a întrebat și despre tine, însă, bineînțeles, n-am avut nimic să-i spun. Ai vorbit cu el?

Încuviințez.

— A fost și la apartamentul de jos?

— O, desigur! Nu-mi fac un obicei din a coborî acolo, dar atunci când vine vorba de poliție, ei bine… Doar a vrut să vadă una dintre camere. Chiar avea cheia. A fost un noroc, fiindcă nu mai aveam una de rezervă. A discutat cu băiatul care e acum la închisoare.

— Egil?

— Of, nu-mi amintesc cum îi cheamă. Însă, oricum, el e la pușcărie, și probabil că asta și merită. Polițistul avea cheia, așa că l-am lăsat să vadă camera.

— El a fost?

Îi arăt fotografia lui Roe Olsvik de pe telefonul lui Ingvar. Ea se apleacă, atât de aproape încât aproape că atinge ecranul cu ochelarii. Dă aprobator din cap.

— Da, el e. Un tânăr foarte simpatic.

Roe

Ålesund
Miercuri, 20 iunie 2017

Am parcat mașina lângă bordură, în fața magazinului de rame foto. Urma să fie doar o vizită scurtă. Părăsisem deja Ålesund pentru totdeauna.

Speram doar să nu dau nas în nas cu cineva până plecam din nou.

Am traversat strada și am urcat spre clădirea galbenă a penitenciarului, care se profila înaintea mea. Am fost aici de multe ori, dar de fiecare dată în interes de serviciu – niciodată cu un permis de vizitator în buzunar. Am apăsat butonul soneriei și am fost lăsat să intru, însoțit de un bâzâit scurt. Agentul de la închisoare mi-a zâmbit din cadrul celei de-a doua uși.

— Nu știam că ai prieteni pe-aici, Roe.

Nu-mi aminteam numele tipului. Nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani și avea o voce enervant de ascuțită, ca o sârmă de oțel. Mi-am pus telefonul și portofelul într-unul dintre dulăpioare și l-am încuiat. Mi-am îndesat brelocul supradimensionat în buzunar, făcându-l să se umfle. În mod cert era confecționat de unul dintre deținuți la cursurile de tâmplărie. I-am înmânat cardul de vizitator paznicului și am trecut rapid prin detectorul de metale, înainte ca el să apuce să facă mare caz din asta.

Închisoarea avea mai bine de 150 de ani, iar zilele ei de glorie apuseseră de mult. Era o clădire uluitoare – pentru un muzeu. Locația era la fel de potrivită – pentru un muzeu. Chiar în mijlocul orașului, unde oamenii care locuiau peste drum puteau arunca priviri deținuților. Avea mult prea puține locuri pentru un penitenciar de maximă securitate care ar trebui să deservească tot vestul Norvegiei. Aici erau mai mulți prizonieri din Bergen decât din Ålesund – cu toate că lista condamnărilor locale era destul de lungă.

Paznicul de serviciu m-a lăsat singur în micuța cameră pentru vizitatori. Pe pereții reci din cărămidă erau pictați copaci mlădioși, cu ramurile întinzându-se de la podea până la tavan. Mai multe păsărelele se odihneau pe crengi sau zburau prin pădurice. Artistul parcă se străduise să-i înfățișeze pe puștăriași ca pe ceva frumos și melancolic. Poate că așa arătau visurile celor încarcerați aici. M-am așezat pe canapeaua de piele neagră și am închis ochii, imaginându-mi păsările cum zburătăcesc încolo și-ncoace, țipând neliniștite.

Egil zâmbea când a intrat în încăpere. Și-a suflecat mânecile puloverului și mi-a oferit o strângere de mână care s-a încheiat cu o jumătate de îmbrățișare.

— Ei bine, chiar nu mă așteptam la asta.

S-a așezat pe scaunul din fața mea. Am vârât mâna în buzunarul de la spate și am scos fotografia pe care o printasem de pe telefon.

— Ce-i asta? m-a întrebat el.

— Știi cine e persoana din această fotografie, Egil?

S-a holbat la poză, vizibil surprins. Și-a trecut degetele prin păr, un gest involuntar.

— Nu. Nu o cunosc. E un desen?

— Anita l-a făcut. Dacă știi cine e, vreau să fii sincer cu mine.

Egil a scuturat din cap.

— N-am nicio idee. N-am mai văzut-o până acum.

— Mă minți cumva, Egil? O aperi pe fata asta?

— Nu. Nu știu nimic. Nimic.

— Știi ce înseamnă dacă mă minți? Mi-am pierdut fiica și nepoata, iar tu îmi refuzi dreptul de a afla ce li s-a întâmplat.

— Nu știu nimic despre ce s-a întâmplat. Sincer.

Fără să dau drumul fotografiei, am lăsat mâna jos. Așadar, avusesem dreptate. Mă minținse în tot acel timp.

— Nu știi ce s-a întâmplat, dar știi cine e ea.

Am ridicat lanțul auriu cu cheia. Ochii lui cenușiu-albaștri s-au mărit, iar trăsăturile feței i s-au încordat.

— De unde o ai?

M-am gândit la tânărul la inima căruia crezusem că ajunsesem, pe care încercasem să-l ajut. Care îmi spusese că nimeni de vârsta mea nu obișnuia să fie amabil cu el. Îmi dăduse speranță, mă impulsionase să mă pun pe picioare și să mă străduiesc să fac lucrurile așa cum trebuia. Acum mi-am dat seama că nu reușisem să fac nimic. El își construise existența în jurul unei viziuni diferite despre bine și rău. Morala străzii.

— Am găsit-o într-una dintre casetele cu bijuterii ale Anitei. Știu că îi aparține femeii pe care a desenat-o.

— La dracu, a zis el, încleștându-și pumnii în poală. N-o pot proteja la nesfârșit. Doar că fata asta nu e sănătoasă la cap.

Pentru o clipă a părut că se gândește, apoi s-a aplecat în față.

— Cheia asta e de la o cameră din apartamentul unde stăteam împreună în chirie. Mă rog, acum e chiar camera mea. Înainte, dormitorul a fost al lui Liv. Au mai rămas câteva lucruri de-ale ei, împachetate într-un sac de gunoi negru, de care n-am scăpat încă. Spune-i lui Ingvar că ai venit să cauți ceva pentru mine. Dacă n-o să te lase să intri, amenință-l cu tot ce ai în arsenal.

•

Țineam degetele strâns în jurul cheii, în buzunarul jachetei, în timp ce mă întorceam la mașină. Nu mai puteam aștepta. Eram în Ålesund doar în weekendul acela. Mă mutasem, îmi găsisem un nou serviciu, începusem o nouă viață. N-ar fi trebuit să mă mai întorc în trecut, n-ar fi trebuit să mai port povara trecutului pretutindeni, ca pe o geantă cu haine uzate sau ca un televizor vechi, însă voiam doar să mă asigur că nu las nicio piatră nerăscolită înainte să las în urmă definitiv acest oraș.

În apartamentul de la subsol nu era nimeni. Ferestrele erau întunecate și nu mi-a deschis nimeni când am sunat la ușă. Am urcat din nou treptele și am ieșit, ajungând apoi la ușa din spate de la parter. Apoi prin fereastra acoperită cu perdele scurte a bucătăriei am zărit o femeie cu părul alb, adusă de spate. M-am dus la ușa din față, gândindu-mă că n-aveam nimic de pierdut dacă încercam. Am sunat la sonerie. Ea a venit și a crăpat ușa, strecurându-și capul afară, cu niște ochelari groși pe nas și cu o expresie bănuitoare pe chip.

— Ce este?

— Mă numesc Roe Olsvik, sunt polițist la secția din Kristiansund. Am luat legătura cu Egil Brynseth. Am primit aprobarea să-i percheziționez camera, dar mă tem că n-am cheia pentru ușa de la intrare.

Femeia nu s-a lăsat rugată a doua oară. A găsit o cheie de rezervă și și-a tras pe ea o haină subțire. A coborât treptele înaintea mea.

— N-am voie să cotrobăi prin lucrurile chiriașilor mei, a spus ea, și nici n-o fac. Dar nu pot spune nu poliției. Chiriașii mei sunt un anumit tip de persoane – mi-e groază să mă gândesc cum arată apartamentul. N-am mai fost aici… o, de un car de ani! Dar, în fine, mă plătesc mereu la timp. Aici, vă rog!

Mi-a făcut semn spre ușă, rămânând pe loc în timp ce eu am pătruns în holul plin cu încălțăminte și haine.

— Eu o să aștept aici, nu vreau să mă uit înăuntru.

Egil îmi spusese că dormitorul lui se afla în stânga băii. Am încerca ușa – era încuiată. Am scos cheia suflată cu aur și am mângâiat-o cu degetele preț de o clipă. În dosul acelei uși puteau fi răspunsurile la mai multe întrebări decât aș fi vrut să pun. Sau, la fel de bine, putea fi o altă fundătură. Am introdus cheia în broască și am răsucit-o.

Încăperea era mică, ocupată de un pat, un șifonier și o comodă. Lângă fereastră se afla un ghiveci cu ceea ce mai rămăsese dintr-o plantă.

Draperiile erau pe jumătate trase. Aerul era îmbâcsit și stătut, așa cum mirosea de obicei în dormitorul unui băiat, ceea ce m-a dus cu gândul la adolescența mea. Am deschis ușa debaralei și am găsit obiectul de care-mi povestise Egil. Doi saci negri, mari, de gunoi. L-am deschis pe unul dintre ei și mi-am vârât mâna înăuntru. Am scos un pulover negru și un album foto. Era plin cu poze, mare parte făcute la petreceri. M-am așezat pe pat și m-am apucat să întorc paginile. Femeia asta apărea în multe dintre ele, bând, cu ochii injectați sau cu limba scoasă. Într-una dintre imagini stătea cu un grup de tineri în fața unui televizor, având în fundal imaginea difuză a unei emisiuni despre animale sălbatice. În alta era surprinsă în timp ce mergea în mâini, iar cineva o ținea de picioare. Părea să fie sufletul petrecerii. Printre pozele cu petreceri se aflau și altele – scene cotidiene din bucătărie sau din sufragerie. Într-una dintre fotografii stătea cu picioarele încrucișate pe pat. În brațe ținea un piton. Erau mai multe imagini cu șarpele – Egil și Ingvar apăreau și ei ținându-l în brațe, dar în majoritatea se afla în brațele sau pe umerii ei.

Am pus albumul deoparte și am scormonit prin sacul de gunoi. Am dat peste câteva bijuterii ieftine, multe haine, pantofi și diverse alte lucruri ale unei fete. Am săpat până la fundul sacului și am apucat ceva dur, care s-a dovedit a fi un biberon. Am găsit și câteva hăinuțe pentru bebeluși și un ursuleț de pluș. Pieptul îmi ardea. Mi-am închipuit trupul carbonizat al micuței Aurora, cu cele câteva coaste rupte, ca și cum ar fi fost zdrobită de o forță imensă. Apoi degetele mi s-au înfășurat în jurul a ceva ce inițial am crezut că era un telefon mare, ciudat, cu antenă. L-am tras afară. Era lila și avea un singur buton de pe care putea fi oprit sau pornit. Era un monitor pentru bebeluși. L-am recunoscut. Eu i-l dăruisem Anitei când se născuse Aurora.

Mariam

Ålesund
Joi, 24 august 2017

Când eram în școala primară, am fost împreună cu restul clasei într-un

tur ghidat al închisorii din Ålesund, dar acum nu mai rămăsese nimic în mintea mea decât o amintire foarte îndepărtată a curții penitenciarului și a cimentului. Mireasma specifică vechilor clădiri în stil art nouveau e slabă, dar e prezentă. Cer câteva informații la ferestruică și apoi sunt direcționată către detectorul de metale, prin care trec. Apoi sunt condusă într-o cameră îngustă care are pereții decorați cu o imagine amplă cu copaci și păsările care zburătăcesc. În camera asta nu prea ai ce să faci decât să admiri pictura. Mă așez și aștept ca ușa să se deschidă iar. Când se deschide, pe chipul lui Egil se lățește zâmbetul șarmant care-l caracterizează. Imediat ce gardianul ne lasă singuri, vine spre mine și mă cuprinde într-o îmbrățișare prelungă.

— La naiba, spune el, așezându-se lângă mine pe canapea. Iată pe cineva pe care nu credeam s-o mai văd vreodată. Și încă așa elegantă.

Se uită la pantofii mei, la pantalonii cu dungă, și din nou am impresia că sunt îmbrăcată extravagant, prea aranjată pentru contextul ăsta.

— Deci, cum îți merge, puștăriașule? Îți dau suficientă mâncare? Te scot la aer curat?

— E groaznic de plictisitor! Îmi vine să mă urc pe pereți, dar, hei, e numai vina mea. Tu cum o mai duci, Liv?

— Mă cheamă Mariam acum.

— Mariam, corect. Mariam Lind. Chiar ți-ai construit o nouă viață de la zero, nu-i așa?

Își coboară privirea spre mâna mea.

— Ești măritată bine-mersi, ai o familie frumoasă și un loc de muncă important, care probabil îți aduce o căruță de bani. Ai un nume nou și ai lăsat trecutul în urmă ca pe o geacă jerpelită. Înainte să se întâmple toate astea, vreau să spun. Ce mai faci?

Iau în considerare să-i spun cum mă simt, dar nu merită să afle nimic despre mine.

— Nu sunt aici să fac conversație de complezență, Egil. De fapt, am venit cu treabă. Mi-am pierdut fiica.

Arunc o privire peste umăr, spre ceva ce seamănă cu o cameră de supraveghere.

Egil clatină din cap.

— Nu ne urmăresc. O fac doar în cazul în care vizitatorul nu e de încredere.

— Bun. Atunci poți să-mi spui cum mi-ai putut face una ca asta.

Își privește mâinile. Trăsăturile i se adânciseră față de anii în care locuiserăm împreună. Avea niște fire albe.

— Bănuiesc că te referi la chestia cu Roe Olsvik.

Egil așteaptă. Când vede că nu primește niciun răspuns, continuă:

— Știu că a fost o prostie, dar nu am avut altă opțiune. Știa deja prea multe și eram prieteni. N-am reușit să mai țin toate astea secrete față de el. Oricum, el n-a zis mai departe ce i-am spus eu. Altfel ai fi fost și tu după gratii, la fel ca mine.

Vorbește repede, în mod clar temându-se de mânia mea.

— Trebuie să recunosc, Liv – n-am vrut să mint. Deja mințisem înfiorător de mult, iar el m-a văzut ca pe un prieten, chiar dacă nu eram decât un ratat nenorocit. Asta a însemnat enorm pentru mine. Anita ți-a schițat portretul. El avea poze cu desenele făcute de ea. Avea până și cheia de la camera ta, Liv.

— Stai așa – nu înțeleg, Egil.

— Anita Krongsveen. El e tatăl ei. I-am spus că nu cred c-ai ceva de-a face cu asta. Cu moartea ei, vreau să spun. Cu toate că, dacă e să fiu complet sincer, nu eram sută la sută sigur. Ai păstrat prea multe secrete față de noi.

Inspir adânc și închid ochii. Îmi imaginez părul blond al lui Iben, pe care i-l descurcam cu degetele când era mică fiindcă nu-i plăcea să fie pieptănată. Un păr la fel de blond și de subțire ca al Anitei și la fel de fin ca al Aurorei. Mă gândesc la Iben foarte des la timpul trecut. Oare chiar a devenit o parte din trecut?

— Ai spus că avea cheia mea? îl întreb.

El aprobă.

— Anita trebuie c-a furat-o de la tine. Roe a găsit-o în fostul ei dormitor, acasă la mama ei.

Anita. Închid din nou ochii și retrăiesc momentul în care ea intrase în baie și îmi scotocise prin trusa de machiaj, spunându-mi că am ochi interesanți. Apoi se dusese să afle dacă zvonurile erau adevărate, dacă aveam cu adevărat un piton în cameră. Știuse tot timpul. Lacrimile mi se rostogolesc pe față, picurându-mi pe pantaloni.

— Atât de proastă… spun eu.

Crezusem mereu că trebuia să-l ascund pe Nero de ea. Îl ascunsesem în

tot acel timp, iar ea mă făcuse să cred că nu știa nimic despre el.

— Deci i-ai spus ce poate deschide cu acea cheie. L-ai lăsat să intre în camera mea.

— Păi, teoretic e camera mea. Lucrurile tale rămăseseră acolo părăsite de doisprezece ani. Am bănuit că n-o să te mai întorci să le recuperezi.

— Și dacă a ucis-o, Egil? La asta te-ai gândit?

Clatină din cap.

— N-a ucis-o.

Ridic lanțul cu cheia la nivelul ochilor lui. O las să se legene între noi.

— Știi unde am găsit-o? Într-o casetă de bijuterii din camera fiicei mele.

Egil se holbează la cheie.

— Dar cum a ajuns acolo? Chiar crezi că…?

— Sunt convinsă, Egil.

— Păi și atunci ce cauți aici? N-ar trebui s-o cauți pe fiica ta?

Îmi las ochii în podea.

— Ba da. Da, așa ar trebui, doar că… Eram atât de convinsă că Patrick e de vină.

— Patrick?

Egil aruncă o privire spre ușă, apoi se întoarce cu fața spre mine și se trage mai aproape.

— Patrick e mort, șoptește el. Noi i-am făcut de petrecanie.

— I-ați făcut de petrecanie?

Se apropie și mai mult.

— Ingvar și cu mine l-am trimis pe lumea ailaltă. Nimeni n-o să-l găsească vreodată. E ca și cum s-ar fi evaporat. Sau, mai degrabă, ar fi fost digerat. Am ajuns oricum la pârnaie, dar asta pentru că nu mă pricep să fiu infractor.

Egil râde scurt. Apoi se ridică și bate în ușă ca să cheme gardianul.

— Acum, du-te, spune în timp ce ușa se deschide iar agentul pășește în cameră. Găsește-o.

Memoriile unei reptile

Timpul a trecut. Corpul meu s-a alungit și a devenit mai greu de târât, motiv pentru care nu părăseam patul decât dacă simțeam nevoia să mă

întind în dârele înguste de lumină care pătrundeau prin fereastră.

De două ori am fost vizitat de oameni ciudați. Clienți. Primii au fost un grup de bărbați cu păr pe față și haine închise la culoare, netede și decorate cu obiecte ascuțite. Făceau gălăgie, mă treceau de la unul la altul și miroseau ciudat. Bărbații murmurau între ei. Foloseau cuvinte pe care le mai auzisem înainte, *piele* și *minunat* și *valoros*. Unul dintre bărbați m-a mângâiat cu degetele, în timp ce-mi ținea inelele în brațe. Abia mă trezisem, eram furios și tânjeam după o pradă, după gustul sângelui și al cărnii, așa că am atacat prima mână pe care am văzut-o. Am înșfăcat-o bine de tot. Mâna era jegoasă și păroasă. Posesorul ei a folosit alte cuvinte pe care le-am recunoscut. *Rahat. Monstru.* Mi-a scăpat partea corpului pe care o ținea în brațe și m-am prăvălit pe podea cu un bufnet. Durerea a persistat mult timp după aceea. Am crezut că se vor întoarce, dar n-au mai revenit niciodată, în ciuda pielii mele minunate și valoroase. Poate că prețul cerut de femeia rece era mult prea mare.

Următoarea dată am fost vizitat de o singură persoană. Am bănuit că trebuia să fie un bărbat, acoperit de o haină largă și albă care îi ascundea trupul și capul. Și în jurul gurii avea ceva alb, iar mâinile îi erau înfășurate într-o membrană transparentă. Îmi amintea de cineva, distingeam un iz îndepărtat sub plasticul cu care era acoperit, dar oamenii tind să miroasă toți la fel. Bărbatul ducea în mână o geantă mare, neagră, așa strălucitoare că reflecta lumina zilei care pătrundea prin fereastră. Am lins aerul și am încercat să identific un miros, dar era slab. Ceva amar și acid.

Bărbatul a despăturit o bucată mare de material lucios și a desfășurat-o pe podea. Apoi a deschis sacul negru. Mirosul avea gust de moarte, de sânge congelat și piele întărită. Bărbatul a scos mai întâi un braț care fusese desprins de corp. L-a așezat cu grijă pe pânza de pe jos, apoi a scos un picior, pe care la pus alături. A așezat și celălalt braț lângă primul, apoi a făcut la fel cu celălalt picior. Partea superioară și cea inferioară a bustului fuseseră secționate de la buric. În cele din urmă, a ridicat și capul. Îl apucase de păr. Buzele erau tumefiate, avea câțiva dinți lipsă. Pielea din jurul ochilor deschiși la culoare era la fel de umflată. Bărbatul a pus capul lângă restul bucăților din trup. A mototolit sacul negru, s-a răsucit și a plecat.

Nu voiam să-l mănânc pe omul mort. Corpul nu era proaspăt, era mâncare pentru insecte și păsări necrofage, dar femeia rece mă înfometase

de foarte mult timp. Știam că acum mi se oferea hrana aceea și că multă vreme nu aveam să mai primesc altceva. Așa că am mâncat, chiar dacă gustul era acru, chiar dacă îmi venea să vomit când brațul rigid îmi aluneca pe gât. Am înghițit tot. În lunile ce au urmat nu am suportat să mă gândesc la mâncare și nici n-am mai primit altceva până ce n-am fost din nou la un pas de moarte. Când într-un târziu mi-a fost servit obișnuitul stârv înghețat, care cel puțin mirosea proaspăt, l-am acceptat imediat.

După ultima vizită, femeia rece a curățat camera. În timp ce făcea asta m-a închis într-o cușcă, iar aerul a prins un miros puternic de produse de curățare. O urmăream din spatele gratiilor, visând la ziua în care aveam s-o iau prin surprindere, când urma să-i fac chinurile morții îndelungi și agonizante. Voiam s-o fac să simtă cum respirația i se stinge încet. Să intre în panică și să elibereze mirosul greu al fricii. Părul ei cenușiu avea să mi se lipească de dinți.

La femeia caldă renunțasem de mult. Ziua în care s-a întors nu mai avea nicio însemnătate pentru mine. Putea la fel de bine fi un semn că eram mort, dar ăsta era adevărul. Am lins aerul și am detectat mirosuri noi, dar și unele vechi. Nu se putea ascunde de mine. Nu mă putea păcăli cu duhoarea parfumurilor. S-a întins lângă mine, așa cum obișnuia s-o facă, și m-a lăsat s-o îmbrățișez, ca și cum mi s-ar fi oferit de bunăvoie ca pradă. Era strălucitoare și proaspătă – iar eu eram flămând.

Roe

Kristiansund
Vineri, 7 iulie 2017

Am redus viteza sub treizeci la oră, lăsând mașina să alunece aproape fără vreun sunet în cartierul Siktepunktet. Am condus până în capătul străzii și am observat că ferestrele locuinței nu erau luminate. Era o casă mică, cu etaj, având în față o grădină împrejmuită cu gard și o terasă. Nu era nici urâtă, nici idilică. Era ca orice altă casă dintr-un cartier norvegian. Singura diferență era faptul că aici locuia însuși diavolul. Am intrat în parcare. Am oprit motorul și am așteptat, prefăcându-mă că verific ceva pe telefon, în timp ce urmăream și cea mai mică mișcare prin geam. Am auzit copii jucându-se în apropiere, dar nu i-am putut vedea. Nu zăream nici mașina la

volanul căreia o văzusem pe Mariam Lind.

De pe la începutul verii îmi făcusem un obicei din a veni aici o dată pe zi. Doar ca să arunc o privire. Uneori ferestrele erau luminate, alteori erau cufundate în întuneric. Uneori mașina era pe alee, alteori lipsea. În general zăboveam câteva minute înainte să fac cale întoarsă. Nu eram sigur de ce procedam astfel. Probabil speram să vorbesc cu unul dintre ei – să le dau peste cap viața perfectă de familie. Dacă începea cineva să pună întrebări, puteam răspunde că greșisem drumul. Însă dacă dădeam de ea sau de un alt membru al familiei, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Mi-am lăsat telefonul deoparte. Am privit străzile pustii și m-am gândit la ce-mi povestise Egil despre femeia asta, Liv, care acum era Mariam. Despre ceea ce bănuia el că se petrecuse în acea cameră. Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu suportam să mă gândesc la asta. Am închis ochii și am încercat să alung gândul, dar nu s-a lăsat dus. Coastele fragile ale Aurorei, rupte de parcă ar fi fost zdrobite de ceva. Asupra unui lucru eram de acord cu Ingrid: Birk n-ar fi avut niciun motiv să-și ucidă propriul copil. Pe de altă parte, un șarpe nu are nevoie de niciun motiv. Are nevoie doar de un diavol cu chip de om care să ducă vânătorul la pradă.

Am deschis iarăși ochii. Am hotărât că era timpul să mă întorc acasă, dar atunci am observat silueta unui copil urcând dealul. O fetiță slabă, plăpândă, cu părul lung și blond. Șuvițele parcă îi erau electrizate, plutindu-i în jurul capului. Purta o haină roșie care părea puțin prea mare pentru ea. Când s-a apropiat, am văzut cât de mult semăna cu mama ei. Am coborât geamul. I-am șoptit un scurt „pssst!”. Ea s-a oprit. Și-a ridicat privirea spre mine. Am fluierat și i-am făcut semn cu mâna să vină lângă mașină, iar ea a făcut câțiva pași mărunți și lenți în direcția mea. Părea sceptică. Probabil fusese avertizată cu privire la genul de oameni de care să se ferească. Am arătat spre casă.

— În casa asta locuiește Mariam Lind?

Ea și-a înălțat ochii spre casă și a aprobat dând din cap.

— Tu ești fiica ei?

A încuviințat din nou.

— Ești la fel de drăguță ca mama ta, am spus și i-am făcut cu ochiul.

S-a foit și a privit sfioasă în pământ.

— Am ceva de-al ei, am adăugat. De când era tânără.

M-am aplecat pe geam, întinzându-i lanțul aurit pe care era cheia.

— Îl poți lua tu, dacă vrei.

PARTEA A TREIA

Roe

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

Pipăi tăișul cuțitului cu degetul mare. E ascuțit. Am pierdut socoteala dăților în care am stat așa, trecându-mi lama peste adânciturile fine ale pielii. De fiecare dată știam cum să-l țin în așa fel încât să nu mă tai. În oglinda de pe ușa șifonierului arăt ca un nebun, așa cum stau cu arma în mână. Ridic brațul și țin cuțitul ca și cum aș fi gata să mă lupt cu un inamic invizibil. Cine știe – poate că dacă aș fi fost în acea zi acolo, lângă Puștoaică, aș fi putut preveni nenorocirea. Aș fi făcut orice – chiar dacă asta ar fi presupus să tai beregata cuiva.

Îndrept cuțitul spre Iben. Gâtul ei e expus, tendoanele și venele delicate i se disting sub pielea ei palidă. O împung blând cu vârful lamei. Îl plimb pe pielea ei roz-pal, de la gât spre obraz. Ea nu se împotrivește, având în continuare pe buze un surâs încremenit. Un zâmbet timid, rezervat, un chip ca al mamei ei, cu un șarm reticent. Privirea lui Mariam e pătrunzătoare, se holbează la tine până îți îngheață măduva în oase. Fiica ei nu e așa. Iben e moale, mult prea amabilă pentru binele ei. Habar n-am de ce stau aici și distrug poza. Probabil ca să mă fac să realizez că e moartă. Tot orașul înțelege acum că e moartă. La fel ca Anita și Aurora mea.

Mă apuc să agăț din nou pe perete fotografiile pe care colegii mei le-au confiscat atunci când m-au arestat. Poze cu Liv, cu pitonul. Toate imaginile astea îmi întorc stomacul pe dos. De câteva luni încoace port cu mine greața asta, precum și visul de a-i face rău cu adevărat. Nu numai s-o văd după gratii, ci chiar să încerc să-i fac rău. De asta stătusem de vorbă cu Iben. Eram dispus să-i folosesc fiica împotriva ei, să o rănesc. În dreptul centrului comercial am vrut să-i povestesc totul despre persoana pe care o consideră mamă. A fost un gest disperat, o încercare s-o fac să priceapă. I-am spus că

trebuia să fie conștientă că nu poate avea încredere în nimeni, cu atât mai puțin în adulți, nici măcar în cei pe care credea că-i cunoaște foarte bine. Apoi i-am spus că mama ei era o criminală. Ea a vrut să plece, iar eu e posibil să fi ridicat tonul la ea și s-o fi apucat de braț, moment în care s-a smucit ca să se elibereze. Apoi a luat-o la fugă – repede, mai repede, în susul străzii, și a dispărut.

Dosarul cu documentele referitoare la cazul lui David Lorentzen e pe noptieră. Îl deschid și răsfoiesc prin fotografii și rapoarte. Aparent, cazul este irelevant, dar pur și simplu nu pot renunța la el. O vreme am crezut că o persoană care avusese legătură cu jaful o ucisese pe Anita, din motive care-mi erau complet necunoscute. Ce puteam ști eu, cel care n-ar fi crezut niciodată că propria fiică era capabilă să comită un jaf? La un moment dat fusesem atât de tulburat încât o vizitasem pe mama lui David Lorentzen, împrăștiind pe măsuța din sufragerie toate fotografiile și documentele pe care le adunasem – rapoarte pe care n-ar fi avut voie să le vadă, articole decupate din ziar și fotografii cu Mariam și Iben. Mi-am pierdut de mult capacitatea de a gândi rațional. Încă am enorm de multă furie în mine, deși știu că nu are niciun rost. Că nu pot folosi mânia asta la nimic decât ca să-mi fierb creierul.

Soneria țârâie, un sunet lung și ascuțit care îmi străbate tot trupul. Pun cuțitul în buzunar. Inspir adânc. Mă adun și ies pe hol. Îmi lipesc ochiul de vizor. Ea stă acolo, uitându-se fix la mine, cu buzele subțiri afișând un zâmbet. Pare că-și bate joc de mine. *Știu că ești înăuntru,* spune privirea ei. E dată cu ruj și îmbrăcată elegant, cu o bluză și o pereche de pantaloni. Pe umărul îngust îi atârnă o poșetă mică. Arată exact ca femeia de afaceri care a reușit să devină. Probabil că are o armă ascunsă în geantă, dar e mai mică și mai slabă decât mine. Va ajunge să regrete încrederea cu care a venit la ușa mea.

Strânge în palmă cureaua genții atunci când deschid ușa.

— Mariam Lind, spun. Bine ai venit.

Fac o plecăciune ușoară și o las să intre în hol.

Tropăie în casă, nu se descalță și se așază pe marginea canapelei. Studiază cu atenție lucrurile din jurul ei.

— N-ai prea multe pe-aici.

— Am ce-mi trebuie.

Îmi aruncă o privire care-mi transmite că m-a citit până în străfundul

ființei mele.

— L-am vizitat pe Egil la închisoare, zice ea. Am fost azi acolo.

Aștept să mai spună ceva. Era firesc să se întâmple așa, ca la un moment dat să descopere ce știam despre ea. Așadar, a fost în Ålesund cât a lipsit de acasă. Poate că acolo și-a ascuns fiica – vreau să spun, corpul ei neînsuflețit. A fost o nesăbuință din partea ei să vină aici, acum. Ea crede că mă poate lua pe nepregătite, să mă lovească pe la spate – la fel cum i-a făcut Anitei.

— Înțeleg, zic în cele din urmă. I-ai transmis salutări din partea mea?

— Când i-am povestit despre cheie, mi-a spus să vin direct la tine.

Ridică lanțul și cheia aurită, lăsând-o să atârne ca un pendul.

— Era în cutia de bijuterii a lui Iben.

Încuviințez dând din cap.

— Deci, ce vrei de la mine?

Duritatea și răceala i se evaporă din privire, iar ochii îi strălucesc. Se uită la mine, brusc imploratoare.

— Unde-i Iben? întreabă ea. Pot s-o văd? Te rog!

Ronja

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

Birte ronțăie chipsuri în timp ce răsfoiește documentele din dosarul David Lorentzen. Stă cu picioarele pe masă și citește ținând punga de chipsuri în poală, sub hârtii. Doar când mă uit la teancul de pe birou mă simt epuizată. Copii ale tuturor rapoartelor din anchetă, articole decupate din ziare și poze pe care Roe le adunase pe parcursul ultimelor luni. Cu podul palmei întind în fața mea o grămadă de fotografii. Mariam Lind când era tânără și avea păr negru. Firește, se mai întâmplă ca oamenii să se schimbe. Să încerce să-și asume o nouă identitate sau să-și ia alt nume. Pe de altă parte, e cam neobișnuit să-ți schimbi numele, domiciliul, înfățișarea și personalitatea, toate deodată. Genul ăsta de hotărâri se nasc dintr-un sentiment acut de disperare sau din nevoia de a fugi de ceva. Oare să fie așa

cum suspectează Roe? Oare Mariam chiar are de-a face cu moartea fiicei și nepoatei lui? Tot ea să fie vinovată acum de dispariția propriei fiice? Culeg o fotografie în care pe umăr îi atârnă un piton. Nu eram sigură dacă un astfel de șarpe ar ataca un bebeluș, însă după câteva căutări pe internet dubiile mi-au fost spulberate. Genul ăsta de șarpe e o adevărată problemă în Florida, unde proprietarii îi eliberează în sălbăticie atunci când devin prea mari ca să fie manevrați. În Florida atacă orice: oposumi, ratoni, până și aligatori. Cu siguranță că un bebeluș n-ar reprezenta o problemă pentru ei.

Roe a obținut în sfârșit ce voia. Am cercetat zona prin care trecuse Mariam Lind cu mașina vineri, după ce plecase de la centrul comercial. Poliția din Ålesund a fost pusă la curent cu noua situație și ne-a dat acces la cazul în care se anchetează moartea Anitei Krongsveen și a Aurorei Krongsveen Fladmark, și, de asemenea, au dat-o în urmărire pe Mariam. N-ar trebui să fie așa dificil s-o găsească – la urma urmei, se învârte prin oraș de două zile. Toate persoanele care o cunosc vor fi interogate. Cu siguranță există martori care au văzut-o. Singura întrebare e cât timp avem la dispoziție, pentru că dacă și asta se va dovedi o fundătură, ne vom întoarce de unde am plecat. Roe e convins că dacă o găsim pe Mariam dăm și de Iben – dar dacă se înșală? Chiar și el are senzația că din puzzle lipsește o piesă. Ceva din toate materialele astea care ne-ar putea da răspunsuri despre unde se află Iben.

În visele mele, ea e încă în viață. Își înalță privirea dintr-o cutie albă în care a stat ascunsă în tot acest timp, râzând cu gura până la urechi pentru că a reușit să ne păcălească. În fotografia de când a împlinit unsprezece ani a fost surprinsă râzând, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Zâmbetul unui copil, pentru care viața e un joc. Mă întreb dacă va mai fi în stare să râdă așa vreodată.

Birte continuă să ronțăie chipsuri. E limpede bosumflată pentru că eu sunt cea care am reușit să-l conving pe Roe să vorbească. Ea lucrează aici de mai mult timp decât mine și vrea să fie cea mai bună. Chiar dacă, de fapt, nu suntem într-o competiție unii cu ceilalți, probabil că pe ea încă o ustură. Poate ar fi mai bine s-o las în pace o vreme, până când va trece peste.

Roe a ținut secretele astea în el multă vreme. I-a fost teamă să nu întineze memoria fiicei sale, să nu se afle că ea luase parte la un jaf. Oare jaful acela ne-ar putea spune ceva important? Roe credea că dacă găsim o

conexiune cu moartea lui David Lorentzen toate piesele vor cădea la locul lor. De asta Birte citește cu atâta tenacitate fiecare pagină. Vrea să fie următoarea persoană care face o descoperire importantă.

Tocmai m-am ridicat să mă duc să iau un pahar cu apă când ușa se deschide și în cameră intră Shahid.

— Aici erai, spune el.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb.

— August se pregătește de încă un interogatoriu cu Tor Lind. Ai putea să asiști, așa cum ai făcut și înainte?

Arunc o privire spre Birte, dar ea a dispărut deja în documentele ei. Shahid îmi deschide ușa ca să merg înaintea lui.

Mariam

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

— Despre ce vorbești? oftează Roe Olsvik. Habar n-am unde e.

Pare cu adevărat nervos, însă nu-mi lasă altă impresie decât că e un bun actor. Așa trebuie să fii dacă vrei să păstrezi o viață secretă față de cei din jur. Dacă e cineva care să înțeleagă asta, eu sunt aceea. Nu te poți preface că ești altcineva – trebuie să devii în întregime altă persoană – să te împarți în două și să gândești ca a doua persoană la fel de mult cum gândești ca prima. În cazul meu, prima persoană e distrusă – de asta a apărut a doua. Și în cazul lui trebuie să fie la fel.

Dau să răspund, dar în loc de asta izbucnesc în plâns. Încerc cu disperare să-mi șterg lacrimile pe măsură ce mi se rostogolesc pe față, însă reușesc doar să mă murdăresc. Nu înțeleg cum am crezut că o să-i pot vorbi pe un ton autoritar, că o să-l provoc cu nerușinare și o să-l fac să mă respecte înainte să-l forțez să-mi spună adevărul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să cedez aproape imediat. Stând pe canapeaua lui ca un copil pierdut, sunt Mariam. Nu Liv, care i-ar fi tras un pumn în stomac, ci doar o mamă disperată care vrea să afle dacă fiica ei e în viață. Se uită înapoi la mine, cercetându-mi chipul. Se încruntă.

— Ce vrei? întreabă el.

— Poți să-mi spui măcar dacă trăiește sau nu?

Brusc mă izbește faptul că pare diferit față de ultima dată când l-am întâlnit. Pare mult mai distant, cumva – mai calculat. Are ceva nonșalant în atitudine.

— Cred că asta tu trebuie să-mi spui.

— N-am de gând să intru în jocul ăsta, Roe.

— Ba nu, eu sunt cel care n-o să joace nimic. Ai luat-o în drumul spre casă de la centrul comercial și ai dus-o undeva. Nu știu dacă ai ucis-o sau nu. Poate zace pe fundul mării sau poate că o ții încuiată undeva. De unde să știu eu?

— Nici măcar nu m-ai căutat.

Se uită în jos, săpând cu degetele la rădăcina părului încărunțit.

— Toate sunt din vina mea. Ai omorât-o pentru că știai că am vorbit cu ea. Nu puteai risca să dea totul în vileag.

Scutur energic din cap. Ceva e teribil de greșit.

— Ai ucis-o ca să-ți salvezi pielea. Așa cum ai omorât cu cruzime un prunc lipsit de apărare.

— Ești altcineva decât pretinzi că ești, spun eu.

— N-aș fi așa, dacă n-ai exista tu.

Ultima afirmație îl face să-și dea arama pe față. Mă apucă de braț și mă trage cu forța în picioare. Mă strânge cu putere, înfigându-și degetele în pielea mea. Geanta mea alunecă pe podea, iar acum îmi dau seama ce am făcut. Am comis aceeași greșeală, cea pe care am jurat că n-o s-o mai fac niciodată. Am crezut că sunt invincibilă. Un cuțit sclipitor apare în fața mea. Lama are mai multe crestături de-a lungul ei. Mânerul e verde militar. Pare a fi un cuțit pentru vânătoare sau pescuit.

Roe se lipește de mine.

— Dacă mai scapi o singură minciună de pe buze, n-o să mă coste nimic să folosesc ăsta.

Mi-e greu să respir. Lama cuțitului îmi fulgeră prin fața ochilor. Trupul lui e foarte aproape. Miroase intens a transpirație. Stomacul, pieptul și capul mă dor. Trebuie să gândesc limpede.

Oare m-am înșelat? Oare nu Roe a luat-o pe Iben? La urma urmei, poliția l-a eliberat, iar el pare convins că eu sunt ucigașa de copii. Poate va colabora dacă nu mă opun. Împreună putem reuși să aflăm unde este Iben.

— Dă-mi drumul, scâncesc. Îți spun tot, o să stau cuminte, doar dă-mi drumul.

Nu mă ascultă, doar își întețește strânsoarea. Mă îmbrâncește înainte și aproape mă prăvălesc pe podea. Mă proptesc în picioare ca să am un punct de sprijin și mă las condusă afară din cameră. Vrea să mă scoată pe hol. Cu o singură mână mi-a imobilizat partea de sus a corpului, în timp ce cu cealaltă ține cuțitul. Mă împinge înaintea lui pe hol, apoi într-o altă cameră.

Și iată-ne. Liv și Mariam, fiecare treaptă a existenței mele, o tânără jucăușă, apoi adult și mamă. Nu sunt niciuna dintre ele și, în același timp, sunt ambele. Pe interiorul ușii de la șifonier e agățată o fotografie cu Iben zâmbind. Imaginea e deteriorată, suprafața e sfâșiată. Trece un moment până să-mi dau seama ce fotografie e. E o poză din ziar, de la ziua ei de naștere din ianuarie. O poză superbă. Firește că Tor o făcuse. El întotdeauna știa cum s-o fotografieze, în timp ce eu trec prin viață ca o somnambulă. Asta mi-e pedeapsa.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

Am ținut îndelung apăsat butonul soneriei, simțind cum îmi vibrează sub deget la unison în ritmul în care țârâia. În apartament, lumina era aprinsă. Nădăjduiam să fie singur. Cel puțin doar umbra lui am văzut-o mișcându-se dincolo de geamul ușii cu modele în relief. A ridicat perdeaua ca să vadă cine era afară.

— Liv!

Fără îndoială, părea bucuros să mă vadă. Mai bucuros decât mi-aș fi dorit, probabil mai mult decât ar fi vrut și el să se vadă. Zâmbetul lui de băiețel nu se potrivea deloc cu tipul dur care voia să fie. David a deschis larg ușa, dând la iveală tapetul în dungi maro și galbene și masa veche pentru telefon, cu scaunul acoperit cu un model vălurit. Îi spusesem că arăta ca apartamentul unui babalâc. El nu-mi răspunsese, așa că încă nu știam dacă moștenise locuința sau o obținuse prin alte mijloace.

A aruncat o privire perplexă spre geanta mea când am așezat-o în hol, așa perforată din loc în loc cum era. M-am descălțat și mi-am agățat haina în cuier. Chiar și covoarele păreau vechi.

— Am nevoie de o favoare, am spus. De un loc unde să stau peste noapte, fără prea multe întrebări.

— Să înțeleg că s-a terminat între tine și iubita ta?

Mi-am dres vocea.

— Așa cum am spus, fără întrebări. O să găsesc altceva mâine.

M-am așezat și am deschis valiza în care dormea Nero, cu ochii holbați ca de obicei.

— Putem să încălzim baia, ca Nero să stea acolo?

— Ești liberă.

Am dat mai tare încălzirea din podea a băii și l-am ridicat pe Nero în cabina de duș. A părut să se acomodeze destul de repede.

David a întins o mână și m-a condus pe coridor. Mi-am dat seama prea târziu că era ultimul loc în care voiam să fiu. Mai ales că purtam fustă, iar el ar fi putut crede că mă îmbrăcasem așa de dragul lui. Faptul că mă plăcea era călcâiul lui Ahile pentru amândoi. Însă nu avusesem de ales decât să mă duc acolo. Mergeam înaintea lui, simțindu-i privirea fierbinte în ceafă. Apoi am luat colțul și am intrat în sufragerie. Pe masă erau îngrămădite sticle goale și scrumiere care dădeau pe dinafară. Pe podea erau împrăștiate alte sticle și doze goale, la fel și pe pervazul geamului. Pe ecranul televizorului era înghețată imaginea unei femei care stătea cu picioarele depărtate și cu fundul la cameră, astfel încât să-i poți vedea fără opreliști vaginul și anusul.

— N-am un dormitor pentru musafiri, a zis el. O să-ți pregătesc camera mea, iar eu o să dorm pe canapea.

— Nu-i nevoie. Canapeaua e foarte bună.

Canapeaua era departe de a fi bună, plină de praf și de pete așa cum era, dar nu voiam să-i datorez nimic. Și cu atât mai puțin nu voiam să dorm în patul lui.

Fără alte comentarii, David s-a așezat în fotoliu și a dat „play”. Gemetele au umplut încăperea. Sunetele ascuțite și false ale unor femei care n-ar fi primit niciodată un rol într-un film la Hollywood. Am rămas în mijlocul camerei, nefiind sigură ce să fac.

— Frigiderul e plin cu bere, doar servește-te. N-am nimic de mâncare.

— Nu contează. Nu mi-e foame.

Am ieșit din sufragerie. Gemetele de la televizor mă urmăreau încă în timp ce mă îndreptam spre baie.

Nero zăcea complet nemișcat pe podea, sprijinindu-și capul pe restul corpului, așa cum făcea de obicei. Când m-am apropiat, și-a deschis gura și a șuierat la mine. M-am tras înapoi. Furia lui a fost suficientă ca să mă facă să-mi explodeze capul. Îmi perfora sufletul. Era glasul cicălitor al unui animal căruia îi era refuzată prada. Îl dezamăgisem și știa că n-am de gând să-l iau cu mine atunci când plecam. Nu-l puteam păstra, nu puteam lua cu mine nimic din viața asta. M-ar fi înnebunit dacă l-aș fi luat cu mine.

Am petrecut mult timp studiindu-mă în oglindă. Aveam ochii ușor înroșiți, părul îmi cădea greu în jurul feței și eram obosită și palidă. Totuși, nu simțeam nevoia să dorm. Epuizarea din corp n-ar fi trecut cu una cu două. Mă măcina pe interior, îmi rodea mușchii și tendoanele. Aveam impresia că sângele mi se diluase. De fiecare dată când închideam ochii, fie și pentru o fracțiune de secundă, cadavrul Aurorei îmi apărea în dosul pleoapelor. Parcă îmi pătrunsese în fiecare por al pielii, parcă imaginea ei mi se imprimase pe retină. Mi-aș fi dorit să pot plânge, să țip și să arunc cu lucruri în toate direcțiile. Însă doar am rămas acolo, privindu-mi reflexia.

Mâine urma să merg să vorbesc cu Carol. Ea avea să mă ajute să fac toate aranjamentele necesare ca s-o iau de la capăt în altă parte, însă nu m-ar fi lăsat să rămân la ea peste noapte, nu cu situația asta pe cap. Nu era dispusă să riște atât de mult doar de dragul meu. Așa că nu avusesem altă opțiune decât să vin aici. Doar o noapte. Apoi aveam să dispar. Să mă risipesc în vânt, să devin invizibilă. De mâine urma să fie ca și cum n-aș fi existat niciodată.

Roe

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

Sunt un altul. Degetele care strâng frânghia în jurul încheieturilor delicate ale femeii nu sunt ale mele. Aparțin unui bărbat pe care nu-l

cunosc. Cuiva care e sigur că poate face rău, dacă asta vrea. Roe pe care-l cunosc nu caută niciodată să domine femeile, însă Roe care acționează acum strânge frânghia mai tare doar pentru că poate. E aceeași persoană care a spionat familia, care a condus până la casa lor, a coborât geamul și a stat de vorbă cu o fetiță nevinovată. Care, mai târziu, a încercat iar să discute cu ea – ba poate chiar păruse că o amenință. E ca și cum ai păși dincolo de o graniță greu de definit, dar o limită dincolo de care se află pericolul. El știe bine toate astea, pentru că lucrează cu infractori de ani de zile. El știe că aceste granițe nesemnificative sunt mult mai primejdioase decât par. Infractorii încep cu lucruri mărunte. Un infractor își justifică fiecare fărădelege, pas cu pas. De ani de zile mă comport ca un infractor. Unul cu bune intenții, dar tot un infractor. Nu mai știu de mult ce e bine și ce e rău.

Ea încearcă să-și găsească o poziție mai confortabilă pe podea, dar, cu mâinile legate de piciorul patului, nu reușește. Frânghia îi mușcă din carne, imobilizând-o. Scâncește.

— O să-ți mărturisesc tot, spune ea. Îmi accept pedeapsa. Orice. Doar, te rog, lasă-mă s-o caut pe Iben.

Mă așez pe un taburet deasupra picioarelor ei. Sunt atât de furios încât reportofonul îmi tremură în mână. Pornesc funcția de înregistrare și mă aplec în față, ca să poată vorbi direct în el. Cuțitul îmi tremură în cealaltă mână.

— Spune-ți numele complet.

— Mariam Steinersen Lind.

— Și numele care ți s-a dat la naștere?

— Sara Scheie.

— De ce ți-ai părăsit orașul natal și ți-ai luat un alt nume, o altă identitate?

Zâmbește. Pentru o clipă, văd în ea ceva mult mai primejdios decât o mamă amărâtă.

— De unde să încep?

Mut reportofonul mai aproape ca să mă asigur că sunetul e captat așa cum trebuie.

— De unde consideri că începe povestea.

Își contorsionează trupul. Ridică ochii în tavan, gândindu-se o clipă. Pe chip i se așterne o expresie ca și cum ar căuta o formulare poetică.

— De la bun început, spune ea, corpul lui a fost un paradox. Ceva în genul granitului viu sau al unui șmirghel de mătase.

Îmi dau seama că va dura ceva până îmi va depăna toată povestea. Poate că visase de ani întregi momentul în care o va putea spune. În sfârșit i s-a oferit prilejul. Inspiră adânc. Caută următoarea propoziție.

— Era dur și moale în același timp. Aspru și neted. Greu și ușor.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

David măcar a fost îndeajuns de domn încât să-mi pregătească el canapeaua. Cearșaful era îngălbenit, dar nu-mi permiteam să fac mofturi. Pe masă se aglomeraseră și mai multe sticle de bere – pe majoritatea le golise el. Fusesem nevoită să beau și eu puțin ca să-i fac pe plac, dar nu suficient ca să mă îmbăt. Acum s-a lăsat pe spate în fotoliu și și-a aprins o țigară, aruncându-și picioarele îmbrăcate în pantaloni de trening peste brațul acestuia și uitându-se la mine.

— Așadar, de ce ai venit aici, mai exact?

Avea o expresie jucăușă pe chip. A suflat un nor de fum spre tavan. M-am servit din pachet și mi-am aprins și eu o țigară.

— Adică, bănuiesc că ai o mulțime de alte locuri în care ți-ai fi putut petrece noaptea.

— Am vrut să stau la cineva despre care știam că e suficient de certat cu legea ca să pot avea încredere în el.

A rânjit. A făcut semn cu mâna în care ținea țigara spre plapuma care-mi acoperea genunchii.

— Ai nevoie de un tricou? Sau dormi goală?

— Un tricou ar fi binevenit.

S-a ridicat, cu țigara între buze. S-a întors cu un tricou negru pe care mi l-a aruncat în poală.

— Dacă ai nevoie de ceva, a spus, gesticulând spre dormitorul întunecos, sunt acolo.

A strivit mucul în scrumieră și a dat pe gât restul de bere înainte să plece.

M-am întins pe spate peste plapumă. Am privit în tavan, unde niște linii drepte, fine, împărțeau suprafața albă în plăci dreptunghiulare. Era înalt, era mult până sus. Mult mai înalt decât tavanul apartamentului din care tocmai venisem. Deodată mi-am amintit de episodul când mă drogasem și zăcusem privind cum tavanul se ondulează, de parcă ar fi respirat. Ceea ce fusese liniștitor în acea mișcare mă și îngrozise, pentru că era vizibilă în exterior, dar senzația provenea numai din interiorul meu. Îmi văzusem, de fapt, propria răsuflare, propriul meu interior care se ridică și cobora. Interiorul ăsta era mai profund decât conștientizasem și deseori nu-l puteam ține sub control. Într-un fel, Nero mă ajutase, pentru o vreme. El înghițise o parte din povară, preluase ceea ce mi se păruse mai dificil. Dar, în același timp, îmi dădeam seama acum, făcuse și ca povara să devină și mai mare – și nu doar azi. Era așa greu să înțelegi astfel de lucruri…

Nero era închis în baie, dar îl puteam auzi de aici. Găsise de mult o cale în mine, în capul și în trupul meu. Trupul solzos al șarpelui îmi aluneca prin vene, frecându-se de pereții celulelor și amintindu-mi constant de ceea ce făcusem. Acum venise vremea să mă descotorosesc și de el. Trebuia să mă descurc pe cont propriu. Singura modalitate de a-l distruge era să devin altcineva, dar tot nu știam cum.

Roe

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

Mă ridic să schimb caseta din reportofon. S-a lăsat seara. Blocul e pustiu. Probabil că un țipăt ar face câteva suflete să se întrerupă din ceea ce făceau și să meargă la fereastră, dar mai mult ca sigur și-ar spune repede că nu fusese nimic. M-am jucat cu ideea asta în timp ce am ascultat-o. I-am urmărit chipul în timp ce-mi povestea ce le făcuse acelor animăluțe de companie lipsite de apărare. Ea dă vina pe șarpe. Susține că el i-a cerut să facă asta, ca un glas ciudat din mintea ei, dar s-a trădat singură. I-a făcut plăcere. Prin urmare, e greu de crezut că a fost un simplu accident că a supus un bebeluș la același supliciu. O parte din mine spune că nu poate fi

adevărat. Că nu trebuie să mă las manipulat de falsele ei izbucniri emotive, de lacrimile de crocodil sau de micile licăriri din ochi care aduc a empatie.

— Mi-e sete, spune ea. Poți să-mi aduci ceva de băut?

Întrebarea tremură, suspendată în cameră. Nu vreau să-i răspund. De parcă mie nu mi-e sete. De parcă n-aș vrea și eu o pauză. Însă nu e cu putință. Totul trebuie să fie înregistrat pe bandă, înainte să mă încumet să mă opresc.

— Bine, spun și pornesc din nou reportofonul, așezându-mă pe taburet. Am ajuns la ziua în care trebuia să ai grijă de Aurora. Cum a început ziua aceea?

— Poți să-mi aduci un pahar cu apă?

Îi zâmbesc. Îmi dau seama și redevin serios.

— După ce îmi spui toată povestea, o să poți bea câtă apă vrei. Așadar – sâmbătă, 16 aprilie 2005.

Oftează. Parcă ar fi gata să izbucnească din nou în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat în ziua aia, Liv? Unde se ducea Anita?

Ridică din umeri.

— Primise o sarcină. Ar fi trebuit să dureze doar câteva ore.

— Anita a fost implicată în jaf, împreună cu Egil, spun, iar ea confirmă.

— Stăteam cu ochii pe Aurora în camera mea. Nu mai avusesem grijă de un bebeluș până atunci și eram foarte agitată. Mai ales când s-a trezit și nu s-a mai oprit din plâns. Și în timp ce mă străduiam să fac față la toate astea m-a sunat Ingvar. Aveam înțelegerea că, dacă ne-ar fi sunat pe mine sau pe Egil fără să spună nimic, noi trebuia să știm că are o criză și să mergem să-l ajutăm. Am ajuns cât de repede am putut. S-a dovedit că se prefăcea – o tentativă foarte proastă de a relua prietenia dintre noi.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— N-am lăsat-o neprotejată pentru mult timp. Nici măcar n-am știut că Nero era în sufragerie. Însă când m-am întors… A fost îngrozitor.

Lacrimile îi șiroiesc pe față și îi picură de pe bărbie. Chiar pare că regretă cu adevărat cele întâmplate. Nu că n-am mai văzut infractori plângând până acum, dar au tendința să se dea de gol. Ceva în legătură cu momentul în care încep să plângă pare premeditat.

— Atunci s-a întors Anita? șoptesc eu.

Ea dă din cap și sughiță.

— Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit era s-o vadă așa.

Scutură din cap.

— Când s-a întors ea, eu încercam s-o îngrop pe Aurora în grădină.

Înghit în sec.

— Și Anita? Ea cum a murit?

Clatină din cap.

— Nu știu. A luat-o pe Aurora și a plecat. A fost ultima dată când am văzut-o.

Își lasă bărbia în piept.

Povestea are mult mai mult sens decât am putut să-mi imaginez eu în bula mea întunecată. Nu m-am gândit niciodată că vorbele care-i ieșeau pe gură femeii din fața mea ar putea face piesele să se așeze la locul lor. Cum Anita poate că era acasă înainte de pornirea incendiului și cum Aurora fusese sufocată, dar nu și devorată. Are sens, într-un mod absurd. Singurul lucru în legătură cu care nu știu sigur dacă spune sau nu adevărul e ultima parte. Să fi fost aia ultima dată când o văzuse pe Anita? Mi-e imposibil să-mi dau seama. E o mincinoasă înnăscută.

— Cine crezi c-a ucis-o pe Anita? mă aud întrebând.

— Birk, spune fără nicio ezitare. E singurul lucru care are sens. Știi că o bătea? Avea vânătăi urâte pe tot corpul. De asta a vrut să-l părăsească.

Încep să tremur. Îmi înfig degetele în palme ca să mă potolesc.

— Dacă e să te cred că nu i-ai făcut nimic lui Iben, spun eu, atunci cine crezi că ar putea fi?

Ea scutură din cap.

— Habar n-am.

Arunc o privire spre fotografiile de pe perete. Dacă nu e ea, înseamnă că ne-am întors de unde am plecat. Nu pot să am încredere în ea, dar cel puțin avem o mărturisire, iar acum trebuie să dau de colegii mei. Ei mă vor ajuta să facem tot ce ne stă în puteri pentru Iben. În timp ce mă aplec să opresc reportofonul, ea murmură ceva.

— Ce ai spus?

— Îmi pare rău.

Apoi se întâmplă ceva. O durere mi se răspândește dintr-o parte a corpului, radiindu-mi în piept. Mă prăbușesc, căzând cu fața la podea. Mariam a reușit să-și elibereze o mână și a implântat cuțitul în mine. Îl simt cu degetele. Sângele înroșește podeaua, scurgându-se din rană. Sânge peste tot, pe mână, pe cămașă. Apoi aerul se îngroașă, până capătă

consistența argilei. Gâfâi și casc gura într-o încercare disperată de a respira. Mor. Aici trebuia să se sfârșească.

Mariam

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

Mâna mi-e roșie de la sângele lui Roe. El se prăbușește pe podea. O pată întunecată se întinde pe covor. Mă eliberez, mă salt în picioare și îmi șterg sângele de pe bluză, care e compromisă pentru totdeauna. Nu contează. Tot ce contează e Iben. Trec pe lângă peretele pe care Roe Olsvik l-a decorat cu fotografii din trecutul meu. Răspunsul pe care-l caut e pe aici pe undeva. Doar trebuie să-l găsesc. Dau jos pozele cu mâna pătată de sânge. Pe multe dintre ele le-am uitat. Sunt niște amintiri îndepărtate dintr-o viață plină de alcool și droguri, în care nu aveam control asupra propriilor impulsuri. Am ochii roșii și un zâmbet distant. Fac tot soiul de giumbușlucuri ridicole în fața aparatului de fotografiat. Joc un joc. Mereu am fost așa. Oare există măcar ceva real în ființa mea? Mă opresc la o fotografie care îmi amintește de ceva. Eu, Egil, Ingvar și David, care ține aparatul foto, cu brațul întins. În fundal se vede ecranul televizorului pe care abia a reușit să-l prindă în cadru. Șarpele încolăcit. Nu-mi amintesc că David să fi fost acolo în acea noapte.

Dezlipesc poza și o compar cu cea pe care o am în geantă, cea pe care am găsit-o în fosta mea cameră atunci când Nero s-a băgat sub pat. În asta trebuie că David e în spatele aparatului foto. El a fost cel care a stat lângă mine în acea noapte, în timp ce eu lâncezeam drogată pe canapea, urmărind cum respiră tavanul. Tipul pe care mi-l aminteam doar ca pe un chip fără trăsături. Tipul care spusese că știa de unde putem cumpăra un șarpe.

Bag pozele în geantă, apucând în același timp reportofonul de pe noptieră. Trebuie să găsesc un loc în care să mă descotorosesc de el, undeva unde nu-l vor găsi. De pe podea, Roe scoate o serie de vaiete disperate, pe care fac tot posibilul să le ignor. Încă nu e prea târziu. Încă pot s-o găsesc pe Iben în viață și să scap din povestea asta fără să ajung la închisoare.

Chiar atunci, îmi sare în ochi dosarul cu hârtii de pe noptieră. Sunt documentele din cazul lui David. Fotografii ale cadavrului, după ce zăcuse timp de câteva săptămâni. Mă așez pe pat și răsfoiesc rapoartele criminalistice, pozele de la scena crimei și profilurile de ADN pentru care n-au găsit nicio potrivire. Fragmente din interogatoriile martorilor. Nu știu ce anume caut până nu-l găsesc. Dar atunci, brusc, toate capătă sens. Ar fi trebuit să-mi dau seama de mult.

Roe geme când ies din cameră. Mă furișez pe coridor și parcurg distanța până la ușa din față cu pași repezi. Dacă cineva s-ar uita acum pe fereastră, ar zări o femeie cu o pereche de pantaloni de costum călcați la dungă, o bluză și pantofi cu toc înalt. Hainele îi sunt acoperite cu pete întunecate. Trebuie să mă grăbesc. E drum lung.

•

Pe feribot, mă schimb într-o pereche de pantaloni negri și o helancă neagră. Urc înapoi în mașină și conduc pe țărm, lăsând șoseaua să mă conducă spre casa învăluită de pace în lumina apusului. Niciodată n-am fost așa plină de emoții, și în același timp niciodată n-am fost atât de calmă.

— De data asta vii cu mine, șoptesc. E timpul să-ți primești recompensa.

Am deschis portbagajul și valiza în care se află Nero. Se năpustește imediat și reușesc să-l opresc înainte să-și înfigă colții în mine. Cu mari eforturi izbutesc să-l împing înapoi în geamantan și să trag la loc fermoarul. Probabil sângele e de vină. Îi ațâță foamea. Îi activează instinctele.

Scot valiza și o car cu pași mari până în spatele casei, unde e deschis un geam. Vara se face foarte cald în casa asta. Ridic geanta spre geam și o deschid, astfel încât să poată ieși doar spre pivniță. Dispare dincolo de sticlă și închid fereastra ca să nu mai poată ieși. Șarpele pare că miroase noile împrejurimi. Poate că detectează izurile grădinii zoologice în care fusese transformată locuința. Îi trimit un gând telepatic, cerându-i să mă ajute.

Bat la ușă ca de obicei, tare, îndelung, folosindu-mă de ciocănel. Ca de fiecare dată, aud lătrăturile și lipăitul grăbit al câinilor, urmate, ca de obicei, de pașii răbdători și vocea liniștitoare a lui Carol. Zâmbetul ei luminos atunci când mă vede e autentic ca întotdeauna – actrița devenită criminală. Visul ei fusese să devină un star de cinema – locuise și lucrase multă vreme la Hollywood, dar se îngrășase din cauza sarcinii. Nopțile lungi fără somn îi

îmbătrâniseră pielea și o făcuseră să-și piardă concentrarea, și avusese nevoie de bani ca să-și țină copilul în viață. Nu se alesese nimic de visurile ei cu actoria. A renunțat să-și mai vopsească părul, să se machieze și și-a lăsat trupul să se degradeze. S-a mutat în Norvegia și s-a căsătorit. Eu o cunosc drept Caroline Halloway, un nume frumos pentru o actriță. Însă în raportul poliției a fost trecută cu numele ei norvegian, Karoline Lorentzen.

— Te-ai întors, spune ea.

Zâmbetul îi pălește repede. Nu e nevoie să spun ceva. Îmi poate citi cuvintele în ochi. Ne știm de atâția ani, dar fără să ne cunoaștem deloc. O urmez în hol. Câinii se foiesc în fața mea, înfometați după atenție și, poate, și după carne.

Carol cotește la dreapta și intră în bucătărie. Se îndreaptă spre aragazul din colț, ia ibricul pentru cafea de pe perete, cum i se potrivește unei femei în vârstă – vrea să-mi facă o cafea așa cum se prepara pe vremuri. Încearcă să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca de obicei.

— Carol, spun eu. Știi foarte bine că nu vreau cafea. Îmi vreau fiica.

Carol se uită la mine, iar ochii negri îi sclipesc.

Memoriile unei reptile

După toți acești ani dificili, eu și femeia caldă ne întorseserăm din nou în casa din trecut. Acum eram șarpe bătrân, însă și ea era mai în vârstă. Temperamentul i se domolise, părea mai puțin irascibilă, mai cu capul pe umeri. De data asta, când s-a întins lângă mine în același pat în care dormiserăm împreună, din ochi i s-au scurs aceleași picături sărate de odinioară. După ani întregi de contact cu oamenii învățasem că asta însemna tristețe. Un tip specific de sentiment pe care îl deosebeau de orice alte emoții negative manifestate de ei – furie, anxietate, frică. Foloseau toate sentimentele astea la ceva. Pentru comunicare și ca să facă schimb de cadouri și acțiuni. Pentru autoapărare. Era incredibil că aveau nevoie de atât de multe.

M-am întins alături, comparând lungimea trupurilor noastre. Am fost încântat să observ că acum îi depășeam capul palid și tălpile goale. În sfârșit îmi putea deveni pradă. Pe parcursul nopții, în timp ce dormea, m-

am strecurat pe sub spatele ei și m-am înfășurat în jurul burții moi, capturând-o în colacul meu. Și dacă s-ar fi trezit, ar fi fost prea târziu. O prinsesem. Mușchii mei erau cu mult mai puternici decât ai ei. Am lins aerul în căutarea gustului ei, învăluind-o și pregătindu-mă pentru această masă uriașă.

Însă de-ndată ce am început să-mi încordez corpul, ea s-a trezit. S-a zvârcolit, încercând să respire, și s-a uitat la mine cu groază în ochi. S-a luptat cu mine la fel cum ar fi făcut oricare alt animal, zbătându-se să se elibereze și să respire. Nedumerit, am urmărit demonstrația pe care o făcea ființa care mă ținuse prizonier, care deținuse controlul asupra vieții mele.

Am căscat gura ca să consum în sfârșit festinul la care visasem de atât de mult timp, dar m-am oprit. N-am putut înainta. Eram blocat. Ea s-a zbătut în strânsoarea mea, în timp ce eu mă străduiam să pricep. În cele din urmă i-am dat drumul, răsucindu-mă ca să mă eliberez.

Am șuierat mânios când am descoperit care era inamicul care mă împiedicase să-mi răpun prada. O ață din fața de pernă mi se prinsese de unul dintre colți. M-am întors și am lins aerul, căutând-o pe femeia caldă care tocmai ieșea din dormitor. Încă o ocazie ca asta și urma să reușesc. Data viitoare.

Ronja

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

Îmi las capul pe foile din fața mea, în timp ce August îl conduce pe Tor Lind afară din camera pentru interogatoriu. E exact așa cum ne temeam – Lind nu ne poate fi de niciun ajutor. Sigur, ne-a ascuns faptul că Mariam părăsise orașul, dar în rest nu știe nimic. Avem numărul de telefon de pe care l-a sunat, dar asta nu ne indică exact locul în care se află acum. Ca să nu mai vorbim de vehemența cu care Lind își apără soția, în ciuda dovezilor care i-au fost prezentate. N-o recunoaște pe femeia care i-a fost descrisă, nu-i vine să creadă că există. E furios și sătul să-i tot fie vârâte sub nas tot felul de informații care în cele din urmă n-au nicio legătură cu el.

Toate asta s-au întâmplat înainte s-o întâlnească. El o cunoaște pe Mariam, nu pe Liv și nici pe Sara.

Sunt obosită. Am dormit puțin în ultimele câteva nopți. Trupul meu nu a avut alt scop decât să stea treaz și să muncească, să facă tot posibilul pentru a o găsi pe Iben. Sunt în starea asta de mult timp și mă epuizează. Am ajuns departe în numai douăzeci și patru de ore, și totuși am impresia că ne mișcăm cu încetinitorul, ca și cum ne-am fi împotmolit în ceva vâscos. Oare sunt pe cale să renunț? Oftez și ridic capul. Îl văd pe August sprijinindu-se de tocul ușii.

— Dormeai?

Clatin din cap.

— Doar îmi pierd speranța.

E ceva încurajator în zâmbetul pe care mi-l oferă. E un tip de treabă. Stabil, calm. Doar că toată treaba asta a ajuns să fie ridicolă.

— Știi ce, August… încep eu. Legat de vineri. N-ar fi trebuit…

Privirea lui nu se clintește. Îmi surâde, așteptând.

— Mă tem că ai putea să te gândești că… Ei bine, n-a fost cea mai înțeleaptă… Vreau să spun, n-a fost tocmai planificat…

— Eram beți, spune el. Lucrurile astea se întâmplă.

Nu sunt sigură că asta am vrut să spun. E foarte greu să-ți dai seama de ce anume vrei ceva, sunt mai multe feluri corecte de a privi lucrurile. Sunt multe de luat în calcul – nu știi dacă să dai ascultare vocii din interior care spune că sunteți colegi la birou, că serviciul și viața personală trebuie ținute separat, sau dacă nu-i nicio problemă să încalci regulile, dacă există ceva care te împinge în direcția asta. În ceea ce mă privește, Rakotzbrücke n-a fost niciodată intrarea în iad și nici n-a fost ieșirea din el. E doar un pod, iar pe partea cealaltă e mai multă apă, mai multă vegetație. Poate nu vei ști niciodată dacă a fost o alegere înțeleaptă să stai și să privești spre cealaltă parte a cercului de piatră – spre ispită – sau dacă a fost o idee bună să urci într-o barcă și să vâslești prin el. Te poți întoarce oricând, poți vâsli înapoi, dar până s-o faci e posibil să fi devenit deja altcineva.

— Am găsit ceva.

Vocea lui Birte ne întrerupe. Se oprește lângă August, fluturând un decupaj dintr-un ziar. Iau bucata de hârtie și o ridic în timp ce August se trage lângă mine, atât de aproape încât pot simți căldura emanată de trupul lui. Articolul e din *Tidens Krav,* din luna ianuarie a acestui an, și o felicită

pe Iben cu ocazia celei de-a unsprezecea aniversări.

— Am văzut asta deja, spun eu.

— Ea s-a născut în ianuarie.

Mă uit la fotografia care înfățișează o fetiță în aparență lipsită de griji.

— Și ce dacă?

— S-a născut la jumătatea lunii ianuarie! La aproape nouă luni de la ziua în care a murit Anita Krongsveen. Și tot nu știm cine e tatăl.

— A fost violată, spune August.

— Dar unde s-a petrecut? În Kristiansund?

Privesc în jos la tăietura din ziar.

— Ea așa a afirmat când a fost interogată. Că s-a petrecut în Kristiansund.

— Și dacă ne-a mințit?

Chiar atunci Shahid năvălește pe ușă ca o furtună. Pare agitat.

— Avem nevoie de voi, urgent, zice el.

— Ce se petrece? întreb eu.

— Polițiștii din Ålesund l-au interogat pe Egil Brynseth, care e deținut în penitenciarul de acolo. Mariam Lind l-a vizitat astăzi. El a spus că părea convinsă că Roe i-a făcut ceva lui Iben. A plecat mai devreme de acolo ca să-l găsească pe Roe.

— Roe!

Sar în picioare.

— Trebuie să mergem acasă la el. Acum.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

M-a trezit ceva rece. La început, am crezut că vine din interiorul meu. Un țurțure de foc din sfârcul meu care își sfredelea drumul spre exterior. Încă visând, am avut impresia că țin un bebeluș în brațe. Încerca să-mi sugă laptele, dar în schimb a fost străpuns de un țăruș rece ca gheața. Mi s-a părut că văd materia cenușie din creierul copilului scurgându-mi-se pe

piept, înainte să mă trezesc și să deschid ochii în beznă.

David stătea lângă mine, pe marginea canapelei. Se holba la mine, privindu-mă direct în ochi, cu un rânjet încremenit pe față în timp ce-mi strângea sfârcul între degete. A râs scurt când m-am retras. Un alt bărbat ar fi dat semne că e jenat, dar nu și David. În schimb, m-a apucat cu mâna de coapsă, în partea de sus, chiar lângă marginea chiloților. L-a cuprins o încordare, de parcă s-ar fi enervat, în același timp neîncetând să zâmbească.

Mâinile îi erau puternice. Îi simțeam sângele pulsându-i în degetul mare, pe care mi-l adâncise în coapsă. Mirosul lui era o combinație între alcool și izul acru al tutunului. Am încercat de mai multe ori să mă ridic, dar am fost trasă în jos de o mână care-mi apăsa greu pe umăr. Orice mișcare însemna doar mai multă rezistență. Am simțit ceva umed atingându-mi șoldul. M-am uitat în jos și i-am văzut scula atârnându-i peste elasticul boxerilor, aidoma rădăcinii unui copac. Am închis ochii și în clipa următoare am primit o lovitură în față, astfel încât m-am izbit cu ceafa de brațul tare al canapelei.

— Nu închide ochii.

O voce gâfâită, duhnind a bere. Cu siguranță nu se spălase pe dinți nici în ziua aceea, nici în cea dinainte. Și-a lipit fruntea de a mea, proptindu-mă de brațul canapelei. Cadrul de lemn îmi săpa în ceafă, în gât. Scula i se plimba pe pielea mea, și am simțit ceva vâscos crescându-mi în diafragmă, și prin vene curgându-mi smoală care făcea ca totul să se miște cu încetinitorul. Inima se forța să-mi pompeze sângele prin corp. Mi-a ridicat pleoapa, uitându-se în mine cu un ochi mare, întunecat, strălucitor. Îi simțeam respirația urât mirositoare pe buze și obraji, saliva în gură. Mâna lui ca o gheară mi s-a înfipt între picioare, trăgându-mi de chiloți ca să-i rupă de pe mine. Ar fi trebuit să fac altfel. Ar fi trebuit să dorm în mașină, sau să conduc toată noaptea ca să scap de tot, însă din nou mă crezusem indestructibilă.

Sunetul pătrunzător al materialului sfâșiat, elasticul chiloților mei care s-a întins înainte să cedeze și să se rupă. Mi-a desfăcut picioarele cu un gest brutal și și-a vârât în mine degetul mare, aspru, care mi-a zgâriat pielea. Durere în abdomen. Încă o încercare eșuată de a scăpa. Am primit o altă lovitură în față, care m-a nimerit direct în dinți și mi-a lăsat în gură un gust metalic.

— Ți-am zis să nu închizi ochii!

I-am închis oricum când și-a vârât în mine rădăcina de copac care se bălăngănea, sprijinindu-și o coapsă păroasă pe șoldul meu, creându-mi senzația că mușchiul o să-mi fie smuls. Ceva mi-a năvălit pe la colțurile gurii, s-a adunat în jurul limbii și a crescut. Am țintit și am scuipat, dar m-am împroșcat tot pe mine, pe bărbie, pe gât și pe tricoul supradimensionat. A urmat o altă lovitură, iar de data asta l-am scuipat cu sânge în mijlocul feței. Cu următorul pumn pe care l-am încasat mi-am pierdut în sfârșit un dinte. Îmi zgâria limba, în timp ce rădăcina uscată a copacului se împingea în mine din nou și din nou, ca o ramură aspră care-mi ardea carnea.

Mi-am disprețuit respirația, care îmi făcea pieptul să se ridice încetișor, ținându-mă în viață. Trebuia să ies din el, din corpul meu, dacă voiam să supraviețuiesc. Trebuia să văd ceva colorat în alb. Razele soarelui, iarbă și copaci, toate erau albe în capul meu. Însă atunci când am vrut să închid ochii, să încerc să dispar, am primit o lovitură care m-a readus la realitate, obligându-mă să suport durerea usturătoare și respirația împuțită. O rădăcină înțepătoare care se freca de toată zona iritată, care a continuat să zgândăre, mi s-a părut, ore în șir. În cele din urmă am stat pur și simplu acolo și am îndurat, holbându-mă la mutra lui obraznică.

După ce a terminat, s-a așezat pe marginea canapelei și și-a tras boxerii la loc. S-a întors cu spatele la mine. Am zăcut acolo nemișcată, cu ochii în tavan, și l-am auzit cum își aprinde bricheta, apoi am simțit mirosul marijuanei. Și-a fumat jointul până la capăt, în timp ce eu stăteam întinsă în spatele lui și așteptam, cu o durere arzătoare între picioare.

Mariam

Ålesund
Joi, 24 august 2017

Carol mângâie ușor capul ciolănos al Weimaranerului.

— Cred că ți-ai pierdut mințile, draga mea. Aș face orice ca să te ajut să-ți găsești fiica.

Îmi vorbește pe tonul ei liniștitor, de parcă i s-ar adresa câinelui. Se apleacă și-l scarpină după urechi. Câinele scheaună și dă din coadă

mulțumit, fără să fie conștient că e prins la mijloc într-o situație tensionată.

— E prea târziu să-ți mai joci rolul, Carol.

Ea ridică privirea.

— Mă acuzi că joc teatru?

— Trăiește sau e moartă? Despre nepoata ta vorbesc.

Scutură din cap.

— Ești mama lui David Lorentzen. Ai mințit când mi-ai spus că nu l-ai lăsat pe Roe Olsvik să intre. A fost aici. Ți-a spus tot ce știa, iar tu ți-ai dat seama că Iben e fiica lui David. Greșesc cumva?

Se uită în sus. Întinde o mână și deschide cuptorul. Brusc îmi dau seama că ăsta nu e cuptorul pe care-l folosește de obicei. E cel nou, din cealaltă parte a încăperii. Își strecoară brațul în interior și scoate un revolver cu țeava strălucitoare, care seamănă cu o armă dintr-un western vechi. Carol se îndreaptă de spate și ațintește pistolul spre mine.

— Știi că e prima dată când mă informează cineva că am o nepoată?

Ridică bărbia și pieptul, parcă ofensată.

— Tu îți vrei fiica, iar eu, fiul. Mai e cumva fiul meu în viață, Liv?

Am senzația că prin vene îmi curg gheață și sticlă pisată. Zâmbetul care-i flutură pe buze îmi amintește atât de mult de cel al fiului ei încât nu-mi vine să cred cât de oarbă am putut fi.

— Spune-mi cum ai aflat, Carol, că David e tatăl lui Iben.

— Polițistul ăla a fost aici – și-a răsfirat toate documentele acolo, spune ea și face un semn spre masa din bucătărie. Fotografii și tăieturi din ziar. Atunci a fost prima dată când am văzut o poză de-a fiicei tale, de când a împlinit unsprezece ani. N-am văzut pe nimeni care să semene atât de bine cu fiul meu. S-a născut la nouă luni după ce ai venit la mine să te descotorosești de șarpe – tot cam pe atunci a fost ucis și fiul meu. Mi-am amintit cât de repede voiai să pleci din oraș, iar ziua aia a fost și ultima în care David al meu a fost văzut în viață. Niciun alt cunoscut de-al lui n-ar fi fost în stare de așa ceva. A fost victima unui act plin de ură, și înainte de asta se culcase cu o femeie. Numai tu puteai fi.

— Pot s-o văd?

Gesticulează cu revolverul spre ușa pivniței.

— Chiar te rog. Du-te și vezi cât dorești.

Vrea ca eu să merg prima. Îmi face semn din nou cu pistolul, iar eu deschid ușa pivniței și cobor treptele înguste și abrupte, pas cu pas, către

bârlog. Nu știu unde e Nero, dar îi simt prezența. E ca și cum mi s-a furișat în vene. E aici, prin mine.

— Și când te gândești că atâta amar de vreme am fost paznicul nebuniei tale, mormăie Carol în spatele meu. Fără să știu ce hal de om ești.

N-am mai coborât aici până acum. De fiecare dată când am venit în vizită, am stat fie la parter, fie în mansardă. La baza scării e o mică încăpere cu un șemineu, un pat și un televizor vechi și voluminos.

— Îl lăsam să se refugieze aici ori de câte ori simțea nevoia să evadeze din cercurile alea îngrozitoare.

Nu mă pot abține și râd.

— David era cercul îngrozitor, Carol.

Într-o fracțiune de secundă unghiile lui Carol mi se înfig în gât.

— Ei bine, cu siguranță l-ai întrecut la jocul de-a criminalul, nu crezi? scuipă ea.

Îmi atinge tâmpla cu țeava pistolului, iar pentru o clipă ceva din mirosul ei mă copleșește, ceva din gustul pe care-l am pe limbă îmi amintește de noaptea aceea petrecută pe canapeaua lui David, când m-a penetrat cu acea rădăcină tare de copac. Când n-a încetat să mă lovească. Fusesem nevoită să cheltuiesc câteva mii de coroane ca să-mi înlocuiesc dintele.

— Habar n-ai despre ce vorbești, Carol.

Carol mă ține strâns. Descuie ușa următoarei camere, care e o debara. În beznă, pe un scaun, stă o fetiță cu părul blond. Capul îi atârnă greu în piept. Are ochii închiși, iar pe peticul de podea de sub scaun se întinde o pată întunecată. Nu-mi mai pasă de propria viață. O împing pe Carol la o parte și fug spre piciorușele ei, părul auriu și pielea fragedă. Copilașul meu, pe care am învățat să-l iubesc, chiar dacă mi se păruse imposibil după toate prin câte trecusem. Pentru ea am schimbat totul. Numele, înfățișarea, felul cum vorbesc și cum mă comport, doar pentru ea am făcut asta. Pentru ea am devenit altcineva. Zgâlțâi trupul fetiței plăpânde, până când își înalță capul. Mă privește cu ochii deschiși doar pe jumătate, pe sub pleoapele ca de plumb.

— Iben! Iben!

Iben deschide ochii. Îi strălucesc sub pleoapele palide.

— Mama.

O îmbrățișez cu toată ființa. Îi mângâi părul subțire și fin, acum lipicios din cauza murdăriei. Iben, care mereu e atât de meticuloasă când vine vorba

despre igienă – n-a fost nevoie s-o cicălim niciodată pe tema asta –, miroase a fecale și a urină. Trebuie c-a stat încuiată aici de una singură mult timp și n-a putut merge la toaletă când a avut nevoie. Pe masă măcar există o farfurie și un pahar care arată că i s-a dat totuși de mâncare.

— Scumpete! Mama e aici. Îmi pare atât de rău!

O îmbrățișez din nou, mai tare de data asta. Apoi se aude o bubuitură în perete. Bucăți din tencuială îmi cad în cap.

— Dă-i drumul, spune Carol, îndreptând arma spre capul lui Iben. Sau îi înfig un glonț direct între ochi.

Fără tragere de inimă îi dau drumul lui Iben și mă îndepărtez de ea cu un pas. Apoi Carol o cuprinde strâns în brațe, vârându-i revolverul în față. Iben pare că-și ține respirația. Se uită la mine implorator.

— Te rog, Carol, spun eu. Ea n-are nicio vină. Eu sunt cea care merită să moară.

— Am auzit bine? Vrei să te omor? Asta ai spus?

Iben icnește.

— Dacă m-ai fi întrebat cu ceva ani în urmă pe cine să ucizi, pe mine sau pe fiul meu, ți-aș fi spus să mă omori pe mine. Mi s-a dat ocazia să aleg?

— Pot să-ți explic.

— O să-mi spui totul, iar nepoata mea o să asculte tot ce spui.

Carol lipește țeava pistolului de tâmpla lui Iben, care închide ochii și scâncește. Mă uit în jurul meu în căutarea unei soluții, un cuțit, un ciocan, orice. Însă camera e aproape goală. Îmi întorc privirea spre ușă, dar nu pot pleca, n-o pot lăsa pe Iben singură aici.

— Mama ta e o criminală. Știai asta? A ucis un bărbat. Haide, Liv, povestește-ne ce ai făcut.

Liv

Ålesund
Sâmbătă, 16 aprilie 2005

Când în sfârșit a plecat, m-am ridicat și m-am dus la baie. Nero a șuierat furios când l-am scos din cabina de duș. Pe interiorul coapsei mi se scurgea

un firicel lipicios din sămânța lui David, spoind podeaua cu picături mari, rozalii. Am apucat capul dușului, l-am pornit la maximum și l-am potrivit între picioare, lăsând jeturile puternice de apă să spele urmele care puteau fi înlăturate. Nero a șuierat la mine de lângă ușă, acolo unde se retrăsese. Am auzit cuvinte mânioase, porunci de a nu lăsa lucrurile așa, de a recâștiga controlul.

În timp ce mă îndreptam înapoi spre sufragerie ca să-mi adun lucrurile și să plec, am observat că ușa de la dormitor era întredeschisă. Am auzit ritmul regulat al sforăitului său venind din interior. Cu grijă, am deschis-o mai mult. Camera era cufundată în beznă. Mirosul greu de trupuri transpirate mi-a întors stomacul pe dos. Nu-mi doream decât să ies de acolo, să plec, dar nu m-am urnit. De unde stăteam, vedeam comoda din sufragerie pe care era așezat televizorul. Am tras unul după altul sertarele pline cu tot felul de nimicuri, de la CD-uri rupte și brichete Zippo până la baterii și cabluri vechi. Într-un sertar am găsit un teanc de bancnote. În altul, rola de bandă adezivă cu care se legaseră unii pe alții în seara cu petrecerea.

M-am întors în pragul ușii, de unde auzeam încă sforăitul lui David. Aș fi putut pur și simplu să plec. Să nu privesc înapoi. Însă, în același timp, știam că dacă dau bir cu fugiții acum, mă voi simți mereu umilită. Aș trăi tot timpul cu sentimentul că trupul meu ar putea fi pângărit încă o dată. Nero avea dreptate. Nu-l puteam lăsa să câștige. Așa că am intrat în cameră.

Am început prin a-i imobiliza picioarele cu scoci – trei cercuri complete. Apoi i-am prins mâinile una de cealaltă, înfășurându-le strâns, până au ajuns un singur braț întins în fața corpului. Apoi i-am prins acest unic braț lung de trup și de pat. Nu m-am grăbit. Ultima bucată i-am lipit-o peste buzele acoperite cu smocuri de păr.

Cu atenție, am încălecat peste el, cu câte un picior de fiecare parte a corpului transformat parțial într-o mumie cenușie. M-am aplecat și am scos din priză ștecherul lămpii de pe noptieră. Veioza era din oțel și avea un picior lung. I-am așezat-o sub bărbie, chiar deasupra traheei. A continuat să sforăie pe nas. Am început cu blândețe. N-aveam un plan clar conturat în minte pentru a-mi duce treaba la bun sfârșit, eram doar condusă de o nevoie imediată și intensă de a face ceva. Am apăsat mai tare și abia când n-a mai putut să respire s-a trezit. A făcut ochii mari. S-a uitat în jos spre propriul trup înfășurat în bandă adezivă.

— Uită-te la mine, am spus.

A făcut așa cum i-am cerut. M-a privit cu ochii lui negri, încercând să spună ceva, să strige, dar toate sunetele îi erau înăbușite. Durerea dintre picioare mi-a călăuzit mâinile – un flux de sânge care deja părea să curgă mai ușor, de jos în sus, până în mâinile mele delicate de femeie. Și-a mișcat partea inferioară a corpului, zvârcolindu-se ca să se elibereze, dar în zadar.

Roe

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

Cineva mă scutură. În jurul meu pâlpâie lumini intermitente. Cineva îmi ridică pleoapele, iar un fulger îmi înțeapă retina. În mașină sunt mai multe persoane care poartă costume portocalii cu dungi galbene, reflectorizante. Lângă mine, într-un suport, atârnă o pungă cu sânge, cu un tub care șerpuiește până la brațul meu. Pe tavan și pe fețele lor sunt aruncate reflexii albăstrui. Mă simt amețit. Sigur mi-au dat ceva pentru durere, ceva puternic. Cu toate astea, durerea dintr-o parte a trupului meu e îngrozitoare, de nesuportat. Nu suport să rămân treaz. Simt cum somnul mă ispitește. Anita mă așteaptă la marginea pădurii. Mă pot întoarce la ea oricând vreau.

— Roe!

Vocea mi-e familiară. În dreapta mea stă o tânără, cu fața roșie de stres. Ronja. Îmi atinge brațul liber.

— Roe! Trebuie să rămâi treaz!

Tușesc. Undeva în depărtare aud pârâitul stației radio. Cineva transmite ceva de la celălalt capăt al firului, dar nu deslușesc cuvintele.

— Stai o clipă, răspunde Ronja în stație.

Aparatul pârâie.

— Doar pregătește unitățile să acționeze imediat ce obținem o adresă. Roe? Roe, ești aici?

Anita mă așteaptă la marginea pădurii. Îmi zâmbește și-mi spune că totul va fi în regulă. Închid ochii și încerc s-o evoc din nou, dar în jurul meu e doar întuneric.

— Roe!

Ronja mă cheamă înapoi în brațele durerii. Gem și observ că în spatele ei stă o femeie îmbrăcată în uniformă de paramedic. Mă va duce ea la Anita?

— De ce n-ai dat alarma, Roe? Trebuia doar să apeși pe buton sau să ne suni dacă venea la tine. Nicidecum să-i dai voie să intre în casă, să stai de vorbă cu ea sau s-o lași să bage cuțitul în tine. Doar asta trebuia să faci. Ce naiba era în mintea ta?

— Am vrut să mă asigur că va fi condamnată.

— Și soluția a fost să te lași înjunghiat?

— Reportofonul, spun eu. L-a luat cu ea?

— Bineînțeles că da.

— Scuzați-mă, intervine paramedicul. Operația. Trebuie făcută urgent.

— Trebuie să primesc niște răspunsuri de la el mai întâi, spune Ronja. Roe, trebuie să-mi spui. Unde o putem găsi pe Mariam Lind?

Nu pot să vorbesc. Mă doare cumplit. Și, oricum, ce aș avea să-i spun?

— Avem polițiști gata să acționeze atât în Kristiansund, cât și în Ålesund, zice ea. Trebuie doar să știe unde să intervină. Te rog, poți să ne spui?

Mariam

Ålesund
Joi, 24 august 2017

Sunt o alta. Pentru prima dată fiica mea vede adevărata față a mamei sale. M-am așezat pe podea. Iben stă în fața mea, cu brațele lui Carol în jurul umerilor ei slabi. Iben ascultă, speriată, nevenindu-i să creadă cuvintele care mi se rostogolesc de pe buze, încercările mele prostești de a îndulci faptele, de a face totul să sune mai puțin îngrozitor. Poate în legitimă apărare. Însă cu nu l-am ucis pe David în legitimă apărare – am făcut-o ca să mă răzbun. Fața lui Carol e înnegurată. Când mă opresc din vorbit, închide ochii strâns, își unește buzele laolaltă. Clatină din cap.

— Nu-ți permit să îndrugi minciuni despre fiul meu.

— Nu mint, Carol.

— Doar voi doi eraţi în cameră. Iar el nu mai e. L-ai legat de pat cu scoci şi l-ai omorât. Poate că nu te-a vrut, sau ceva de genul, îţi place să omori. Omori animale şi oameni. Poliţistul mi-a spus totul. O, dacă ai şti cât am plâns! Ani la rând m-am frământat neştiind ce s-a întâmplat cu fiul meu. Am crezut chiar că a făcut ceva rău, că şi-a meritat soarta – dar, din câte a spus poliţistul, ţie îţi place să ucizi. N-ai nevoie de vreun motiv.

Ştiu că are dreptate. Mi-a plăcut să-l ucid pe David. Inima pe care o am a trebuit să mi-o confecţionez, e ca o machetă. Totuşi, cu inima asta iubesc.

— Apoi am aflat ce s-a petrecut atunci şi că am o nepoată. Am vrut s-o îndepărtez pe fiica ta de monstrul care eşti, să-i ofer o nouă viaţă. Tu voiai s-o ţii legată de tine, s-o distrugi. Nu există strop de iubire în fiinţa ta. O distrugi. Îi e mai bine dacă stă aici cu bunica ei, aşa am crezut. Dar meriţi să te uiţi cum o omor.

— Tu te auzi ce spui, Carol?

Carol bagă ţeava revolverului în gura lui Iben. Ochii ei se fac mari. Par roşii.

— Mama ta vrea să-l acuze pe fiul meu de faptul că l-a ucis. De parcă s-ar fi ucis singur – dar nu aşa au stat lucrurile. Ea l-a omorât. Atâţia oameni au avut de spus lucruri urâte despre el, dar s-au înşelat. A fost un fiu minunat.

— Carol, sunt sigură că l-ai cunoscut aşa cum am făcut-o şi eu. Nu te mai minţi singură. Mai ţii minte cum arătam când am venit atunci la tine, după ce am petrecut noaptea la David? M-ai întrebat ce-am păţit. Îţi mai aminteşti?

Împinge pistolul mai adânc pe gâtul lui Iben. Ea icneşte şi-i vine să vomite, lacrimile şiroindu-i pe obrajii catifelaţi. Vreau să alerg la ea, dar nu îndrăznesc să mă clintesc. Carol îşi îndreaptă toată furia împotriva ei. Nu va mai dura mult până când arma se va descărca.

Însă chiar atunci un corp masiv, vălurit, alunecă de-a lungul podelei. Clipesc. Nero linge aerul cu limba lui despicată. Îşi întoarce capul în direcţia mea.

Roe

Kristiansund
Joi, 24 august 2017

— Am trecut ceva cu vederea, spun eu.

Trag aer în piept, simțind cum din cauza efortului ceva se sfârtecă în mine.

— Trebuie să știu ce anume am trecut cu vederea, spune Ronja. Ajută-mă să gândesc.

— Mă gândesc la asta de doisprezece ani.

Ea s-a mutat din Ålesund în Kristiansund cu doisprezece ani în urmă, imediat după incidentul în care au fost implicate Anita și Aurora. Ce făcuse cu șarpele? Poate l-a ucis, poate l-a eliberat, dar ceva îmi spune că i-a fost mult prea drag ca să renunțe complet la el.

— Fetița s-a născut în ianuarie, spune Ronja.

Tușesc, iar un junghi de durere mă străbate din lateral.

— Nu știu ce semnificație are asta, zice ea, dar n-am luat în calcul să ne gândim la tatăl lui Iben. Violatorul. Chiar avem certitudinea că Mariam nu știe cine a fost agresorul?

— Scuzați-mă, ne întrerupe un paramedic. Acum chiar trebuie să intre în operație.

Doi bărbați îmbrăcați în paramedic ridică targa. Se îndreaptă spre ieșire. Afară, girofarurile ambulanțelor și mașinilor de poliție își împrăștie lumina. Sunt așezat pe o altă targă, cu roți.

— Birte a reacționat la ceva legat de ziua de naștere a lui Iben, spune Ronja. A venit pe lume la aproximativ nouă luni după ziua în care a murit Anita. Ceva trebuie să se fi întâmplat la scurt timp după aceea.

Îmi simt capul greu. Durerea dintr-o parte îmi sabotează încercarea de a rămâne treaz. Vreau doar să adorm. Vreau doar să merg la Anita. Ea mă așteaptă la liziera pădurii, însă fac un ultim efort să gândesc, în timp ce ușile liftului se deschid și sunt transportat pe un alt coridor.

— David Lorentzen, îmi smulg cuvintele de pe buze. S-a culcat cu o femeie înainte să moară. Comparați-i ADN-ul cu al lui Iben, sunt sigur că veți găsi o potrivire.

— Mai întâi trebuie să aflăm unde e Iben.

Mama lui David Lorentzen fusese mai mult decât dispusă să mă ajute să găsesc legătura dintre moartea fiicei mele și cea a fiului ei. Ascultase cu

atenție tot ce-i povestisem, urmărindu-mă cum i-am prezentat toate documentele pe care le adunasem. Fusese interesată în mod deosebit de tăietura din ziar cu a unsprezecea aniversare a lui Iben – atât de interesată, încât mi s-a părut ceva suspect. Asta a fost prin primăvară, înainte ca Iben să dispară. Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci de legătură.

— Cred că e la bunica ei. Tușesc. Karoline Lorentzen.

Tușesc atât de mult încât am impresia c-o să-mi crape inima. Ronjei i se interzice să mă urmeze. Protestează, dar e condusă repede spre ieșire.

— Karoline Lorentzen! Karoline Lorentzen! o aud strigând în stația radio în timp ce o ia la fugă.

Memoriile unei reptile

Încă de pe vremea când eram destul de mic ca să încap în buzunarul unei jachete așteptasem ziua în care voi fi suficient de mare ca s-o pot înghiți pe femeia rece. Când a sosit în sfârșit acea zi, nu mi-a venit să cred că sunt atât de norocos încât s-o găsesc stând la subsol, s-o iau prin surprindere.

S-a zbătut cu fiecare părticică a corpului, dar n-a avut nicio șansă împotriva mușchilor mei mult mai puternici. De mult devenisem superior scheletelor dansatoare ale oamenilor; de mult nu mai eram impresionat de trupurile lor verticale. Am stors tot aerul din ea, așa cum i-aș fi făcut cândva unui șobolan, până când nu s-a mai zvârcolit. La scurt timp după aceea i-am adus tot trupul spre gura mea. Pielea ei avea o aromă delicioasă, pură și rafinată. M-am înfășurat mai strâns în jurul ei ca să savurez cum i se scurge și ultimul strop de viață. S-a predat, lăsându-mă s-o zdrobesc fără să opună vreo rezistență. Era cea mai mare, cea mai dificilă, și totuși cea mai simplă pradă pe care o devorasem vreodată.

Niciodată până atunci nu-mi luase atâta să înghit. Cu reale eforturi, am împins-o în jos pe gât, puțin câte puțin, până am reușit să-mi închid buzele în jurul tălpilor late. Când mă chinuiam cu ultimii centimetri, am observat afară niște străfulgerări luminoase. Podelele au vibrat sub pașii oamenilor. Mă costa mult să mă împovărez cu o asemenea greutate, dar am reușit în cele din urmă să mă strecor sub o masă ca să mă ascund, să mă întind și să-i las corpului meu răgazul necesar pentru digerarea prăzii.

După o masă atât de consistentă urma să mai mănânc abia când ploaia albă avea să cadă de partea cealaltă a ferestrelor.

Pe măsură ce pașii apăsați se apropiau, m-am lungit în umbră, crezând

că sunt bine ascuns. Păreau mult mai interesați de omul în miniatură decât de mine, ceea ce îmi convenea de minune. Dar apoi, de nicăieri, în fața mea s-a ițit un cap – un cap prins de trunchiul unui mascul. Bărbatul a scos câteva sunete puternice și a făcut semn cu brațele. Am șuierat cât de tare am putut, descleștându-mi fălcile și dezvăluindu-mi poziția, dar bărbatul nu s-a tras înapoi. Era obraznic și a vrut să mă atingă, să mă scoată din ascunzătoare. Mai multe brațe m-au apucat ferm, ridicându-mă. Acum pluteam deasupra oricăror refugii.

M-am împotrivit imboldului de a mă lupta cu ei având prada în stomac, dar nu aveam de ales. Am atacat orice braț sau picior cât de bine am putut, însă mai mulți bărbați au venit și m-au prins de cap.

Am șuierat toate sunetele umane pe care le învățasem, dar, chiar dacă m-au auzit, s-au prefăcut că nu înțeleg.

Ronja

Molde – Vestnes
Joi, 24 august 2017

Ocolim coada și ne îmbarcăm pe feribot. Suntem în drum spre Ålesund, în caz că au nevoie de întăriri. Dacă Iben trăiește, trebuie s-o ducem acasă. Strălucirea a revenit pe chipul pistruiat al lui Birte – conduce hotărâtă și în cele din urmă se oprește la bariera din față. N-am parcurs niciodată cu o asemenea viteză distanța de la Kristiansund la Molde. August trage mașina lângă noi.

Poliția din Ålesund a promis să ne țină la curent cu desfășurarea descinderii din locuința Karolinei Lorentzen. S-au mișcat repede ca să obțină mandatele de arestare și ordinele de percheziție de care au nevoie, iar acum sunt pe drum încolo. Se întâmplă chiar în acest moment. Intră chiar acum, și dacă avem dreptate – dacă într-adevăr avem dreptate –, ea e în viață. De fiecare dată când stația radio pârâie, eu tresar. Mă gândesc că din clipă-n clipă o să anunțe că sunt gata să înceapă razia.

Îmi țin respirația, așteptând, în timp ce feribotul se îndepărtează de chei. Mă răsucesc și mă uit la gura din spate a navei, care se închide în urma

mea. Când eram mică și luam feribotul, eram mereu fascinată de gura aceea. Una se închidea în spatele nostru, iar o alta se deschidea în față. De parcă eram înghițiți de un monstru în care trebuie să avem încredere că o să ne scuipe afară pe cealaltă parte.

Stația pârâie din nou. Mă uit la Birte, iar ea îmi întâlnește privirea. În cealaltă mașină îl zăresc pe August care ascultă mesajul transmis prin radio.

— O persoană decedată și două în viață, în afara oricărui pericol.

— Cine e mort și cine în viață? întreb în stație.

— A fost confirmat decesul suspectei, Karoline Lorentzen, ucisă de un piton. A fost cel mai bolnav lucru pe care l-am văzut, să fiu sincer. Mariam Lind și Iben Lind sunt în viață. Niciuna nu e grav rănită.

Birte și cu mine aclamăm la unison. Țipăm și ne îmbrățișăm. August pare să facă la fel în mașina lui. Se dă jos și-și aruncă brațele în sus. Coborâm și noi, fiecare de pe locul ei. Birte îl îmbrățișează prima, înconjurându-i gâtul cu brațele. Apoi vine rândul meu. Îmi iau avânt și îi sar în brațe, înfășurându-mi picioarele în jurul taliei lui. Îl aud icnind surprins, dar eu râd. Gura feribotului începe să se deschidă lent. Mă uit în jos spre chipul lui August, care e foarte aproape.

Miroase bine și cu siguranță un mic sărut nu face niciun rău.

Roe

Kristiansund
Luni, 4 septembrie 2017

Aud un trosnet undeva prin preajmă. Zgomotul flăcărilor de mult stinse, al căror jăratic nu a încetat niciodată să strălucească. Aura luminoasă a Puștoaicei a apus de mult – doar moartea ei în foc o s-o aud și o s-o simt mereu. Totuși, ceva din afară reușește să pătrundă. Deschid ochii și o văd pe asistentă apropiindu-se. Netezește cearșafurile care mă acoperă.

— Nu cred că există cineva mai amabil decât tine, spun eu.

Ea zâmbește în timp ce îmi verifică branula și-mi schimbă punga perfuziei.

— Nici tu nu ești de lepădat, spune ea. La câte se scriu despre tine în

ziar… Ești celebru.

Face semn spre ziarul de pe noptieră, pe care eu n-am catadicsit să-l deschid.

— Ai un vizitator, adaugă ea. Ești pregătit?

— Atât timp cât nu-i vreun jurnalist.

Mă mângâie ușor cu palma pe obraz. Se întoarce și pleacă. În dreptul ușii se oprește și se uită peste umăr, cercetând dacă o urmăresc. Închid ochii și mă odihnesc câteva minute. Toate medicamentele alea mă obosesc. Am impresia că zilele se transformă într-un unic vis prelung. Uneori, când mă trezesc, nu-mi pot da seama dacă am visat toate astea – tot ce s-a întâmplat cu Anita și Aurora, cu David, Iben și Mariam. Expir. În vis, Iben stă la birou și desenează. Părul ei blond e prins în coadă la ceafă. Pe măsură ce mă apropii, ea se întoarce. Uite ce am desenat, exclamă ea, ridicând foaia. Sunt eu, ținând în mână un balon, lângă o casă mare, cu o cruce roșie pe acoperiș. Mi-a desenat o inimă mare pe piept. Chipul fetiței care a desenat asta nu e al lui Iben. E al Anitei, și a făcut desenul când avea șapte ani. Clădirea cu crucea nu face parte din imaginea aceea, dar tot restul e identic.

Când deschid ochii din nou, încă visez. N-are cum să fie altceva decât rodul imaginației mele. Lângă pat stă o fetiță cu părul lung și blond. Mă privește serios și ține capul ușor înclinat într-o parte. Se uită la branulă. Pe cealaltă laterală a patului stă Ronja, zâmbind cu buzele lipite.

— Ești treaz, Roe?

Inspir adânc.

— Mă bucur să te văd.

Mă răsucesc spre fata cu părul deschis la culoare. Acum se uită la fața mea. Pare ușor timidă.

— Roe, n-o recunoști pe Iben? întreabă Ronja.

Bineînțeles c-o recunosc. Totuși, am avut o urmă de ezitare – iar numele ei, așa cum îl rostește, face ca lacrimile să-mi curgă pe obraji. Ce copil plângăcios am ajuns! Iben arată mult mai în vârstă decât ultima dată când am văzut-o. A pierdut ceva. Inocența din priviri. Îi cuprind mâinile într-ale mele. Mă doare, dar o fac oricum.

— Iben a vrut să te întâlnească, spune Ronja.

— Mă bucur să te văd, Iben.

Ea se uită spre Ronja. Nu e sigură cum anume ar trebui să răspundă.

— Nu trebuie să spui nimic, zic eu repede. E frumos din partea ta c-ai vrut să mă vezi.

— Roe e cel care te-a salvat, spune Ronja. Dacă n-ar fi fost el, nu te-am fi găsit niciodată.

Dar rămâne vina mea că ai fost nevoită să treci prin toate astea, gândesc eu. Dacă n-ar fi fost Roe, ai fi avut în continuare o mamă și ai fi privit lumea prin ochii naivi ai unui copil.

— Haide, Ronja, nu mă face să mă rușinez, nu în fața unei domnișoare așa drăguțe.

Iben chicotește.

— Spune-mi, Iben… Te-ai întors la școală?

Fata scutură din cap.

— Merg două zile săptămâna viitoare.

Încuviințez dând din cap.

— E în regulă să ai nevoie de timp. Nu uita asta. Chiar dacă lucrurile par dificile o vreme. Cu cât accepți mai mult că ai nevoie de timp, cu atât te vei simți mai bine. Detestam când oamenii îmi spuneau asta, dar e adevărat.

Ronja, care stă lângă mine, dă aprobator din cap. Inspir profund și continui:

— Cel mai rău lucru pe care îl poți face e să te gândești că ar fi corect să faci cutare sau cutare lucru. Ăla e momentul când începi să te disprețuiești. Ascultă sfaturile doctorilor – acceptă ajutorul celorlalți și ia-o ușurel.

Aud și eu cât de înțelept sună cuvintele mele. Au trecut doisprezece ani și, în cele din urmă, am învățat și eu asta. Câtă energie am irosit înainte să fiu pregătit…

— Mama e la închisoare, spune Iben.

— Da, știu. Sunt sigur că îți e greu să te gândești la asta.

Ea dă din cap. Îmi întinde ceva.

Aproape mă pufnește râsul când văd ce e. E un desen cu un bărbat care ține o cheie în mână. Bărbatul are un zâmbet larg pe buze.

— Mulțumesc din suflet, spun eu. Și sper că știi că a fost greșit din partea mea să vorbesc cu tine așa cum am făcut-o. Ai procedat exact așa cum trebuie. Ai fugit pentru că nu mă cunoșteai.

Ea încuviințează.

— Am de gând să-l atârn pe perete, zic. Chiar e grozav.

Încuviințează iar.

— Aș fi extrem de încântat să-mi petrec toată ziua cu tine, dar mă tem că deocamdată n-am destulă putere.

— Noi oricum trebuie să plecăm, spune Ronja conducând-o pe Iben înaintea ei. Mulțumim că ne-ai dat voie să te vizităm. Ne vedem curând.

Așteaptă până ce Iben iese pe coridor. Rămâne în cadrul ușii.

— Am redeschis cazul morții Anitei și Aurorei, mă anunță ea. Birk a fost acuzat pentru uciderea Anitei și incendierea casei. El a făcut-o, Roe.

Tresar când aud vestea. Durerea mă pârjolește din nou într-o parte. Cad înapoi în pat. Ronja îmi sare în ajutor, dar nu poate face nimic. N-are decât să doară cât o durea. Durerea fizică e gestionabilă. Are sens.

— Am găsit arma cu care a fost lovită Anita, continuă ea. Era în casa lui Ingrid, în dormitorul Anitei. O piatră de moară din sticlă. Birk a ascuns-o după incendiu, apoi a profitat de prima ocazie ca s-o lase în camera ei. După ce am interogat toate persoanele implicate, l-am făcut pe Birk să recunoască.

Acum am descoperit că celălalt tip de durere, cea de necontrolat, nu e obligatoriu să crească. În schimb, se poate retrage, diminua, uneori poți ajunge chiar să uiți că există. Până acum n-a fost așa, dar într-o zi s-ar putea să fie.

— Mulțumesc, Ronja, spun eu, apucând-o de mână. Mă bucur mult că mi-ai spus.

Ea pleacă, iar în următoarea clipă intră asistenta. Duce o tavă cu mâncare: suc, o chiflă și un castron cu tocăniță de carne.

— Pari gata de masă, spune ea, cunoscându-mă deja foarte bine. O s-o las aici, ca să mănânci oricând o să vrei.

— Mulțumesc. Ești foarte amabilă.

Îmi așez mâna peste a ei în timp ce aranjează cearșaful.

— Când ies de aici, spun eu, ce-ai zice dacă am merge împreună la un restaurant drăguț? Tu alegi care.

Ea încuviințează, îmbujorându-se ușor.

EPILOG

Am parcat mașina pe care o cumpărasem de la Carol la câțiva metri de secția de poliție din Kristiansund. Dacă exista un loc pe lume în care eram sigură că n-o să caute – asta dacă ar fi căutat vreodată o ucigașă nebună –, acela era. Chiar sub nasul lor. Nu îndrăznisem să pornesc radioul. Îmi stăruia în minte ideea c-aș auzi vocile tuturor celor care erau pe urmele mele. Nici măcar nu suportam gândul c-aș putea să mă întind pe bancheta din spate. M-am mulțumit pur și simplu să cobor scaunul șoferului și să mă așez într-o poziție confortabilă. În câteva minute am adormit.

Când m-am trezit, soarele strălucea prin perdeaua de picături de ploaie de pe parbriz. Eram înghețată din cauza frigului, așa că am pornit motorul. Am dat drumul la încălzire și la ștergătoare. Strada era pustie, cu excepția unei singure siluete care se profila mult înaintea mea, o femeie care împingea un cărucior. I-am privit spatele acoperit cu o haină groasă, cum mergea cocoșată, cu o pălărie trasă pe cap. Mi-a fulgerat prin minte c-aș putea înlocui dragostea distructivă pe care o nutream față de Nero cu altceva mai bun.

Am ocolit mașina până la portbagaj și mi-am deschis valiza. Am dat peste un pulover de lână și o pelerină de ploaie pe care le-am tras pe mine, și o eșarfă cu care să-mi ascund chipul mutilat. Mi-am scos telefonul din buzunar și l-am aruncat într-o baltă, călcându-l până când mi s-au udat adidașii. Știam deja că o pot lua de la capăt. Prima dată când o făcusem eram doar o copilă care își căuta drumul. De data asta urma să o fac cum se cuvine, ca adult.

Am pornit pe jos spre centrul orașului Kristiansund, uitându-mă împrejur până am zărit o farmacie deschisă. Fata de după tejghea s-a holbat la mine când am intrat cu eșarfa acoperindu-mi fața, pălăria înfundată pe cap și cu un ochi vânăt, umflat, care lăcrima. A dat să spună ceva, dar s-a oprit când m-am apropiat și am pus pe tejghea dezinfectant, bandaje și tifon, paracetamol și câteva produse de machiaj. Am plătit folosind bancnote din rezerva secretă a lui David Lorentzen.

Când am ajuns înapoi în mașină, m-am pus în fața oglinzii retrovizoare

și am încercat să-mi oblojesc rănile de pe față. Ochiul vânăt și gura mă dureau cel mai tare. Și maxilarul mă durea, dar urma să-și revină. Mi-am zâmbit în oglindă, dând la iveală gaura lăsată de dintele lipsă. Urma să treacă mult timp până să pot merge undeva fără să fiu remarcată. Între timp trebuia să mă străduiesc să mă peticesc cât de bine puteam, ascunzând cu machiaj ce se putea și acoperind restul.

A durat câteva zile până să găsesc o locuință de închiriat. Până la asta, am rătăcit pe străzi, învățând numele tuturor și mergând la bibliotecă pentru a citi din ziarele locale. Nu doar că intenționam să mă mut în orașul ăsta – voiam să devin orașul ăsta, ca și cum aș fi locuit aici de ani întregi. Am intrat în magazine de haine și, după ce am probat nenumărate ținute, am găsit o rochie care îmi venea chiar drăguț. Fusta era mai lungă decât obișnuiam să port, culoarea mai ștearsă și talia mai largă. Arătam îmbătrânită. Mi-am cumpărat și o pereche de cercei și mai multe produse de machiaj. Am fost la un coafor și am întrebat dacă puteam să-mi deschid la culoare părul negru, să-l decolorez cât mai mult cu putință și să-l tund scurt. Femeia de acolo n-a vrut să taie prea mult din el, însă eu am insistat. Șuvițele cădeau pe podea ca pietrele, iar eu mă simțeam mai ușoară. Eram gata să mă întorc în lumea celor vii. Am găsit o cameră de închiriat ieftină, însă banii nu aveau să-mi ajungă prea mult timp. Trebuia să-mi găsesc o slujbă.

Când l-am întâlnit pe Tor, aveam un post de chelneriță într-un restaurant. Dinții îmi fuseseră reparați iar vânătăile de pe chip dispăruseră. Mă obișnuisem cu noul meu stil de viață, începusem să mă simt bine în el, ca sub o pătură moale. În ziua în care Tor și cu mine ne-am cunoscut, el lua cina în restaurant, de unul singur, pe la ora cinci. Nu-mi amintesc ce mi-a spus, doar că avea un zâmbet frumos. Îmi amintesc și că îmi observase burta deja proeminentă, dar asta nu păruse să-l bage în sperieți. Mă simțeam dornică de aventură, o mică parte din fata care fusesem – partea care îmi plăcea. Așa că mi-am scris numărul de telefon pe spatele notei de plată.

Câteva luni mai târziu a venit pe lume Iben. Tor m-a însoțit în sala de nașteri. Mă strângea de mână, încercând să mă încurajeze. Probabil că a văzut un proiect comun în a o împinge pe Iben afară din mine. I-am împărtășit câte ceva, atât cât m-a lăsat inima, despre cine era tatăl. Tor era un om ai dreptății – l-a urât profund pe agresor. Totuși, era pregătit să accepte și să-i ofere copilului toată dragostea lui. Am crezut că și eu eram

pregătită, dar nașterea a durat douăzeci de ore. Chiar și Tor și-a pierdut nădejdea până la urmă. Dar când am împins cu ultimele puteri, de parcă aș fi dat afară aerul dintr-un balon, iar bebelușul însângerat a început să țipe, parcă n-am mai reușit să procesez tot ce se întâmpla.

La început, n-am simțit nimic pentru Iben. A fost un tip de iubire complet diferit față de ce mă așteptasem – în niciun caz acea dragoste capabilă de orice sacrificiu pe care o simțise Anita pentru copilul ei. A fost o iubire pe care a trebuit s-o învăț de-a lungul orelor și zilelor în care sânii mă dureau și al nopților fără somn, în care nu simțeam decât epuizare și tristețe. A trebuit s-o învăț de-a lungul anilor în care am exersat mersul la oliță, am învățat primele cuvinte și ne-am certat de nenumărate ori. Am crezut că n-o să reușesc niciodată, dar am făcut-o. Mi-a luat unsprezece ani să învăț s-o iubesc.

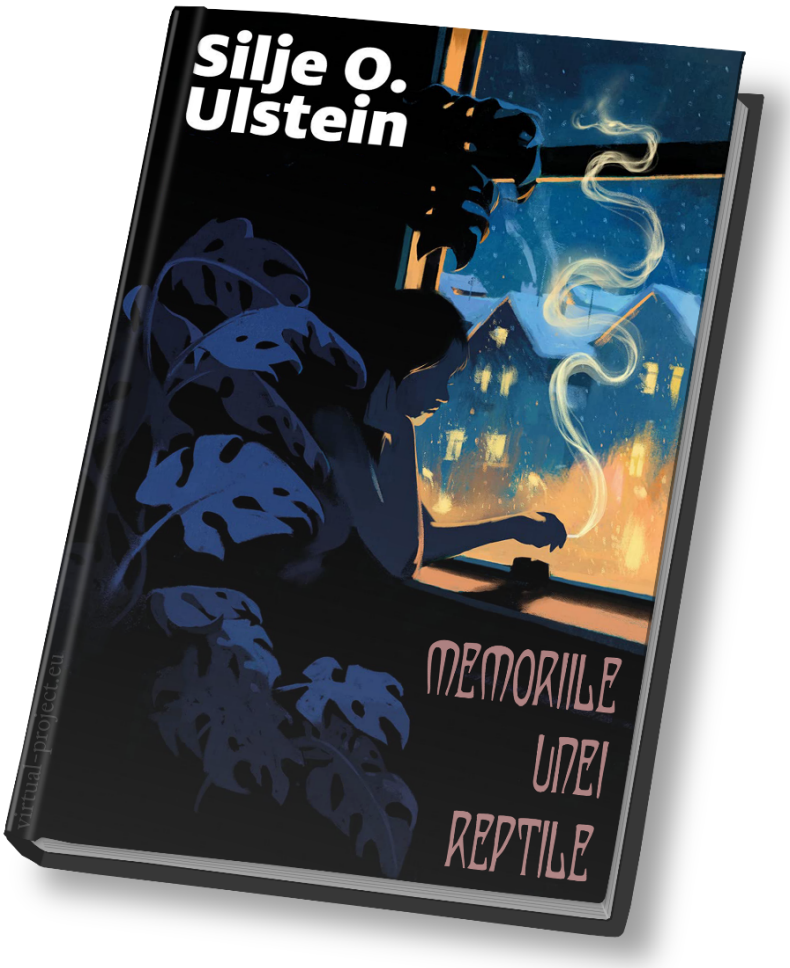

virtual-project.eu

violin

[1]

[2] „Hurra for deg som fyller ditt år”, în norvegiană, în original – cântec tradițional, interpretat la zilele de naștere, scris de Margarethe Munthe (n. trad.).

[3] „Og mannen ville fra nissen flytte”, în norvegiană, în original – poezie scurtă cu morală pentru copii, cu autor necunoscut, în care un om încearcă să plece de la un spiriduș, dar spiridușul îl urmărește pretutindeni (n. trad.).

[4] Covrigei cu anason (n. trad.).

[5] Rulouri cu unt, specifice bucătăriei daneze, foarte asemănătoare cu pâinicile vieneze (n. trad.).

[6] Pâine tradițională de Crăciun, făcută din făină de secară, drojdie și must de bere (n. trad.).

[7] Fursecuri cu unt, care se consumă în perioada Crăciunului (n. trad.).

[8] „Am fost negru sărac, sunt negru bogat acum”, în engleză, în original – primele două versuri din refrenul piesei Poor Lil Rich, interpretată de 50 Cent (n. trad.).

[9] În norvegiană, în original – sărbătoare specifică țărilor nordice, cunoscută și ca Noaptea Sfântului Ioan, celebrată în prima vineri de după solstițiul de vară, în care locuitorii unui oraș se adună și aprind un foc uriaș, în jurul căruia dansează, cântă și servesc mâncare tradițională (n. trad.).

[10] „Dă-mi mâna ta, prietene”, în norvegiană, în original – cântec de leagăn (1988) interpretat de cântăreața Sondre Bralland, care are drept coloană sonoră melodia populară irlandeză „Down by the Salley Gardens” ce datează din secolul al XVII-lea (n. trad.).

Silje O. Ulstein

MEMORIILE UNEI REPTILE

virtual-project.eu